Sarah Stricker

O existenţă tulburătoare, pe cât de amuzantă,
pe atât de înţeleaptă şi de

melancolică...

SARAH STRICKER s-a născut în 1980, în Speyer. A studiat limba germană, literatura franceză şi engleză, apoi a absolvit Şcoala Germană de Jurnalism din München. După mai mulţi ani petrecuţi în numeroase redacţii de ziare şi reviste din Germania *(Vanity Fair, Süddeutsche Zeitung, Frankfurter Allgemeine Zeitung* sau *Neon),* s-a mutat în Israel. Din anul 2009 locuieşte în Tel Aviv, scriind pentru mass-media germană despre Israel şi pentru cititorii israelieni despre Germania. *Cinci copeici* este primul său roman, recompensat

cu numeroase premii, printre care Premiul Mara Cassens, cea mai mare distincţie pentru debut în limba germană. în prezent, romanul este în curs de traducere în mai multe limbi.

Anna, naratorul romanului, rememorează povestea propriei vieţi în secvenţe intercalate şi priviri retrospective. Un bunic tiranic, ale cărui încercări brutale de intruziune în viaţa propriei fiice, de o urâţenie frecvent menţionată în poveste, se perpetuează vreme de ani întregi, o fiică docilă, de o impresionantă imaturitate, şi o soţie aflată permanent în pragul unei crize constituie ingredientele unei poveşti pe cât de amuzante, pe atât de dramatice. Naraţiunea Annei este un omagiu adus neconvenţionalei sale mame, ale cărei trăiri şi experienţe fac deliciul acestui roman tragicomic în cel mai bun sens al cuvântului.

Kxtraordinarul roman tic debut al lui Smah Sirlekwr |MIIIC pe tapei problematica spinoasă a relaţiilor germano evreieşti «le tliiptt război într-o manieră lipsită de clişeele obişnuite. I)lsici namăiilul şi profunzimea care însoţesc stilul jurnalistic al autoarei, plin di umor, nu fac decât să potenţeze prezentarea unei spectai ulonse drame de familie.

„Un roman de debut suveran, povestitei! mult umor şi cu o mare uşurinţă [...] Povestea este de-a dreptul grandioasă: amu/anlă, lirică, tragicomică şi incredibil de veridică...“

Kl.l INI Z.I-.ITUNU

Cititorii care au fost seduşi de scriitura intensă şi superb măiestrită a autorului Marcus Zusak, care ne a dăruit în *Hoţul de cărţi* una dintre cele mai durabile poveşti ale timpurilor noastre, vor regăsi în *Cinci copeici* nu numai un personaj principal de acelaşi calibru, ci şi o istorie fascinantă ce dăinuie peste ani, fermecându-ne irezistibil.

ISBN 978-606-776-122-1

biblioteca

SARAH STRICKER

Cinci copeici

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STRICKER, SARAH

Cinci copeici / Sarah Strickcr; trad.: Graal Soft SRI.. - Bucureşti Editura RAO, 2016 ISBN 978-606-776-122-l I. Graal Soft (trad.)
821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com

SARAH STRICKER
FunfKopeken
Prima dată a fost publicat în Germania cu titlul
FUNF KOPEKEN by Eichborn -
A Division of Bastei Lubbe Publishing Group
Copyright © 2013 by Bastei Lubbe AG, Koln
Toate drepturile rezervate
Traducere din limba germană
GRAAL SOFT
© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română
2016

ISBN 978-606-776-122-1

C^JxţMtAuL 1

Tare urâtă mai era mama. Orice altceva bunicul nu i-ar fi permis niciodată. Era uscată şi palidă, pielea ei nu reuşea să capete nicio culoare mai acătării, nasul i se înroşea ori de câte ori se supăra sau se bucura, când îi era frig ori când transpira, iar asta doar aşa, din pura răutate a trupului ei. Avea bărbia ascuţită şi gura şi mai ascuţită, din care caninii ei tăioşi se aruncau înainte, iar asta era una dintre hibele cele mai mici ale înfăţişării ei, fiindcă nu apuca să râdă prea des. Măcar era chioară ca un peşte, astfel încât propria-i înfăţişare i-a scăpat o vreme, cel puţin în primii ani de viaţă. Abia prin clasa a treia, când învăţătoarea a observat că nu putea citi niciun cuvânt de la tablă, a început să poarte nişte ochelari groşi â la Nana Mouskouri, în spatele cărora ochii i se vedeau ca două pete de acuarelă diluată. „Să se aşeze atunci în primul rând“, se plângea mama ei, adică bunica mea, în timp ce se chinuia să împletească puful de pe capul mamei mele în două codiţe. Apoi o pupa pe obraji şi îi întindea pe ascuns urmele de ruj, ca să-i dea puţină culoare, însă bunicul striga: „Asta nu e parada modei, ce mama dracului, se duce acolo ca să înveţe ceva“, aşa că ochelarii au rămas, în ciuda faptului că pe bunica mea a apucat-o în noaptea aceea o asemenea durere de cap, că bunicul a trebuit să se închidă în closet a doua zi de dimineaţă timp de

douăzeci de minute.

Dar şi mai târziu, după ce mama mea a căpătat lentile de contact, când burta i s-a mai micşorat, iar faţa i s-a înăsprit, tot urâtă a rămas. Abia cu puţin înainte de sfârşit, când nici nu se mai putea ridica de

una singură în capul oaselor şi trebuia ca eu să o hrănesc cu lingura, atunci, dintr-odată, s-a făcut frumoasă. Culoarea, care nu fusese niciodată o culoare propriu-zisă, s-a cojit de pe părul ci cap tencuială veche, de sub care s-a ivit o cărunţeală argintie. Ochii au început să-i strălucească, iar cele două riduri abrupte de deasupra rădăcinii nasului i s-au netezit. Pe măsură ce moartea îi devora trupul, ea părea tot mai vie. Odată chiar a flirtat cu medicul care venea zilnic să o vadă. Se cunoşteau încă de la Charité, unde mama lucrase după ce mă născuse pe mine, însă pe atunci nu era femeie, ci doctoriţă. Noul ei zâmbet cochet, clipitul din gene atunci când el se apleca peste ea şi îi apăsa stetoscopul rece pe piept, făcând-o să tresară, păreau să îl tulbure. Dar, de la o vârstă şi o oarecare mărime a burţii, trebuie să accepţi flirturile oricum ar fi ele. El îi răspundea la fel, spunându-i „tânără doamnă“ sau „domnişorica mea“, lucruri pentru care, cu doar o jumătate de an în urmă, cu siguranţă mama l-ar fi dat afară din casă. Sporovăiau despre vremurile de demult, care acum, dintr-odată, fuseseră foarte bune, despre profesori, cunoştinţe comune, incompetenţa colegilor. Mama chicotea ca o fetiţă, ceea ce ea nu fusese niciodată pe deplin. Ducea degetele la gât, cu capul puţin aplecat într-o parte, iar el se lumina la rândul lui, ca un ucenic de măcelar care tocmai a scos pentru prima oară, cu mâna goală, măruntaiele unei scroafe. Doar din când în când, aşa, pentru o schimbare, pe când verifica vreo valoare sau când privirea i se oprea asupra pungilor de plastic de lângă patul ei, îşi freca fruntea şi părea îngrijorat, ceea ce nu făcea decât să o binedispună pe mama.

Era cât se poate de mândră că, în final, reuşise să dea într-o boală prezentabilă, pe care nimeni nu i-o putea lua din vorbe. Uneori chiar refuza să-şi ia

medicamentele, deşi probabil că durerile erau de-a dreptul insuportabile.

- Câtă vreme te mai doare ceva, ştii măcar că e încă acolo, zicea ea, iar buzele îi dezveleau un rânjet pe care nu-l mai văzusem niciodată la ea.

Cel mai straniu era însă că nu se mai putea opri din povestit. Zăcea în patul meu, care pe vremuri fusese al ei şi care acum era din nou al

ei, cu mâinile împreunate deasupra buricului, de parcă ar fi aşteptat un copil, şi vorbea, şi vorbea, şi vorbea. Eu stăteam aşezată lângă ea având în braţe cine ştie ce hârtii pentru vreun articol pe care trebuia să-l scriu, pentru ca ea să creadă că nu făceam decât o pauză, astfel încât totul să pară o mică tacla şi să nu amintească atât de mult de o confesiune finală, şi spuneam lucruri de genul: „Cum te mai simţi?“ sau: „Nu vrei să te odihneşti un pic?“

Dar mama continua să turuie de parcă nici nu m-ar fi auzit; sărea înapoi la început ca să completeze cine ştie ce detaliu, se pierdea în banalităţi, care - privind în urmă - deveneau mai mari şi mai frumoase sau mai meschine şi mai urâte ori mai înspăimântătoare, până când se potriveau perfect în acel punct de cotitură al vieţii ei. Alte lucruri importante nu povestea - restul erau încropeli ale minţii mele, cărora ulterior le adăugam contur cu propriile imagini, alături de care în amintirea mea auzeam vocea ei, chiar dacă aceasta rămânea agăţată în trecut. De când mă ştiu, mama nu a vorbit decât despre viitor. Abia acum, când s-a stafidit ca un bazin gonflabil golit de apă la sfârşitul verii, şi-a descoperit brusc gustul pentru trecut. Dar de prezent nu s-a atins până la final.

Mama era prea urâtă ca să plângă prea mult după frumuseţe. Doar fetele drăguţe petrec ore întregi în faţa oglinzii pentru a-şi învăţa defectele pe dinafară, ca pe o poezie pe care să o turuie apoi de fiecare dată când primesc un compliment. Ea, în schimb, nu era dispusă să stea să-şi analizeze aspectul exterior. Nu ar fi făcut decât să-i acorde şi mai multă atenţie. Iar „moaca asta urâtă“ chiar nu merita acest lucru.

- N-are rost, îmi zicea ea când îi ofeream rujul meu, nu strica orzul pe gâşte.

- Nu are ce să strice, îi răspundeam eu, dar nu reuşeam să o conving să se machieze.

Ea susţinea că buzele îi erau prea aspre şi că nimic nu era mai dezgustător decât bucăţile de piele sub care se aduna culoarea.

10 SARAH STRICKER

Susţinea că pielea nu putea să respire sub toată „tencuiala“. Şi că de la rimei îi lăcrimau ochii.

Dar cel mai odios era felul în care se îmbrăca. Când se ducea la serviciu, încă se mai aranja: purta costum, bluză albă, pantofi cu toc. Dar când intra seara pe uşă, îşi pierdea toate inhibiţiile. încă din hol, îşi smulgea gemând hainele de pe ea şi apoi umbla vreo jumătate de oră doar în desuuri, aşa că prietenele care încă se mai încumetau să vină la mine acasă se refugiau rapid în camera mea. Abia când se răcorea complet era de acord să îmbrace o pereche de pantaloni scurţi de-ai tatălui meu, de sub care se iveau coapsele ei denivelate, arătând ca un aluat proaspăt dospit. Deasupra purta tricouri fără mâneci, pe care le cumpăra în pachete de câte cinci, până când se destrămau cu totul. Şi, evident, nu purta niciodată sutien. Susţinea că dantela de pe margine o irita până făcea răni. Când transpira, iar asta se întâmpla deseori, sfârcurile i se lipeau de materialul umed precum copiii de părinţi într-o mulţime agitată. Făcea un adevărat spectacol din urâţenia ei.

- Mândrie, zicea ea.

Dar parcă o auzeai rostind „încăpăţânare“. Părul şi-l tundea singură: la spate suficient de lung ca să-l poată prinde cu un elastic de borcan, iar în faţă scurt, astfel încât faţa ei recompusă la repezeală să fie expusă mereu, fără apărare, tuturor privirilor. Dar era chipul mamei mele, iar eu îl iubeam. Cel puţin până în clipa în care l-am regăsit într-al meu.

La bunicul meu era totul exact invers. Singurul lucru care îl interesa cu privire la aspectul exterior al mamei mele erau urmele pe care le lăsa el însuşi. Frumuseţea nu-l interesa. Aceasta prea aducea a superficialitate, iar dacă era ceva ce nu putea suporta, erau oamenii superficiali, „pentru Dumnezeu“, chiar dacă pe El îl

suporta chiar şi mai puţin. Era ferm convins că unui tânăr nu i se putea întâmpla nimic mai bun decât să se trezească cu un „pic de nisip în transmisie“, asta forma caracterul, „presupunând, desigur, că genele sunt în regulă“, după cum îi explica el asistentei care o ridica pe mama din pătuţul ei, cu sprâncenele împreunându-i-se pe frunte de atâta

convingere. Punându-şi ochelarii pe nas, studie trupuşorul care îi era prezentat, de la picioruşele sfrijite până la trunchiul atât de alungit şi de uscăţiv, încât te temeai ca nu cumva să-i cadă din clipă în clipă, mai ales unul ca al mamei mele.

- Un cap cât un cur de cal, aşaaa de maaare, zise bunicul desfa- când braţele ca un grec care dansează sirtaki.

Se pare - sau cel puţin aşa susţine legenda pusă în circulaţie de bunicul meu - că mamei îi lipsea la naştere acea adâncitură pe care „copiii obişnuiţi“ o au la cap, acea gaură între oase care menţine craniul flexibil până când creierul ajunge la maturitate. De aceea, în primii săi ani, capul ei părea disproporţionat de mare.

Sigur că, din punct de vedere medical, teoria bunicului e îndoielnică. Dar el avea cu ştiinţa aceeaşi relaţie pe care o avea cu ciocolata: la început, era singurul aliment real, furnizor de energie, hipotensiv, antidepresiv, hrana soldatului. Apoi, după ce mânca în neştire, i se făcea rău de la ea şi nu mai suporta nici s-o miroasă cu lunile. Toate obiecţiile prezentate de medici prieteni, la sfârşit chiar şi de mama, nu îl făceau decât să-şi apere povestea cu şi mai mare vehemenţă.

- Livrată la cheie! striga el, apoi o mângâia pe creştetul capului.

De la bunica nu te puteai aştepta la vreo lămurire. Aceasta se dezobişnuise de adevăr imediat după nuntă, la fel ca şi de şah. în ambele, bunicul era cel imbatabil.

El luă, aşadar, ghemotocul din braţele asistentei, răsucindu-l încolo şi încoace de parcă ar fi căutat o etichetă, pe care în cele din urmă o găsi. Cu degetul arătător întins, se înfipse în gropiţa din bărbia mamei, gropiţa lui, o adâncitură întunecată care intra mult în carne. La mama era încă un punctişor, de parcă cineva

ar fi înţepat pielea cu vârful unui creion, dar era semnătura lui, fără vreo urmă de îndoială, îi apăsă bunicii mele un sărut pe frunte şi îi puse copilul în braţe.

- Ai făcut o treabă bună, Hilde, poţi fi mândră, decretă el, apoi ieşi pe coridor ca să găsească pe cineva cu care să ciocnească.

Singura care nu reuşea cu niciun chip să se obişnuiască cu felul în care arăta mama era bunica. Sigur că o iubea pe mama. Nici nu ar fi

permis altceva. Dar de fiecare dată când o privea, simţea o tensiune, undeva la trei lăţimi de deget sub sân. Câteodată, când se credea neobservată, îşi trecea mâna pe deasupra, de parcă ar fi fost un loc care îi dădea mâncărimi şi despre care spera că, la un moment dat, o să-i amorţească. Dar oricât ar fi frecat, tensiunea rămânea tot acolo.

- Ei, haide, ia uitaţi ce guriţă fermecătoare! Şi ce privire ageră, exclamă asistenta când văzu ochii roşii de plâns ai bunicii. Nu faceţi decât să vă montaţi singură. Vă spun eu, o să întoarcă toţi capul după ea!

îşi înfipse mâinile în şold şi scutură din cap râzând, însă bunica îşi dădea seama că minţea.

- Am sperat doar că o să semene cu mine, reuşi ea să îngaime printre lacrimi.

- Dar sigur că vă seamănă, rosti răspicat asistenta. E mama bucăţică ruptă!

Bunica crezu într-adevăr această ultimă afirmaţie, aşa că se porni să plângă şi mai abitir.

Poate că i-ar fi fost mai uşor dacă ar mai fi avut parte de încă o încercare, o a doua şansă de a-şi turna moştenirea într-o formă mai armonioasă. Dar când rămăsese însărcinată, „ca printr-un miracol“, avea deja 36 de ani. Ştia că mama era tot ce putea să mai spere în materie de familie. Sigur, lăsând-o la o parte pe cea a bunicului. Dar, dacă s-ar fi gândit puţin la asta, iară familie aproape că ar fi fost mai bine.

Bunica nu simţea decât dispreţ pentru neamurile soţului ei, chiar dacă buna-cuviinţă o obliga să ascundă asta cu ajutorul unor remarci însoţite adesea de un oftat cu privire la oraşele mari, unde prin cultură se înţelegea şi altceva în afară de serbarea anuală de Crăciun a asociaţiei de gimnastică. Când spunea asta, îşi depărta degetul mic de ceaşcă şi îşi dădea ochii peste cap pe sub

genele fluturânde, până când bunicul, de atâta fericire, o apuca de mână pe sub masă. El îşi ura familia chiar şi mai mult decât ea, deşi cu mai puţină eleganţă, însă la el asta se numea „calabalâc“, cuvânt care nu avea nimic de-a face cu dialectul din Palatinat, ci provenea mai degrabă din turcă, aşa cum îi explicase bunica. Lucru pentru care el o iubea chiar şi mai mult. Pentru el, tânăra femeie care apăruse într-o bună zi în merceria

latului său, străbunicul meu, respingând desuul de culoarea pielii cu o politeţe căutată, dar şi cu un dezgust limpede, nu era doar personificarea eleganţei; simţea totodată că ea recunoştea în el acea scânteie de *savoir faire* neglijat prea adesea în patria sa, indiferent câte şaluri de mătase ar fi purtat la gât.

Bunicul provenea dintr-un cătun, al cărui nume nu putea fi rostit decât cu o voce nazală, plină de dispreţ. Singurul din sat care mai aduna praf pe raft cu o a treia carte în afară de Biblie şi de *Mein Kampf* era fratele său Helmut (Derhelm), care făcuse practică la o bancă şi de atunci lucra la casieria de la Casa de Economii, fiind al treilea în ierarhia satului, după preot şi primar. Străbunicul meu se bucurase de ceva bani şi, chiar dacă nu fusese educat, avusese destulă minte încât să-şi trimită ambii copii la şcoală, ceea ce pe atunci nu era nici normal, nici ieftin.

- Un tip rafinat, recunoştea până şi bunica mea, care însă se stinsese la scurtă vreme după ce se cunoscuseră, în urma unei răni căpătate în război.

Restul familionului era compus în mare parte din mecanici, asistenţi medicali sau electricieni, ceea ce uşura enorm renovarea casei moştenite. Dar reparaţiile se plăteau cu desfundarea a nenumărate toalete, al căror conţinut îi era descris bunicii mele cu atâta dăruire, la câte o ceaşcă de cafea, încât - cel târziu după o jumătate de oră - ei i se părea că descoperă o paloare nesănătoasă pe chipul mamei, fiind nevoită să iasă imediat cu ea la aer. Cu toate astea, nu renunţa să îi trimită în ziua următoare fiecărui oaspete câte o felicitare decorată cu

º violetă, în care îi mulţumea pentru seara frumoasă, exprimându-şi speranţa că aceasta se va repeta cât de curând.

Ea însăşi crescuse la Berlin, fiind fiica unei familii bune, care, întocmai majorităţii locuitorilor oraşului, fusese victima războiului. Bunica mea era singura care supravieţuise bombardamentului din 1943. Şi asta doar pentru că, în ciuda încercărilor mamei ei de a o linişti, lovise atât

[1] ***Main Kampf (Lupta mea),*** **al cărei autor este Hitler, este o operă autobiografică, dar şi o platformă-program a nazismului, reprezentând totodată baza naţio- nal-socialismului. (n.red.)**

de tare în toate părţile, încât slrânsoarea din jurul încheieturilor ei slăbise, iar ea fugise din pivniţă afară, unde se pare că mai apucase să vadă, prin fereastra din faţă, avionul care lansase bomba.

Ştia că îşi datora viaţa doar fricii.

Iar asta nu avea să uite niciodată.

Pe jumătate înnebunită, alergase pe stradă în căutarea unui chip cunoscut sau cel puţin a ceva de mâncare, dar tot ce găsise era şi mai multă jale, şi mai multă spaimă. Rămăsese singură cu teama ei printre resturile clădirii sub care fuseseră îngropaţi părinţii şi fratele ei mai mic, iar când războiul se sfârşise, în cele din urmă, se îndrăgostise atât de tare de spaima aceea, încât ajunsese să nu mai poată fără ea. Se temea de orice, de ruşi, de americani, chiar şi de germani, de pisici mieunătoare, de uşi scârţâitoare, de paşi, indiferent de ce naţionalitate ar fi fost, pe unii chiar ajungând să-i alunge, bătuţi cu capace de fier din ruine, pentru că bunica bănuia că posesorul voia să-i fure, în afară de argintărie, „şi altceva, nu trebuie să înţelegi acum despre ce e vorba“.

Şi, într-adevăr, asta îi adusese un tânăr în timpul refugiului, dar acesta murise pe drum, pe când traversaseră un câmp de mine. însă totul se întâmplase deja după înfrângere, care acum se numea eliberare, aşadar nu conta cu adevărat. Doar dacă nu cumva ploua. Atunci era iubirea vieţii ei, iar guta semnalată prin scuturarea ritmică a unei cutii cu pastile era doar un semn al dorului ei.

Până la urmă, ambele erau doar prostii. Prima şi singura iubire adevărată a bunicii mele a fost teama. Tot ce a venit după aceea au fost doar variaţiuni. Ea îl iubea pe bunicul din teamă de viaţă, teama de a nu mai fugi şi de a ajunge la destinaţie. O iubea pe mama din teamă de

moarte. Pe mine, din teama de a pierde. Chiar şi la bătrâneţe, când era bine îngrijită, grasă şi, în sfârşit, din nou bogată, îndreptându-se molfăind de zor în spatele unei instalaţii de alarmă spre un infarct, ajungea un fâsâit în dreptul ferestrei ca să mă roage să urc şi să văd de bunicul, în timp ce ea se ducea să-şi ia din nou pe reţetă nişte pastile placebo de la farmacie.

în momentul în care aveam vreo tentativă „deranjantă“ (ea), „jalnică“ (mama mea) „bine intenţionată“ (eu), dar cu siguranţă

14 SARAH STRICKHR

„inutilă“ (noi toţi) de a-i alunga grijile cu câteva obiecţii de bun- simţ, ea povestea cu o strălucire în ochi, pe care doar un observator neantrenat ar fi putut s-o ia drept lacrimi, despre nopţile petrecute prin curţi pustii, în care teama îi era singurul însoţitor. Ea traversase singură, fără niciun suflet alături, jumătate din ţară, ce-i drept destul de redusă ca dimensiuni pe atunci, până când ajunsese ca printr-o altă minune la o verişoară, care reuşise să se căsătorească „în mod fericit! asta spune tot! Fericit!“ în partea de sud a Ciermaniei.

Bunica mea avea pe atunci 18 ani, din care şase şi-i petrecuse în război, iar doi aproape în totalitate pe stradă. Şi de cel puţin de zece ori mai mult timp nu dormise. Când verişoara ei îi deschisese uşa, era atât de obosită, încât nici măcar coarnele de cerb de deasupra colţarului nu reuşiseră să-i smulgă un comentariu ironic. Era slăbită şi înfometată, dar, cu toate astea, încă frumoasă, dacă făceai abstracţie de oasele care se vedeau ca nişte cârlige de pescuit pe sub carne; dar la fel avea şi bunicul. Iar după câteva săptămâni, în care fusese nevoită să admire la alegere husele croşetate pentru sulurile de hârtie igienică ale verişoarei ei sau talentele nemaivăzute ale rottweilerului Hasso, i se întorsese şi superioritatea.

- Nu ştiu, zău, mormăi Derhelm la cafeaua de prezentare.
- E un pic cam cu nasul pe sus, nu crezi? zise doamna Gundula (Gundl).

Dar mama bunicului meu, străbunica mea, era cât se poate de încântată de educaţia aleasă pe care bunica o aducea în familia ei. Cu ochii mari, privea spre umerii împinşi în spate şi spre spatele drept, urmărind ceaşca pe care bunica o ducea la gură atât de uşor, încât părea că buzele ei nici măcar nu o atingeau, până când - de atâta admiraţie - i se dezlipea chiar şi degetul mic de pe

toartă.

- Dacă nu ea, atunci nu ştiu, îi şopti ea bunicului meu şi, foarte cinstit, nici el nu prea ştia.

Din fericire, verişoara se prăpădise destul de curând după aceea, din cine ştie ce motiv - doar toţi erau bolnavi şi oricum cu jumătate de picior în groapă -, aşa că el se decisese să facă treaba temeinic.

16 SARAH STRICKHR

Nici nu apucă bunicul să-şi scuture bine praful de pe genunchi după cererea în căsătorie, că ea avea deja geamantanul în mână, pregătită să se mute imediat. Şi aduse cu ea şi o umbră de rafinament. O învăţă pe străbunica să spună corect „pe care“ în loc de „care“ şi să capete gust - „lucrurile bune nici nu trebuie amintite“, iar locul şorţurilor fu luat de bluziţe şi de fuste în care se afla atâta material, încât Schăfer Mărie, singura din sat care avea maşină de cusut, simţea cum i se rupe inima de atâta risipă. Drept răsplată, străbunica îşi propusese „să o facă pe fată să pună din nou nişte carne pe oase“. La prânz, casa era plină de arome de prăjituri, pe care bunica le lua cu tot mai puţină eleganţă de pe frumoasele farfurioare, până când oasele ei dispărură cu totul sub carne. Ba chiar un pic mai mult. Şi apoi un pic şi mai mult. Oricât îşi propunea să nu uite de originea sa bună, nu mai reuşi niciodată să îşi aducă aminte cum era să fii sătul. Iar când, într-o bună zi, străbunica scoase din dulap rochia mirosind a naftalină şi dădu să i-o tragă peste cap, constată că se împotmolea la jumătate.

Dar nici măcar dulceaţa vieţii conjugale nu îi putea înlocui bunicii teama. Era întotdeauna agitată, stresându-şi corpul cu atacuri de panică inutile, nu prea dormea, ca să nu mai vorbim de distracţie. Iar corpul ei se răzbună cât de bine putea.

înainte de mama, avusese două avorturi spontane, iar un al treilea copil murise la câteva zile de la naştere, în incubator. Se temea atât de tare că l-ar putea pierde cumva şi pe al patrulea, încât aproape că nu o scăpa din ochi pe mama.

- Nu pot altfel, se văicărea ea când Gundl îi citea din nou din revista *Brigitte*, iar asta e cât se poate de rău. Ea e tot ce am.

Mult nu era. Destul de rău că trebuia să o împartă cu bunicul, dar nu era dispusă să mai cedeze cuiva ceva. Mama şi-a petrecut în toată viaţa ei doar două zile la grădiniţă, din care o oră şi trei sferturi în poala bunicii, care nu reuşea să-i dea drumul la mânuţa albă. Educatoarea aproape că a trebuit să smulgă din braţele bunicii trupuşorul care tremura de-acum şi el de spaimă. A aşezat-o pe mama într-un colţ cu păpuşi, şi-a luat un scaun şi a început munca de convingere a

bunicii. Sigur că ca cunoaşte durerosul proces al tăierii cordonului ombilical, dar un copil trebuie să aibă sentimentul că îşi poate dezvolta personalitatea, trebuie să se delimiteze, blablabla. Avea o Iunsoare asimetrică ce dezvăluia un - „unul singur!“ - cercel cu un papagal şi o voce calmă şi sensibilă, „ca în comunele alea de stânga în care toţi stau turceşte pe jos şi nu-şi iau niciodată unul altuia vorba din gură“. Bunica mea a dat politicos din cap, a gustat din prăjitura imaginară oferită de o fetiţă şi s-a prefăcut că o ascultă pe educatoare, îndoindu-se serios că se putea ajunge la vreun rezultat acolo, poate doar la câteva idei preconcepute cu privire la această meserie. Apoi, unul dintre copii a tuşit. Un altul a strănutat în cutia cu creioane colorate. Şi aşa s-a terminat totul. A doua zi de dimineaţă a dat anunţ la ziar şi i-a găsit bunicului o secretară, pentru ca ea să poată rămâne acasă şi să o ferească pe mama de viruşi.

După moartea tatălui său, bunicul preluase băcănia şi o rebotezase „butic“, apoi cumpărase casa din vecinătate, care era goală din 1938, „la un preţ de nimic“, după cum afirma chiar el, mânat de un orgoliu care nu îi permitea să arunce nici măcar o privire în urmă. Fosta sufragerie fusese transformată în depozit de mărfuri. Aţa şi acele de cusut dispăruseră. în locul lor apăruseră în vitrină rochii lungi, grele, înainte de vânzare, comanda fotografii ale pieselor pentru un catalog prin care colecţia „Moda Schneider“ putea fi comandată şi prin poştă. Pentru fiecare client nou, bunica trebuia să înfigă un steguleţ pe harta care atârna în spatele biroului bunicului. Ea selecta marfa, îi ţinea contabilitatea, răspundea la telefon şi chiar pozase de câteva ori ca manechin. Până când bunicul decise - în acea euforie de început a anilor ’90 - că mutarea în capitală nu era suficientă, că în noua Germanie era

nevoie şi de un logo nou, picioarele ei dezvelite de şliţul rochiei fură cele care se balansau pe curba de jos a literei „S“, aflată atât pe copertă, cât şi deasupra uşii magazinului. Ea era „mâna dreaptă“ a lui, aşa cum le povestea furnizorilor care veneau în vizită, în timpul ăsta îşi retrăgea mâinile în cămaşă şi le întindea în schimb domnilor braţul bunicii pentru salut, ceea ce a fost destul de amuzant primele dăţi, apoi a devenit penibil şi, în cele din urmă, când bunica a

constatat speriată că risca să-şi mânjească dragostea printr-o părere proprie, a fost din nou amuzant.

Dacă la început ea era cea superioară în relaţia lor, după câteva luni începu să se disperseze tot mai mult în bunicul. „întrebaţi-l pe soţul meu. întreabă-l pe tata“. Mai târziu: „întreabă-l pe bunicul, la aşa ceva nu mă pricep“. Chiar şi limbajul ei aluneca tot mai mult în dialectul din Palatinat. Se ţinea cât putea de departe de convingeri sau de interese proprii. Tot ce revendica pentru sine era ofensa, atunci când soţul ei nu ştia să-i aprecieze suficient spiritul de sacrificiu.

Bunicul era atât de îndrăgostit, încât la început nici nu observă schimbarea. Iar când o observă, în sfârşit, se gândi probabil că aşa trebuia să fie. Aşa stau lucrurile într-o căsnicie. Doar câteodată, când bunica îl ruga la sfârşitul unei zile de 48 de ore să-i verifice repede şi evidenţa casnică, „să nu fi socotit greşit cumva“, el izbucnea:

- Hilde, capul nu-l ai doar ca să fie loc pentru coafat. Eşti femeie în toată firea!

Iar cea apostrofată, speriată de duritatea tonului lui, începea să plângă până când i se tulburau rândurile de cifre din faţa ochilor.

El era feministul familiei. în primul rând, din pricina râsetelor pe care le declanşa această afirmaţie. în al doilea rând, pentru că îi displăcea profund masculinitatea transpirată, puţind a pâine cu lebăr şi a bere trezită, din copilăria lui. îi plăcea să o aibă alături pe soţia lui. Abia când bunica părăsi magazinul, el observă - fie că era vorba de „una“, fie de „a sa“ - că nu avea prea mare importanţă. Şi, preventiv, uită imediat totul.

După nici o săptămână, găsi o înlocuitoare şi, când observă cât de repede învăţa cea nouă, mai angajă iute

încă o fată. Până la urmă, comandă o armată întreagă de domnişoare, cărora pe vremea aceea li te mai puteai adresa cu această titulatură. Tinere fete cu prea mulţi dinţi şi cu pometi proeminenţi, peste care fizionomiile se întindeau ca feţele de pernă, în timp ce râdeau în receptor, preluau comenzi sau scriau după dictare. Şedeau în două rânduri, la dreapta şi la stânga biroului lui, şi îşi plecau capetele deasupra maşinilor de scris, în timp ce bunicul păşea semeţ printre ele şi dădea indicaţii. Când avea

nevoie să fie înveselit, le obliga să se înşire „la apel“, în timp ce el ieşea bubuind din biroul lui, jucăuş, dar de fapt cât se poate de serios, cu mâna înfiptă în jachetă, la fel ca Napoleon, dar la final nici măcar bunica nu se mai amuza de asta.

Bunicul fusese ofiţer şi „încă mai sunt!“, cum mi-a declarat el revoltat când am avut, la un moment dat, tupeul să-i spun să mai lase războiul în trecut. Nu avea nici 19 ani când primise rangul de locotenent şi nici măcar 50 de ani mai târziu nu era dispus să renunţe la această onoare - chiar dacă, se grăbea el să adauge, îi respingea pe nazişti „în chestiunea cu pricina“.

Ca toţi germanii, avea şi el o mătuşă care ascunsese câţiva evrei în pivniţă şi era el însuşi un antifascist în secret, chiar dacă „de dragul mamei“.

Făcând abstracţie de ghiduşiile acestea ideologice, anii dintre 1939 şi 1945 au fost totuşi „cei mai buni ai vieţii sale“, aşa cum anunţa tot el (vezi mai sus).

Perioada era perfectă pentru bărbaţii ca el. Bărbaţi care erau, de fapt, încă băieţi şi care voiau să schimbe rapid acest lucru. Care se entuziasmau pentru absolut orice le putea aduce câteva însemne noi pe uniformă. Iar bunicul era cel mai rău dintre toţi. El spunea „răspundere“ şi se gândea la „provocare“. La radio se vorbea despre „patrie şi popor“. El înţelegea prin asta „afară, în lumea largă“. Avea tot ce se căuta pe vremea aceea: dorinţa de victorie, setea de putere, pasiunea. Şi completa ignoranţă în privinţa propriilor deficite. Alţii n-aveau decât să fie mai mari şi mai tari şi poate, „poaaaate“, mai isteţi. Dar bunicul meu era unul dintre oamenii atât de siguri pe sine, încât le interzic din start interlocutorilor lor orice fel de dubii. El nu părea doar să creadă că e special. El chiar o facea. Abia ieşit din adolescenţă, îşi conducea trupele, care erau de două ori

mai în vârstă decât el. Odată recrutat - şi destul de impresionat totuşi de consecvenţa cu care Führerul îşi urmărea viziunea -, voia să devină cineva în viaţă. în cele din urmă ajunsese până la Kaliningrad, care pe atunci se mai numea Königsberg, unde fusese luat prizonier de ruşi în 1944. Armata Roşie îl dusese la Kazan, în „Ţara Tătarilor“, pe care

bunicul o pronunţa aşa dc misterios, încât, în copilărie, mi-o imaginam undeva între Transilvania şi ţara Taka Tuka a lui Pippi Şoseţica.

Iar asta fusese cea mai mare provocare. Cel mai rău era iarna, când aerul care venea dinspre Urali era atât de rece, că îţi sfâşia plămânii. Atât de rece, că îţi zdrelea pielea de pe obraji. Atât de rece, încât oamenii nu se încumetau să se îmbrăţişeze de teamă să nu rămână îngheţaţi, lipiţi unul de altul. Şi era mereu iarnă, în afara scurtelor momente de vară. Dar atunci era parcă şi mai rău, pentru că puţea peste tot a excremente, a oameni şi a carne putrezită, pe care ruşii o lăsau să se umple de mucegai de îşi făceau muştele culcuş în rănile deschise. Doar unui anume Mişa Sergheevici, care îl mai ajuta câteodată pe bunicul să şterpelească vreo câţiva cartofi din depozit, putea să-i fie recunoscător că nu murise de inaniţie.

- Un antisemit aşa cum scrie la carte, dar un adevărat prieten al germanilor, zicea el, dând din cap apreciativ. Noi spuneam mereu că, atunci când îmi vor da drumul acasă, el o să vină cu mine şi o să-i găsim o fată germană, curată, căreia - atunci când o săruţi - să nu-i pută gura de parcă ai avea sub pat un şobolan mort.

Dar cu puţin înainte de întoarcerea acasă, Mişa fusese împuşcat de propriii oameni şi asta nici măcar cu intenţie.

- Dar după o sticlă întreagă de votcă nu mai ştii să ocheşti chiar atât de bine, râdea bunicul, împungându-se cu degetul arătător întins în ceafă, acolo unde, pare-se, fusese nimerit Mişa, de îi zburase cât colo jumătate de cap.

Bunicului meu îi plăcea tare mult să-şi sperie bine auditoriul, să-l împroaşte cu sânge şi puroi până când

groaza se revărsa şuvoi din ochii celor care îl ascultau.

- Aşa ceva nu mai vezi în ziua de azi decât la televizor, zicea el, apoi şi te studia din cap până în picioare de îţi simţeai, literalmente, în genunchi slăbiciunea firii.

Nicio tărie a vieţii nu se putea compara cu tăria vieţii sale. Erai un ratat prin simplul fapt că te născuseşi prea târziu. Cu toate astea, „războiu“ lui îi plăcea mai mult decât cel al bunicii, care te privea cu ochii plini de reproş peste conopidă. Câteodată, când mă plictiseam,

< ren ce în familia mea se sancţiona cu pedeapsa maximă, începeam i hiar după masa de prânz să mă plâng de temele pentru acasă, doar i a să îl fac să vorbească plin de spume despre Kazan şi să mă stoarcă pe mine, „papă-lapte“ ce eram, de ultima picătură de milă de sine. Bunicul era un povestitor excelent. în decursul anilor, îşi rafinase povestirile atât de mult în funcţie de reacţiile publicului, încât propoziţiile se îmbinau ca nişte roţi zimţate. Ştia unde putea să smulgă un strigăt de spaimă şi unde trebuia să fie mai reţinut, pentru ca, în clipa în care ascultătorii se credeau în siguranţă şi se ocupau din nou de prăjiturile lor cu brânză, să răbufnească dintr-o propoziţie secundară. Când făcea asta, vocea i se amplifica tot mai mult, în vreme ce el fie bătea ritmic cu palma în masă, fie înălţa pumnul spre cer, aşa cum încă mai aveai voie să faci pe vremea aceea, bucurân- du-se de fiorii de groază pe care îi declanşa. Numai că uneori, când aveam voie să dorm sus, la bunici, pentru că mama trebuia să viziteze din nou o filială, mă trezeam lac de sudoare din somn, pentru că strigătele sale condimentate cu bucăţele de rusă răzbăteau până în visele mele.

Dar despre aşa ceva nu se vorbea, evident. La început pentru că nu era timp. Toată lumea era prea ocupată cu admiratul. Casa mea, maşina mea, imperiul meu. Mai târziu nu se mai vorbea pentru că ar 11 trebuit să se admită că acum exista timp pentru asta, ba chiar atât de mult încât bunicul a decis - cu o jumătate de an înainte ca Alzheimerul să se agraveze foarte tare, ajungând să nu mai ştie nici cum îl cheamă - să includă în sortimentul său şi moda bărbătească, doar pentru a umple cumva orele fără ocupaţie. Nimic nu era mai rău în familia mea decât timpul. Cu excepţia celui pe care nu-l aveai şi/ sau care îţi fugea, pe acela îl plăceau cu

toţii, era dovada de hărnicie care făcea ca un croitor să fie cu adevărat croitor. Celălalt timp, acela urât, pe care îl asociai cu adjectivul „liber“, se nimerea în discuţie doar când era vorba de lumea din afară, de acele făpturi demne de dispreţ din exterior care îşi iroseau „timpul liber“ prin cafenele, în loc să înveţe o limbă străină sau să studieze fisiunea atomului. Dacă era absolut necesar, atunci existau doar pauze, nu timp, doar intervalul în

28 SARAH STRICKUR

care momentele din două părţi se ciocneau. Altminteri, cine ştie, reuşeai să fii seara încă prea proaspăt şi alert, fiind nevoit să înduri privirile pline de reproş ale celorlalţi, priviri marcate de cearcăne adânci şi muncite. Oboseala era valută forte în familia mea. Cine mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi după ora zece însemna că nu fusese muncit suficient. Şi aici nu te mai ajuta nici măcar urâţenia.

Bunicul învăţase în război trei lucruri (aşa cum şi în povestirile sale existau mereu trei lucruri, după cum am mai spus, ştia să povestească). Primul era acela că a te opri putea să însemne moartea. Prietenului său, împreună cu care ridica braţul drept în aer în fotografia din sufragerie, ambii plini de un zel care aproape că îi smulgea din ramă (dar care, în ciuda repetatelor misive-invitaţie cu toporaşi trimise de bunica mea, nu venea „nici măcar!“ la masă, pentru că el nu păstrase în amintire Kazanul chiar atât de vesel precum îl descria bunicul), îi îngheţase şi îi căzuse un deget pentru că, în timpul lucrului, se oprise şi se aşezase un pic pe o piatră. Asta îi fusese bunicului învăţătură de minte. Nu îmi amintesc să-l fi văzut în toată copilăria mea stând într-un loc mai mult de zece minute. Trândăveala era pentru el doar un virus. Acesta pândea în faţa televizorului, în reviste, în paturile nefacute în care te puteai cuibări prea iute la loc, în căzile de baie şi, cel mai mult, în bazinele de înot. Şi, dacă apucai să te infectezi cu un asemenea virus, era tare greu să mai scapi de el. Clipeai o dată prea lung şi deja te pomeneai că păţeai ca Max, fiul lui Helm şi al lui Gundl, de fapt un băiat drăguţ, până când într-o vară fusese slobozit din slujba lui de vacanţă şi trimis, în schimb, într-o „tabără de vară! Numai când aud aşa ceva! Tinerii ăştia oricum au liber tot anul“, în timpul căreia acesta se lăsase

pradă drogurilor şi, ca urmare, şi artei, după care se mutase la Berlin, unde îşi dorise să ajungă pictor, dar nu se vindecase de toate astea decât atunci când trândăvia subvenţionată fusese desfiinţată odată cu RDG-ul.

Singura metodă de a combate astfel de cazuri era să rămâi mereu în mişcare. Chiar şi la masă, bunicul sărea mereu în picioare, fie pentru a aduce o carte cu ajutorul căreia voia să combată argumentele celui de lângă el, fie pentru a ajusta o piesă de mobilier care nu se mai

itl hi în unghiul potrivit. Iar când nu mai avea nicio altă idee, vezica lui sensibilă îl trimitea la toaletă, de unde se grăbea să se întoarcă cu şliţul încă descheiat pentru a încheia cu răutate o frază, totul într-o agitaţie care la mama avea să ajungă la performanţă.

Iii nu mergea, el alerga. El nu mergea cu maşina, el gonea cu maşina. El nu stătea pe gânduri, el ştia. Şi, mai ales, ştia mai bine. în vocabularul său nu existau cuvintele: „sunt de părere/cred/aş zice“ sau „părerea mea ar fi“, ci doar: „aşa este“. La un moment dat se afundase atât de tare în afirmaţii general valabile, încât pierduse complet persoana întâi singular.

- Evident că au fost omoruri. Să se mândrească cineva cu asta? Nu. Să o facă din nou? Cu siguranţă.

Realitatea era cea care trebuia să se adapteze la el, şi nu invers. Aproape că nu exista subiect la care să nu se priceapă, iar priceperea sa nu era umbrită prea adesea de experienţă. Aceasta, considera el, ilura prea mult.

- Nu trebuie să mănânc rahat ca să ştiu ce gust are, zicea el, bombardându-te apoi cu răspunsuri la cele mai stringente întrebări ilin politică şi istorie, din biologie şi psihologie, care erau acelaşi lucru, din artă şi din muzică, chiar dacă nu lansase nimeni vreo asemenea întrebare.

Dar cele mai multe lucruri le ştia despre afaceri. Acesta era al doilea lucru pe care îl învăţase în lagăr. în timpul marşurilor i nterminabile de-a lungul Volgăi, colegii săi de captivitate povestiseră, pe lângă diversele mâncăruri ale cine ştie căror mame sau pe lângă liicele diverselor mame, pe care le-ar fi iubit dacă ar fi putut, şi o sumedenie de lucruri utile. Bunicul meu învăţase despre filosofii germani, un spiţer din Alsacia îl învăţase

o brumă de franceză, dar cel mai mult timp şi-l petrecuse cu un proprietar de fabrică, iar acesta îi dăduse lecţii sistematic. Când, după trei ani, ruşii îl urcaseră în trenul către casă, se pricepea la mai mult decât contabilitate, bilanţuri şi management, astfel încât, la sosire, primul lucru fusese să îi explice sl răbunicului meu tot ce făcea greşit.

Al treilea şi cel mai important lucru pe care îl învăţase era că un vis nu trebuia să fie prea mic dacă voiai să găseşti adăpost sub el într-o noapte îngheţată. înainte de război, nu se prea interesase de afacerea tatălui său. Acum vedea şansa de a construi ceva. Ceva. Ce anume, mai exact, era secundar. Important era să fie în frunte şi, desigur, trebuia să fie mare, mai mare, cel mai mare, în orice caz, cel mai mare din tot ce existase până atunci. Bunicul nu se sătura să viseze că, la Paris, la Roma şi la Londra, femeile aveau să umble de colo până colo cu numele său în ceafa. Dar pentru început trebuia să se mulţumească să importe mărfuri din ţările lor, pentru a o ajuta pe femeia germană să dobândească măcar un pic de stil, iar asta „reprezenta cea mai mare provocare dintre toate“. Nu avea nici pregătirea necesară şi nici puterea financiară, dar avea o voinţă de fier şi norocul de a se fi născut într-o vreme în care asta era de ajuns. El a fost printre primii care şi-au dat seama că oamenii care nu au nimic îşi doresc mai ales lucruri de care nu au nevoie. în decursul a trei ani, a reuşit să-şi dubleze profitul. în al cincilea an, a apărut catalogul, din care mai găsesc şi astăzi la târgurile de vechituri câte un exemplar printre numere vechi din *Burda* şi reviste erotice pline de subsuori păroase. La finalul celui de-al optulea an, punctele de pe hartă erau atât de apropiate, încât de la sud la nord mai că nu se mai vedea vreun locşor gol. Cucerea ţara aşa cum făcea cu orice şi cu oricine şi, undeva pe drum, pare să fi uitat că, de fapt, el dispreţuia moda profund.

Putea să discute ore întregi despre culoare, croială şi calitate, şi mai ales despre aceea care îi lipsea concurenţei. Costumele sale erau toate croite pe măsură - aparent pentru că el, acum că bunica nu mai era acolo ca să atragă privirile, devenise propria sa carte de

vizită. în realitate, hainele de gata nu i se potriveau. Bunicul meu era destul de mic de statură. Dacă stătea pe scaunul său din piele de la birou, picioarele nu îi atingeau pământul. Pentru fotografia de nuntă îl urcaseră pe o treaptă, ca să nu pară prea mic pe lângă bunica, încălţată cu pantofi cu toc, dar până la urmă tot el a dominat poza. Poartă un frac, papion alb, pantofi de lac, acoperiţi pe jumătate de rochia bunicii, şi are pe chip un rânjet lat, prefăcut, care îi urcă spre

ii.ts. i n fundal se vede o treaptă de marmură, cu coloane impunătoare du fiecare parte. Durează o vreme până te prinzi că e doar pictată, un i.iMou care atârna în studioul fotografului. Bunica, în schimb, pare să se înece printre toate volănaşele suplimentare pe care Schăfer Mărie le adăugase rochiei pentru a acoperi bucăţile de pânză folosite. La gât poartă o cruce cu care bunicul nu a fost de acord decât după mari proteste. îl ţine de braţ şi se uită puţin în sus spre el. Gropiţa lui aproape că nu se vede, dar creşte de la fotografie la fotografie, la fel ca şi porţiunea cheală din creştetul lui. La botezul mamei mele nu mai arc decât un cerculeţ subţire care se întinde de la ureche la ureche, până când, de la jumătatea albumului de poze încolo, are din nou capul acoperit de păr des, uşor ondulat, chiar mai des decât al bunicii, care păşeşte pe lângă el. „Toulouse, 1969" stă scris pe dosul fotografiei, cu caligrafia ei măruntă în creion. Alături a adăugat trei nume, de parcă ar fi putut uita cine sunt.

Bunicul pozează bronzat pe o iarbă maronie, în pantaloni scurţi şi sandale. Pe pieptul lui se ondulează câteva bucle rătăcite. Pe lângă acestea, părul artificial are ceva grotesc, ca o căciulă de blană purtată vara. Deşi stă cât se poate de liniştit, arată de parcă bunica ar alerga după el, cu o mână în aer, pentru ca la nevoie să o poată prinde pe mama, care tronează deasupra lor precum vârful unei piramide. Ea e aşezată pe umerii bunicului, cu mâinile pe ochii lui, astfel încât i se vede doar gura deschisă, care râde sau ţipă. Picioarele şi le-a înfăşurat în jurul braţelor sale, încât abia îţi poţi da seama unde începe ea şi unde se termină el. Poartă un costum de baie corai, al cărui decolteu e atât de adânc, încât i se văd foarte clar sfârcurile maronii. Sub pielea ca de pergament strălucesc verzui venele ei.

Doar bunica nu participă la toată dezbrăcarea din poză. Poartă o bluză de mătase şi o geantă rigidă pe braţ, de parcă ar fi în drum spre teatru. Deşi trebuie să fi fost destul de cald, poartă ciorapi sidefii în picioare. încă de atunci avea câteva kilograme în plus, dar eleganţa ei o ajuta să le ascundă. Părul blond este prins într-un coc din care nu îndrăzneşte să se desprindă nici măcar o şuviţă, pielea îi e albă, ca o pudră, ca şi cum chipul i-ar fi putut fi descompus de vânt la prima

adiere. Spre deosebire de ea, bunicul pare un model decupat cu o foarfecă boantă. Sprâncenele de deasupra degetelor de copil ale mamei mele sunt lungi şi ciufulite. Pe obraji, zilele petrecute departe de prizele germane aruncaseră o plasă de tuleie negre. Are bărbia pătrăţoasă şi, în sfârşit, se vede foarte clar gropiţa din bărbie. Delicateţea bunicii îl face să pară mai mare decât e. Ea este moale, el e dur, el e întunecat, ea luminoasă şi fiecare e cu atât mai mult într-un fel, cu cât celălalt este mai puţin. O pereche frumoasă. Doar că plus şi minus se anulează reciproc.

^(^qpUMul%

Mama era prea urâtă ca să fie proastă. La cinci ani ştia deja să citească. Probabil că putea să facă asta de la patru sau chiar de la trei ani, asta depindea de cât de tare simţea nevoia bunicul să fie mândru de ea. Nimeni nu ştia unde învăţase. într-o bună dimineaţă, la micul dejun, se pare că luase pur şi simplu ziarul şi începuse să citească titlurile.

- Gena mea! exclamase bunicul cu obrajii strălucind ca ai fetelor de pe sticlele de sirop de fructe, însă bunica avea bănuiala că el o învăţase pe furiş atunci când se ducea ea la confesiune, singura plăcere pe care şi-o permitea.

Mama susţinea că învăţase pe dinafară textele de pe ambalaje şi că de restul şi-a dat seama singură, dar nu poţi să creşti în aceeaşi casă cu bunicul fără să dezvolţi un anumit instinct pentru formarea de legende.

Bunicul se ducea în oraş şi aducea teancuri de cărţi. *Istoria vechii Rome, Introducere în lumea animalelor* în trei volume, un atlas, *Datele-cheie despre astronomie ale lui Harenberg*. Le alegea la întâmplare, dar erau multe. Când şi când, mai aducea şi câte o carte de beletristică, asta dacă doamna de la librărie reuşea să-l convingă că făcea parte din operele importante ale literaturii universale şi că nu era genul pe care să o parcurgi în hamac şi să oftezi fericit la sfârşit. în fiecare

lună îi alegea mamei trei astfel de opere, dându-i sarcina să îşi dedice 30 de minute în fiecare zi cărţilor bifate de pe lista sa.

- Dar nu ştie încă nici să citească ceasul, se plângea bunica.

Bunicul însă nici măcar nu o asculta.

Iar mama oricum nu se împotrivea. Indiferent când învăţase să citească, învăţase de dinainte să o ignore pe bunica.

Seara, progresul ei era controlat. Aplecat deasupra farfuriei aburinde, bunicul meu punea întrebare după întrebare. Care este capitala Burundi? Din ce se compune apa? Cât fac 12 ori patru?

- Las-o mai întâi să mănânce, se văicărea bunica. Altfel se răceşte totul.
- Trei, trei, trei... striga bunicul.
- La Issos ei se păruiau! striga şi mama.

între timp, el se bătea cu palma pe picior şi răcnea la bunica:

- Hilde, copilul e un geniu! sau: E o adevărată Schneider! sau pur şi simplu: Am zis eu! ceea ce se potrivea aproape întotdeauna.

Bunica desena cu furculiţa cercuri în cartofi şi bombănea.

- Poate să fie un geniu şi mai târziu.

Până la urmă o lăsau singură la masă ca să caute cine ştie ce ţară de pe glob, pe care Dagmar Berghoff o avea scrisă pe biletul ei galben, iar bunica era cea care trebuia să golească farfuriile, ca să nu se irosească nimic, fiindcă:

- Când eram eu de vârsta ta... Şi mai târziu: Copiii din Africa...

Duminicile alergau prin muzee, apoi la operă/teatru/balet, orice
era în program. Pe bunicul îl dureau oasele dacă stătea locului, de parcă ar fi alergat la maraton, dar considera că e obligaţia lui să o stimuleze pe mama atât intelectual, cât şi cultural, chiar dacă ştia, desigur, că

acest lucru era practic imposibil.

Oricând îi permitea agenda - foarte încărcată şi aproape de nerezolvat -, era musai să plece undeva, „ca să mai iasă şi copilul din atmosfera asta împuţită“, cum obişnuia să-i spună. Datorită casei sale de modă, avea o vastă reţea de cunoştinţe în Europa necomunistă (de restul, era el de părere, nu trebuia să-ţi pară rău, „o adunătură de state

[1] Crainică TV, prima femeie care a moderat telejurnalul *Tagesschau* la postul de televiziune ARD (n.tr.)

se poate de corupte, de hoţi cu toţii, de la omul de rând până la ministru!“, cel puţin până când a căzut Cortina de Fier şi, brusc, nu a mai existat nimic mai bun decât Estul, dar despre asta mai târziu), cunoştinţe pe care le vizita periodic, pentru a cerceta marfa, pentru a negocia noi contracte sau doar ca să „poată bea, în sfârşit, un cappuccino ca lumea, o fiertură pe care aici ţi-o servesc drept cafea, e absolut intolerabil aşa ceva“. Şi aproape întotdeauna se întorcea cu o invitaţie pentru toată familia.

încă dinainte să poată umbla cum trebuie, mama vorbea patru limbi străine.

- Fluent! striga bunica.
- Cinci! intervenea bunicul.

Apoi se duse din nou la librărie, de data asta în căutare de „ceva străin“, pentru a putea aprofunda cele învăţate. Singurul lucru pe care i-l putu oferi doamna de la librărie fu un volum despre pictura renascentistă cu explicaţii în franceză.

- O iau, strigă el.

Şi, pentru ca nu cumva cele lingvistice şi spirituale să se impună, mai puse să i se împacheteze şi cartea *Gândeşti şi participi - Cartea celor 1 000 de enigme,* pe care micuţa mea mamă i-o dădu înapoi gata completată a doua zi, pe măsuţa de cafea.

- Oioioi, asta nu e normal, strigă Gundl, un copil trebuie să fie copil! Vă spun eu, sunt tare bucuroasă că Max al meu nu se grăbeşte să crească. Ştiţi ce mi-a zis drăguţul deunăzi? Mama, eu nu pot să spun decât „labă“ la picior. Nu e drăguţ, Oskar, ia spune, nu e drăguţ?

însă bunicul nu era dispus să se alăture entuziasmului legat de lipsurile şi deficienţele copilului care păşea cu paşi timizi pe podea, de scaunul de toaletă unde aproape

că nimerise, de râgâielile cu miros de lapte stricat şi de toate aceste tentative penibile de a deveni om.

- Nu atârni o operă de artă în muzeu înainte să fie terminată, zise el, apoi îi luă bunicii din dulap un arzător Bunsen pentru a face să explodeze ursuleţii de jeleu în clorură de potasiu, aşa cum era descris experimentul în *Marele ABC al chimiei.*

30 SARAH STRICKHR

De la bun început s-a purtat cu mama aşa cum te-ai purta cu un adult aflat într-un corp prea mic şi oricine nu făcea la fel trebuia să asculte discursul său despre periclitarea dezvoltării, până când dispărea în tăcere cu „Hamham? îţi arăt eu ţie hamham!“

în casa lui nu se pleca „tai-tai“, nici nu se făcea „caca“, nu exista program pentru copii, nu existau cărţi pentru copii şi nu se spunea niciodată „eşti prea mică pentru asta“. Nevinovăţia şi lipsa de griji în care trăiesc alţii la acea vârstă nu au fost simţite de mama datorită sistemului de apărare neclintit al bunicului. Tot astfel a smuls-o şi din întunericul care sălăşluieşte la marginile copilăriei, ajutând-o să analizeze talmeş-balmeşul de mirosuri, sunete şi imagini şi să le descompună în părţile componente înainte ca ele să aibă timp să se unească într-un sentiment. Mama ştia că pastilele bunicii nu erau bomboane, că familia de alături nu se mutase pur şi simplu şi că respectivul deget de la picior nu îi îngheţase şi îi căzuse acelui prieten. Iar bunicul era mereu dispus să îi stimuleze setea de cunoaştere, în primii ani, nu aveai loc să strecori o foaie între ei.

Dimineaţa citeau împreună în *Rheinpfalz,* iar el îi explica prostiile pe care le făceau Helmut Schmidt şi acoliţii săi, chiar dacă nu era nimic de explicat, jetset socialist; Kohl, născut la Oggersheim, pe ăsta trebuiau să-l aducă la Bonn. După ore, ea venea la birou şi lua prânzul cu el, apoi avea voie să rămână şi să sorteze marfa sau să bifeze pentru domnişoare biletele de comandă, până seara, când pleca spre casă cu bunicul, povestindu-i în detaliu tot ce făcuse în cele câteva ore cât fuseseră despărţiţi, până la cel mai mic amănunt, fiecare gând, fiecare pâine cu unt căzută pe jos, fiecare sughiţ, totul, totul, povestea totul, pentru că tot ce el nu ştia era

deja o minciună.

El o asculta, punea când şi când câte o întrebare şi apoi, peste ale ei, suprapunea poveştile lui, care, evident, erau mult mai mari şi mai înspăimântătoare - sughiţul său era un cutremur devastator, iar pâinea sa cu unt era o grenadă de mână, „trebuie să mă crezi când îţi spun că nu am mai ridicat-o, jur că n-ai văzut niciodată pe cineva alergând mai repede“. Prelua structura pe care ea i-o oferea

ţi, cu ajutorul acesteia, îşi ridica propria viaţă. Iar dacă bunica, în mod excepţional, se afla în apropiere şi, tot în mod excepţional, nu era cuprinsă de unul dintre atacurile ei de panică, mai trântea şi ea deasupra un strat de mortar, până când cioburile erau complet acoperite.

Alte influenţe, de pildă unii născuţi după război care ar fi putut ridica o problemă mai presus de inaniţie, nu prea existau.

Contactul cu cei de vârsta ei, care ar fi putut s-o deruteze pe mama, cu toată mizeria rostită de gurile lor copilăreşti, trebuia evitat pe cât posibil. De ziua ei, bunicul îşi invita propriii oaspeţi, bărbaţi care se potriveau bine cu trabucurile sale, antreprenori-minune, aşa ci el, foşti camarazi, avocaţi, profesori, care în loc de cadouri aduceau ultimele lor lucrări publicate. Toată lumea stătea în jurul tortului cu cremă de unt făcut de bunica, pe care doar ea îl mânca, iar mama aduna în memorie tot soiul de teorii, pe care mai apoi le povestea cu atâta avânt în curtea şcolii, încât treaba cu cei de vârsta ei ieşea oricum din discuţie.

Cel puţin îi rămânea suficient timp pe care să îl dedice talentelor ei, fără să fie deranjată. Şi avea atât de multe, încât bunicul, bietul de el, nu reuşea în primii ani să se decidă care dintre darurile ei merita întreaga greutate a aşteptărilor sale mult prea mari.

Mai întâi, a fost desenul. Sigur că mama era mult prea tânără, iar mai târziu nimeni nu mai ştia cât de tânără, dar, dacă e să dai crezare cronologiei pe care o construise bunicul în decursul anilor, trebuie să ii fost vorba de o dată chiar dinainte de naşterea ei. în orice caz, într-o bună zi, bunica găsise pe jos un desen în creion, care era cu atât mai surprinzător cu cât nimeni nu-şi putea aminti să-i fi dat mamei mele măcar o foaie de

hârtie, ca să nu mai vorbim de creion; şi, desigur că la minus doi ani, era mult prea mică pentru a şi le fi luat singură din sertar. Aşadar, bunica găsise desenul unei figuri micuţe care îi semăna întru totul (bunicii, nu mamei, chiar şi atunci fiind deja destul de deşteaptă încât să ştie că nu te puteai aştepta la un entuziasm furtunos cu un autoportret), cerceii cu perle, gulerul cu dantelă, petele de

nervozitate de pe gât, ceea ce pe bunica nu o entuziasmase chiar atât de tare. Şi cu atât mai puţin faptul că bunicul înrămase capodopera şi o atârnase în hol, exact lângă cuier, unde o putea remarca imediat toată lumea.

- O artistă încă n-am avut în familia Schneider, exclamase bunicul.

însă mama începuse apoi să facă roata, aşa, pur şi simplu, mai întâi cu două mâini, apoi cu una, apoi fără mâini, aşa că bunicul fugise imediat să găsească o fostă gimnastă din RDG, care după un campionat mondial nu se mai întorsese în Est şi care o maltrata atât de mult pe mama cu vocea ei îmbibată de testosteron, până când aceasta reuşea să se îndoaie precum o păpuşă de cauciuc. Picioarele înainte, în spate, în jurul capului, şpagatul, sus, jos, prin spate. Dar nici asta nu o făcuse mai frumoasă. Ba chiar devenise un pic mai osoasă. Când alerga, imediat după ceremonia de premiere, direct spre tribună, pentru ca bunicul să îi certifice triumful cu exclamaţia „Bravo!“, medaliile i se loveau de piept în aşa hal, încât zornăiau. Apoi, în cantonament, fusese întrebată de o mamă însoţitoare îngrijorată dacă acasă îi dădeau suficient de mâncare, aşa că părinţii s-au orientat rapid spre următorul talent, vocea ei, care era, într-adevăr, minunată. Şi, desigur, muuult prea matură pentru vârsta ei.

Din nou fusese căutat un profesor particular şi apoi un al doilea, pentru că primului îi venise ideea să lipească o steluţă sub fiecare cântec învăţat pe dinafară, aşa că rămăsese fără slujbă. Urmaşul său fusese un fost cântăreţ de operă, care făcea prea multe exerciţii de respiraţie şi

prea puţine exerciţii de canto, ceea ce bunicul decretase la început ca fiind „o aiureală“, „pierdere de vreme“, ba chiar şi „înşelăciune“, după ce descoperise în hol o poză a acestuia arătând ca un monstru cu pene galbene şi verzi lângă Acel Goring, însă apoi recunoscuse că era singura metodă adevărată. Chiar dacă „în chestiunea“... Dar despre asta am mai vorbit.

Nu ştiu, nu ştiu, zicea Gundl, care între timp se abonase la revista *Brigitte.* Fata e mereu în priză. Trebuie să o lăsaţi să se mai odihnească.

Otium est pulvinar diaboli[I], replicase bunicul privind mândru, căci era singurul bărbat de pe Pământ care vorbea latina.

îşi alimenta egoul cu faptele minunate ale mamei şi, cu cât acesta se lâcea mai mare, cu atât devenea mai înfometat. Atât de mult încât, după ce povestise în ultimii 20 de ani tuturor celor care voiau să-l asculte, dar desigur şi celorlalţi, că el „mai bine ar înghiţi muşte“ decât să intre într-o biserică, într-o duminică dimineaţă pornise hotărât cu mama spre biserică şi îi decretase preotului că o sfinţire a darurilor fără un „Aleluia“ al mamei era ca o turtă fără nimic, ceea ce acesta nu prea voise să accepte la început, dar după o scurtă audiţie se declarase de acord să o lase să cânte câteva cântece.

- Tocmai acum, gemuse bunica, când îl auzise pe bunicul la telefon povestind despre masa pe care o plănuiau (el) cu ocazia debutului, trei feluri, desigur, nu, nu se ştie încă ce va fi în meniu, dar vor crea ceva (bunica).

Invitase toată familia, ba chiar şi pe cealaltă mătuşă a mamei, sora sa lise, al cărei număr reuşea mereu să-l piardă, poate din pricina optimismului enervant care îi ieşea din pori precum coşurile pe faţa unui adolescent

lise era altfel decât restul familiei. Dacă nu ar fi fost gropiţa din bărbie, ai fi zis că nici nu face parte din familia Schneider. Mereu veselă, mereu plină de înţelegere pentru toţi şi pentru toate. Credea sincer că nimeni nu îi dorea răul, aşadar era singură, însă mereu

---

I **Lenea e perna diavolului. (în limba latină în orig., n.red.)**

(linei
copeici 37

plină de speranţa (lipsită de acţiune) că bunul Dumnezeu, în care credea, desigur, îi va oferi locul potrivit în viaţă.

Când bunicul îi povestise între două întâlniri foarte importante, tic-tac, că mama avea să ofere o nouă interpretare „duminica viitoare“ coralului „Laudă-L pe Domnul“, ea se bucurase atât de

dulce, încât fusese nevoit să dojenească zdravăn câteva domnişoare ca să se calmeze.

în dimineaţa slujbei sosiseră cu o oră mai devreme, ca să păstreze locurile. Cu braţele uşor depărtate de corp, pentru a proteja materialul care se şifona la orice atingere - „orice altceva e o porcărie“ -, bunicul stătea în primul rând din biserică, alături fiind bunica mea, căreia, de atâta grijă că mama ar putea intra în panică, îi tremura cutiuţa cu tablete în mână. De jur împrejur erau Helm, Gundl, Max, iar foarte la margine lise, un pic fără suflu, pentru că simţea nevoia să repete la fiecare câteva minute că totul va merge sigur bine.

Doar mama părea cât se poate de relaxată.

- O adevărată profesionistă, zise bunicul, niciun pic de trac.
- Şşt! îl certă bunica.
- Aiureli! zise mama. Sigur că aveam emoţii!

îşi dădu jos ochelarii, pe care de la debutul bolii îi purta din nou, întrucât de la lentilele de contact o ardeau ochii, şi îi şterse cu mâneca de la cămaşa de noapte. Buza de sus i se curbă un pic, dezvăluind acel rânjet nou.

- Să nu-ţi faci iluzii, bunica e în noi la fel de mult cum e şi bunicul, râse ea bătându-mă pe braţ. Când am trecut pe lângă cristelniţă, am crezut pentru o clipă că o să leşin, atât eram de agitată.

Dar, mai mult decât de public, se temea de exclamaţia bunicului: „Teamă? La Kazan îi aruncau într-o gaură cu şobolani pe toţi cei care erau prea lenţi şi îi lăsau acolo până începeau să pută. Asta numesc eu teamă“.

îşi puse din nou rama după urechi. Lentilele groase ca nişte funduri de sifon sclipeau în toate culorile.

- Crede-mă, într-o asemenea situaţie e mai bine să te aduni.

(linei copeici 39

Aşadar, fără să se întoarcă măcar o dată, urcă la balcon, trase
adânc aer în piept şi cântă clar şi tare şi cu un asemenea avânt, încât vocea aproape că i se frânse din pricina forţei pe care încă nu ştia să o stăpânească, de parcă i-ai fi dat unui aruncător de greutăţi o minge de tenis. Dedesubt, gâturile se întindeau, dar mama nu vedea nimic,

Cttitfti mai departe până la ultima notă, după care se întoarse aţă la Im ul ei, în timp ce bunicul sări în picioare şi începu să aplaude.

Oskar, şuieră bunica, nu face asta în casa Domnului.

Nu-ţi face griji, Dumnezeu o să mă ierte, zise bunicul. Asta e li ralia lui.

Doar cu mare greutate fu convis să se aşeze la loc şi să rabde până la sfârşit, „deşi restul reprezentaţiei nici nu se putea compara cu începutul".

C,ând totul se termină, în sfârşit, el se plasă la intrare şi adună i omplimentele pentru mama, care îi plăcură atât de tare, încât uită să le dea mai departe.

Oskar, trebuie să plecăm, se văicări bunica. Oaspeţii vor ajunge la uşă din clipă în clipă.

Abia când ieşi şi preotul din sacristie şi zise: „Câteodată Domnul le binecuvântează pe oiţele sale cu daruri la care nu te poţi uita decât cu admiraţie", se declară dispus bunicul să îşi ia rămas-bun, nu fără a I invita pe preot la masă, ceea ce o făcu pe bunica - lipsa unui carlon cu numele, cine ştie ce alergii alimentare - să înghită prima I taslilă pentru nervi, dar când acesta refuză politicos, răbufni: „Ce, nu suntem destul de buni pentru el?" şi înghiţi şi a doua tabletă.

La sosirea acasă, mai avea puţin şi leşina.

- N-o să termin puiul la timp până vin oaspeţii, strigă ea din bucătărie şi: Ah, Doamne! Lumânările, du-te repede! Nu aşa de repede că te înroşeşti toată! Oskar, adu tu, te rog, lumânările! Şi apoi, în şoaptă, în spatele oaspeţilor aflaţi aproape toţi în sufragerie, în aşteptare: Dacă aia nu vine imediat, pot să arunc puiul direct la gunoi, căci, ca de obicei, Gundl era în întârziere.

Se zice că, odată, a avut nevoie din bucătărie până în sufragerie de o jumătate de oră pe ceas, pentru că pe

(linei
copeici 41
drum îşi tot amintea de câte i. eva ce uitase, aşa că se învârtea neajutorată de colo colo, ca iepurii din reclama Duracell care nu au Duracell.

Bunicului îi plăcea să imite scena. Iar mamei îi revenea sarcina de a-şi duce palmele la obraji şi de a striga cu voce ascuţită: „îmi pare

tare rău”, aşa cum făcea Gundl încă de la zece metri distanţă, la fel ca şi în ziua aceea, când ajunse în sfârşit împreună cu Helm şi cu Max la intrare şi, aşa cum nu-i scăpă bunicii, strâmbă uşor din nas în direcţia bucătăriei.

- Ei, nu! Abia am ajuns şi noi. Oricum mai aveam de rezolvat câteva lucruri la bucătărie, exclamă bunica.

- Doamne, cât de bine seamănă, zise Gundl în timp ce îşi agăţa paltonul, apoi continuă: Am fugit repede până acasă şi am adus un tort, în caz că nu aveaţi unul.

Îi întinse tremurat bunicii un tort „Pădurea Neagră“ sub o folie de celofan, pe care aceasta, ofensată de moarte că i se aducea în casă o prăjitură străină, îl luă cu o exclamaţie elegantă:

- Mulţumesc, draga mea!

Seara, vârî tortul la congelator şi îl uită acolo pentru totdeauna.

- Ei, cum merge la bancă? încă nu ai prins rădăcini la ghişeu? îi strigă bunicul fratelui său, bătându-l pe umăr.

- Ei, ghişeu! Acum sunt la investiţii. Nici nu trebuie să te ridici ca să munceşti şi ca răsplată primeşti o mărire de salariu, zise Helm alergând prin casă în urma bunicului, ca să aprecieze cât costa noul storcător de fructe, noul televizor şi noul aparat foto cu antireflex.

- Nou! îmi vine să râd! exclamă Helm şi până la urmă tot râse. N-are nici măcar zoom, al meu face totul automat!

Femeile se întreceau şi ele, dar cu prefixul invers.

- Cum se simte tatăl tău? întrebă bunica.

- Cum să se simtă? strigă Gundl. Teribil. Face în pat. N-am dormit toată noaptea.

- Biata de tine, replică bunica mea, care în prezenţa lui Gundl vorbea ostentativ germana literară. Crede-mă, când n-o să mai fie, o să-ţi doreşti să te mai ţină trează!

Duse la mâna la piept, oftă uşor şi adăugă: Ştiu despre ce vorbesc.

Mâncară şi băură şi făcură urări, la insistenţele bunicului, asigu- rându-l cu toţii de viitorul de aur al mamei. Ea trecu de la unul la altul la masă, fiind mângâiată pe creştet, de parcă s-ar fi aşteptat cu toţii ca

mai devreme sau mai târziu să-i cadă un ban de aur din gură, în timp i e bunicii se agitau în jur cu aparatul foto.

Zâmbiţi, vă rog! striga bunicul.

Nu aşa de tare! exclama bunica.

I)ar dinţii erau deja în fotografie. Mama arăta acolo chiar şi mai mică decât în fotografia de la Toulouse, cu toate că trecuseră câţiva nui. Poate din pricina felului în care stă, cu picioarele încrucişate, cu braţele la spate, de pare că se afundă în pământ. Dar, dacă te uiţi mai atent, poţi desluşi deja micuţele denivelări care arată ca nişte ventuze |>e sub puloverul roşu, primele semne chinuite ale pubertăţii.

- Una mai am! strigă bunicul.

■ O clipă! zise bunica, făcându-i un semn cât se poate de evident, iar el se duse în birou şi se întoarse cu un buchet enorm.

- Mulţumesc pentru această masă minunată, spuse el, apoi întinse florile pe care ea le cumpărase cu o zi înainte.

- Ah, ce surpriză! Nu ar fi trebuit! exclamă ea.

în fotografia pe care le-o făcu Helm - „Ce? N-are nici măcar autodeclanşator?“ -, arată din nou foarte îndrăgostiţi. Adevăraţi pro- lesionişti şi ei.

Dar bunicul tot nu se sătura, aşa că aduse apoi „sculptura“, pe care mama o realizase rapid între două premii.

- Există oare ceva ce să nu poată face acest copil? exclamă lise bătând din palme.

- Sigur că da. Să dea greş! răspunse bunicul şi nici măcar nu pretinse că ar fi făcut o glumă.

Bunica mai turnă şampanie - şi în pahare, şi pe ea -, se schimbă, apoi îşi puse tot hainele de dinainte, pentru

că nu voia să pară cu nasul pe sus, şi atâta tot frecă pata, până când chiar avu nevoie de o rochie curată.

Bunicul relată a o suta oară povestea despre cum bea votcă Mişa Sergheevici cu paznicii de la depozit, în timp ce ei cărau în spate sacii de cartofi.

- Administratorul depozitului era un eVreu chior. Mişa se distra când nu-i ieşea contabilitatea, zise el, imitând râsul lui Mişa.

Apoi bătu în masă şi o ridică pe mama în aer.

- Cine vrea s-o asculte pe cântăreaţa noastră?

Fu adus imediat taburetul din bucătărie, iar mama îl slăvi din nou pe Domnul, puterea şi lucrarea Sa, în toate timpurile şi pentru totdeauna, până când lise începu să plângă de emoţie.

- Fata ar merita să ajungă la televizor, plescăi unul dintre verii asistenţi medicali. îşi îndreptă privirea spre mama. Poate chiar şi la radio!

- Trebuie să o trimiteţi la un concurs din alea muzicale. Cu puţin noroc, devine la fel de cunoscută precum Heintje[I] şi va călători în toată lumea, interveni celălalt.

- Doamne sfinte! Ea e tot ce am, strigă bunica strângând în braţe corpul micuţ şi constatând îngrijorată că „totul“ devenise şi mai puţin.

- Noroc? strigă bunicul şi mai tare. Cu asemenea poveşti poţi să te prezinţi la bunica ta! Norocul este o invenţie a leneşilor, ca să se convingă că soarta e de vină pentru nefericirea lor, şi nu ei înşişi. Omul are nevoie de hărnicie, hărnicie şi nimic mai mult.

- Doamne, ce frumos! oftă lise, care îşi recăpătase în cele din urmă suflul, vocea omului este chiar a doua sa faţă.

- Aşa sună când un copil se curentează, zise bunicul şi mai găsi apoi şi o a 37-a imagine pe film, ca să-i pozeze lui Gundl invidia de pe faţă.

După care aceasta decise că era cazul ca şi Max să

I **Cântăreţ olandez, lansat în 1966, la vârsta de 11 ani (n.tr.)**

cânte ceva.

însă Max nu ştia deloc să cânte; dar după ce Gundl îi strânse degetele pe sub masă până când băiatul aproape că urlă de durere, decretă că va încerca şi se sui şi el pe un taburet, cântând-o pe aia cu micul Hans care pleacă în lume şi reuşind să scoată doar câteva note până în momentul în care şi textul, şi vocea îl părăsiră şi el izbucni în

plâns, lucru pentru care acasă îi fu învineţit fundul, iar vecinii fură nevoiţi să dea radioul mai tare.

Max nu o iertă niciodată pe deplin pe mama. Pe toată perioada ulii, nu vorbi niciun cuvânt cu ea. Abia când se reîntâlniră la Berlin, el fugind de armată şi de părinţii lui, iar ea de casa goală în care se prdăcuse timp de o lună că poate trăi fără ai ei, se hotărî să o ia de câteva ori cu el, căci părea tare pierdută în acel oraş care nu i se potrivea deloc, în care tot ce în alte locuri era ascuns din decenţă - droguri, mizerie, gălăgie, păcate - devenise brusc ceva bun, în care lotul era alb sau negru, de rahat sau nu, dar cumva mereu în regulă şi mai ales atât de liber, de fără valori şi de durere, încât mama chiar I rebuia să se străduiască să-şi distrugă viaţa.

Dar la asta avea suficient exerciţiu. în străduinţă, vreau să spun, în eforturi, muncă şi agitaţie, atât de multă experienţă încât nici măcar lui ar fi ştiut cum să se oprească, cum să o ia mai încet. Iar bunicul lăcca tot posibilul ca ea nici să nu afle. De îndată ce îşi perfecţiona unul dintre talente, astfel încât exercitarea acestuia să nu mai reprezinte o epuizare totală, el îi căuta de îndată o altă provocare. Nu mai era de ajuns să fie cea mai bună, trebuia să dea tot ce avea mai deplin, iar drumul într-acolo trebuia să doară. Nici muncă fără pâine, nici pâine fără muncă. Doar că pâinea fără muncă era chiar mai rea. Căci acesta fu şi motivul pentru care, la câteva săptămâni după reprezentaţia din biserică, profesorul de muzică primi un telefon de concediere: cântatul îi venea prea uşor.

- Nu putem să irosim timpul cu ceva ce până la urmă nu poate să lîe decât un hobby, decretase bunicul.

Următoarea potenţială chemare bătuse la uşă, arătându-se, din păcate, mult mai promiţătoare.

- înţelegeţi, desigur!

Iar mama înţelese şi ea, desigur, şi începu, fără proteste, lecţiile de oboi. Sau gimnastica la roată dublă. Orice îi trecea prin cap bunicului ca să umple raftul cu premii şi cupe. Abia douăzeci de ani mai târziu, cu chelnerii aplaudând la picioarele ei, cu Sufleţel care dansa şi el pe

masă, în spatele ei, ea cântă din nou, uimită de vocea sa profundă şi senzuală, care se maturizase pe neobservate în adâncul ei şi pe care o savura ascultând-o. Dar pe atunci nu ştia ce înseamnă să „savurezi ceva“, crezând că ziua are doar un singur scop, acela de a afla care dintre performanţele ei era cea mai competitivă, cu care se putea distinge din nou dintre toţi şi toate, cu care putea să scape din „gaura“ asta, cum spunea ea aproape la fel de scârbită ca bunicul.

Dar mai întâi trebuia să treacă peste tinereţe. Şi pentru aceasta era prea deşteaptă, cel puţin pentru a ei, în care a fi tânăr îi îngrijora doar pe tineri, iar toată povara de a se distra, de a-şi face de cap şi de a se comporta aiurea apăsa pe umerii lor, pentru ca adulţii să poată munci în linişte până la epuizare. Ura totul la ea: şuşoteala de la spatele ei - pentru că era mereu singura care nu făcea nicio greşeală şi trebuia să prezinte rezolvarea lucrării la tablă -, faptul că nu reuşea să se îndrăgostească de un actor sau de un cântăreţ, ca să nu mai vorbim de oricine altcineva. Ura chicotelile despre rochiile ei până la genunchi, în timp ce colega de bancă freca guma pe pupitru cu degetele pline de cerneală. Bancurile murdare la care trebuia să râzi, dar nu puteai niciodată, de care erai în taină mândru că nu puteai râde şi care te făceau să te întrebi, tot în taină, ce nu era în regulă cu tine. Ura revoltele nebuneşti, prostia mascată drept idealism. Şi prostia şi mai mare de a te lăuda cu asta, chiar şi ani mai târziu, când jeanşii zdrenţuiţi fuseseră de mult înlocuiţi cu pantalonii de costum la dungă.

Generozitatea cu care alţii îşi contemplau fostul eu îi era dezagreabilă. Indiferent ce fel de fontanelă, gaură sau deschizătură avea ea în cap, flexibilă sau nu, nu se

închisese de niciun fel. Fie la 10, fie la 20, la 30, la 40 (şi la fel la 49, căci la 50 nu mai ajunse), ea era mereu aceeaşi, cea pe care am cunoscut-o eu însămi, nerăbdătoare, agitată. Cineva care nu e în stare să ia viaţa uşor. O persoană care spune că nu-i pasă ce gândesc alţii despre ea şi apoi repetă chiar mai tare, ca să audă şi cei din ultimul rând. Care se străduieşte atât de tare să fie ea însăşi, încât uită cine e cu adevărat.

Dar cel mai mult ura la tinereţea ei ceea ce aceasta făcea din ea.

1)e când îmi amintesc, mama a fost mereu pe picior de război cu propriul corp, ceea ce pe atunci nu devenise o regulă. îi părea străin, ciudat, respingător, dar mai ales se simţea înşelată. Cablurile şi furtunurile din interior, care se încingeau necontrolat, care îi aduceau sângele în obraji, dezvăluind întregii lumi sfiala ei, palmele I ranspirate, bolboroseala intestinelor, tremuratul, toate astea păreau să servească unui singur scop: să o trădeze. Corpul nu-i permitea să păstreze pentru sine nicio emoţie, niciun gând, lăsând să se scurgă în afară până şi cel mai mic secret, era ca un sac de gunoi plin de găuri, din care se scurg pe stradă lături. Şi, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, brusc începu să-i crească părul la subsuoară şi pe picioare. Şi între, desigur.

Bunicul era la fel de puţin entuziasmat. Oricât de tare se grăbea să o conducă pe mama prin întunecata copilărie spre regatul adulţilor, îl deranja foarte tare că trebuia să ocolească prin pubertate. îi era greu să se împace cu ochii atenţi care îi urmăreau fiecare cuvânt, că dintr- odată era la masă o pereche de sâni în plus, care se chinuiau aşa de tare să iasă dintre coaste, de nici nu îţi puteai lua ochii de la ei, de parcă ai fi trecut pe lângă un accident puternic.

Bunica nu se lăsa cu nimic mai prejos. Nu numai că

voia să parcurgă cât mai repede faza cu tinereţea, dar nici n-ar fi lăsat pe nimeni să intre. Se opunea cu toată forţa timpului, încercând să ascundă de ea restul copilăriei, să pitească tot ce era de pitit, negând totul la nevoie. încă de când mama avea 14 ani, îi interzisese să încuie uşa de la baie.

- Să fiu nevoită să chem pompierii dacă nu poţi să o deschizi singură?

Şi avea nevoie regulat, tocmai atunci, de câte ceva din dulăpiorul cu medicamente, pe când mama ieşea de sub duş şi se usca. Bunica era pe urmele ei mai abitir decât înainte - o urmărea peste tot, intra lără să anunţe în cameră, de parcă ar fi sperat să o sperie atât de tare pe femeia în devenire din ea, încât să nu mai aibă curajul să iasă.

Când mamei îi venise ciclul, în ciuda tuturor acestor eforturi, ea o sfătuise să se spele mai des şi să pună nişte bucăţi de hârtie igienică între picioare, căci era de ajuns pentru „pişatul ăsta de muscă".

Primele luni fuseseră un chin. Mama făcea duş de două ori pe zi. Pauzele şi le petrecea spălându-se la toaletă cu o sticlă de apă minerală. Când un băiat îngenunchease lângă ea ca să-şi lege pantofii, fusese atât de terorizată că ar fi putut mirosi ceva, încât chiulise pentru prima dată de la şcoală, ca să se ducă acasă să se schimbe. Cu toate astea, fusese nevoie ca mama să-şi însângereze mai întâi toţi chiloţii înainte ca bunica să scoată la iveală pachetul cu tampoane.

Dar spălatul rămăsese, ba chiar devenise mai accentuat odată cu vârsta. în fiecare dimineaţă, cu mult înainte să sune deşteptătorul, mama se trezea şi încerca apoi să-şi determine corpul să dispară. Deschidea duşul la maximum şi lăsa apa atât de fierbinte, încât abia o putea

suporta; apoi îşi freca noaptea de pe corp. Se freca şi stropea şi se săpunea, ducând duşul între fese, la subsuoară, în urechi, în gură, făcând gargară şi scuipând, se freca între degetele de la mâini şi de la picioare cu peria, până când pielea ajungea roşie şi zdrenţuită, întocmai rufelor atunci când în maşina de spălat se strecoară o batistă de hârtie. Iar după ce îndepărta complet tot ce era incontrolabil, tot ce era sălbatic şi mort, transpiraţia şi pielea moartă, fiecare rest de celulă, astfel încât corpul ei să ofere o suprafaţă netedă pentru intelectul ei, continua cu locuinţa, care „stătea de atâta murdărie“. Mereu.

Cât timp a locuit acasă, a fost destul de rău, dar când a avut doar pentru ea cele două camere, a reuşit să transforme locul într-un spaţiu complet steril, atât de curat şi de rece şi de folositor, încât nimeni nu voia să petreacă acolo mai multă vreme decât era necesar.

De ani buni nu mai fusesem acolo. Când m-a sunat, în sfârşit, şi am adus-o la mine în toiul nopţii, am fost mult prea derutată de toate tabletele, suporturile pentru perfuzii, aparatul de oxigen şi restul ustensilelor pentru boală, de care până atunci nu avusesem habar, aşa că n-am mai apucat să mă uit în jur.

Abia când totul s-a terminat m-am dus din nou în locuinţa ei. Am mers prin camerele goale şi albe în care crescusem şi eu, în vârful picioarelor, de parcă aş fi putut speria pe cineva, chiar dacă eu eram <<*a care îmi ţineam răsuflarea, atât de înspăimântătoare era pustietatea care mă asalta din toate părţile. Singurele obiecte care se ¡illau într-un dulap de sticlă din bucătărie erau instrumentele de i urâţenie, care stăteau frumos aliniate, precum suvenirele din ţări străine. Lichidele erau colorate şi ţipătoare, roz şi verde neon, galben st rcpezitor, iar pe cele mai multe dintre sticle trona un cap de mort.

M-am dus în dormitor şi am deschis dulapurile, am luat o pereche de pantaloni de pe umeraş şi i-am tras peste blugi. Talia îmi ajungea până la sâni. în ultimele luni se îngrăşase destul de tare; nu se mai putea opri din mâncat, ea care toată viaţa fusese îndemnată să mănânce - doar ca să piardă în câteva săptămâni toată greutatea acumulată.

Am lăsat materialul să cadă şi m-am aşezat pe pat, un pat îngust, iIc 90 pe 200 de centimetri. Un pat de o persoană. O persoană care uu-şi face speranţe că s-ar mai putea schimba ceva. Sau, mai simplu, care nu-şi face griji.

Mi-am lipit nasul de aşternut. Nu mirosea a nimic, aşadar probabil că mirosea a ea. Un miros care era prea asemănător cu cel din jur pentru a putea fi perceput. Am cercetat cu privirea pereţii albi, dulapurile albe, laminatul alb pe care îl pusese peste gresia frumoasă, pentru că în adâncituri ar fi putut aluneca firimituri, apoi mi-am întors privirea la pantalonii din faţa mea şi am văzut dintr-odată marginea neagră a acestora; i-am ridicat de pe jos şi i-am privit mai atent. Am scos o a doua pereche şi m-am uitat,

apoi o a treia. Mereu la fel. Margini negre de murdărie, pete, unele chiar lipicioase. M-am ridicat şi am scos de pe raft un teanc de tricouri, apoi puţinele pulovere, descoperind mereu diverse semne despre cât de greu îi fusese în ultima vreme, ba chiar şi două perechi de chiloţi purtaţi pe care îi ascunsese într-un colţ. Trebuie să fi aşteptat până în ultima

clipa că să-mi spună adevărul despre starea ei, când deja nu se mai descurca singură.

Am luat o foarfecă şi am început să tai totul în bucăţi pătrate, cârpe pentru tot restul vieţii. Apoi m-am dus în sufragerie şi am căutat acolo mai departe, chiar dacă nu ştiam ce anume. Poate doar ceva ce aş fi putut lua cu mine, înainte să sosească cei de la organizaţia de binefacere pe care o înfiinţase bunica, în nevoia ei tot mai stringentă de a mai aduna nişte puncte în faţa Domnului înainte de moarte, care trebuiau să ia restul. Am luat dosarele de pe raft, am căutat în documentele ei, am deschis sertare, în speranţa de a da peste vreun obiect personal, un prespapier, o cană preferată, mărunţişuri, din cele care la alţi oameni stau pe pervaz. Dar evident că nu am găsit nimic din toate astea. Evident că la mama nu existau lucruri inutile. Evident că aici nu puteai găsi nimic a cărui existenţă să fi justificat o dependenţă sentimentală. Mama nu se ataşase de nimic. Cu excepţia sentimentului îmbătător de a se elibera de „balastul“ care la ea începea deja cu un bilet de lângă telefon. Pe cât de neobosit aduna bunica totul, alimente, bani, untură, căci nu se ştia când ar fi putut izbucni următorul război, pe atât de iute arunca mama totul. La noi nu existau fotografii, magneţi de frigider sau oale strâmbe de lut. Chiar şi cadourile pe care i le făceam de ziua mamei la şcoală - şi pe care i le aduceam - le păstra doar câteva zile. De îndată ce se aduna cât de puţin, lua un sac de gunoi şi îndesa înăuntru tot ce nu era bătut în cuie, mânată de o pasiune neostoită de a face ordine. Bântuia prin casă până când privirea îi putea aluneca perfect pe suprafeţe goale, pe care nu se afla nimic în afară de un nou început.

Teama pe care o avea bunica de a nu pierde cele

agonisite se transformase la mama în spaima de a nu regăsi cele pierdute. Teama de a nu fi copleşită de amintiri. Teama că orice neglijenţă, orice greşeală cât de mică ar fi putut să-i deranjeze viaţa, atât de frumos aranjată şi împăturită cant pe cant.

Am plecat din casă cu mâinile goale. Mă resemnasem că, în afară de câteva fotografii pe care bunica apucase să le salveze, nu voi avea

(¡¡rid
copeici 44

nit io amintire, cel puţin nu una fizică, ceea ce se potrivea foarte bine

■ ıı mama - apoi mi-am amintit brusc de lanţul pe care în copilărie îl descoperisem în pod, pe fundul unui borcan umplut până sus cu pioneze. Căutam pe atunci un material pentru un colaj pe care liebuia să îl facem la ora de artă şi mă jucam cu borcanul, când pandantivul strălucitor sclipise înăuntru. La încercarea de a-l trage din borcan, m-am zgâriat pe toată mâna. Dar după aceea, când am iVuşit să-l scot, n-am mai vrut să-l las acolo, sus.

M-am dus, aşadar, la noptiera mea, am căutat în vechea mea

■ «setă cu bijuterii şi acolo, printre clipsurile pe care le purtasem în adolescenţă, pentru că mama nu era de acord cu găurile în urechi, I om descoperit din nou, chiar dacă un pic mai mic. A trebuit să mă duc la lumină ca să îmi dau seama că era într-adevăr o monedă montată în argint, deşi nu părea ceva special, arătând aproape ca un I мıı de jucărie. Reversul era atât de tocit, încât scrierea nici nu se mai vedea. Doar cu greu se puteau distinge două spice şi literele CCCR I anţul propriu-zis era complet ruginit. încă de când îl găsisem prima i»ară mirosea neplăcut a metal, aşa că îmi fusese destul de scârbă să îl port. Dar îl ascunsesem totuşi printre gablonţurile mele, pentru că mă convinsesem că însemna ceva pentru mama. Abia după moartea ei am înţeles că într-adevăr aşa fusese.

^(^apttMuL â

Singurul lucru la care mama nu se pricepea absolut deloc era iubirea. Ea şi sentimentul de iubire nu se tolerau reciproc. Pentru asta erau mult prea asemănători. Prea dominatori. Prea posesivi. Incapabili de compromisuri. Ambii încercau să domine, fiindu-le necesar să fie în frunte, fie ce-o fi, indiferent cât de tare urla lumea la ei că nu aveau dreptate. Se secau reciproc, până când nu mai putea trăi nimic pe lângă ei, şi - cu cât se apărau mai tare - cu cât încercau să se sustragă mai mult, cu atât strânsoarea lor era mai puternică.

La exterior se priveau cu cel mai mare dispreţ. Mama susţinea rigid şi ferm că nu fusese îndrăgostită niciodată. Cunoscuse oameni, îi plăcuse sau nu, însă de cele mai multe ori nu, pe unii câteodată, pentru că erau deştepţi şi educaţi sau ambele, la nevoie chiar şi amuzanţi, dar întotdeauna „pentru că“ ea decisese pentru ea. îşi încrucişă braţele pe piept. Şi, din când în când, unul dintre ei era pentru ea.

- Fluturii, obişnuia ea să zică, cu colţurile gurii tresărind de plăcere pentru ochii daţi peste cap, care aveau să genereze afirmaţia următoare: Fluturii trebuie să trăiască în natură sau să fie adunaţi în insectar, dar cu siguranţă nu în burtă.

Pe când era tânără şi proastă - ea nefiind niciodată nici una, nici alta -, se autosugestionase că simţea „chestii

din astea“. Dar se dovedise a fi o greşeală de începător.

Iubirea nu exista decât în legătură cu mine - şi chiar şi aici ocolea cuvântul ca pe un tomberon de gunoi care dădea pe afară. Cu

l'.uiiuiea tipică ei de a-i şoca pe ascultătorii săi, trebuia să le explice tuturor că ea de fapt nu-şi dorise deloc copii. Că eu fusesem un ai i iilent dintre cele mai nefericite. Că astăzi aş fi putut trăi la fel de În ne cu perechea drăguţă fără copii din Rügen, al căror dosar îi fusese inomandat cu atâta căldură de doamna de la agenţia de adopţii, **11** iMncând crabi. Faptul că nu i-ar fi trecut prin cap să mă ia cu ea toată ilua doar pentru că mă purtase în pântec timp de nouă luni, dacă nu în aş li dovedit o companie atât de bună. Pentru aşa ceva există în /¡ua de azi creşe şi grădiniţe cu program prelungit, aduse de cei din l-.t, ha-ha.

Adevărul era că nu rezista nici măcar o jumătate de zi fără mine. o'[1] întâmpla deseori să vină să mă ia mai repede de la şcoală, pentru i â voia să-mi povestească despre ceva ce citise în pauza de prânz. Sau pun ti u că voia să audă ce părere aveam despre cartea lui Dawkins, pe care mi-o lăsase pe masa din bucătărie. Chiar şi după ce mă mutasem ■ le ceva vreme, apărea brusc la uşa mea, cu două bilete în mână, pentru cine ştie ce premieră la care trebuia să mergem împreună.

Pune-ţi pantofii, fardează-te în maşină. O să merg încet în i urbe, striga ea, luându-mi geanta înainte să apuc să protestez.

Dar îmi amintesc perfect de o zi când mi-a spus că mă iubeşte.

în schimb, mama privea dragostea cu dispreţ. în vreme ce alte fete se lăsau să alunece de la o agitaţie sentimentală la alta, astfel încât cineva trebuia doar să se poarte puţin mai frumos cu ele ca să îşi **1**1 ă ruiască inima, mama părea imună la fericirea bovină şi chicotitoare, aşa cum considera ea a fi dragostea.

Dar când o lovi totuşi - şi de data asta cu adevărat, cu

toată forţa şi atât de bine mascată, încât nu putea fi văzută cu ochiul liber -, n iama fu prinsă complet nepregătită. E la fel ca şi cu vărsatul de vânt - dacă nu îl faci la vreme, rişti să dai colţul din pricina lui. Nu ştia cum r-.'i reacţioneze la teama şi dorul şi disperarea care se răspândeau brusc în ea, nu cunoştea nici cele mai simple reguli pe care alţii le învăţau în adolescenţă, pârghiile şi manevrele necesare pentru a-ţi ţine sentimentele în frâu, ea nu învăţase cât de departe se putea

aventura în larg şi unde erau prea puternici curenţii ca să stea singură în picioare. Ea nu înţelegea că imensitatea durerii care o copleşea atât de tare încât toate convingerile îi alunecau printre degete se sfârşea la un moment dat sau, cel puţin, putea avea un sfârşit. Că nu trebuia să persiste în durere. Şi nu avea pe nimeni care să-i explice asta. Fu expusă atacului fără apărare, iar iubirea se folosi de slăbiciunea ei, alergând-o de parcă ar fi vrut să se răzbune pe superioritatea ei. Aşadar, se luptară, îşi făcură viaţa grea, mai grea decât ar fi trebuit, în cele din urmă, câştigă mama. Sau, cel puţin, aşa crezu, chiar dacă fu nevoită să aştepte până la sfârşit pentru ca sentimentul să se transforme într-unul de victorie.

Prima dată se întâlniră în clasa a noua. Fu o coliziune scurtă, dureroasă, care apoi păru mai puternică decât fusese. Băiatul nu lăsase în amintirea ei nici măcar un nume, ci doar părerea unui chip. Şi degetele cu pete albe pe unghii, din lipsă de calciu, care o apucaseră brusc şi o trăseseră în poala lui.

îl cunoscuse la o petrecere - un party -, prima la care fusese invitată şi asta doar din greşeală, întrucât colegul ei de bancă dăduse pur şi simplu mai departe teancul de invitaţii. Ea nici măcar nu dorise să meargă. Ura gălăgia, şi oamenii, şi râsetele. Mizeria şi drogurile pe care ar fi putut să i le pună în băutură pentru a o face dependentă, aşa cum citise în ziare. Nu-i plăceau ceilalţi oaspeţi, lucrurile pe care le spuneau şi cele pe care le făceau. Mai ales împreună. Şi despre asta citise. Şi făcu greşeala de a spune asta exact aşa, cu aceste cuvinte, „mi-e groază să...“, la care bunicul urlă „ce ţi-e?“, apoi alergă în magazin, luă rochia de pe manechin şi o îmbrăcă pe mama, după care o urcă în maşină şi o duse la petrecere. Oricât de mult ura adunările de adolescenţi neterminaţi,

laşitatea o ura şi mai tare.

- Şi o să te distrezi! Ca să fie clar! strigă el în timp ce pornea maşina.

Bunica băgă capul pe geamul maşinii şi o sărută pe mama.

- N-o să fie chiar atât de rău cum crezi, îi şopti ea înainte să rămână în urmă pe alee, făcându-i semn cu mâna.

- Câtă dreptate a avut, gemu mama, luptându-se cu cancerul care li apăsa plămânii.

Râse răguşit, ca o actriţă cu sânii mari atunci când în indicaţiile şi mice scrie „înveninată“.

A fost mult mai rău. Şi adăugă, de parcă asta nu ar fi fost de Ijups: Mult mai rău.

Hi, haide, am zis eu, a fost doar o petrecere, o singură seară.

Dar nici măcar acum, cu ţevile în braţ, în piept, extrem de dăbită, nu era dispusă să dezvăluie durerea de atunci. Abia reuşea iii I reacă de la o propoziţie la alta fără să se scuture, să ridice umerii, *iî deschidă gura, de parcă ar fi înghiţit un pumn de boabe de piper, blândeţea vârstei, care se zice că dobândeşte ascuţimea amintirilor, la mama nu se instalase niciodată. Nu de alta, dar timpul care îi rămăsese ca să îmbătrânească fu mult prea scurt. Sau mama fu piva tare.

Nu ştia cât de normale erau toate aceste sentimente, acela de a se jinH'i nelalocul său, de a se simţi altfel. Şi nici nu voia să ştie. Credinţa că ea nu avea nimic în comun cu lumea în care trăia era o parte din lol ce o facea să fie ea, poate cea mai importantă parte. Nu reuşea să •ocolească totul ca pe o experienţă printre multe altele. Cu o 1**1** K ăpăţânare incredibilă, ea insista pe cât de îngrozitoare fusese seara, iVând-o în amintirea ei tot mai mare, aşa cum totul devenea la ea 8tii mare, descris mai mare şi gândit mai mare, pentru a rezista alături de căruţa de membre sfâşiate pe care o aduceau bunicii cu ei.

Totul începu cu faptul că ajunse mult prea devreme. Pe invitaţie im era scrisă nicio oră. Când la al doilea ţârâit al soneriei uşa se deschise, în sfârşit, Michaela, aşa se numea fata, Michaela This - în **11** iod ciudat mama îşi

mai amintea numele, probabil pentru că respingerea lasă urme mai adânci decât opusul -, aşadar, când Michaela deschise uşa în sfârşit, nici măcar nu era gata îmbrăcată.

O, zise mama.

O, spuse apoi şi Michaela.

Din acel moment, conversaţia se împotmoli.

Fără să aibă nimic altceva în comun în afară de înţelegerea faptului că nu aveau nimic în comun, rămaseră în bucătărie în tăcere, ascultându-l pe Bata Illic[I], care cânta în fundal despre Michaela, şi băură, de fapt sorbiră din berea pe care mama o acceptase din disperare, deşi o considera „scârboasă“. Umerii sus, gura deschisă, limba în afară, „scârboasă“!

Uitându-se peste tejgheaua din bucătărie spre sufragerie, ca un prizonier printre zăbrele, studie confortul înflorat al anilor 1970, masa cu faianţă, arlechinii înlăcrimaţi şi decantorul de coniac din dulap, apoi se văzu împreună cu Michaela în oglindă, Michaela în stânga, şi îşi dădu seama treptat că era totuşi îmbrăcată, chiar dacă bunica ar fi considerat mai degrabă furou bluza foarte subţire cu bretele ce aveau să alunece mereu de pe umeri în cursul serii, la fiecare mişcare, câteodată neintenţionat; în dreapta era mama cu rochia ei roz, cu părul împletit în două cozi subţiri răsucite în jurul capului, atât de demodată cum doar bunicii mei reuşeau să facă să arate o fată de 14 ani. Ventuzele se transformaseră între timp în pungi goale care se împingeau prin materialul rochiei, dar bunica decretase „două cuie pe o scândură. Ar fi păcat de bani“ şi agăţase supărată la loc sutienul pe care i-l arătase mama. Adăugase ţinutei o vestuţă şi o poşetuţă ambele roz, fiind totul asortat cu rochia care muşca, cu fiecare minut, tot mai mult din nasul mamei.

Mama şi Michaela vorbiră o vreme, dar îşi dădură seama repede că tăcerea era mult mai nimerită. Mama se

---

I **Cântăreţ german, originar din Belgrad, foarte popular între anii 1960 şi 1980. Unul dintre şlagărele care l-au consacrat se numea „Michaela“. (n.tr.)**

uita la ceas şi se muta de pe un picior pe altul, în timp ce Michaela stătea nemişcată la tejghea. Din când în când reuşea să-şi închipuie că auzea câte un zgomot şi se întorcea alergând spre uşă, ceea ce o sperie la un moment atât de tare pe mama, încât îi căzu berea din mână. Cerându-şi scuze dat de o mie de ori, începu să adune cioburile şi sigur ar fi putut să le mai adune o bună bucată de vreme dacă Michaela nu i-ar fi spus:

I ,asă! Şi apoi, cu voce şi mai hotărâtă: Lasă!

Aşa că mamei nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să se holbeze din nou la acele ceasului, care între timp începuse să meargă Invers. Bâţâi din picioare şi îşi dori cu ardoare să apară şi ceilalţi oaspeţi - iar când apărură, în sfârşit, în sfârşit!, îşi dori să dispară imediat.

Pe cât de mult dură până la sosirea primului, pe atât de repede ajunseră cu toţii să nu se mai poată mişca de înghesuială. în decurs ile Ireizeci de minute, casa era plină ochi cu prietenii Michaelei, pe care mama îi cunoştea din vedere, dar nu şi ei pe ea; în schimb, se ptiu oşteau] foarte bine între ei. Ei care aveau să-şi povestească o sumedenie de lucruri, dar nu şi mamei. Care fumau şi dansau între ei, dar nu şi cu ea. Care arătau cu toţii la fel, fiind însă diferiţi de ea. Care vorbeau la fel despre oricine şi orice, făceau aceleaşi glume, râdeau cu acelaşi râs şi îşi lansau cu fiecare ocazie teoriile nevinovat de provocatoare.

Stăteau în grupuleţe, umăr la umăr, gură la ureche, ca să se poată inţelege în gălăgie, şi erau puşi pe harţă. Mai degrabă pe veselie decât pe harţă. Apoi nu mai fu vorba de harţă, ci de veselie, şi asta cu atât mai tare, hahahahaha, atât de tare încât abia se mai puteau controla din pricina atâtor lucruri care li se păreau, brusc, teribil de amuzante, mai ales cele care se petreceau taman în spatele, la stânga sau la dreapta mamei, când aceasta privea în altă direcţie.

O fată plângea şi, pentru că era o petrecere, o făcea în mijlocul coridorului, astfel încât toţi cei care treceau pe acolo erau nevoiţi să calce peste necazurile ei.

- Prostii de pubertate, gemu mama.

- Eraţi la pubertate, am zis eu, apoi i-am ţinut mâna o vreme, înainte să apuce să se scarpine până la sânge de

atâta agitaţie.

- Eu nu, nu reuşi ea să se abţină, deşi ştia, evident, că nu la asta mă refeream.

Fiindcă nu prea ştia ce să facă, se întoarse în bucătărie şi începu să caute alte cioburi. Se târî în patru labe printre picioarele din jurul

tejghelei, pipăind dalele de gresie. Muzica era atât de tare, încât başii îi bubuiau necruţător în piept, în timp ce Tony Marshall bătea tobele şi Juliane Werding, care credea că ar fi putut ademeni cu feminismul ei de fetiţă pe cineva din spatele cratiţei, urla din boxe. Şi între ei tot timpul Bata, pentru care cânta o pasăre, iar la râu o vedea pe Micha- ela, şi era totul atât de frumos şi atât de trist, căci mama băgă de seamă că îngâna textul în tăcere, în vreme ce aceia de lângă tejghea descoperiră brusc partea amuzantă din adunatul ei de cioburi.

- Uite acolo, strigau ei, ai uitat unul, iar mama aluneca pe degetele întinse până în colţ, unde, plină de ruşine, chiar găsi un ciob.

Pe Michaela nu o mai deranja acum acţiunea de Cenuşăreasă, asta presupunând că îşi mai dădea seama de ce se întâmpla în jur. Avea ochii închişi şi capul dat pe spate şi sărea în cerc ca o aborigenă în transă, ceea era destul de greu din pricina braţelor ridicate în aer care o târau în cealaltă direcţie. Se clătina mereu şi se apleca într-o parte, apoi se lovea de scaune sau de picioarele altora şi doar mâna care o apucă brusc de umăr o opri la un moment dat să nu se lovească de oglindă - o mână mare şi cărnoasă pe care mama o zări doar scurt, fără să o vadă cu adevărat, şi pe care ar fi uitat-o repede dacă nu s-ar fi regăsit un pic mai târziu pe mâna ei. Numele băiatului căruia îi aparţinea mâna se rătăcise, însă între malurile mâloase ale amintirilor transformate în anecdote, în care toate lucrurile sunt mereu importante sau lipsesc cu desăvârşire.

- Rudi sau Hansi, sau Manni, zise mama. De unde să ştiu?

- Ford Taunus verde! LD: T 665! zise bunicul,

bătându-se mândru cu mâna la tâmplă.

- Accidentul, zise bunica, luând o mină sumbră.

Iar asta cel puţin până când m-am născut eu şi mama a revendicat pentru mine acest nume; aşa încât, după aceea, ea a trecut la „pata neagră“ de pe „vesta albă a mamei tale“, cum şoptea aplecându-se confidenţial spre mine, de parcă ar fi vorbit despre vremea când mama mai câştigase un ban în plus în cine ştie ce bordel.

Anular, băiatul îşi puse mâna pe umărul Michaelei, astfel încât l HI-i caua bluzei, care în mod excepţional rămăsese la locul ei, alunecă ilin nou, apoi îşi duse degetele la ceafa ei şi o legănă împreună cu el încolo şi încoace, în timp ce mâna liberă îi urca încet pe sub furou.

Jicioarele de deasupra mamei începură să tresalte de colo până

...Io,

Ou, auzi ea, de parcă ar fi urlat un lup în noapte.

Mama se întoarse, dar îşi aminti pe dată că ei îi era totul indi- li u'iil. Şi Michaela părea să fie de aceeaşi părere. îşi ţinea ochii în continuare închişi, legănându-se în ritmul muzicii, de parcă cineva u I i înlocuit toate acele comori - pentru care doar iubirea contează - ■ n /ilrăngăneală de chitară. Abia când mâna înaintă atât de mult tricâl se putea vedea - desigur, nu mama şi, dacă da, doar din gre- »IMI'I -, aşadar, abia când se puteau vedea buricele degetelor în l'.irtca de sus a bluzei, începu Michaela să se răsucească. Deschise |ileoapele de parcă ar fi smuls plasturi de pe o rană. Deschise gura. Apoi îl împinse de lângă ea pe Rudi sau Hansi, sau Manni, folosin- i În se de ambele mâini. îşi puse toată greutatea în lovitură, sărindu-i I i 1**1**ralmente la piept. El îşi vântură braţele, se apucă de un scaun care îi alunecă din mână, se poticni, îşi pierdu echilibrul, apoi căzu în Inndcu scaunul pe el.

Băiatul de deasupra mamei mele izbucni în râs.

Ai înnebunit? răcni Rudi sau Hansi, sau Manni (hai să-i apimem, pur şi simplu, Rudi). împinse scaunul şi se propti să se i lilice. Nu eşti întreagă la minte! zise el.

Tu nu eşti întreg la minte! strigă Michaela, lovind cu piciorul

Mama îşi plecă privirea, care ţâşnise fără să vrea în sus. Dar era deslul de obositor să nu te uiţi într-acolo.

Ce-a fost asta? strigă Rudi încă o dată.

Sări în picioare şi încercă să o prindă pe Michaela de braţ, dar cu

0 limpezime surprinzătoare ea se răsuci sub mâna lui şi începu să

1 rulă în hohote. Muzica amuţi. Rudi pufnea de furie.

59 SARAH STRICKER

- Aşteaptă tu numai, strigă el în timp ce toată lumea privea, dar se părea că el nu prea ştia ce să facă.

îşi trecu nelinişitit mâna prin părul negru, unsuros, în timp ce Michaela râdea tot mai tare. îşi netezi cămaşa, care îi stătea depărtată de gât, precum acele pâlnii pe care le poartă câinii ca să nu se lingă. Braţele îi erau băgate într-o jachetă de piele, deşi în acel moment nu o avea pe el. Şi probabil că nu era chiar atât de jerpelită cum susţinea mama că ar fi remarcat, căci oricât de gălăgioşi şi de alternativi şi de „împotrivă“ i se păreau mamei acei tineri, cei din orăşelul ei şi din cele aflate de jur împrejur erau până la urmă fiinţe bine educate, care ştiau să spună „poftim“ şi „mulţumesc“, care se lăsau curăţate cu salivă de pete imaginare de pe faţă de către mamele lor şi care, de Ziua Economiei Mondiale, îşi cumpărau cu banii din puşculiţă un calendar cu „Frumosul nostru Palatinat“. La fel de dubitabil mi se pare de aceea şi tot acest scenariu de Sodoma şi Gomora, mai ales Michaela din scenariu, care tot mai avea întipărit pe chip un zâmbet nebun şi care, cu ochii sticloşi şi cu degetele ca nişte gheare lovind aerul, îmi părea mai degrabă un junkie dintr-un acidtrip decât un adolescent beat. Dar când mama mi-a povestit toată istoria, trecuseră mai bine de trei decenii de atunci. E nevoie de culori strălucitoare pentru a preveni estomparea imaginilor după atât de multă vreme.

- Ai grijă! strigă Rudi, dar şi acest anunţ rămase fără urmări.

- Ei, hai, zise unul dintre ceilalţi băieţi din mulţime, apucându-l de umăr. Hai să ne liniştim cu toţii, prieteni, dar Rudi nu arăta foarte prietenos.

- Lasă-mă! strigă el.

60 SARAH STRICK RR

- Nu-ţi foloseşte la nimic.

Băiatul îşi puse braţul în jurul lui şi îl trase de acolo în bucătărie.

Mama nu mai avu prea mult timp la dispoziţie ca să se gândească la fugă, căci deja se înghesuiau pe lângă ea o sumedenie de curioşi. Băiatul luă o bere din frigider şi i-o întinse lui Rudi.

Tipa nu e întreagă, mai bombăni el încă o dată scuturând din i ap, apoi luă totuşi sticla şi o desfăcu cu bricheta.

Hău atât de repede, încât jumătate se scurse pe de lături. Mama văzu cum îi curgea berea pe bărbie şi acum îl recunoscu şi ea, deşi pi' „imul ca el“ nu-l cunoşteai cu adevărat, dar îl mai văzuse şi ştia i a I răsese într-unul de clasa a cincea cu un pistol cu apă.

Rudi îşi lăsă capul pe spate, până când şi ultimele picături îi ,ilunecară în gură, apoi trânti sticla pe tejghea. Cu o mână se şterse la gură, iar cu cealaltă îşi dădu părul pe după urechi, care de acum arăta nu doar negru şi unsuros, ci şi lung şi încurcat.

Bine aşa, zise băiatul celălalt, ca o asistentă care convinsese un I ucicnt recalcitrant să-şi ia medicamentele.

îi puse lui Rudi mâna pe umăr, iar acesta se prăbuşi sub greutatea i Apoi, ca şi cum cineva ar fi lovit o piatră de Domino, cu toţii se mdoiră de talie, până când toată lumea se aşează în faţa mamei pe gresie.

Sunt cioburi peste tot, murmură ea, dar în bucătărie se înghesuiau tot mai mulţi curioşi - genunchii o împungeau în spate, tocurile erau primejdios de aproape, aşa că mama decise să se mai ducă o dată la toaletă.

Cu coatele strânse pe lângă corp, se străduia să înainteze spre baie. Şi abia mai apucă să vadă cum fata plângăcioasă, care acum se parc că nu mai plângea, dispărea în baie cu un băiat.

Se aşează la coadă alături de ceilalţi care aşteptau şi care, văzând că cei doi nu ieşiseră din baie nici după zece minute, îi explicară mamei că aveau ceva important de discutat, ceva ce nu putea fi dezbătut în altă parte, chiar dacă motivele îi rămaseră ascunse. în schimb, în spatele

mamei începu să danseze din nou un clovn sau altcineva, ceea ce provocă o ilaritate generală, căreia ea nu-i găsea nicio explicaţie. Mama râse şi ea puţin, motiv pentru care respectivul clovn făcu t u mbe de-a dreptul. Când după alte zece minute tot nu se întâmplase nimic, ea bătu sfioasă la uşă, iar băiatul chiar ieşi din baie, însă i icînsoţit de fată, care, în schimb, începu din nou să plângă tare, lucru

pentru care vina îi fu atribuită mamei. Aşa încât ea se gândi că ar putea continua cu distracţia şi afară.

îşi căută vesta, pe care trebuie că o pierduse pe undeva, şi o găsi în cele din urmă sub picioarele unui grup de fete, care se prefăceau că dansează şi care se declarară dispuse să se dea un pic la o parte abia după ce o loviră pe mama de mai multe ori în cap.

La intrare erau stivuite paltoanele care căzuseră din cuiere, dar, când mama vru să le agaţe la loc, se dovediră a fi câţiva tineri care trăgeau un pui de somn în faţa uşii. Sau altceva, „dacă-ţi spun“, aşa cum adăugase ea când mă văzuse scuturând din cap, deşi trebuia să admită că pe atunci nu prea ştia ce ar fi putut fi acest „sau altceva“ - şi „nici nu voia să ştie!“ Aşa că făcu un ocol mare în jurul maldărului de lână şi/sau pasiunii de dedesubt, apăsă clanţa şi se strecură afară.

Vântul o lovi în faţă. Traversă strada şi îşi căută un loc sub brazii tremurători din grădinile alăturate unui zid, unde să poată să-l aştepte nederanjată pe bunicul. Dar era mult prea frig ca să te aşezi undeva, aproape un frig de Kazan, ceea ce bunicul nu ar fi acceptat niciodată, dar suficient de frig pentru ca mama să aştepte o veşnicie a doua zi la spital, într-atât de des se ciocniseră maşinile pe străzile ca sticla.

La început încercă să se încălzească într-un fel. Merse de colo până colo, îşi strânse braţele în jurul ei şi îşi lăsă bărbia în piept. îşi văzu răsuflarea albă în aer şi strânse maxilarele, încă auzindu-şi dinţii clănţănind şi apoi, brusc, gălăgia de pe alee, paşii şi clinchetul cheilor.

Cu coada ochiului văzu jacheta de piele, pe care băiatul o purta acum cu adevărat şi care scârţâia în timp ce el urla:

- Porcăria naibii! Porcăria naibii!

Trase urlând de uşa maşinii, care se deschise cu un bubuit şi îi sări în faţă atât de brusc, încât fu pe punctul să cadă.

Se auzi apoi un sunet ca un scheunat. El dispăru în maşină, căută bombănind în torpedou, pe bancheta din spate şi sub covoraş, apoi ieşi în patru labe cu un bon de parcare în mână. Continuă să urle

din ce în ce mai tare, ca un supraveghetor pe galeră, care l'.iir tactul ra-hat, ra-hat, ra-hat, după care zise brusc:

Poţi să mă ajuţi puţin?

Mama tresări.

Cum? strigă ea, în timp ce - de spaimă că el o observase - • lupul i se înroşi brusc.

- Te întreb dacă ai putea să mă ajuţi, strigă el nerăbdător, dacă tot •tlai degeaba acolo.

Mmm... da, bine, zise mama.

I ia se uită în stânga şi în dreapta, de parcă ar fi putut în orice clipă *ki'i* apară un camion de undeva, şi traversă strada.

Rudi intră din nou în maşină şi se întoarse cu o cutie de casetă. St oase hârtia, rupse cutia la mijloc şi îi îndesă mamei ambele Imnătăţi în mână.

Ea puse temătoare bucata subţire de plastic pe parbriz.

- Cu putere, strigă el.

Mama îşi lăsă capul în jos şi începu să frece atât de tare, încât aşi liiile de gheaţă zburau cât colo. Timp de câteva minute Rudi frecă pe partea cealaltă, apoi se urcă din nou în maşină şi umblă un pic la volan, până când ştergătoarele se desprinseră din chingile lor de gl icaţă cu un plescăit.

Mama îşi trase mâinile speriată.

Merge, strigă Rudi bătând pe volan.

ba se duse la uşa şoferului şi îi întinse jumătatea de cutie de casetă.

- Ei, mulţumesc, zise el, aruncând bucata de plastic lângă el.

- Cu plăcere, mormăi ea.

Iii închise uşa şi porni motorul. Maşina se hurducăi pe o porţiune de stradă, întoarse în capăt, apoi vină din nou spre mama. Ea ridică mâna, pe care aproape că nu o mai simţea. Dar, în loc să treacă mai departe, maşina se opri exact lângă ea şi Rudi lăsă geamul în jos.

- Te mai duci înăuntru? o întrebă el, scoţând un pic capul în afară.

- Nu, cred că mai bine aştept aici până vine tata să mă ia, răspunse mama.
- Când vine?
- Curând, zise ea şi, pentru că el încă o privea, adăugă: Pe la unsprezece.
- Dar mai e o oră până atunci, zise Rudi. N-ar fi mai bine să te duc eu undeva?
- Nu, e în ordine.
- Nu mă deranjează.

Ea scutură din cap.

- Dar de ce nu? întrebă Rudi.

Mama făcu un pas în spate.

- Eu, ăă... nu obişnuiesc să mă urc cu străini în maşină, zise ea timidă.
- Doar nu vorbeşti serios! exclamă Rudi. Crezi că o să te jefuiesc?
- Aiurea, zise mama. Frigul îi urca pe sub rochie. Poate că o să intru din nou, adăugă ea.

Bărbia nu prea voia să o asculte.

- Ei, haide! strigă Rudi râzând. Nu muşc şi, altfel, o să răceşti de moarte.

Ea se uită dincolo de el spre casă.

- Nu mă deranjează, zise el încă o dată.

Mama îşi strânse vesta la gât, mai făcu un pas în spate, văzu cum îi tremurau picioarele în ciorapi şi, deodată, de parcă ar fi lovit-o cineva în ceafă, dădu din cap, mai întâi de încercare, doar cu bărbia, apoi corect, cu tot capul. Pantofii ei de lac alunecau în timp ce ocolea maşina, apoi urcă iute, înainte să apuce să se răzgândească.

- Ei, deci se poate, zise Rudi în vreme ce ea închidea uşa şi căuta centura. Lipseşte, adăugă apoi.

„Cum aşa?“ ar fi vrut ea să întrebe, dar se mulţumi să

se holbeze cu ochii mari pe geam. Iar geamul se holba şi el. Ochii i se reflectau în parbriz, care dinăutru părea să fie complet îngheţat. Rudi aproape că trebuia să se sprijine de volan ca să poată vedea afară prin gaura

I minusculă. De pe mânecile sale picura apă pe frâna de mână, sub I i **.11** c se formase o mică băltoacă.

Apoi se auzi o bubuitură surdă. Mama se răsuci şi zări foarte scurt I i m I lărbat la marginea drumului, care lovea în portbagaj şi se răsucea

de colo până colo cu oglinda retrovizoare în mână.

Ups, chicoti Rudi, aplecându-se într-o parte.

farurile aruncară un tunel de lumină în întuneric.

Mama îşi înfipse unghiile în ciorapi.

bl căută sub scaun, strânse din buze şi sângele i se urcă în tâmple, Jc parcă ar fi stat pe toaletă, apoi găsi, în sfârşit, ceea ce căuta şi îşi I I rase cu un gest brusc mâna în sus. Maşina alunecă un pic la stânga.

Ups, zise el din nou, apucând volanul.

în cealaltă mână ţinea caseta, pe care, evident, o găsise acolo jos. IIagă arătătorul într-una dintre rotiţe şi strânse banda, care se adună I i ,i un vierme maroniu, apoi împinse caseta în casetofon. Din difuzoare se auzi un zdrăngănit de chitară. Rudi bătea tactul cu i Ugctul mare pe volan.

Unde mergem? răcni el ca să acopere gălăgia.

Mama îi dădu adresa.

El îşi dădu părul după ureche, dar imediat îi căzu înapoi. Printre şuviţe se vedeau bucăţele albe, gheaţă sau mizerie, era greu de spus.

Unde e asta? întrebă el.

Exact lângă primărie, zise mama. în piaţă.

- Acolo, la croitorul la modă?
- Da, noi suntem.

Voi sunteţi! strigă Rudi.

Capul îi zbură spre ea.

Mama dădu din cap.

Asta vă aparţine? El scutură din cap, iar părul îi

căzu şi mai tare m ochi. Ce tare! E o afacere uriaşă!

Da, aşa e, zise mama uitându-se fix înainte, în speranţa că va lace şi el la fel.

- Ce tare! Bătrânii tăi trebuie să fie putred de bogaţi! strigă el.

- Ăăă... da, se poate.
- Tare! mai exclamă el o dată, dar cel puţin acum se uita înainte. Dacă aş avea atâţia bani, îţi zic, aş...

Râse zgomotos.

Ea aşteptă ca el să vorbească mai departe, dar el doar scutură din cap. Maşina se îndreptă spre ieşirea pe autostradă.

- Atunci, ce? întrebă mama. Ce ai face dacă ai avea atât de mulţi bani?

El se întoarse surprins spre ea, apoi se uită din nou la drum.

- N-am idee, zise el, probabil aş dona.
- Ah, ce? întrebă mama.

Dar râsul la care se aştepta nu veni. în schimb, el plescăi cu limba şi aprobă din cap, de parcă ar fi întărit ceea ce tocmai spusese.

Mama se încruntă.

- Cui anume?

El îşi umflă obrajii.

- Pff, pufni el. N-am idee, Africa aş zice.
- Ah, Africa, răspunse mama.
- Da, zise el dând din cap.
- Şi cui anume acolo?
- Pff, făcu el din nou. Cel mai bine tuturor. Le merge atât de mizerabil, nici nu-ţi poţi închipui.

Bătu din nou cu degetul mare pe volan.

- Omul alb a ajuns acolo, a jefuit continentul şi acum, când toţi mor de foame, e prea nobil ca să-şi împartă şniţelul.

Scutură schimbătorul de viteze, fără să schimbe însă viteza.

Mama se uită la unghiile lui, care erau presărate de puncte albe, minuscule. Poate că nu mănâncă suficiente

fructe fiindcă nu vrea să le ia de la gura copiilor din Africa, se gândi ea, apoi privi afară spre stâlpii de pe margine şi încercă să strângă din dinţi când trecură razant pe lângă unul.

- De unde o cunoşti pe Michaela? întrebă el brusc.

Mama se întoarse.

Suntem la aceeaşi şcoală.

I ,a gimnaziu. Am fost şi eu acolo.

•VI iu.

Ah, serios?

Îl zâmbi puţin şi privirea i se îndreptă spre oglinda retrovizoare, •ml i care tremura un dezodorizant de maşină în formă de căpşună.

Nu te-ai simţit prea bine astă seară, nu-i aşa?

I Imm...

I la, aşa m-am gândit. Eu observ chestiile astea, zise el fără să se mic la ea, toată lumea spune asta. în faţa lor apărură două lumini.

I **,i(a** lui strălucea, roşie. înţeleg foarte bine. Iar de când sunt la univer- ***II ale,*** nu prea mai am ce face cu chestiile astea de grădiniţă.

Ce studiezi?

- Viaţa.

gl porni semnalizarea, depăşi stopurile din faţă prin stânga şi râse i a pentru sine.

(iulerul îi sălta pe umeri.

Nu, continuă el, oficial studia economia, de dragul părinţilor săi,

. are insistau să înveţe „ceva deştept“ pentru mai târziu.

Mai târziu, tot timpul mai târziu. Ce se întâmplă cu acum? *1 rigă el, revenind pe banda din dreapta.

în realitate era fotograf. Artă, nu modă. Fără supărare, da? însă Inală Ireaba asta comercială îi făcea greaţă.

îmi face greaţă, zise el şi îşi duse degetul la gură, ca să nu existe ueîigelegeri.

I ,a universitate găsise în sfârşit oameni care gândeau exact ca el.

Nici ei n-au chef să se urce în roata hamsterului.

Sunt oameni an e vor să facă ceva, zise el întorcându-se spre ea. Să schimbe ceva.

Ai vândut deja ceva? îl întrebă mama, dar - aşa cum îi explică ■ I întrebarea era complet greşită.

Mai mult, refuzul oricărui fel de succes comercial este premisa unui progres artistic.

Nu-l interesa să producă ceva.

- Nu sunt o rotiţă dintr-un angrenaj.

Arta care producea ceva era un soi de mucegai negru.

- Doar cine e dispus să renunţe la recunoaşterea materială se poate elibera de aşteptările societăţii şi poate crea ceva cu adevărat nou.

Iar băieţii de la universitate ştiau să aprecieze asta.

Ştiau şi că Rudi „e poate puţin nebun, dar omul are curaj“.

îi plăcea foarte mult să separe cuvintele în silabe, pentru a-i aminti „omului de pe stradă“ de importanţa i-ni-ţi-a-lă.

Pe acesta îl iubea chiar mai tare. în special pe cel mic, chiar dacă trebuia să recunoască faptul că îl întâlnea mai ales în ziare, pentru că tatăl lui insistase să-i cumpere o locuinţă în loc să-l „lase să locuiască“ într-o comună.

Pe el, banii nu-l prea interesau, spre deosebire de părinţii lui, care făceau un scandal imens de fiecare dată când cerea „bişţari“ pentru benzină.

Mama stătea acolo în tăcere, gândindu-se cum avea să-i povestească mai târziu toate astea bunicului, în timp ce el vorbea întruna despre forţa imaginilor şi despre cât era el de nebun, adăugând că, de pildă, perfecţiunea nu-l interesează, că, dimpotrivă, i se pare mult mai palpitant să lumineze abisurile, ceea ce, judecând după patosul său, de la care vocea îi vibra, considera cu adevărat inovator.

Şi apoi? îi făcu mamei un compliment. Sau ceva asemănător.

Invidie, ură, urâţenie, repulsie, asta era ceea ce îl atrăgea la oameni, în artă, ca şi în viaţa reală, „dacă e vreo diferenţă“. Frumuseţea, în schimb, era nespus de plictisitoare.

El se întoarse apoi spre dreapta şi îşi înclină capul. Peste umărul lui sclipeau farurile unei maşini care trecea pe lângă ei, astfel încât mama nu-i putea vedea faţa.

- Poate la un moment dat o să te fotografiez pe tine, zise el.

O altă maşină trecu pe lângă ei.

El îşi lipi degetele mari formând un dreptunghi, pe care îl ţinu în sus ca pe o ramă în faţa lui, în timp ce sprijinea volanul cu piciorul.

IVnlru o clipă mama se gândi dacă ar fi trebuit să se simtă jignită.

Ml Ideii o mişcare cu arătătorul de parcă ar fi apăsat pe declanşator piescăi din nou cu limba.

Îi. până la urmă, asta îi plăcu mamei.

I >a, poate, zise ea atât de încet, încât nici nu era sigură că el o

frivi nesigură spre stânga şi îi studie pentru prima dată faţa, care Urdlucea mereu de la farurile maşinilor aflate în trecere, tuleiele de bai Ini şi bărbia rotundă care părea deja un pic buretoasă. Se vedea că n ¡1 mai mare decât băieţii din clasa ei. Şi, oricât ar fi încercat mama să asta îi plăcea un pic.

(le mai fotografiezi? îl întrebă ea.

Tot felul de lucruri, zise el, pipăind după casetofon. în special ofuneni.

Xdrăngănitul se auzi mai încet. Făcu semn cu capul spre bancheta >llii spate.

Am făcut şi acum câteva fotografii. La o petrecere lumea e mai i. I.i naiă şi pozele ies mai autentice. Asta e cultura trăită!

în afară de mucegaiul din baie, ea nu reuşise să identifice alte > ulluri.

I Hipă această replică, Rudi se uită o clipă la ea, apoi râse.

Hmm, probabil ai dreptate, zise el, scărpinându-se în frunte.

■ i m I destul de plicticoşi.

1 >e unde o cunoşti pe Michaela? îl întrebă mama.

Iii pufni pe nas şi zise:

N-am idee.

Maşina acceleră. Luminile treceau pe lângă ei precum

nişte cris- ule de gheaţă.

£1 întoarse capul mecanic spre oglinda retrovizoare şi înapoi, dar de data asta ochii îi rămaseră pe volan, fără să se clintească, nici alunei când se mută pe banda de depăşire. Farurile alergau pe lângă ei. sau apăreau în oglinzile laterale sub forma unor puncte tot mai mici. până când în sfârşit dispăreau.

68 SAR AH
STRICKI'R

în curbe se putea vedea deja biserica, un boţ uriaş ca un meteorit între acoperişurile de şindrilă, în care, a doua zi, bunica avea să-şi mărturisească păcatele şi în locul bunicului, păcate pe care ar fi trebuit să le comită încă din noaptea aceea. Lucru în legătură cu care, când ea îi mărturisi şi lui, se supără atât de tare, încât - drept pedeapsă - decise să mănânce de două ori în afara casei şi, la întoarcere, să strige în gura mare: „Mmm, ce bun a fost“. Dar, pe când mama îşi amintea, văzând acea imagine, de reprezentaţia ei, urcând în minte la balcon, Rudi răcni brusc:

- Habar n-am de unde o cunosc, a început pur şi simplu ceva şi a alergat după mine. Se porni din nou să bată darabana cu degetul mare. Am bătut tot drumul până acolo pentru ea!

Se şterse la nas cu dosul palmei, dar un strop rămase atârnând - sau poate că tocmai venea următorul.

Apoi depăşi în goană două camioane care păreau că abia se mişcă. Mama îşi ţinu respiraţia, până când stâlpii apărură din nou.

- De fapt, nici măcar n-o cunosc pe tipa aia!

înghiţi în sec, ca şi cum gâtlejul i s-ar fi umflat din cauza greutăţii vorbelor lui, şi ridică în fine privirea de pe volan.

- Pe cine poţi să cunoşti, de fapt? Pentru o clipă o privi pe mama drept în ochi, prin lentilele groase de un deget. Câteodată chiar că nu ştiu ce e cu voi, femeile!

Mama, care încă mai trebuia s-o ţină de mână pe bunica atunci când trecea strada, îşi simţi inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Rudi se întoarse din nou în faţă şi strigă: „Chiar nu înţeleg!“, ceea ce nu-l împiedică totuşi să facă noi presupuneri. Una dintre ele fu: „Asta nu-i sănătoasă la

cap“. „Crede oare că poate să mă ia de prost?“ fu alta. Degetul lui mare bătea tot mai rapid, asemenea unei ciocănitori. Iar maşina mergea şi ea din ce în ce mai repede.

Mama se trase puţin într-o parte, bâjbâind cu mâna după mânerul portierei, apoi îşi înfipse degetele în carnea pulpei şi în scaun, ţinându-se bine, aşa cum el se agăţa de furia lui, care îl gonea dintr-o curbă în alta.

I >ar cu mine, nu, urla el acum din toate puterile. Cu mine, nu! fliflla îţi spun: cu mine, nu!

(Zdruncinul lui începu să ţopăie în sus şi în jos, luând în ajutor şi ui.în,i întreagă în strădania sa de a rupe volanul în două.

Aşa crede ea! urlă el. Că o să joc după cum îmi cântă! Că o să unii şi alerg după ea. Ce crede, că poate să se dea cu săniuţa cu mine?

i !eea ce făcură în schimb cauciucurile, care derapară brusc spre •i.iiig.i. Maşina se izbi cu putere de parapet şi se frecă de el preţ de aţlv.i metri, apoi ţâşni din nou pe mijlocul benzii.

Mama privi spre Rudi, care rămăsese împietrit, îi văzu faţa, pe

..... sl răfulgerau farurile maşinilor venind din direcţia opusă, şi,

li**11**r-**1**m lârziu, îi smulse volanul trăgând tare spre dreapta, apoi din iu m spre stânga, pentru ca maşina să se izbească în final de parapete, HJS raşchetară lacul portierelor cu un scrâşnet violent. Mama simţi **«UIŢI** i se scurge puterea din mâini, văzu peretele de brazi, luminile, .ii .iil.i, noaptea. Se lovi de portieră, închise ochii sau nu, se gândi că iiiiiu.il putea să gândească, dar o făcu totuşi, o văzu pe Michaela şi pe ceillalţi stând în jurul mormântului ei, simţindu-se prost fiindcă se BUflxscră atât de urât cu ea, se gândi la zăpadă şi la frig, la mădulare i' a ilorsionate, îşi închipui cum avea să fie, zăcând în pat fără braţe şi lîu*S* picioare sau chiar cu şi mai puţin, simţi liniştea în ea şi apoi lnvlliira, mai întâi ca pe un ecou în spinarea ei, apoi şi la cap, care se i 'I **II** de parbriz şi sări înapoi ca o bilă de cauciuc. Ceva o zgâria pe la iu ci Iii. Simţi un miros de căpşuni, simţi mâna lui care o apucă de braţ o trase pe partea lui şi, pentru o

clipă, ochii i se deschiseră larg, iiilnd degetele sale groase care îi apăsau pielea, apoi indicatorul de i în ii laţ ie care năvălea spre ea şi care zgârie portiera din dreapta, n vi l H î ncât maşina se mai învârti o dată în jurul axei ei, alunecând pe I il ngă brazi, până când în sfârşit se opri. Vreascurile trosneau.

Apoi, mai întâi, nimic.

(ihiar nimic.

Niciun zgomot.

Nicio mişcare.

Numai o negreală care o trăgea pe mama în jos, îngropând-o sub ea.

Se simţea uşoară.

Se simţea grea.

Nu simţea nimic, în afară de linişte.

Apoi o lovitură, ca şi când cineva i-ar fi repezit un pumn în piept.

Sări în sus, auzind un ţipăt strident. O sudoare rece îi curgea pe ceafa. Se învârtea în cerc, în timp ce ţipătul venea din toate părţile, în acelaşi timp.

„Linişteşte-te“, auzi vocea lui, apoi îi simţi degetele la gura ei. Ţipătul deveni înăbuşit şi întunecat. îşi simţea propria respiraţie, umezeala caldă din palma lui, apoi cealaltă mână pe spatele ei, braţul lui care o strângea atât de tare lângă el, că abia se mai putea mişca, înaintea ochilor îi dănţuiau pete colorate. Degetele lui îi apăsau dinţii, până când ţipătul se stinse, iar sunetele din urechea ei se închegară într-un cuvânt - „OK“, spunea el întruna, „OK“, în timp ce îi mângâia spatele cu putere.

Simţi mirosul gurii lui, miros de aluat de cozonac, simţi căldura care se desprindea de faţa ei.

- E totul în regulă? o întrebă el.
- Cred că da, răspunse ea cu greutate.

Simţea în cerul gurii un gust de putregai.

- Ce căcat! strigă Rudi râzând.

Câţiva nasturi se rătăciră între buzele ei în timp ce o strângea lângă el. Apoi îşi luă braţul de pe umerii ei, se lăsă să alunece puţin înapoi, pentru a-şi elibera piciorul, şi o împinse uşor, cu atenţie, înapoi pe locul ei. Cotul lui se frecă de dresurile ei în timp ce el îi pescuia ochelarii de la picioare, pe care îi şterse cu poala cămăşii. Ea îi simţi mâna pe lobul urechii, îi văzu faţa, părul ciufulit,

văzu pădurea din spatele lui, apoi indicatorul cu 100, care zăcea răsturnat şi care avea să fie înlocuit în următoarele săptămâni cu unul cu 80 - lucru care îl bucură pe bunicul într-atât, încât se duse imediat la locul accidentului şi făcu din nou o poză. Mama fu nevoită să stea alături şi

•» mic spre cercul roşu, precum fetele în rochii de paiete la Marele l*i« unu, în timp ce el alerga pe stradă ca să prindă în cadru şi ■i. UMi cle. Până şi de asta trebuia bunicul să fie mândru, anume că lih ¡t Ai „a recunoscut un pericol şi, pe viitor, pericolul e cunoscut“, cum spunea el. Dar asta numai când bunica nu era pe aproape. I’iiiulcă altfel ar fi izbucnit din nou în lacrimi „de toate care s-ar fi pulul întâmpla“, chiar dacă, printr-o minune, de fapt nu i se lulAmplase nimănui nimic, nici mamei, nici lui Rudi. Şi nici măcar

I nulului Taunus. Motorul mârâi puţin când Rudi întoarse cheia în

II uituci, apoi maşina se opinti şi ieşi gemând din şanţ.

Iii coborî şi trase un şut în cauciuc, strigă „ce căcat“ şi „ce căcatu’ mu sii" în timp ce nu se mai oprea din râs, apoi deschise capota şi hlizii capul dedesubt. Mama duse o mână la stomac, care începuse să

III a ilborosească, şi văzu capota închizându-se cu zgomot. Rudi trecu

■ lin nou pe lângă geam, ciocănind pe unde îi trecea prin minte, apoi hrtgiî capul în maşină. în mână ţinea o oglindă retrovizoare smulsă.

1*1* lotul OK! strigă el, încă scuturându-se de râs.

Buza de sus avea o lucire gălbuie. Se aşează la volan şi îşi trecu mâna prin păr, până când începu să arate ca şi cum nu s-ar mai fi .palul pe cap de luni de zile.

Cred că putem să plecăm, spuse el apăsând acceleraţia.

(iam şontâcăind, dar fără probleme prea mari, maşina intră din **nou** pe carosabil.

Beton! strigă Rudi, cu vocea mai scăzută acum, ca şi cum nu i ai lî fost totul chiar la locul lui.

Mergea atât de încet, că ai fi putut merge pe lângă

maşina lui, doar

■ a acum erau oricum aproape de destinaţie. Accidentul se petrecuse (yi mai puţin de un minut distanţă de ieşirea de pe autostradă, numai bine în afara câmpului vizual al lui Schăfer Mărie, care, în afară de miipaţia ei de reşapare a rochiilor de mireasă şi alte chestii de

■ **11** lilorie, avea şi sarcina de a-i alimenta pe săteni cu tot soiul de bârfe. Iu acest scop, făcuse rost de o pernă pe care o pusese pe pervaz, astfel incăl coatele ei să stea pe moale în timp ce se holba pe geam. Şi cum

în noaptea aceea stătea de gardă, bineînţeles că văzu maşina cu) parbrizul spart şi pe mama în dosul acestuia, „cu individu' ăla!", după cum răspândi zvonul a doua zi pe la brutar, pe la măcelar, pe la cimitir şi apoi, în sfârşit, chiar în faţa croitoriei de lux, ceea ce îl făcui pe bunicul să se repeadă afară din prăvălie şi să o ia la trei păzeşte; aşa că se întoarse pe poziţii, în speranţa unei continuări a întregii tărăşenii.

Cum maşina se furişa cu viteza melcului prin faţa ferestrei ei, putu să-l vadă bine pe Rudi, care îşi vârâse capul între umeri. Lângă el, mama se holba pe geam fără să vadă ceva, până când ajunse în faţa casei bunicii, unde se dădu jos. Rudi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre intrare, de parcă ar fi fost casa lui, nu a ei, în vreme ce ea îl urma cu sfioşenie.

Iar în faţa uşii o sărută. Şi asta mai mult din greşeală, pentru că nu se putură hotărî pe ce parte să se îmbrăţişeze. Ca doi boxeri înaintea primei lovituri, se tot legănară într-o parte şi-n cealaltă până când el, în sfârşit, pe drumul spre umărul ei stâng, rămase agăţat undeva între gură şi nas şi nu se mai putu salva decât cu un sărut pe ochi.

Ea îşi ţinu răsuflarea în timp ce buzele lui îi atingeau pleoapa, apoi simţi din nou mirosul respiraţiei lui. După aceea o împinse puţin şi o bătu pe spate, mai tare decât ar fi fost necesar.

- Chiar e totul OK? mai întrebă el o dată, zornăindu-şi cheile.

- Mhm, răspunse ea, mototolind poşetuţa între degete.

Cheia sălta în mâna lui.

- Atunci, eu ar cam trebui să plec, spuse el dând din

cap.

Mama făcu la fel - şi nu se mai oprea, dând întruna din cap -, în timp ce el se întoarse la maşină, descuie portiera şi mai strigă o dată „toate cele bune“. Apoi porni motorul, scoase o mână pe geam şi plecă. O vreme se mai auzi zgomotul barei de protecţie, care se ţâra pe jos. Apoi se făcu linişte.

Mama rămase ca un ceas pe care nimeni nu îl mai întoarse. Fără să se mişte, văzu lumina care se aprinse în casă şi care sărea de la o i-I ■ uri A la alta, apoi pe bunica precipitându-se afară în cămaşa ei de nfM|ilc albă, arătând ca o stafie.

I >e unde-mi vii la ora asta? strigă ea. Taică-tu trebuia să vină te i.i[1] Apoi, în cealaltă direcţie: Oskar, ai spus că te duci să o iei!

Îşi înfăşură braţele în jurul mamei, o trase înăuntru, prin hol, în { imn a de lucru, unde bunicul, cu ochelarii pe frunte, asemenea unei ,■ i li n ia perechi de ochi, stătea la birou scriind ceva. Era încă îmbrăcat iu **11** ist u m, dar îşi dăduse jos tupeul. Pe ţeasta lui luceau pete maronii, /¡ceai că mergi să o iei, strigă bunica încă o dată, însă bunicul

• iilu A arătătorul stâng în aer, apoi continuă să scrie în linişte, până i Aiul, înlr-un târziu, puse stiloul jos şi înălţă privirea.

- I)a? întrebă el.

C iopilul, se răsti bunica mea, împingând-o pe mama spre el, ca h|)i pepene despre care nu ştii dacă e copt sau nu.

Bunicul se uită la ceas.

- Nu stabiliserăm că vin să te iau la unsprezece?

Îşi I rase ochelarii în jos, pe nas, şi îşi împreună mâinile.

Ba da, zise mama, încercând să stea drept.

- ,Şi atunci, ce cauţi aici?
- Nu ştiu.

Cum adică nu ştii? îşi încreţi bunicul fruntea. Ce fel de răspuns

* a*.la?

Mama îşi duse mâinile la spate.

Am terminat mai repede.

Bunicul se lăsă pe spate în fotoliul de piele.

Cum adică? S-a terminat petrecerea?

- Nu chiar.

Mama simţea cum în genunchii ei plesneau bule de gaz.

Atunci, nu înţeleg ce faci aici.

I ia începu să vadă biroul ca prin ceaţă.

Deci? întrebă bunicul.

Mama strânse din fese şi începu să-şi ciupească rochia.

- N-am mai suportat ce se petrecea acolo, mormăi ea.

- Ce anume? răcni bunicul.
- Oskar! strigă bunica, punându-i mamei o mână pe umăr.
- N-am mai suportat ce se petrecea acolo, repetă mama.
- Cred că tu nu mai poţi de prea mult bine! Petele de pe ţeasta bunicului deveniră mai mari şi mai închise la culoare. Ai idee ce înseamnă *să nu mai suporţi ceva?* La Kazan...
- Oskar, strigă bunica din nou, ducând degetul la gură.

Apoi arătă cu capul spre fereastră.

- Ce mai e? răcni bunicul şi mai tare. Strânse foile din faţa lui şi cu cantul lor lovi în tăblia biroului. Şi cum ai ajuns aici, dacă-mi permiţi să întreb?

Mama îşi încrucişă degetele şi spuse:

- M-a adus cineva.
- Ai mers cu *ia-mă, nene?* strigă bunica. A mers cu *ia-mă, nene*, Oskar, cu *ia-mă, nene!*
- Cu cine? întrebă bunicul sec.

Mama se gândi un pic, dar nici în ruptul capului nu-şi mai amintea numele lui Rudi. Capul ei era atât de greu, încât trebuia să-şi dea toată osteneala să nu cadă înainte.

- Cu unul de la petrecere.
- Dumnezeule mare! strigă bunica pentru orice eventualitate.

Bunicul îşi scărpină fruntea. Inelarul lui începu să se joace cu
stiloul, înainte şi înapoi.

- LD: T 665, dacă nu mă înşel, spuse el în cele din

urmă, ridicând din sprâncene.

Mama ridică privirea.

- Un Ford Taunus verde, nu-i aşa? Merse la fereastră, de unde se putea vedea strada, şi adăugă: Ştiu.

Bunica îşi luă mâna de pe umărul mamei şi o duse la piept.

- Şi asta era maşina lui?

Mama încuviinţă din cap.

înţeleg. Bunicul împinse teancul de hârtii spre marginea biroului şi puse deasupra un prespapier, din care ieşea un S din sticlă. O Ttuiflrui cam jerpelită, nu ţi se pare?

Mama deschise gura, legănându-se de pe un picior pe celălalt.

Am avut un mic accident, şopti ea într-un târziu.

I himnezeule mare, strigă bunica. însă acum cât se poate de tare, Oi şi cum ar fi vrut să compenseze tot ce scăpase de la venirea mamei.

1**1**u m nezeulemaredumnezeulemaredumnezeulemaredumneze-iilemare!

Apoi o întoarse pe mama spre ea, se lăsă în genunchi, îi ridică Iu aţele, o pipăi pe la subsuori, apoi pe picioare, strigând mereu „eşti ituiilâ?“, „te doare?“, „ai păţit ceva?”

U totul la locul lui? întrebă bunicul atunci când bunica ieşi de Buti fusta mamei.

Mama încuviinţă din cap.

Bine, atunci e totul clar, spuse el, apoi adăugă „deci e bine“ şi, frtnd nici asta nu avu niciun efect, zise: Hilde, pentru numele lui I iiimnezeu, asta nu e o restaurare, vezi doar că e bine, moment în i m c bunica izbucni în lacrimi.

Ţi se pare că asta e în regulă? hohoti ea trăgând-o pe mama spre m,isă, cu capul înainte, astfel încât bunicul să poată admira cucuiul • ,i i c se iţea prin părul ei asemenea aţei. Uite! urlă ea printre sughiţuri.

Nu văd nimic, spuse bunicul.

Acolooo! se tângui bunica, trecându-şi degetul peste cucui.

Nu-i nimic, spuse bunicul, uitându-se în direcţia opusă şi aţin- llndu-şi privirea spre stradă, până când bunica se dădu bătută, lăsându-se să cadă pe un fotoliu, cu buzele strânse asemenea unei linii subţiri.

Mama fixa covorul persan, admirând războinicii călare pe armă- •..irii lor în galop. Privirea i se plimba de-a lungul modelului, peste i l*al urile pe care le urcau ori le coborau războinicii, în funcţie de cum nuitai la ei, până în locul în care biroul îi acoperea. Numai în mijloc

îi puteai zări pe cei de la deal, precum şi pantofii bunicului, unul cu o şosetă deasupra, iar celălalt cu şoseta încă pe picior.

- Bine, îl auzi ea într-un târziu. Am avut o înţelegere şi tu ai încălcat-o. îşi încrucişă braţele pe piept. Dar după cum îmi cunosc eu fiica, trebuie să fi avut motive bine întemeiate pentru acţiunile ei. Gropiţa din bărbia lui se strânse. Deci, ai cuvântul.

Mama trase adânc aer în piept, zgândărindu-şi dresul. Apoi începu să povestească despre gălăgia infernală şi despre oamenii îngrozitori, despre fata care plângea şi despre băiatul care se încuiase în toaletă. Povesti despre bere şi cioburi, despre Michaela, care se învârtise în cerc până o luase ameţeala. Stomacul ei începu să scoată diverse sunete. Caii săreau de-a valma. Povesti despre mâna de sub maioul ei şi despre scaunul dărâmat, poate că el se împiedicase de scaun, nu-şi mai amintea prea bine, dar îşi aducea prea bine aminte de privirile răutăcioase care o însoţiseră când ieşise afară, unde era frig, foarte frig era, de-i tremurau picioarele, şi trebuia să se ţină de marginea mesei ca să nu cadă grămadă, în timp ce turuia mai departe despre parbrizul îngheţat al maşinii, care se tot învârtea, şi de Michaela, care se învârtea şi ea, totul se învârtea înaintea ochilor ei şi o luă ameţeala, ajunge acum, strigă el, ajunge. Masa alunecă în lături, aşa încât scăpă volanul din mână, bradul izbi parbrizul şi apoi pumnul bunicului lovi în masă.

- Ajunge, fir-ar să fie! Ce baliverne tot îndrugi acolo? Picioarele de sub masă pipăiau podeaua. Asta e tot ce poţi să spui în apărarea ta?

Verigheta zgârie tăblia mesei. Mama duse mâna la

gură.

- Ei, bine?

- Pur şi simplu n-am mai suportat, bâigui ea printre degete.

- Nu-mi vine să cred! zbieră bunicul şi, pe jumătate de furie, pe jumătate din lipsă de alternative, îşi trase o scatoalcă zdravănă peste pulpă. Poltron! Astea sunt vorbe de poltron!

Sări în picioare şi trânti cartea de tăblia mesei. Mama văzu cum stiloul, impulsionat de lovitură, începea să se rostogolească spre

rrmfymea mesei. Se gândi să-l prindă. însă, cu puţin înaintea hăului, M opri şi se rostogoli înapoi.

Să mă ia naiba dacă am crescut un copil care bagă coada între picioare în faţa câtorva derbedei! răcnea bunicul în urechea ei, ţlnând-o strâns de umeri.

Oskar! strigă bunica.

Ce-i?

Copilul a trecut deja prin destule.

- O gaură în cap nu e un motiv să slăbeşti hăţurile, răcnea el.

l i dădu drumul mamei şi se prăvăli pe canapea, care nu era de fapt pentru aşezat, ci doar pentru privit.

Nici nu ştiu ce e mai rău: că ai fost atât de proastă încât să-ţi pui /inţa în pericol sau că ai scăpat doar cu o sperietură?

Aruncă o privire pe fereastră şi, pierdut în gânduri, se scărpina în I *rba pe care nu o mai avea încă de când se întorsese din Rusia.

Mama dădu din cap.

Vrei să ajungi una dintre alea care dau înapoi în faţa oricărui mărunţiş?

Mama scutură din cap.

Vine şi-mi spune că n-a mai suportat să asculte muzică timp de i âteva ore şi să se întreţină frumos cu colegii ei de clasă.

Nu poţi să-ţi închipui cât de găunoşi erau cu toţii, şopti mama.

Un motiv în plus să rezişti pe baricade! strigă bunicul. Trebuia iâ le râzi în faţă. Ridică un braţ în aer. Trebuie să dai şi tu!

O fixă cu privirea.

Mâna i se încleştă într-un pumn. Şi poate chiar voia să

demon- i.treze că nu o spunea doar aşa. Mama nu opuse nicio rezistenţă atunci când o trase spre el, o întinse în poala sa ca pe o pătură şi îi ridică rochiţa. El nu ridică privirea atunci când bunica începu să se t ânguie Dumnezeuledoamnedumnezeuledoamnedumnezeuledoa m- uedumnezeule, ci îi apăsă mamei capul în jos, îşi luă avânt şi apoi o i alică totuşi de pe genunchi şi o puse în picioare în faţa lui.

87 SARAH
STR1CKIÎR

- Nu, spuse el. Bătaia la popou e pentru copiii mici. Eşti destul de mare încât să-ţi priveşti în faţă pedeapsa. Gropiţa lui se mişca asemenea unei guri care mesteca. Pricepi?

Mama se feri într-o parte.

- Am întrebat dacă pricepi, răcni el.

Şi mama încuviinţă din nou din cap. Nu se clinti nici când palma lui se lipi de obrazul ei, „ceea ce pe el îl duru mai mult decât pe ea“, după cum se simţea nevoită bunica să adauge chiar şi mulţi ani mai târziu. Trebuia să-şi adune toate puterile, aşa de mult îl durea când o facea pe ea s-o doară, dar „ce e musai e musai“. Lovea cât de tare putea. Căpşorul mamei se smuci într-o parte.

- Las-o! răcni el când bunica se repezi, iar către mama: Uite aici! Aici cântă muzica!

Dar ea nu-l vedea, oricât s-ar fi străduit să ţină pleoapele deschise. Nu vedea zvâcnetul din colţul gurii lui când îşi lua avânt. Nici fruntea zbârcită de efort, chiar dacă, începând din dimineaţa următoare, povestea tuturor că de acum se priveşte cu fiica lui „ochi în ochi, şi la bine, şi la rău“. Tot ce vedea ea era mâna lui care se izbea de faţa ei, o dată, de două ori, de patru ori, cu partea argintie din mijloc care o lovea peste tâmple, de şase ori şi încă o dată, şi durerea, care era neagră şi roşie şi avea gust de fiere şi care o învăluia şi care, până la urmă, îi închise ochii.

- Oskar! o auzea pe bunica ţipând, în pauzele dintre lovituri.

- Stai locului! urla el, ca şi cum ar fi cântat în duet, iar mama se opri, nu se mai mişcă, până când forţa loviturilor începu să scadă.

88 SARA I I STR1CKER

- Asta ar trebui să fie de ajuns, spuse el în fine, dregându-şi glasul.

Mama încercă să deschidă ochii, dar nu prea reuşea. Vedea ca printr-un pulover tras peste cap cum bunicul îşi scutura braţul şi îşi trosnea degetele, zicând „şi acum să nu îndrăzneşti să te simţi jignită“, în timp ce bunica, în spatele ei, hohotea de plâns. îşi mai drese glasul o dată, apoi se uită la ceas.

A r cam fi timpul pentru copil să meargă la culcare, mormăi el. I inrmi acum, iar mama îl ascultă şi de data asta şi adormi încă din li mp ce se dezbrăca.

Hunica o găsi cu rochia strânsă covrig sub bărbie, zăcând pe i nvoi aşul din baie. O luă în braţe, aşa pe jumătate dezbrăcată cum H apoi îi spuse bunicului că migrena ei era insuportabilă în seara >II cea şi că n-ar fi de mirare s-o ţină mai multe zile, după care o puse pr mama în pat.

Tu eşti tot ce am, şopti ea în timp ce prindea capetele cearşafului • iib saltea, ca pe centura de siguranţă pe care mama nu o pusese - şi nk i nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla.

Mama tresări din somn abia după miezul nopţii, cu transpiraţia ţiu iindu-i. Dădu pătura la o parte, dar în loc de picioare vedea numai sini, care creştea din saltea. Se miră oarecum că plantele căţărătoare ■ i l-şleau şi iarna, dar îi era prea rău ca să se mai gândească şi la una ca .r.l.i. Râul de sub ea spumega, lovindu-se de picioarele patului şi, ilinlr odată, Rudi stătea în faţa ei. „Hai să te duc acasă“, îi strigă el

l. uându-icu mâna.

I)ar sunt acasă, se gândea ea, însă atunci îi văzu cum se apropie de

m, simţi inima bătându-i ca o tobă în creştetul capului, da, o ţinem lui aşa până mâine-dimineaţă, cine a lăsat-o pe asta să intre, o trase după el de-a lungul malului, ea striga încet, mi-e rău, nu aşa de i epede, el alerga tot mai tare, obrazul i se ţâra pe pământ, ea încercă •>i se desprindă, dar el o ţinea strâns de braţ, simţi buzele lui pe piele, .i| mi o plesni de ajunse să se lovească de parbriz, care era rece, atât de rece... Stomacul îi bolborosi. Şi, dintr-odată, îşi dădu seama ce era cu r.i: se

îndrăgostise.

Aşadar, despre asta vorbesc toţi, se gândi ea, apoi vomită toată I ial aia inimii în toaletă.

Se şterse la gură şi încercă să se sprijine, dar colacul closetului îi nlunecă. Mâna ei apuca întruna în gol, până când reuşi să se agaţe de marginea chiuvetei. Se ridică şi, clătinându-se, ieşi pe culoar. De undeva auzi din nou un foşnet, apoi cineva îi trase podeaua de sub

picioare. Un ţipăt ascuţit îi străbătu pieptul. „Ce? Cum?“ strigă ea. Vru să se salte de jos, dar corpul îi rămânea culcat. Văzu tocurile care se opriră în dreptul ei, stofa înflorată care îi mângâie faţa pentru o clipă, simţi mâna care îi strângea pieptul, apoi se prăbuşi din nou. I Auzi paşi pe parchet. Pe urmă, bezna îi umplu capul.

în schimb, în numai câteva secunde, bunica intră într-un crescendo al panicii, care vădea un antrenament îndelungat. Bunicul plecase deja, iar procesul de autodisoluţie al bunicii era deja mult prea avansat pentru a mai putea face faţă situaţiei. Se năpusti la telefon. Apucă receptorul. îl scăpă din mână. Scoase un ţipăt. îl trase de fir în sus. Vârî un deget în discul telefonului. Se agăţă. Mai trase un ţipăt. Mai formă o dată. Una dintre domnişoare răspunse. Nu, şeful e în depozit, doriţi să comandaţi ceva? Să-l cheme? Da, bineînţeles. Şi când, în sfârşit, avu ocazia să-i ţipe bunicului în ureche, nu-şi mai găsi cuvintele. Mai mult de un gâfâit nu-i rămăsese.

Bunicul, care era totuşi un om foarte ocupat, spuse:

- Hilde, mai întâi gândeşte-te ce vrei să spui şi pe urmă mă suni din nou.

Apoi puse telefonul în furcă.

Bunica se holbă în receptor. Şi ţipă. Apoi duse receptorul din nou la ureche, însă acum degetele parcă nu mai voiau s-o asculte. Tremura atât de tare, încât trase telefonul de pe masă şi, împreună cu el, şi vaza răposatei mele străbunici neberlineze, apoi se aruncă la podea încercând să smulgă telefonul, în timp ce tonul urla lung şi implacabil. Continuând să forţeze cablul care se încâlcise de picioarele mesei şi care se încurca tot mai tare, îşi irosea şi ultimele resturi de raţiune pe care spaima i le mai lăsase, cerşind ajutor de la „Domnul-Dumnezeul din ceruri“, ajutor pe care acesta întârzia să

i-l acorde. în schimb, îi înfipse o aşchie în degetul mare, la care bunica - ei, ce credeţi?-, ţipă. în strădania ei împotriva priorităţilor evidente, dar mulţumită unei perfecte dresuri de a da curs ordinului enunţat de bunicul ca „nicio pată să nu-i compromită cumva covoraşul cel bun“, apăsă degetul sângerând de celelalte şi îşi ridică mâna rănită, în timp ce cu cealaltă

(linei
copeici 93
im sura întruna să apuce telefonul, aşa cum face pisica în faţa motoceilor, ţipând, ţipând şi iar ţipând, şi probabil că ar fi leşinat daci n-ar fi bătut o vecină la uşa ei, întrebând sfios dacă era totul în i ■ p,uIii. Cu ultimele puteri, bunica reuşi să-i deschidă şi să i se arunce la picioare, la care vecina ţipă şi ea puţin, dar - dându-şi apoi repede teama de situaţie - le duse şi pe bunica, şi pe mama cu maşina ei la •«pilal, unde cea din urmă căpătă mai întâi un calmant.

Mama însă mai avu de aşteptat. Secţia era, după cum spuneam, ti igrozitor de aglomerată, iar pe deasupra personalul era îngrozitor de leneş, cel puţin dacă e să ne luăm după bunicul, care apăru şi el la un moment dat şi preluă comanda. Adică, mai pe înţeles, se năpusti în rnbinetul asistentelor, declarând cu o voce de stentor că nu dorea nlcitin fel de tratament preferenţial, ah, unde mi-am lăsat bunele III.miere, Schneider, da, chiar el, după care se îndreptă cu siguranţă ■■pro spătarul de scaun pe care văzu un „S“ avântat sclipind pe căptuşeală, pe care îl mângâie cu gingăşie. „O mie“ şi, şuierând „mulţumesc mult, mult de tot“ , refuză să ia din fursecurile oferite, întinzându-le, în schimb, surorilor, cu o expresie mărinimoasă, de parcă el le-ar fi scos cu mâna lui din cuptor, vă rog, nu cred că dumneavoastră ■ .întăriţi mai mult decât fiica mea cea mică, ce tot spuneţi, v-aş fi dat dna r j umătate din vârsta dumneavoastră, până când una dintre ele se oieri să cheme un medic.

Care ar fi avut nevoie mai întâi de un fursec. Era atât de prost dispus după toate contuziile, că nu-i acordă prea mare atenţie unei lei işcane de 14 ani cu o durere de cap înaintea zilei de luni şi o trimise cu o cutie de aspirine acasă, unde aceasta îşi pierdu cunoştinţa. Sau poate

chiar intră în comă. Bunicul chemă un alt medic, un fost i .imarad de detenţie de la Kazan, care probabil că doftoricise atât de bine ciotul degetului de la picior al, hm-hm, prietenului său, încât »turn mergea cu nouă degete mai bine decât unul cu zece degete sănătoase, şi care, după o scurtă consultaţie, o duse pe mama în spitalul său de la Heidelberg, unde o vârî într-un tomograf ce relevă o puternică, nu, nu aveţi niciun motiv să plângeţi, stimată doamnă, dar

în niciun caz periculoasă sângerare epiduralã. îi făcură apoi o gaură în cap, iar bunica se alese cu migrene atât de puternice, încât surorile fură nevoite să aducă un pat, pe care luptă cât se poate de vocal împotriva leşinului până când mama ieşi din sala de operaţie. După câteva ore, reuşi să se ridice în picioare. Mama însă fu nevoită să zacă timp de trei săptămâni în pat, dar - mulţumită prietenului de la Kazan - în mare parte la ea acasă. Putea să facă doar foarte puţine lucruri. Dar dintre toate astea, o groază. Citit. Mai mult citit. Dormit. Şi mai mult citit. Mâncat. Citit în timp ce mânca. Citit în continuare după ce termina de mâncat. Dormit. Din când în când bunica venea în cameră, scutura cele zece perne şi se consola gândindu-se la toate cele care ar fi putut să se petreacă, dar care erau atât de reale în capul ei, că doar gândul la ele îi storcea câteva lacrimi, până când, epuizată, adormea lângă mama.

Care putea citi mai departe.

Prietenul de la Kazan îi prescrisese „să lenevească şi ea“ şi „să facă aşa încât să se simtă bine“, odihna fiind cel mai bun medicament. La mama însă, avea un efect contrar: cu cât făcea mai puţine lucruri, cu atât era mai încordată. Picioarele i se agitau sub pătură, iar raţiunea ei căuta cu disperare întrebări la care să aibă răspunsul. Dar cele mai rele erau efectele colaterale: devenea din ce în ce mai deşteaptă. La sfârşitul primei săptămâni, isprăvise planul lunar de învăţământ, plus programa completă pe anul şcolar următor. „îţi cumpăr toate cărţile pe care le au ăia în librărie“, îi spunea bunicul. Şi „toate“ însemna chiar ceea ce voia să citească mama. Obrajii îi deveniseră albaştri, pe urmă verzi, pe urmă galbeni, apoi albi, iar când putu din nou să meargă la şcoală, aceasta

96 SARAH STR1CKKR

era închisă. Vacanţa de iarnă. Aşa că învăţă mai departe timp de două săptămâni, până când avu trei revelaţii (nu-ţi petreci jumătate din viaţă cu bunicul fără să-ţi rămână ceva agăţat).

Prima revelaţie fu că era prea bună pentru clasa ei. Subsolicitarea şi, mai ales, afişarea acesteia, luase aşa o dimensiune, încât diriginta, la capătul nervilor, îi propuse să sară o clasă.

A tloua revelaţie fu aceea că spitalele germane nu duceau lipsă numai de dedicaţie, ci şi de inteligenţă. Mama avea şi una, şi cealaltă, aşa că-i încolţi ideea să se facă medic. Cel puţin asta era explicaţia pe ■. a i c o oferea atunci când era întrebată. De fapt, motivul era probabil altul, şi anume unul furat de la bunicul: cunoaşte-ţi duşmanul. Cred ■ a, în secret, spera ca, prin studiul medicinii, să acumuleze atâtea i unoştinţe despre corpul uman, încât să poată să-l învingă, să-l potolească, astfel ca ea şi raţiunea ei să atingă nederanjate fericirea. Voia, mai ales, să se întărească împotriva celei mai mari ticăloşii din interiorul ei şi, astfel, ajungem la cea de-a treia revelaţie: anume că dragostea este o boală.

I)upă ce efuziunile emoţionale care o copleşeau noapte de noapte dispărură odată cu resorbirea inflamaţiilor, căpătă mai mult ca i Jricând certitudinea că starea de îndrăgostire era doar un simptom al **unei** lipse, al unei erori în sistem pe care organismul o acoperă printr-o fericire înşelătoare, la fel ca în cazul oamenilor care capătă un impuls de energie cu puţin înaintea morţii. Chiar şi atunci când ajunse să cunoască ea însăşi acest gen de fericire, dându-şi seama că **ara** mult mai mult decât, de pildă, bătăile accelerate ale inimii, căută mai departe o cauză fizică, într-atât nu putea să creadă că ea şi numai ■-a era responsabilă pentru toate prostiile pe care le simţea de-a val ma. Şi poate că nici nu era doar ea de vină. Poate că era şi ceva din Ceea ce se petrecea în corpul ei, astfel încât ajungea să se comporte, dinlr-odată, ca o străină. Chiar dacă nu era un preapuţin, ci, mai degrabă, un preamult care îi scotea inima din ritm. Dar asta avea să .il le abia după ce totul deja trecuse.

Mama avea dificultăţi atât de mari cu iubirea, încât până şi ura ei era ceva chinuitor, de-a dreptul disperat, asemenea trăirii unui copil care încearcă să meargă cu pantofi cu toc. Se străduia din răsputeri, voia ca măcar aici să dea totul, dar fiindcă îi lipsea contragreutatea, cădea mereu în nas. Ura ei cântărea prea greu pentru micile greşeli pe care le putea folosi ca justificare, era prea absolută ca să poţi să-i dai crezare, mai ales pentru că era îndreptată împotriva prea multora, a Michaelei, a musafirilor de la petrecere, în principiu împotriva tuturor oamenilor de vârsta ei, a tuturor celor care erau mai tineri şi care se comportau corespunzător, a tuturor celor care erau mai în vârstă şi care nu se comportau corespunzător, a profesorilor, a doctorilor. Iar în toamna de după accident, începu să îi urască pe noii colegi. Din toată inima. Pentru că, aparent, erau chiar mai copilăroşi decât cei vechi. Şi atât de proşti... Atât de proşti, încât, după câteva săptămâni, mama era din nou cea mai bună din clasă. Pentru că, în loc să folosească asta ca pe o motivaţie, întrebuinţând orele libere ca să facă glume cu dublu înţeles precum colegii ei, glume din care biata mama nu înţelegea nici primul, nici al doilea sens, ea decise în cele din urmă că lucrul cel mai înţelept ar fi fost să se ţină departe de întreaga haită.

Dar, în mod excepţional, ceilalţi erau mai buni decât ea la un anume lucru: oriunde se aşeza, celelalte două locuri rămâneau libere, ceea ce îi aduse prietenia cu Babsi, o prietenie ce avea să ţină o viaţă întreagă, deşi - Dumnezeule! - cele două nu aveau absolut

uimii' în comun. Sau poate doar un singur lucru: amândurora le pl.ii ca la şcoală.

Mama iubea cărţile. învăţatul. Notele bune. Lui Babsi îi plăceau bileţelele pe sub masă. Pauzele. Orele libere. Acelea erau atât de ilWiaclive, încât întotdeauna ajungea cu întârziere şi trebuia să se ■t>e/e, vrând-nevrând, lângă mama, care o considera pe „acea tl.irbara“, cum îi spunea la început cu încăpăţânare, fie numai pentru I »oi cela ei caraghioasă, un pic cam proastă (părere care, fără supărare, mi era mult prea departe de adevăr). Dar, făcând abstracţie şi de asta, ■ ■ le două nu puteau fi nicicum mai diferite.

I ’e de o parte, Babsi era întruparea fanteziilor oricărui tânăr care îşi ty iflsa ruşinat cortul pantalonilor cu câte o carte. Accentul îl punem pe **1111** p. Avea o gură absurd de rotundă, cu buzele mereu uşor depărtate, .a m i mpresionanţi şi un popou la fel de impunător, bucle blonde moi, ţi -»us, şi jos, după cum se putea citi la toaleta băieţilor, şi era per total m,il de frumoasă - nu drăguţă, frumoasă! -, încât nu avea capacitatea iIr a discerne urâţenia. Nici măcar pe cea a mamei mele.

Hşti nebună, strigă ea când aceasta, înainte de domolirea ullimului avânt de vanitate, avu intenţia de a-şi lăsa breton, ca să-şi .tu undă ochii sub el.

Apoi, după ce o făcu ea însăşi, exclamă:

Aiurea, arată grozav! După care adăugă: îţi stă foarte bine!

I’e de altă parte, Babsi era genul de om care nu-şi făcea niciodată planuri. La balul de după bacalaureat, pe care îl luase doar pentru că În,linte de examenul de istorie găsise întâmplător la toaletă fiţuica .iliiguiva, se îmbătase atât de tare, încât căzuse de pe scenă direct în IM.iţele bateristului, care o luase mai întâi la el acasă şi

80 SARAII
STRICKKR

mai apoi în li II pa lui. îi puse un microfon în mână, iar ea îşi clătină şoldurile şi învăţă să rostească cu gura ei frumoasă un „Uh-hu“ la fel de rotund, i .ilcva luni făcură turnee prin regiune, până când Babsi îl fermecă ol **.11** de tare pe un regizor aspirant, încât acesta îi oferi un rol în filmul lui La se mută la Paris, se culcă o vreme cu câţiva bărbaţi mult mai I MÎI râni, învăţă să uhuie şi în franceză şi testă nu ştiu ce drog la modă

care o trimise direct într-o clinică de dezintoxicare şi, de acolo, în braţele şefului clinicii.

După ce se strică şi această relaţie, rămase câteva zile la noi dormind pe canapea. Eu nu aveam pe atunci decât patru sau cinci ani. Nu-mi amintesc decât că vorbea cu orele cu mama în bucătărie Câteodată, noaptea, o auzeam plângând. Dar când mă trezeam dimineaţa, cearşafurile erau strânse, iar în uscătorul de vase se uscai două pahare de vin.

Abia când am văzut-o la înmormântare, la braţul unui bărbat pe care mi l-a prezentat ca fiind acel şef de clinică pensionat, am înţeles că nu tristeţea lui Babsi se strecurase atunci prin uşa întredeschisă a camerei mele. Că, în realitate, auzisem lacrimile mamei. Că inima ei frântă nu voia să se vindece. Rănile ei erau cele care se deschideau) mereu atunci când mă privea - eram chipul care îi amintea cu atât mai mult de el cu cât îi semănăm mai puţin.

Preţ de o clipă, m-am gândit să discut asta cu Babsi. Dar nu voiam să-i smulg o înţelegere de care nu mai aveam nevoie. în schimb, am luat-o de celălalt braţ şi am lăsat-o să mă însoţească la mormânt, pentru că nu aş fi reuşit să o suport singură pe bunica, care nici la 86 de ani nu obosea să treacă de la un palton negru la altul şi să adune condoleanţe aşa cum adună copiii bomboane la carnaval. Am savurat să o am alături, chiar dacă ea, aşa cum s-a dovedit la praznic, era cam simpluţă la minte, dar, în schimb, atât de blândă şi de binevoitoare, încât nu conteneam să mă mir că mama o plăcuse atât. Nu mai: vorbesc de situaţia inversă.

Dacă e să dai crezare poveştilor lor despre felul cum luase fiinţă prietenia lor, pe care le relatau mereu amândouă, tocmai faptul că erau diametral opuse le

susţinuse ataşamentul. în privinţa lui Babsi, s-ar putea să fie chiar aşa. O admira pe mama pentru cât de talentată şi de deşteaptă era, pentru tot ce ştia (totul) şi tot ce putea (şi chiar mai mult), şi până şi ura mamei i se părea amuzantă, poate pentru că ea însăşi, plăcută de atât de mulţi încât nu avea nevoie să placă pe [1] nimeni, se pricepea atât de puţin la astfel de sentimente.

(Jind copeici 83

I I tor la mama situaţia era mult mai simplă. Babsi nu era prietena ei tM mai bună. Babsi era singura ei prietenă. Era singura care vorbea t II Jp Şi singura care îi explica lucruri excluse până atunci din învă- laiurii cărţilor şi din cea a bunicului.

Mama fu atât de şocată, încât nu mai putu s-o privească pe bunica în ochi timp de o săptămână. Decise că, atât cât va trăi, nu va lăsa

0 li liniată - niciodată - un bărbat să facă aşa ceva cu ea. Abia când Itabsi o întrebă şoptit câteva luni mai târziu pentru cine se păstra, p. ulm Dumnezeu sau pentru căsătorie, mama îşi schimbă părerea şi ilfijlso că era totuşi mai bine să treacă peste asta cât mai rapid. Din iti'lri icire, cu toată bunăvoinţa, nu-i venea nimeni în minte care ar fi IMII ui să se ocupe de problemă, aşa că, până una-alta, rămase virgină. :>i, în rest, fără habar. Puţinul pe care îl ştia în al şaptesprezecelea an il. viaţă despre sex mirosea a sudoare şi a pisică udă şi i se părea atât iii nefiresc, încât nu putea fi lăsat în seama unor oameni normali.

Iii i Babsi nu reuşi să-i schimbe părerea, deşi se străduia zeloasă să o ■' învingă pe mama „că într-un fel e chiar plăcut. Iar uneori trece atât Jet epede, că nici nu-ţi dai seama.“

Ea povestea cu plăcere despre băieţii care veneau pe la ea atunci

1 Aiul părinţii ei erau plecaţi la bridge. Despre cei cu care nu apuca nici măcar să-şi dea jos de tot pantalonii şi despre cei care erau ceva mai mari şi care, după aceea, o şi sărutau. Ea stătea pe pat cu o pernă în În aţe pentru exemplificare, iar mama o asculta atentă, de parcă ar fi învăţat pentru examen. Uneori, rămânea să doarmă

acolo şi se trezea În loiul nopţii, când părinţii lui Babsi nu mai jucau bridge. Atunci i a mânea încremenită de dezgust şi de curiozitate şi îşi închipuia cum ar li fost acel lucru.

De vrut, cu siguranţă, nu voia. Iar de nevrut, cu atât mai puţin. Asia ar fi însemnat că eşti „frigidă“, aşa cum aflase din literatura explicativă împrumutată de la Babsi. Ce însemna asta exact nu prea i(i ia. Dar nu suna bine deloc, aşa că nu trebuia să i se întâmple ei. A**1**1 icolele în pozele cărora oamenii erau atât de goi încât, ca să le

privească, mama stingea până şi lanterna, erau doldora de cuvinte pe care nici nu le înţelegea şi nici nu le găsea în Brockhausul[I] explicativ.

Cele mai interesante erau însă scrisorile de la cititoare, care aveau toate nume ca din telenovele şi erau „dornice“ să înnebunească. Cele mai multe erau atât de dornice, încât îşi „vârau“ înăuntru tot soiul de obiecte, însă mama nu prea ştia unde anume. Era limpede însă că toate bananele şi toţi castraveţii îşi ratau scopul, pentru că la final expeditoarele erau atât de dornice, că trebuiau să se culce cu toată echipa de fotbal, iar a doua zi de dimineaţă erau gravide.

în schimb, subiectul virginităţii nu prea era discutat şi părea să fie pentru fetele care aşteptau ceva, de cele mai multe ori marea iubire, căreia voiau să-i dăruiască trupul lor.

Mama nu prea avea ce dărui. Şi, dacă ar fi avut, cu siguranţă nu ar fi fost vorba despre o membrană ruptă. Cu cât începea să înţeleagă mai mult din poveştile şoptite, cu atât mai clare îi deveneau lacunele ei în materie. Sigur că nu putea lăsa lucrurile astfel. în lumea ei, „ne“- urile se reduceau la valoarea lor semantică: ne-ştiinţă, ne-îmbogăţit, ne-bunie, ne-vinovăţie. Cu cât îşi păstra mai mult castitatea aceea enervantă, cu atât i se părea că este mai ne-terminată. în disperarea ei, încercă până şi să-i zâmbească la un moment dat unui băiat, lucru de care îşi amintea cu atât de mare spaimă, încât nu îi mai veni încă o dată ideea nebunească de a mai încerca.

Şi apoi apăru Uwe.

- Ei, măcar dacă ar fi venit! strigă mama, desigur tot spre sfârşit şi doar pentru că doctorul tocmai fusese acolo şi ea nu reuşise să comute suficient de repede dintr-un mod

---

I **Enciclopedia germană (n.red.)**

în altul.

Se amuzaseră din nou grozav cu teatrul lor: „Sărut mâna, tânără doamnă“, „Cum adică mâna, domnule doctor?“, iar când acesta plecă, era într-o stare de spirit atât de caraghioasă, încât nici nu ştiam dacă să mă enervez sau să mă bucur, pentru că măcar se simţea bine.

Uwe era, se pare, suficient de deştept, însă asta nu ştia aproape nimeni având în vedere că arăta atât de bine, ceea ce, pe de altă parte,

nu *li.i mama. Ea vedea doar ochii înguşti, apropiaţi, peste care se indt M'uii două sprâncene groase, nasul de boxer şi buzele care arătau

nu de parcă cineva le-ar fi pocnit cu o scândură. Când mama . .1 '♦n vă cât era de adorat, se simţi chiar un pic trădată, de parcă el ar li liVnil o cu bună ştiinţă să cadă direct în capcană. De fapt, Uwe se muţea exact la fel. Frumuseţea se năpustise peste el fără vreun •iv**rl isment prealabil. într-o bună dimineaţă fusese acolo, fără ca el să lini iscrvat. Abia privirile fetelor de la şcoală îi arătară că ceva nu era m ir$_{H}$ulă, ca o pată de cerneală în colţul gurii pe care o vede toată lumea, mai puţin tu însuţi.

igoul lui nu reuşi să ţină pasul cu brusca sa popularitate. Tăcea,

11 ai And fetele care umblau după el cu genele fluturând în aer. De atâta ilguranţă, deveni arogant. Şi, evident, cu asta avu şi mai mult

I I şi mama erau împreună la cursul de biologie, una dintre I u iţii iele materii unde mama trebuia să reziste fără Babsi. Uwe ştia aproape toate răspunsurile, dar, spre deosebire de mama, le păstra Inimos pentru el. Deschidea gura doar ca să răcnească cine ştie ce pioslie, care dădea bine la băieţi. Se gândeau la tot felul de sarcini pui il ru el, de pildă să o întrebe pe profesoara de franceză cum se scrie ‚nmnilingus“ sau să-i arate administratorului fundul gol pe fereastră.

(lâteodată, aşteptau până treceau pe la colţ nişte fete pe care să le perie cu răcnetele lui. Iar bietul, frumuşelul Uwe se temea atât de ı,ı iv să rămână singur cu fluturatul lui din gene, încât participa la Ionic trăsnăile astea. De frică, deveni temerar. Dar probabil că aşa l întcşte orice temerar.

Poate că tocmai această frică, pe care mama o cunoştea

de la III,una ei, o atrase. Poate şi faptul că era singura fată din jur care nu «ri îndrăgostită pe ascuns de el. în orice caz, într-o bună zi, în drum ,pre autobuz, cei doi începură să discute şi descoperiră - eliberaţi de oi ice fel de supraveghere - că se găseau reciproc foarte drăguţi, poate doar inofensivi, respectiv lipsiţi de alternative. Asta se repetă de

■ A leva ori. Şi reuşiră până la urmă ceva ce, în condiţiile date, apărea

■ i un adevărat miracol: îşi dădură întâlnire, chiar dacă mai întâi sub

pretextul unor teste pentru care trebuiau să înveţe. Se întâlnirii pentru învăţat o dată, de două ori, de trei ori, poate chiar de patru ori - şi chiar învăţară -, iar a cincea oară discutară despre univers; şaptea oară nu mai discutară aproape deloc, pentru că observau to! mai clar că se află pe laturi diferite ale prăpastiei sexelor. Până la urmă, a noua oară, el o luă pe balcon ca să privească stelele, ceea ce mama, dacă era să fie cinstită, considera destul de caraghios. Şi, dacă era să fie şi mai cinstită, mai mult romantic decât caraghios.

Cu puţin timp înainte să vină bunicul să o ia, el îşi apăsă buzele de ale ei. Se simţeau şi mai groase decât arătau, dar era bine. Limba lui avea gust de ciocolată de la cacaua pe care o băuseră şi, cât timp se sărutară, mama se întrebă dacă şi ea avea acelaşi gust.

La şcoală însă o tratăă din nou ca şi cum ar fi fost văzduh. Premisele erau aşadar destul de promiţătoare, dar, cu toate astea, mama nu prea voia să se îndrăgostească. După câteva zile, aproape că uitase toată povestea, în vreme ce Uwe, măcinat de remuşcări, nici nu mai îndrăznea să se uite spre ea. După ore se întoarse de trei ori în şcoală ca să caute cheia pe care o avea în buzunar, până când ieşi, în sfârşit, şi mama. Merse în tăcere pe lângă ea, se holbă la faţa ei în geamul autobuzului, în timp ce ea îşi lăsa degetul să alunece pe deasupra şirurilor de formule, tară să se uite la el măcar o singură dată - ceea ce la Uwe, spre deosebire de mama, îşi făcu efectul imediat. înainte ca ea să apese butonul pentru coborâre, el o întrebă dacă ar avea chef să meargă la sfârşit de săptămână la cârciuma lui perfectă.

Uwe veni să o ia. Bunica, ea însăşi un pic fâstâcită la vederea lui, insistă să-l trateze cu ceai, pe care el nu îl bău, apoi să facă măcar o poză ca dovadă, o poză care îşi găsi drum în album. Mama în dreapta imaginii, cu faţa

alb-cenuşie de parcă s-ar fi frecat cu o bucată de unt şi cu gura înconjurată de coşuri, pe care nu putea, evident, să le lase în pace şi pe care le storsese cu furie până când se infectaseră şi se înroşiseră. Cu mare punctualitate pentru primul rendez-vous, pubertatea reuşise să se elibereze din chingile strânsorii bunicii. Pe picioarele goale se vedeau peri negri şi lungi. Deasupra purta o

nu hiţrt pentru care era deja destul de cald. Dar, de fapt, mamei îi era iil<i mereu. Transpiraţia începuse. Şi mirosul la fel, ceea ce în foto- ,n,il Ic nu se vede, în schimb se vede cum strânge coatele, lipindu-le <U i urp cât de tare putea, de parcă ar fi vrut să-şi frângă coastele. în fiiiga stă Uwe, care arată într-adevăr bine şi e evident stingherit, iar Iu mijloc bunica, „că, dacă tot avem aparat cu autodeclanşator, măcar il lolosim“. Cu o mână o ţine pe mama de talie, iar cu cealaltă se ..raţă atât de tare de braţul lui Uwe, de pare că nu ar vrea să-l păstreze iliiili pentru un moment, ci pentru eternitate.

(;ând plecară în sfârşit amândoi din casă, stingherea la ajunsese la LUI nivel care nu mai putu fi redus nici măcar de cantităţile uriaşe de iii noi pe care Uwe le turnă în el în următoarele ore.

Mama aşteptă răbdătoare ca el să-şi stingă setea şi să ajungă în momentul în care să stea de vorbă cu ea. Dar acolo, în barul acela, îti ca i e prietenii îl priveau încruntaţi, el nu mai avea nimic de zis.

I Şi nici nu prea avea chef să asculte. După ce tăcură o vreme,

I li leva veni la ei şi răcni:

Fă ca Uwe!

Iar Uwe se conformă.

în bar răsuna muzica de la Hot Chocolate. Uwe se căţără pe masa fie fotbal, îşi roti şoldurile şi îşi duse sticla de bere la gură ca pe un microfon. Cârciumarul puse discul încă o dată. Uwe se declară de ui ord să se mânjească pe faţă cu marker negru, după care un altul propuse urlând ca la următorul bis să-l învelească în hârtie igienică. ■ !imd îşi lăsă şi pantalonii în jos, mama plăti consumaţia şi apucă să

II mi prindă ultimul autobuz spre casă.

I)în fericire, bunicii erau invitaţi la masă, astfel încât

nu t[illegible] să se confrunte cu o pedeapsă, nici să privească pe cineva în ochi. li eţ de două sau trei ore, citi. Apoi se auzi brusc soneria. Lui Uwe nu i se vedeau ochii aproape deloc sub sprâncenele stufoase. Era acolo I K-ntru că îi plăcea de ea. Era aşa de prost, aşa de prost, aşa de prost... • ¡imaşa îi era încheiată strâmb. Aşa de prost era. Aşaaa de prost.

Mama îl întrebă dacă nu voia să intre. El voia. Ea îi făcu încă un i eai, de care el nu se atinse, pentru că asta l-ar fi deranjat din a se

blestema singur, până când se prăbuşi pe podeaua camerei ei şi rămase acolo cu braţele întinse, ca Iisus pe cruce. Mama se lăsă pe vine lângă el şi îi verifică pulsul, pentru orice eventualitate, apoi el se strânse în poziţie embrională. începu să scâncească despre nefericirea pentru care, în ciuda unor căutări asidue, nu găsea cuvintele potrivite. I Mama avu un scurt acces de milă, care îi lipi faţa de obrazul lui negru şi care aducea mult a afecţiune, dar care se stinse repede atunci când observă cum îşi ştergea el pe ascuns mucii de covor. Ea se ridică şi tocmai era pe cale să-l roage să plece, când el sări în sus şi începu să o sărute din nou, împingând-o în cele din urmă în cantul mesei şi proptindu-se între picioarele ei. Când ea observă cum se mototoleşte lista cu lucruri de bifat sub fundul ei, aproape că simţi că se excită. I Se poticniră până la pat, se sărutară încrâncenaţi, însă acum, când gustul de cacao fusese înlocuit de cel de bere, nu mai era chiar atât de plăcut. Mama îşi întinse spatele şi îşi strânse ochii, se împinse spre el, îi trase până la urmă mâna pe sânul ei şi îl întrebă dacă nu ar vrea mai întâi să se dezbrace. El voia. Dar nu putea. Să înţeleagă că nu-i plăcea de ea? Ba da, ba da, chiar foarte mult, răspunsese el, de parcă ar fi stors o cârpă. De atâta ruşine, se apucă să umble la prohab. Dar nu ajută la nimic. O mai sărută puţin pe ceafă, apoi alunecă de pe pat mormăind ceva despre părinţi care se întorc în curând şi o lăsă pe mama singură cu excitaţia ei incipientă.

- îmi place Uwe al tău, îi zise bunica la micul dejun şi, ca dovadă, citi horoscopul, chiar dacă, aşa cum îi explică jignită bunicului, care ofta, ştia foarte bine care era diferenţa dintre astronomie şi astrologie. Doar că nu prea pot să mă apuc să-mi iau un telescop! adăugă apoi.

La şcoală, cursurile comune fuseseră anulate.

94 SA RAI I STRICKlîR

Profesorul de biologie pornise, într-un rar avânt de motivaţie, să culeagă ciuperci şi se îmbolnăvise după ce le mâncase. O săptămână mai târziu, când îşi revenise, Uwe căzu la pat cu amigdalită, ceea ce făcea să-i fie imposibil să vorbească, cel puţin cu mama. Nu se apropia de ea, iar ea se ducea din nou singură la autobuz, unde se aşeza cât putea de în faţă, căci: „Dacă e să stea cineva în spate, atunci el e acela!“

I ’robabil că nu ar mai fi schimbat niciodată o vorbă dacă Babsi nu ni li convins-o pe mama să mai acorde acestei întreprinderi încă o (unsă. Ca să-i salvăm onoarea, trebuie spus că, probabil, imaginea pe

■ âi| reuşise să şi-o facă despre evenimente nu era chiar completă. La înlcnlul cu care mama excludea - de-acum aproape mecanic - llgnirile din povestirile ei, probabil că Babsi chiar crezu că mai existau •prranţe.

Se deciseră să se întâlnească în grup, pentru o seară de film la babsi, ai cărei părinţi se calificaseră printr-un noroc la campionatele naţionale şi aveau să lipsească cinci zile de acasă. Uwe, căruia nu i se •pusese nimic despre prezenţa mamei, „ca să aibă o surpriză!“

I Babsi), „ca să nu riscăm să nu mai vină defel“ (mama), fusese adus «iib un pretext oarecare de un alt băiat, cu care Babsi se gândise să ...n bătorească dublul noroc al părinţilor ei. însă, la scurt timp după ce liambino şi Trinity dădură ochii cu afurisitul de Parker[I], ea se certă i M el şi rupse relaţia în timpul unei încăierări, în care patru pumni

■ lislrugeau temeinic un saloon, iar băiatul plecă trântind uşa. Cei trei i ,'i maseră singuri, mama la capătul colţarului, Uwe, căruia de spaima ic vederii i se umflaseră amigdalele din nou, la capătul celălalt, iar babsi, căreia buzele îi tremurau tot mai tare cu fiecare minut, îngenuncheată.

- E totul în regulă? întrebă mama, la care i se răspunse cu o aprobare şovăielnică din cap, astfel încât ea se întoarse la filmul pe care Babsi dorise să-l vadă neapărat, deşi pe programul trei rula un documentar despre puietul bibanului nord-american, dar „Ăia nu yi iu să se uite aşa frumos ca Terence Hill“.

I **I)în filmul *Mi se spune Trinity,* western-spaghetti cu Bud Spencer (Bambino) şi Torence Hill (Trinity) (n.red.)**

însă filmul nu părea să o mai intereseze deloc pe Babsi. Se holba

II ndeva la jumătate de metru sub televizor. Ochii ei deveneau tot mai mari, apoi o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Babsi ştia să plângă foarte frumos. Mama nu. Nu doar că nu era Inimos, dar nu plângea deloc. Şi ştia cu atât mai puţin ce să facă în cazul cuiva care plângea. Ea se vârî şi mai tare în colţul său şi privi

iritată cum lacrimile cădeau în decolteul lui Babsi, apoi întinse uni deget şi o mângâie uşor pe umăr.

Corpul tremurând se lăsă tot mai mult într-o parte, de parcă ar (î rămas fără niciun pic de forţă musculară, apoi se prăbuşi spre Uwe, care ridică braţul surprins ca să facă loc capului lui Babsi, iar acesta ateriză imediat direct în poala lui. Se uită întrebător la mama, dar aceasta rămăsese cu degetul îndoit în aer şi doar scutură din cap.

- Ei, haide, zise el, ceea ce o făcu pe Babsi să plângă şi mai tare.

- De ce mi se tot întâmplă asta? bolborosi ea.

Genele i se închiseră peste ochii umezi şi se ridicară apoi sclipind.

Uwe îi împinse capul cu grijă puţin mai în faţă şi îi dădu părul la o parte.

- Ştii cumva unde sunt batistele? şopti el către mama, de parcă prezenţa ei ar fi fost în continuare un secret.

Mama nu ştia, în schimb se căţără peste cei doi şi se duse în bucătărie. Deschise sertare, căută în baie şi în cele din urmă găsi în dormitorul părinţilor, pe jumătate ascuns sub pat, un pachet de batiste de hârtie.

Când se întoarse, capul lui Babsi era din nou în poala lui Uwe, de parcă acolo i-ar fi fost locul. El o mângâia cu o mână pe spate, iar cu cealaltă, în altă parte, „aşa de exact nici nu voiam să ştiu“.

- Nu i-am făcut nimic, se smiorcăi Babsi, şi el mă lasă pur şi simplu şi pleacă.

- Tu ai pus punct relaţiei, bombăni mama.

Dar cei doi nu păreau să fi auzit obiecţia ei.

- Am pus şi aşternut curat, se văicări în schimb Babsi şi mai tare.

Se ridică şi îl privi pe Uwe în ochi.

Oare îşi putea închipui cum era să te deschizi în faţa

cuiva şi să fii respins? Mai ales ca femeie.

- Mă simt atât de umilită...

Ochii i se curbară în jos, iar colţurile gurii în sus, încercând să respire prin noul val de lacrimi.

- Ei, strigă Uwe, nu merită să plângi după unul ca el. Meriţi ceva mai bun.

îi îndepărtă o şuviţă de pe obraz şi îşi lăsă mâna acolo, însă Babsi mi incctadinplâns.

Nu e doar asta, şopti ea, în ultima vreme totul merge prost, l'iii iuţii mei mă bat la cap cu şcoala. Orice aş face, tot nu e suficient. Bu/elc îi străluceau. ...Şi, şi...

Se uită în jur, de parcă ar fi sperat să mai găsească pe undeva un pli de ghinion, apoi se prăbuşi înapoi pe colţar, în cealaltă parte de fin II asta.

- Iii, haide, zise Uwe din nou, ducându-se după ea.

îi I recu braţul pe după umeri, apoi o lipi la pieptul lui.

Babsi îşi apăsă capul de pieptul lui şi se lăsă legănată, şoptind la Intervale regulate „eu nu mai rezist".

Mama scoase şi ea o batistă de hârtie din pachet şi îşi tamponă li lintea înfierbântată, în timp ce Babsi îşi ştergea suferinţa furată de puloverul lui Uwe.

Ah, tu, zise el, iar mama fu nevoită să urmărească neputincioasă • uni el se îndrăgostea acolo, sub ochii ei, de alta.

Şi asta fu totul.

Sau, cel puţin, ar fi putut fi, dacă mamei i s-ar fi făcut milă de ea însăşi şi ar fi plecat. în schimb, puse pachetul pe masă şi se aşează din unu lângă cei doi, care se întreţineau acum cu voci scăzute, ca doi

0 n i neni care reveneau la viaţă după o boală grea, în timp ce urmăreau tilnml cuibăriţi unul lângă celălalt. Mama privi singură cum Bambino feb n i băcea din nou pe cineva.

Mai fa asta o dată şi îţi transform urechile în uscătoare de rufe, »1 rigă el, băgând pistolul în toc.

Apoi apărură din nou în imagine ochii lui Terence Hill, care erau **11** il i -adevăr frumoşi, dar ea s-ar fi uitat mai degrabă la un biban care depune icre. Dar ăla era oricum mort până acum. Doar ea rezista mereu până la sfârşit, lungindu-şi suferinţa.

- încăpăţânare. Mândrie.

Abia când speakeriţa de la ARD anunţă ştirile transmise de la

1 Iumburg, mama declară că o să plece.

Te conduc, zise Babsi.

- Vin şi eu, zise Uwe.

Era vară şi afară încă nu se întunecase de tot. O luară peste câmp, o scurtătură pe care ea şi Babsi o descoperiseră la un moment dat, aşa cum îi explica Babsi lui Uwe.

- Serios? zise acesta.
- Serios, răspunse Babsi.

Apoi îşi scoase puloverul legat în jurul taliei şi şi-l puse pe ea. în lumina soarelui la apus, tot mai puteai distinge câteva picături sclipitoare care se agăţau cu încăpăţânare de obrajii ei. Uwe îi băgă eticheta înăuntru.

- Mă gâdilă, chicoti Babsi, apoi se scuturã.

Mama începu să meargă mai repede.

Cerul era roz. Pe câmp creştea tutunul, lanurile se legănau în vânt, iar la marginea drumului zăbovea un iepuraş, care se refugie în spatele unei moviliţe de cârtiţă. Dacă imaginea s-ar fi aflat într-un tablou dintr-o cameră de hotel, mama l-ar fi dat jos urgent. Trecură de bifurcaţie, mama un pic mai în faţă, astfel încât auzi prima scâncetul. Dar evident că îi reveni lui Babsi sarcina de a exclama, câteva secunde mai târziu: „Ce a fost asta?“ Făcu ochii mari şi îi strivi mâna lui Uwe, care cumva ajunsese lângă a ei, când anume, mama nu ştia. El se întoarse încolo şi încoace, se îndură în cele din urmă să dea drumul degetelor lui Babsi, care rămaseră atârnate în aer ca într-un film de dragoste cu prea multe apusuri, apoi făcu câţiva paşi nehotărâţi spre fâşia de iarbă.

- Cred că s-a auzit de aici, strigă mama, trecând

apoi de el.

Dădu la o parte tulpinile de tutun şi se strecură printre frunzele
lungi şi şifonate, până când se lovi brusc de ceva tare.

Cutia de mere era aproape complet acoperită de petale de un roz palid, care pe margine începuseră să ruginească.

Abia când Uwe, care sosise cu Babsi gâfâind în urma lui, lovi uşor marginea cutiei, sfârcurile se iţiră de sub petale.

Babsi scoase un strigăt.

Mama se aplecă şi dădu petalele la o parte. Pisica era întinsă pe spate. Picioarele din spate îi erau desfăcute în lateral, ca la o broască.

\VIM o ureche ruptă, iar ochiul drept îi era atât de umflat, încât nu îţi BLeni da seama dacă mai exista, sub tot terciul de sânge şi viermi.

Mai trăieşte? întrebă Uwe uitându-se la mama.

Nu ştiu, zise ea.

[şi trecu părul pe după ureche şi îşi trosni degetele. Apoi ridică de |nt. cutia şi trecu cu ea pe lângă Babsi, care sări înapoi chiţăind.

' .hemul de blană tresări puţin când fu pus pe jos. Mama se lăsă pe vine şi studie coastele care se iţeau de sub pielea subţire.

- Hi? strigă Uwe, chinuit de curiozitate, dar şi de dorinţa de a se IM upa de Babsi, al cărei piept începuse deja să tremure din nou.

Cred că mai respiră încă, zise mama.

Ridică un băţ de pe jos şi împunse cutia cu el. Scâncetul se auzi ilin nou. Apoi, a doua oară, de la Babsi, care alergă pe câmp cu mâna l.i gură şi se opri la o distanţă sigură.

Mama lăsă băţul din mână.

N-o mai duce mult, zise ea.

Nu putem să o ducem acasă şi să o facem bine? întrebă Babsi.

Daaa, zise Uwe, ca un băieţel care îşi doreşte un ponei.

Mama scutură din cap.

Ar însemna să o chinuim.

Se uită în stânga şi în dreapta, se îndreptă hotărâtă spre o zonă **111**. i i îndepărtată şi se întoarse apoi cu o piatră mare. Trebuia să o care « u ambele mâini.

Ce faci? strigă Babsi.

Se întoarse spre Uwe, care arăta la fel de speriat.

1)ar mama ridică netulburată piatra şi o lăsă să cadă cu un pocnet. I'isica nu scoase niciun sunet.

- O, Doamne, strigă Babsi, fugind din lanul de tutun.

Părul îi flutura în vânt. Era foarte drăguţă cu soarele roşu de la asfinţit în spate, năpustindu-se spre mama şi răcnind: „A murit?“

Mama se aplecă din nou. Apucă piatra şi o aruncă dintr-o mişcare lingă Babsi, pe jos. Capul pisicii aproape că nu se mai vedea. Ochiul slâng atârna legat de o fâşie de piele într-un colţ. în cutie, viermii se ■uitau.

- O, Doamne, strigă Babsi, iar lacrimile abia uscate fură urmai! de altele noi, ceea ce Uwe, desigur, nu lăsă să-i scape.

Din trei paşi ajunse în spatele ei şi o lipi de el.

- Unele lucruri trebuie făcute, zise mama sec, apucând marginile I cutiei.

- Ce mai faci acum? strigă şi Uwe.

- Vrei să rămână aici până trece un tractor peste ea? zise mama, ridicând cutia de jos.

Babsi începu să suspine. Uwe îi lipi capul de pieptul lui şi scutură din cap. Ochii îi apărură de sub sprâncenele stufoase şi o sfredeliră pe mama, care stătea lângă el, ţinând cutia în braţe ca un mesager care aşteaptă restul, devenind tot mai întunecaţi.

- Eşti absolut dezgustătoare, zise el în sfârşit.

Mama îşi şterse muştele de pe faţă cu cotul. Cutia din braţele ei se înclină şi unul dintre picioarele însângerate alunecă afară.

- Cum zici tu, comentă ea, apoi porni cu paşi repezi pe drumul de ţară.

în spatele ei o auzi pe Babsi strigând ceva, dar nu se întoarse, ci privi fix înainte, până când simţi din nou asfalt sub picioare. La primul tomberon se opri şi îndesă cutia înăuntru. Apoi se duse acasă şi se ascunse în camera ei. Timp de un sfert de oră, încercă să îi urască pe Babsi şi/sau pe Uwe. Dar nu mai era la fel de distractiv ca înainte. Tot timpul intervenea raţiunea, care - cu toată pasiunea pentru dispreţul profund - nu putea să accepte o desconsiderare rezultată dintr-o dezamăgire în dragoste. Se lăsă în voia unei disperări controlate cu grijă, îşi ciufuli un pic părul, dar, chiar şi aşa, i se părea că e un pic cam caraghioasă.

Când o auzi pe bunica în faţa uşii, îşi dădu părul de pe faţă şi ieşi pe hol.

- Te-ai întors deja acasă? exclamă ea. Să-ţi încălzesc nişte mâncare? Credeam că azi dormi la familia Meier. E totul în regulă? Cum a fost filmul?
- Bun, zise mama.
- Cum îi merge lui Uwe al tău? strigă bunica.

•ine, răspunse mama şi promise să îi transmită salutări cu pil mu ocazie.

Muzele bunicii se ridicară într-un zâmbet larg.

(Íred că vom mai auzi pe viitor de tânărul acesta, îi zise ea l*în i icului, în timp ce acesta îşi freca pe sub plapumă picioarele reci de Mi ei şi, de atâta fericire, îl lăsă să continue şi mai sus.

I)e data asta, problema nu mai putea fi rezolvată prin anularea âni^urilor. Babsi şi mama stăteau împreună la atât de multe cursuri, 1**1** n **,11** pe termen lung nu se puteau evita - chiar dacă în prima zi Babsi ■•în aşa de obosită de la atâta arătat indiferenţă, încât decise să ■btulească până la întoarcerea părinţilor ei. Dar nici după revenirea ei mama nu o prea zărea, pentru că Uwe era mereu lângă ea. Stăteau în **bala** de pauze strâns înlănţuiţi, chicoteau şi se sărutau şi încercau atât 'Ic evident să nici nu o bage în seamă pe mama, încât aceasta îşi I '»-l recea cea mai mare parte din timp la toaletă.

După cum se dovedi, treaba cu pisica fusese o binecuvântare pcnlru toţi cei implicaţi. Timp de două săptămâni, Babsi şi Uwe avură voie s-o dispreţuiască pe mama într-atât de mult, încât nu îi I ' Intui nici urmă de mustrări de conştiinţă; şi, fiindcă se apropiaseră al,il de mult, după trei săptămâni deja se plictisiseră unul de altul.

Bunica află pe la jumătatea poveştii despre tânăra iubire, când îi vfl/u pe Uwe şi pe Babsi cu mâinile în buzunarul lui, trecând prin faţa În ıı tăriei şi intrând într-o gelaterie unde împărţiră o îngheţată (una pnkură!) de ciocolată. După ce se plimbă de trei ori în sus şi în jos pe Pradă ca să excludă o confuzie şi după ce medită mai multe ore Wupra modului în care să-i dea vestea cât mai blând bietei mele Hinnie, ajunse acasă atât de distrusă

încât, la auzul cheii din uşă, nu mai fu în stare decât să şoptească „are pe altcineva!“ şi nici măcar mii băgă de seamă că mama ştia deja. îi părea aşa de rău, se văicări ea, apoi plânse şi pentru mama.

Cum a putut? Cum? A? Putut?

Irigi în bucătărie, hotărâtă să îngroape durerea sub un munte de ■bar, şi începu să pregătească torturi şi bomboane şi chiar şi I iii securi de Crăciun în miezul verii, fiind atât de disperată încât se

lua până şi de Moş Crăciun. Mama, în mod evident, nu se atinse du nimic din tot ce pregătise bunica, iar aceasta începu să respirci sacadat.

- Măcar o înghiţitură, gemu ea, îndesându-şi în gură un fursed verde cu roşu şi cu alb, de parcă mama încă ar fi avut patru ani şi nevoie să i se gătească mâncare.

Până la urmă i se făcu rău de atâta empatie, iar mama fu nevoiţii să-i aducă plosca plină cu apă caldă şi să o mângâie pe frunte până când adormi complet distrusă.

Babsi îi furase iubirea, iar bunica îi luase tristeţea *pe care ar Ji trebuit să o simtă ea.* Zile întregi, bunica nu fu deloc abordabilă. S< lovea de tocurile uşilor, se ştergea la ochi la fiecare cântec de dragostei iar când vedea la televizor un bărbat care se purta relativ decent cu o femeie, schimba prompt canalul. Apoi, nefericirea se transformăj treptat în furie, mai întâi împotriva lui Uwe, care nu îi mulţumise nici măcar pentru ceai, apoi împotriva lui Babsi, care - prin drăgălăşenia ei înşelătoare - o nedreptăţise şi mai mult.

- Trădătoareo! şuiera ea când venea să o ia pe mama de la şcoală, ca să o scutească în acele zile grele de mersul cu autobuzul, şi o vedea pe Babsi trecând în depărtare.

Era atât de furioasă pe ea, încât mama reuşi în sfârşit să o ierte. Deşi nici măcar nu avea de ce să o ierte, „că doar nu poţi să obligi pe cineva să te placă. Uwe o plăcea pe Babsi mai mult decât pe mine.“ Ce-ar fi trebuit să facă? Să se ducă la mănăstire?

Când Babsi sună la uşă cu un coş mare de tăiţei răsuciţi manual, pentru ca bunica să nu-i mănânce singură şi pe ăştia, Babsi o strânse pe mama în braţe şi îi povesti că îi dăduse papucii „acelui ticălos“, nu neapărat

doar pentru că prietenia cu mama era mai valoroasă decât orice bărbat, dar şi din alt motiv.

Bunica începu din nou să doarmă nopţile. Uită că era Berbec şi, la un moment dat, uită şi de supărare, astfel încât Babsi avu din nou voie să vină din când în când la masă. Uwe, care îl confundase din greşeală pe administrator cu directorul şcolii, fu mutat la alt liceu, iar mama avu din nou mintea şi capul libere, ca să facă ce ştia ea cel mai

fciii[1]: să i facă pe toţi să fie mândri de ea. După ce se răspândi şi .Îi\i despre cum omorâse o pisicuţă cu mâinile goale, începu să fel şi mai mult timp la dispoziţie, aşa că reuşea să-şi facă temele •lin i I la şcoală şi apoi se ducea la magazin. Ajuta la despachetatul n lăfi’t i ri lor noi, comanda măsurile lipsă şi decidea care dintre piese se . Huleau atât de prost încât preţul trebuia mărit neapărat.

I >ouăzeci la sută mai mult la preţ şi brusc sistemul de închidere mi mai e nepractic, ci modern, zise ea, iar bunicul strigă: fiica mea!

Şi îi transferă răspunderea pentru supravegherea magazinului. Avea patru vânzătoare, femei în jur de 50 de ani, care trebuiau să

I >i **111**mască ordine de la mama, abia devenită majoră, şi să accepte să li ■ fpimă că bluza trebuie băgată în fustă, iar clienţii întâmpinaţi de la

II v•» bunicul meu dispunea cu generozitate de firea ei ascultătoare. în «vi zisele weekenduri o lăsa să facă inventarul, să decoreze vitrina, >oi i And termina, îi verifica uneori contabilitatea şi îi arăta unde se pi> nlcau bani pe care i-ar fi putut folosi pentru o reclamă nouă, pe CViV i-o şi schiţa pe loc.

IV* Uwe nu îl mai întâlni niciodată de atunci. Abia un an sau doi i> ui târziu îi citi numele în ziar şi avu nevoie de câteva minute ca să-şi iiminleascâ de unde îl ştia, ceea ce probabil că aşa a şi fost. în cele din ut mă descoperi în imagine şi nasul de boxer, care probabil că între tim|) încasase ceva pumni. Pierduse jocul, dar ea nu se putea bucura Jr /ista.

Rămânea amintirea lui, a primului bărbat care aproape că se

> nlcase cu ea, aşa cum Rudi - sau Manni sau Hansi - fusese primul

> .II r. cumva, o sărutase, chiar dacă nu reuşise prea bine. Şi primul

> •ne nu o iubise fusese un medic, profesorul ei de anatomie din pi Imul semestru.

I ăi era singura femeie de la seminarul lui şi era atât de tânără, încât il nu mai vedea altceva în afară de asta. Căutarea chiloţilor pe sub ■ i urşaf durase mai mult decât actul în sine. Nu sângerase, ceea ce o i li /amăgise puţin, iar pe el chiar mai mult, dar mama nu se osteni să îl

convingă de puritatea ei. Fotografia de nuntă de pe noptieră, pe care el o întorsese rapid înainte să-şi dea jos pantalonii, fusese îndeajuns.]

Ea însă găsi că sexul nu era chiar atât de rău pe cât se aştepta, dar mult diferit de ceea ce citise în revistele lui Babsi. De câteva ori i se I păru că avusese orgasm, dar - după o cercetare suplimentară concluzia se dovedi a fi o greşeală de începător. Apoi veni vacanţa *i* dintre semestre. Mama primi un loc de practică undeva în străinătate, j ceea ce, pe vremea aceea, nu era neapărat o regulă. Pentru prima dalii în viaţa ei, urma să călătorească fără părinţi. în schimb, se îmbolnăvi bunica. La plămâni. Ce anume avea nu se ştia, dar era grav şi greu de ţinut sub control, cel puţin la început, chiar dacă mama renunţase,] evident, la practică.

Prietenul Kazan îi recomandă aer proaspăt şi să evite în special fumul, ceea ce la sfârşitul anilor 1980 nu era deloc uşor. Dar bunicul nu avea nevoie de stat ca să-şi protejeze familia. De azi pe mâine institui în toate filialele interdicţie pentru fumat. Concedie un stivuitor care nu aruncase suficient de repede ţigara. în certificatul I acestuia, bunicul scrise ceva despre „comportament dependent“, „pericol de contagiune“ şi „grija pentru angajaţi“.

Şi, ca întotdeauna, mama mai plusă.

Toată tinereţea mea (pe care, spre deosebire de ea, mi-ar fi plăcut să o savurez) a fost o cursă cu obstacole. Nu puteai să te duci nicăieri cu ea fără să rişti o scenă. începea cu strâmbatul din nas, alunecatul de colo până colo pe scaun, datul ochilor peste cap, toate urmate de cinci, şase exclamaţii de „scârbos!“, care deveneau tot mai puternice. Flutura din mână, îşi ducea palma la frunte, la gură şi, în cele din urmă, la gât, hârâia un pic, iar dacă nu reuşeai să o scoţi cât mai repede afară,

trebuia să te aştepţi să se ducă furioasă la masa de alături ca să le ţină oamenilor perplecşi un discurs despre cât de mult rău îşi făceau lor şi societăţii (adică ei).

Zelul ei misionar nu se oprea nici măcar la clienţi. S-a întâmplat de mai multe ori să întrerupă câte o conversaţie pentru că nu rezista să stea cu un fumător în aceeaşi încăpere. Când mă întorceam de la o petrecere, trebuia să mă dezbrac la uşă până la chiloţi şi să mă duc

.direct“ la duş, în vreme ce ea ducea hainele la spălat cu cleştii. Timp de o lună foarte tristă a decis că nu am voie să mă mai duc nicăieri midé mi se „sufla smoală în faţă“, până când şi-a dat seama că asta însemna că o să stau tot timpul acasă şi că treptat nu mai avea ce **.1** mi dea de făcut ca să mă păzească de ruşinea de a sta degeaba. Am I nnsiderat ura ei împotriva fumătorilor ca pe una dintre multele ei I iudăţenii, un spleen în care înclinaţia spre absolut se îngemăna cu li it a atotdominatoare a bunicii într-un minunat fundamentalism - I .la până când am surprins-o într-o parcare dinainte de München cu un pachet de Gauloises roşii. Cele extralungi; dar probabil că a fost o greşeală.

Intenţionam să mergem într-un weekend prelungit la Salzburg. Iţa dorea acest lucru - şi nu voia cu niciun preţ ca eu să nu vreau -, prin urmare, pentru siguranţă, nici măcar nu m-a întrebat. Joi după- nmiază, m-a sunat la serviciu şi m-a pus în faţa faptului împlinit: hotelul era rezervat, cu vedere spre Kapuzinerberg, plus bilete la un ■ (incert în palatul Mirabell. Mozart, chiar dacă e un pic cam ladidi- l.idida, dar ce să-i faci, e Salzburg, nu merge fără.

- Luni dimineaţă ne întoarcem.

Părea foarte entuziasmată, aşa că am cedat. Din acest motiv, dar şi I fwit.ru că nu aveam chef să ascult reproşuri dacă nu mergeam. Ea ştia I a aveam alte planuri, ca să nu spun şi că erau mai bune. Iar eu ştiam că nu avea să cedeze, cel puţin nu fără o predică.

Pe atunci lucram ca practicantă la un ziar. Nu aveam prea multe de făcut, dar mama era totuşi de părere că trebuia să trec anumite ubstacole de care să-mi zdrelesc piciorul pentru ca lumea să mă remarce şi să mi se ofere un job pe care nici măcar nu mi-l doream loarte tare.

- Dar de ce nu? Credeam că vrei neapărat să scrii!

- Da, dar nu aşa.
- Ah, iar bestsellerül tău e deja gata? Nu e, nu-i aşa? Atunci, nu prea e momentul să renunţi la un serviciu fix. Am dreptate sau am dreptate?

98 SARAH STKICKKR

Acest du-te-vino fusese exersat de o mie de ori, ştiam amândoull că o să câştige şi, chiar dacă insistam că eram şi aşa, nepublicat â| foarte fericită, până la urmă tot m-aş fi întrebat dacă nu cumva înj trândăvesc viaţa.

în afară de asta, chiar aveam chef de găluşte salzburgheze.

- Ca să vezi, n-am mai făcut de mult ceva spontan împreună, ani zis eu în timp ce treceam cu mouse-ul peste galeria de imagini de pe pagina hotelului, al cărei link mi-l trimisese ea pe mail.

în realitate, ea plănuise de mult toată călătoria. Avea să fie ultima călătorie împreună şi mai avea nevoie de un pic de timp în care să fii singura care ştia.

Adormise în maşină, ceea ce, de fapt, ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Apoi, deschisese ochii brusc şi voise neapărat să coboare. Avea mâna pe uşă, se uita pe geam şi, la un moment dat, exclamase „aici!“, deşi eu pusesem deja semnalul, şi îmi amintesc cum m-am gândit pentru prima dată că mama îmbătrânise.

Am aşteptat în maşină în timp ce ea s-a dus la toaletă. Când, după un sfert de oră, încă nu se întorsese, m-am dus după ea, am căutat-ol în benzinărie, la toaletă şi, în cele din urmă, am pornit de-a lungul rambleului, iar acolo am găsit-o. Stătea pe vine aplecată în faţă, acoperindu-şi gura cu mâna.

- Doamne sfinte, ce faci aici? am strigat eu, îndreptându-mă spre ea.

Ea sări în sus şi făcu un pas în spate.

- Nimic.

Am atins-o pe umăr.

- Lasă-mă! strigă ea.

- Dar ce e? am întrebat râzând, chiar dacă totul mi se părea foarte straniu.

99 SARAH STKICKKR

Avea capul vârât adânc între umeri. Braţele şi le dusese la spate.

- Dar ce ai? am mai întrebat o dată căutându-i privirea, care mă evita mereu.

Apoi am apucat-o de braţ, dar ea s-a smuls.

I’oţi să-mi explici ce naiba se petrece? am exclamat eu, apu- MUI n din nou de încheietură.

r.n s a zbătut, dar eu am forţat-o să deschidă pumnul,

<|Mliie.

V lăsă pe vine, îşi plecă fruntea şi coloana i se văzu curbată pe sub i i h ou. flacăra mai mult se auzi decât se văzu.

Se chirci şi mai mult, înjură în tăcere, apoi lăsă ţigara să cadă şi o »n Ivi sub talpă. îşi duse mâna la buzunarul pantalonilor. Scoase un l‘,ii hei de Gauloises şi îl scutură ca pe o zornăitoare, până când i ,1/ui-â Irei sau patru ţigări afară.

('Al despre mine... Eu am rămas pur şi simplu la marginea drumului uitându-mă la ea, ca un stăpân care şi-a scos câinele la l'llmbare şi aşteaptă ca el să-şi facă nevoile. Am privit peste umărul ei i o i n îşi aprinde un alt băţ de chibrit, apoi încă unul şi încă unul, cum i apleacă adânc peste flacără şi cum se întoarce în cele din urmă . o l iniând furioasă:

dând la î ulii i) cutie de chibrituri. Alături, lipită de palma umedă, se afla o ll«>II. Vârful era strivit, era frântă la mijloc, iar tutunul ieşea din ea i nişte paie uscate.

Mi am ridicat privirea spre mama. Ochii ei erau aproape negri.

■ fi,şi i mulţumită acum? strigă ea.

np smulse brusc şi duse mâna spre locul de unde o ţinusem, de aş fi rănit-o. Pupilele ei se mişcau agitate dintr-o parte în alta.

Îi iuţeam cum îmi bubuie tâmplele.

(ie naiba e asta? mi-am auzit eu vocea ca de departe, în timp ce ipiil ei devenea tot mai mare, de parcă s-ar fi năpustit spre mine. Aşa am avut chef, răbufni ea printre dinţi, apoi îmi întoarse

- Crezi că poţi să mă ajuţi?

("e, am zbierat eu, acum chiar ai înnebunit?

0a se întoarse pe vârfuri, legănându-se încolo şi încoace, apoi zise: Te rog! Şi apoi, pe un ton şi mai plângăcios: Te rog, am nevoie ■ Ic .ijutorul tău.

Pentru ce? am întrebat eu scuturând din cap.

I ia ridică un pic ţigara.

- Ştiu că tu ştii cum se face. Se lăsă din nou în genunchi. Te rog, nici n-o să mă supăr.

- N-o să te superi? am urlat eu.

Dar ea nu făcu decât să mă privească cu o expresie extrem di rugătoare, cum nu mai văzusem niciodată la ea.

Nu ştiu la ce m-am gândit atunci. Probabil că nu m-am gândii IJ nimic şi am făcut pur şi simplu ce îmi ceruse, pentru că era mamiJ mea, pentru că, de fapt, făceam mereu ce îmi cerea, chiar dacă ml rostea nimic. Poate că nici nu ştiam ce altceva aş fi putut face. Poal» că a fost mai uşor să îngenunchez lângă ea şi să-i iau pachetul dii chibrituri din mână, decât să stau acolo şi să o privesc.

Am rupt un chibrit din pachet şi l-am frecat de margine.

Mama îşi vârî ţigara între buze şi se apropie de flacără, dar aceast;i nu se aprindea.

- Trebuie să tragi, am zis.

- Asta fac, şuieră ea nerăbdătoare.

I-am luat filtrul dintre buze şi am dus ţigara umedă la gură, apoi am aprins-o şi i-am dat-o înapoi.

- Nu trage aşa de tare, am exclamat eu când ea a tras cu putere, de i s-au ivit trei cute încruntate între sprâncene. Nţ, dă încoace! am zis şi i-am luat din nou ţigara dintre degete.

Mi-am umplut gura de fum, apoi am strigat:

- Ah! Vine maică-ta!

Propoziţia cu care, cu mulţi ani în urmă, un prieten mă învăţase să fumez.

Ea dădu iritată din cap şi plesni din degete, până când i-am dat ţigara înapoi şi n-am mai apucat să zic decât: „Ah, vine mai..că ea şi începu să tuşească, horcăind de-a dreptul, până când gâfâiala se transformă

într-un hohot puternic de râs.

I-am luat ţigara înainte să se ardă şi am privit-o cum râde. Chipul îi dispăruse în spatele degetelor, în vreme ce întregul corp îi sărea în sus şi în jos. Apoi îşi trecu mâna peste gât şi zise:

- Termin-o tu de fumat, da?

ff Lisă sil cadă în fund pe iarba udă şi mă privi din nou cu privirea rugătoare.

Ml mu dus mâna la frunte şi am scuturat nedumerită din cap. Şi, ■IM la urină, am tras din ţigară până când a ars de tot. Ea lăsă capul **»• *I|MIC şi inhală fumul, de parcă ar fi fost aburi eterici şi ea s-ar fi lil.ii l.i băi. Apoi se bătu brusc pe coapse şi sări în sus. îşi şterse n.uiiilc de fundul verde de la iarbă, aruncă o privire spre ceas şi rulată:

I >acă ne grăbim, ajungem într-o oră.

Apoi porni înapoi.

I JI m am ridicat cu greu, de parcă eu aş fi fost cea mai bătrână .Imite noi, şi am urmat-o la maşină, unde mă aştepta deja pe partea 1.1 ului. Ca un lucru de la sine înţeles, îmi luă cheile din mână, se i la volan, băgă în marşarier şi scoase maşina din parcare, |i ■ «Icnind apoi.

I >ar seara, când ne-am dus la restaurant şi ea a cerut pe obişnuitul Moli poruncitor o masă la nefumători, n-am mai rezistat.

I)oar nu vorbeşti serios, i-am şoptit, în timp ce o urmam pe •tjhfhieriţa îmbrăcată în Dirndl[1] la masa noastră.

Mama se făcu însă că nu aude nimic. întrebă în schimb, cu acel j. ai pi ietenos pe care îl rezerva ironiei, dacă am putea avea o masă pe tai? să nu stea lipit tot meniul de prânz. Se aşează pe scaun şi abandonă subiectul. Aici, în lumina puternică, cu tromboanele fan-M în spate, cu sânii striviţi în rochie ai chelneriţei care schimba i umilite faţa de masă, acel moment din benzinărie părea ireal, or rezistând cuvintelor, ca un vis care se descompune în fragmente de intimă ce încerci să-l treci din noapte în zi. Ea deschise meniul, , i imundă un fel de mâncare la care schimbă totul în afară de sos, îmi = omandă şi mie unul şi declară că a venit momentul să mă agit în mlacţia „mea“.

Crede-mă, ai nevoie de experienţă, zise ea, apoi îmi explică cu o vi iu[1] de cancelar bătrân cât de naivă eram să aştept să mă sărute muza

[1] **i'nsluinul popular al femeilor din sudul Germaniei şi din**

Austria alpină, ■ ni sd şi bluză foarte decoltată (n.red.)

(ceea ce nu faceam; pur şi simplu nu faceam nimic, dar la asta nicil măcar nu avea rost să ajung).

- M-am interesat: jurnalismul este cea mai bună cale de a deveni scriitor. Dacă ţi-ai făcut un nume şi ai câştigat câteva premii - astea fiind singurele ei unităţi de măsură e mai uşor să publici un roman, după aceea îţi trebuie doar un pic de imaginaţie! Iar asta nu ar trebui să-ţi lipsească!

Apoi trecu la un alt subiect şi începu să mă întrebe despre viaţa mea sentimentală, dar nici acolo nu am făcut o imagine mai bună. Ea era din nou mama care ştia toate răspunsurile. Iar eu copilul care I nu punea întrebări. Şi ce aş fi putut să întreb? De ce consideri fumul I atât de grozav? De ce ai susţinut toată viaţă că ţi-e silă de el? Cine eşti i de fapt? Mi-ar plăcea să spun că îmi lipsea curajul, dar realitatea e că probabil nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Oricât de absurd era comportamentul ei, mult mai absurdă era ideea că ar fî putut exista ceva despre care eu nu ştiam nimic şi care dormita în ea, încercând să se elibereze. în copilărie eşti obişnuit ca viaţa părinţilor tăi să orbiteze în jurul tău, aşa încât nici nu mai bagi în seamă viaţa lor. Altor bătrâni - politicieni, actori, poate chiar şi bunicilor - le iei în considerare trecutul. Dar, la propriii părinţi, puterea imaginaţiei seacă. Este o limită bazată pe naivitate, pe ignoranţă şi pe un pic pe teamă. Cine vrea să rişte să descopere în spatele chipurilor severe de mentori un om, care poate să mai fie şi străin. O persoană adevărată din carne şi oase, cu nevoi, care nu are nicio legătură cu tine - asta a devenit mama pentru mine abia cu puţin timp înainte de moartea ei. Şi, chiar şi atunci, eu eram destinaţia, morala spre care se îndrepta întreaga poveste.

^ (^c p 'dMul <5

Mama ura cel mai tare slăbiciunea. Toată viaţa îi fusese inculcat să se ţină departe de ea, ca de o mlaştină pe care nu ai văzut-o niciodată, ilar despre care ţi s-au povestit atât de multe poveşti de groază cu înecaţi, încât însăşi menţionarea numelui este suficientă să te facă să le îndepărtezi speriat. Cu atât mai tare o lovi când slăbiciunea apăru brusc pe la mijlocul vieţii ei şi nu se mai lăsă dusă. în fiecare dimineaţă o trezea pe mama înainte de răsăritul soarelui. Ea îşi afunda capul în pernă, încerca să o ignore, dar slăbiciunea nu ceda până când mama nu se ducea pe urmele văicărelilor şi ale pufniturilor din dormitorul părinţilor, unde bunica îşi scuipa plămânii. Gâfâia în căutare de aer, în timp ce mama o mângâia pe spate, îi apăsa mâinile pe gură, ca să nu-l trezească pe bunicul - ceea ce, evident, era inutil, căci nimeni din familie nu scăpa ocazia să mai doarmă un pic -, ieşind apoi din cameră ca să geamă şi mai tare pe coridor, de ai fi zis că un tractor bătrân înaintează pe macadam. Nopţile deveneau din ce în ce mai scurte, iar dimineţile - în care toţi se priveau cu ochii umflaţi de nesomn - tot mai lungi. La micul dejun bunicul căsca într-atât de înflăcărat, încât bunica îşi plângea mustrările de conştiinţă în ceaşca de cafea, iar când el nu menţiona lacrimile ei cu niciun cuvânt, plecând pur şi simplu la birou, ea începea să suspine şi, după ce se lăsa o vreme

în voia nefericirii, se ducea după el bâlbâind scuze, pe care el le accepta fără proteste, ceea ce pe ea o făcea să se simtă atât de singură în suferinţa ei şi atât de neînţeleasă şi de neiubită, încât următoarea criză era deja anunţată.

Nu avea voie să se agite aşa, după cum spunea prietenul Kazan, dar, bineînţeles, asta o făcea pe bunica să se agite şi mai tare. El îi dădu un inhalator - pe care ea îl folosea cu fiecare ocazie, iar asta chiar ajută un pic -, însă trebuie spus că sunetul şuierat la auzul căruia cei din jur înclinau capul înduioşaţi contribuia cel puţin la fel de mult ca aerosolul. Dar începu să îi lipsească puterea de a-i vizita ca pe vremuri pe partenerii de afaceri ai bunicului sau de a ospăta musafiri. Abia reuşea să se ducă până la brutar şi la măcelar. O mare parte din zi şi-o petrecea în şezlongul din grădină, cu picioarele acoperite cu o pătură şi sorbind din când în când dintr-o cană cu ceai cu miere. îşi revenea doar foarte încet.

Iar starea de sănătate a bunicului se deteriora cu atât mai fulminant.

Era pentru prima dată când apăruse o evidentă prăpastie între ei. Neliniştea fusese mereu baza relaţiei lor. în afară de teama de a se opri, nu îi unea decât durata îndelungată a căsniciei lor. Dar era de ajuns pentru ca bunicul să se simtă obligat să se dea drept soţul iubitor care „evident că nu“ ieşea fără ea. Deşi prea puţin pentru a umple golul din el.

Ca un alcoolic care se trezise pentru prima oară din beţie după 20 de ani privind nedumerit lumea din jur, el constată că nu putea purta o conversaţie cu soţia lui. Slugărnicia dezgustătoare, văicăreala permanentă, tot acel vibrato plângăcios - pe care, cu toată alergătura de până atunci, nu-l remarcase - începură să-l calce teribil pe nervi. Şi începu să o şi arate, răstindu-se tot mai des, câteodată numai din pricina felului în care se uita la el.

- Dar nu ţi-am făcut nimic, îşi trăgea bunica nasul, ceea ce îl enerva şi mai mult, agitând-o astfel şi pe ea, aşa că până la urmă el se refugia undeva.

Timp de câteva luni, încercă să umple orele câştigate

cu muncă. Dar până şi asta se termina la un moment dat. Bântuia prin magazin, căuta bluze împăturite greşit, aranja suporturile de umeraşe, încerca să-şi omoare timpul, dar timpul se apăra. Ridurile i se adânciră, sprâncenele îi deveniră mai lungi şi mai cărunte, până când diferenţa dintre ele şi blana artificială de pe capul lui nu mai putea fi ignorată.

îmbătrânea. Se simţea bătrân. Se plictisea. Avea nevoie de o nouă piovocare, de una dintre acele întorsături ale sorţii în care el, din

I i.uratc, nu credea.

I)ar norocul îl găsi totuşi, în persoana unui bijutier scund pe care bunicul îl cunoştea de mult, cum ar fi putut fi altfel decât din Kazan, ’.ursa tuturor lucrurilor bune din viaţa lui? Pe atunci nu era decât un amărât subţirel, care plângea în fiecare seară până când adormea, piuitru ca apoi, în scârţâitul îngrozitor al patului de campanie, să înceapă să geamă „Annie, iubita mea Annie“, trezindu-i pe ceilalţi; Însă acum adunase o avere considerabilă.

Daimondsarăgărlsbestfrend, plescăi el în departamentul pentru Mir baţi al magazinului de lux în care îl îmbrăţişă brusc pe bunicul, luându-i din mână sacoul pe care îl proba şi târându-l într-un local

II i **11** apropiere în care puteai să primeşti „ceva bun“, ca să sărbătorească i cvederea.

Până când chelneriţa aduse nota, nu îl lăsă pe bunicul să rostească n ic iun cuvânt, ceea ce era în sine ceva de povestit, însă lucrurile luară

III u rnură chiar şi mai bună de atât.

Moartea socrului său, care nu era tatăl acelei Annie „târfa“, însă era un „ovrei, uitarăsălgazeze“, şi astfel, după cum îi râse bunicului în liijă mâncând trei bucăţi de drob, un individ „putred de bogat“, îi adusese ca moştenire un magazin de bijuterii. Afacerile mergeau bine. El şi soţia, „frumoasăfoc, nucaannieaiacuochiibulbucaţi, târfa“, Irăiau bine. Aveau o căsuţă în Toscana cu o grădină şi o fată care se îngrijea de flori şi uneori şi de el, dar! - aici bunicul ciuli urechile - banii începuseră să se adune grămadă când deciseseră să se ducă în Est.

Iniţial se deplasaseră doar ca să caşte gura, să vadă

dacă cineva din familia ovreiului, care „înainte de perioada urâtă“ avusese la I)rcsda un magazin mixt, supravieţuise totuşi. Dar, la un moment dat, până şi soţia lui fusese nevoită să admită că rudele ei împărtăşiseră soarta zidului.

- Căzuţi cu toţii! râse bijutierul, ştergându-şi zeama de carne de pe bărbie.

însă, după întoarcerea lor în Palatinat, se treziseră în mod surprinzător că un avocat ia legătura cu ei, comunicându-le faptul că magazinul mixt, ajuns între timp bloc cu opt apartamente, era în continuare înregistrat pe numele fratelui, iar în lipsa altor moştenitori - căci nu existau alte informaţii în acest sens - le revenea lor.

La început, el, bijutierul, nici nu ştiuse ce ar fi putut face cu acea clădire imensă, aflată într-o stare proastă, până când o „păsărică“ îi şoptise că fondul de reconstrucţie pentru Est prelua toate costurile de renovare. însă, cel mai bun lucru erau esticii înnebuniţi să cumpere orice.

- El zice că au o sumedenie de bani, dar nimic de cumpărat, strigă bunicul câteva ore mai târziu, teribil de agitat, când îi povesti bunicii despre ideea sa de a se muta la Berlin şi de a deschide în casa părinţilor ei, din care precis mai rămăsese ceva, prima filială Schneider din Est, urmând, cu siguranţă, să facă o avere.

- Ce? Ai mâncat deja? Am făcut mâncare, bombăni bunica mea, care - după menţionarea restaurantului - trecuse pe pilot automat.

- Acum fii atentă, Hilde, aici e vorba de viitorul nostru, strigă bunicul. Este o şansă care nu apare de două ori în viaţă.

- Dar ce să facem noi la Berlin? pufni bunica. Acolo nu e nimic!

- Păi, tocmai asta e! zbieră bunicul. De asta trebuie să mergem acolo!

Era vorba să dea lovitura înainte ca altcineva să le sufle ocazia de sub nas. Altminteri, tună el, altminteri aveau să rămână fără nimic, j

- Cu siguranţă Bensheim are şi el vreo bunică moartă în partea cealaltă. Dacă află şi ăsta cât de uşor se fac banii dincolo, am pierdut trenul. îşi ridică braţele în

aer. Dus! Totul!

Bensheim era cel mai important concurent al bunicului sau, cel puţin, tocmai devenea cel mai important concurent. Pe vremuri, catalogul lui, la care bunicul se abonase sub numele de fată al bunicii, fusese numai bun să râdă de el de două ori pe an. Acum îl şi vedea pe „duşmanul său de moarte“ făcând bani în Est, bani pe care ar fi putut să-i reinvestească în afaceri noi, reclame cu care ar fi putut păcăli clientela proastă, fie cu un afiş frumuşel sau, ferească sfântul, cu vreo

reclamă televizată, clientelă care nu avea nici loialitate şi nici simţul calităţii, ducând astfel familia noastră la ruină. El schiţa falimentul iminent în culori tot mai strălucitoare şi în aceiaşi termeni descria şi ascensiunea glorioasă din Est.

- Ăia au nevoie de oameni ca noi, zise el, de oameni cu simţul afacerilor, care să creeze locuri de muncă... tocmai noi, ca elită, I rebuie să facem asta, ca să nu mai vorbim de datoria patriotică de a reconstrui zona aceea - care, pe bună dreptate, fusese distrusă; pe de altă parte, toată lumea ştie că istoria se repetă, iar dincolo trecutul nu .1 fost analizat la fel ca aici, plus că se ştie şi că sărăcia este cea mai bună hrană pentru fascism. Să nu. Se mai. întâmple. Niciodată.

- E vorba şi de răspundere, strigă el, apoi merse chiar mai departe exclamând: Oare părinţii noştri să fi murit degeaba?

Buza de jos a bunicii începu să tremure vizibil.

Se întoarse şi începu să tuşească în sosul ei de vin.

- Şi, în afară de asta, urlă bunicul, extaziat de propriul său scenariu apocaliptic, în afară de asta se săturase până în gât de mâncarea bleagă de acolo şi voia în sfârşit să mănânce „ceva bun“, la care bunica îşi pierdu cumpătul complet.

Şi nu şi-l mai regăsi până când nu ajunseră la Berlin.

Resturile casei rămase după bombardament mai existau, într- adevăr. Din partea unchiului mai exista chiar şi o vilă, unde îşi avea acum sediul o asociaţie caritabilă, aşa cum le comunică doamna de la administraţia districtului Pankow.

- Pe aia o recuperăm mai târziu. Mai întâi trebuie să ne adunăm, strigă bunicul.

Orgoliul îl regăsise ca o veche iubire şi nu îl mai părăsea.

- Nu aveţi nicio siguranţă, zise Gundl, nu se ştie ce se va întâmpla acolo sus.

Dar, în calitatea sa de administrator al adevărului, bunicul decidea ce era sigur şi ce nu.

Deasupra magazinului flutura acum, pe lângă steagul cu sigla firmei, şi un steag al Germaniei. în decurs de câteva săptămâni, bunicul angajă tot mai mulţi noi conaţionali, extaziindu-se mai mult pentru el decât pentru ei cu privire la Est, patria care îi lipsise dureros, leagănul culturii germane, şi bucurându-se în special pentru că pata albă a lipsei de gust de pe hartă urma să aibă de acum posibilitatea de a se încânta cu privire la moda din lumea întreagă. Aleluia!

- Uitaţi-vă numai la cârpele astea! striga el încântat, când priveau seara telejurnalul. Ce potenţial se află acolo! Trebuie să ne implicăm!

Vorbea deseori despre implicare. întregul Berlin era pentru el precum un bufet de duminică, din care trebuia să te serveşti cât mai puteai.

Aici nu mai era loc pentru boala bunicii.

- Sigur că ai să poţi, striga el revoltat. Ba chiar o să-ţi meargă mai bine dincolo. Ăia n-au mai văzut un magazin ca al nostru. După ce se va duce vestea că la noi nu se vând doar saci de cartofi pe post de haine, afacerea va merge de la sine. Şi atunci voi avea mult mai mult timp pentru tine.

- Şi ce facem cu copilul? încercă bunica o ultimă tentativă de a opri proiectul.

- Ce să facem cu el? strigă bunicul. O să vină cu noi.

Dar mama nu se duse cu ei. într-o seară, pe când pregătirile pentru mutare erau în plină desfăşurare, într-

un acces de îndrăzneală bătu cu furculiţa în pahar şi anunţă, tremurând de atât curaj, că ea nu va pleca.

- Cred că vreau pur şi simplu să aflu dacă sunt în stare, zise ea zâmbind jenată, întrucât cunoştea deja sfârşitul poveştii.

- Ce? urlă bunicul printre resturile de cartofi din gură, înecân- du-se atât de tare, încât bunica fu nevoită să-şi întrerupă anunţatul atac de tuse ca să-l bată, în schimb, pe el pe spate.

Se gândise bine, le zise mama, chiar dacă pe moment nu reuşea să-şi amintească niciunul dintre argumentele pregătite dinainte. Venise timpul ca ea să stea pe picioarele ei, era deja destul de în vârstă...

- Nu fără fiica mea[1], zbieră bunica, ceea ce pe atunci nimeni nu i nusidera amuzant. Atunci rămân şi eu.

Afurisenia naibii, nu rămâne nimeni aici, cârâi bunicul, apoi pipăi cu faţa roşie ca racul după apa minerală.

Mama scoase dopul sticlei şi îi turnă apă în pahar. Apoi i-l întinse şi trase adânc aer în piept, slobozind un oftat de pubertate, de care nimeni - nici măcar ea - nu o credea în stare.

- Ba da.

Bunicul reuşi să se înece pentru a doua oară.

- E mult mai bine şi din pricina universităţii, zise ea repede, atâta vreme cât mai dura amuţeala celor doi, căci la secretariat i se spusese că ar fi trebuit să repete cele mai multe dintre examene, în cel mai rău caz chiar câteva semestre...

- Dar măcar am fi împreună! exclamă bunica.

Bunicul puse paharul jos.

- Câte semestre?

- Nu ştiu, răspunse mama încet. Probabil că trei.

- Ce importanţă are? exclamă bunica, apoi se dedică din nou în tul regime şocului suferit. Nu poate să rămână singură aici.

- Mamaaa, zise mama.

- Ce? zbieră bunica, apoi adăugă: Oskar, copilul nu poate rămâne singur aici! Spune ceva!

Dar bunicul nu mai zise nimic.

Timp de două zile.

Niciun cuvânt.

Nu i se mai adresă nici mamei şi nici bunicii, chiar dacă aceasta nu făcuse nimic rău. Dar, dacă tot ţii post, nu poţi să faci excepţie la o larfurie cu ficat.

Apoi, într-o după-amiază, o chemă pe mama la el în birou.

- Să intrăm direct în subiect, zise el, apoi începu să povestească despre străbunicul său pe parte maternă, ba nu, paternă, poate şi de un străunchi, despre care se spunea că în timpul drumeţiei sale de '

' Aluzie la titlul bestsellerului *Not without my daughter* **de Betty Mahmoody, din ¡mill 1987 (n.red.)**

ucenic tâmplar îşi dăduse la schimb într-o noapte ultima bucată de brânză pentru o Biblie jumulită, nu din motive religioase, *au contraire*, ci pentru a învăţa singur să citească.

Urmă o paranteză despre copiii acestuia - unul profesor şi celălalt soţia unui asesor -, după care bunicul galopă prin istoria familiei, debordând de exemple de sete de cunoaştere şi ajungând direct la bunica Schneider, care venise singură pe bicicletă până la Marbach ca să vadă casa părintească a lui Schiller, şi apoi la propriul tată, „primul din sat!“ care îşi trimisese fiii la gimnaziu, „ceea ce, pe vremea aceea, nu era nici normal şi nici ieftin“.

- Dacă există ceva important în familia Schneider, aceea este educaţia, strigă el ceremonios, la care mama fu pe punctul de a interveni că nu doar la Schneideri era aşa, ci în întregul spaţiu germanic, însă ezită, fiind destul de nedumerită, când el îi explică faptul că nivelul din Heidelberg era mult mai bun decât cel de la Berlin, aşa i se spusese, iar prin schimbarea locului de studiu ar fi avut numai dezavantaje.

Că prin structura statului federal o universitate nu ştia ce face cealaltă şi că o bună parte din certificate nu i-ar fi fost recunoscute, că ar fi putut pierde ani de studiu. De asta se gândise că ar fi fost mult mai bine dacă mama ar fi rămas deocamdată acolo.

- El! strigă mama. El s-a gândit!

Şi apoi îşi dădu jos pătura de pe picioare, în timp ce se întindea după paharul cu apă. Mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să admită ceva, decât să admită că alţii aveau dreptate, continuă ea, iar apa se revărsă din paharul pe care îl lovi de noptieră: într-atât era de furioasă, probabil tocmai pentru că atunci nu apucase să

se enerveze. Atunci nu reuşise să scoată niciun sunet. Nici măcar nu-şi dăduse ochii peste cap. Aprobase în tăcere şi la sfârşit mormăise:

- Da, sigur, dacă aşa crezi.
- S-a lămurit totul? întrebă bunica uşurată când îi văzu pe amândoi venind la masă.
- Da, a fost de acord, răspunse bunicul şi, în acel moment, era convins că repurtase o nouă victorie.

(iu toate astea, chiar şi prin ceaţa grandomaniei sale îşi dădea ‘-•Mina că doar cu bunica nu putea pune lucrurile în mişcare. Dură două săptămâni până să-l convingă pe fratele lui că îşi pierdea vremea la bancă pe un post fără perspective şi încă o săptămână până când I Ivim o anunţă într-o seară pe îngrozita Gundl „că toată siguranţa asia nu-ţi aduce profit“.

Era atât de mulţumit la bancă, i se văicări Gundl bunicii, iar hi u m vrea dintr-odată să se facă om de afaceri. încă cinci ani şi ar fi ieşit la pensie. Ce-o să iasă din băiat? Nu pot să mai închid un ochi.

Somnul liniştit nu poate fi sensul sau scopul vieţii, strigă bunicul, m I i mp ce asambla aparatul foto pentru primul tur de recunoaştere.

îşi, în afară de asta, toată agitaţia era prematură.

Până vor fi găsite actele de proprietate printre documentele ••laşi, cu siguranţă mai trec câteva luni.

în realitate, autorităţile erau destul de eficiente în chestiunile vechilor proprietari care îşi aminteau brusc de rădăcinile lor. Peste tot i **11** oraş familiile îşi revendicau proprietăţile, despre care jumătate nici măcar nu ştiuseră până atunci. Dar, cu excepţia bunicului, nimănui nu i venise ideea să se şi mute înapoi. Pentru asta era mult prea trist şi mai ales mult prea aproape de zid, de ferestrele zidite şi de magazinele goale.

în a noastră măcar nu este nimic, strigă el vesel, aşa măcar avem un avans.

Magazinul avea să se afle în partea de jos a casei. Deasupra ame- i uijă trei locuinţe, una pentru el şi bunica, una pentru Helm şi Gundl, lîecare cu câte un mic balcon pe care nimeni nu voia să se aşeze, pentru că - după cinci minute - te mânca ceafa din cauza sobelor cu . ărbune pe care încă le aveau toţi pe vremea aceea, iar dedesubt, una mică pe care, „din dragoste de semeni“, o închirie

locatarilor de până a lunci, o pereche tânără şi fermecătoare, cu un fiu blond încântător, „atât de germani cum la noi n-ai să mai găseşti“.

Casa fu prima renovată de pe stradă, o fâşie albă de lux în **111** ijlocul unor pereţi înnegriţi de funingine. Alături locuia un grup de studenţi, care îşi făceau griji foarte intens şi foarte sonor pentru

viitorul trecutului. Adunau în roabe tot felul de troace şi le duceau în casă. Plăcuţe cu nume de străzi inspirate de liderii comunişti, afişe cu tot felul de manifestaţii redegiste, mâncare estică în borcane, în cantităţi uriaşe, înainte să dispară de pe rafturi. Mai bine să putrezească la ei.

- Ce se întâmplă dacă ne alungă clienţii? strigă bunica atunci când bunicul le luă prima dată cu el pe ea şi pe mama ca să admire lucrările de renovare.

Ca un băieţel încântat, le purtă din cameră în cameră şi lc prezentă faianţa dată jos, stucaturile, ferestrele înalte.

- Ah, Doamne, cine o să le frece pe-astea? gemu bunica.

- Nu e nicio problemă. Angajăm pe cineva, răspunse bunicul, toţi sunt şomeri.

- Să las o străină să-mi facă mie curăţenie? se văicări bunica pipăind imediat după inhalátorul din buzunarul ei. Cine ştie pe ce mai pune mâna? După aia aş fi şi mai ocupată să strâng după ea.

- Atunci, poţi pune perdele şi murdăria n-o să se mai vadă aşa.

- Şi alea trebuie spălate, bombăni ea în continuare, până când el exclamă exasperat:

- Pe toţi sfinţii, nu te mai tot agita, Hilde!

Doar muncise săptămâni întregi ca să pregătească totul, trăsese cabluri, reparase ţevi. Nu existase nici măcar un duş, ca să nu mai vorbim de încălzire electrică.

- N-ai idee cum arăta totul aici!

De fapt, chiar avea, mormăi bunica, doar acolo crescuse.

- Păi tocmai! Fac toate astea pentru tine! strigă el.

Ştia că ea nu se simţise niciodată bine în Sud.

Crezuse că mutarea avea să o bucure.

- Ce crezi, de ce am făcut un asemenea efort? Tu ai visat întotdeauna să te întorci aici la un moment dat!

De fapt, bunica nu visase la asta deloc, dar până la urmă se simţi atât de recunoscătoare, încât i se păru că îşi aduce aminte de o margine de care se lovise pe când avea şase ani.

î n rest, casa i se părea bunicii ciudat de străină, la fel ca şi oraşul Însuşi. Se plimbă cu mama prin Berlin ca să-i arate vechile locuri, insă pe străzile pe care mergeau nu mai locuia nimeni dintre cei pe i arc îi cunoscuse bunica, iar fiecare casă pe care voia să i-o arate nu mai era acolo; în schimb, peste tot se înălţau blocuri urâte din prefabricate sau grămezi de moloz ori mai exista doar o gaură între doi pereţi complet mâzgăliţi.

- Atâta suprafaţă de construcţie, oftă bunicul. Cel care nu Investeşte poartă întreaga vină.

Deschiderea avu loc pe 9 noiembrie. Mai repede de atât nu se putea - se mutaseră cu doar câteva zile înainte.

Mama lipea cutii şi punea etichete, apoi bunica le desfăcea din nou pe toate, ca să mai scoată câte o pătură sau vreun aparat de făcut i lălite ori o cămaşă de noapte frumoasă pentru bunicul, ca să nu-i fie rece noaptea şi să poată pune ceva pe masă în caz că venea cineva la i alea, dar să şi arate bine dacă acel cineva rămânea peste noapte, chiar dacă nu trebuia neapărat să se pripească.

Bunicul alerga din cameră în cameră şi scotea cuiele din pereţi, pentru ca noilor proprietari să nu le treacă prin cap cumva că primeau ceva cadou. Mama avea să se mute în locuinţa mică de deasupra magazinului, pe care bunicul o construise cu câţiva ani în urmă pentru şoferi.

Ea se bucura cu adevărat. Sau, cel puţin, aşa spunea. Probabil că o şi credea. Iar ceilalţi o credeau pe ea. însă curajul ei se consumase în lupta de a i se permite să trăiască singură. Pentru traiul propriu-zis de una singură nu-i mai rămăsese nici urmă. Voia atât de mult să fie puternică, încât nici nu ştia cum era să te laşi pradă slăbiciunii. Să te simţi singur şi neajutorat şi să suporţi asta. Şi, până la urmă, nici nu avea să înveţe vreodată.

Dar sigur că bunica nu putea să ştie asta când, la despărţire, făcu un asemenea teatru, încât Schăfer Mărie

mai povestea despre asta chiar şi după o săptămână. Derulase tot programul - văicăreală, gemete, lipsă de aer, atac de slăbiciune - în drum spre maşină. Cu lorţe reunite fură nevoiţi să o tragă pe scări în jos, în timp ce ea îşi anunţa din nou moartea; să desparţi o mamă de copilul ei, mai bine îi tăiau braţul drept, pentru Dumnezeu, inima mea...

Pe bunicul nu-l interesa deloc scena. De atâta încântare nici nu mai vedea bine. Purtând pe cap o şapcă Schneider, livrată tocmai la ţanc, şedea la volan şi claxona în tact.

- Dacă mai aşteptăm până soseşte şi corul antic, nu mai plecăm deloc, strigă el, iar bunica se aruncă suspinând în braţele deschise şi pline de bunăvoinţă din spatele ei.

Dar înainte de uşa maşinii renunţă la ajutor şi se aruncă asupra „luminii ochilor ei“, în timp ce de pe buze îi ieşeau sunete ca ale unei pisici torcând.

- Ei, haide, Hilde, interveni şi Helm, călcându-şi pe inimă şi împingând-o pe bunica în maşină.

în ultimele luni, stătuse atât de mult timp aplecat împreună cu bunicul asupra planurilor de construcţie, încât ajunsese să considere euforia acestuia ca fiind a lui. La bancă, dorinţa sa de a pleca fusese întâmpinată atât de prietenos, încât oricum nu mai putea să sufere pe niciunul dintre cei de acolo. în afară de asta, se bucura de Max, care - după ce, la ultima vizită acasă, nu putuse răspunde spre mulţumirea tuturor la întrebarea cu privire la ce avea de gând să facă cu viaţa lui - nu mai găsise nicio altă ocazie de a veni în vizită.

Din partea cealaltă, lise, care venise de fapt doar pentru a le face cu mâna şi care devenise acum entuziasmată de toată chestiunea, se străduia să o încarce pe bunica cu toată înţelepciunea adunată în mica

ei viaţă: pentru fiecare uşă închisă se deschide o alta, despărţirea e ca o mică moarte, trebuie să sacrifici o muscă pentru a prinde un peşte şi tot aşa.

- Ei, dar acum chiar plecăm! strigă bunicul.

Helm alergă de partea cealaltă, apăsă plin de entuziasm pe claxon şi se aşează până la urmă pe bancheta din spate, căci scaunul din faţă era atât de plin de bagaje, încât nici măcar el nu mai încăpea. lise le ură pentru a nu ştiu câta oară călătorie plăcută şi un început minunat în noua viaţă pe care „garantat“ urmau să o aibă, simţea ea asta, cine nu îndrăzneşte nu câştigă. Şi, în cele din urmă, veni şi Gundl în urma

fel or doi, înghesuindu-se între ei şi îndreptându-şi spre fereastră pl ivirea ca de condamnat la moarte. Nu voia să se despartă de tatăl şi de prietenele ei, nici de bombăneala despre traiul de la capătul lumii.

I)ar singura care ştia asta era bunica.

- Vorbeşte cu Helm, încercă ea o ultimă tentativă. Trebuie să-i spui că nu vrei să te muţi la Berlin!

Nu putea să-i facă asta, îi răspunse Gundl.

- Mai bine cad moartă decât să-mi lovesc bărbatul pe la spate.

Aşa că făcu exact asta. Deşi, ca întotdeauna, cu întârziere.

Trecuseră deja de Eisenach când ea îşi duse brusc mâna la piept şi gemu încetişor, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. încetişorul, nu gemetele. Bunicul trecu în zbor pe lângă două ieşiri de pe autostradă înainte să ia în serios zbieretele bunicii. Când o scoaseră la urgenţă pe (¡undi din maşină, era deja leşinată.

Următoarele ore sunt greu de reconstituit, pentru că toţi cei implicaţi erau într-atât de preocupaţi să dea vina unii pe alţii, încât relatările ulterioare nu se învârteau decât în jurul a „cine a înnebunit pe cine“, fără să dea prea multe informaţii, mai ales despre starea lui (¡undi, care se mai trezi o singură dată, şoptind „mi-a fost aşa de frică!“, la care bunica scutură vehement din cap şi spuse: „De ce? Nu s -a întâmplat nimic!“, de parcă ar fi vorbit cu un copil care îşi julise genunchiul.

- La ce ar fi folosit, mă rog frumos, dacă i-aş fi spus că data viitoare când va deschide ochii o să fie deja prea târziu? se apărase ea ceva mai încolo de criticile neîntrerupte ale ascultătorilor (eu), la care ceilalţi de la masă (mama: complet de părerea ei; bunicul: în principiu de părerea ei, câtă vreme nu avea el cuvântul, dar oricum în treacăt; I lelm: beat, absent sau absent în realitate) nu

găsiseră un răspuns potrivit.

Fără să ţină cont de acest triumf ulterior, ea îşi dedică tot timpul alocat povestirii doar amintirii de a fi fost jignită. Despre cum uriaşe bunicul la ea să tacă „naibii odată! Cu toate văicărelile astea nu se poate nimeni concentra!“ Cum el şi Helm cu Gundl în braţe alergaseră atât de repede în spital de nu putuse să ţină pasul cu ei. Şi,

evident, cea mai mare jignire dintre toate era faptul că Gundl îi suflase titlul de cea mai bătută de soartă.

- Doar era în formă, adăugă bunica pe un ton acuzator chiar la înmormântare, ceea ce repetă şi la cea a mamei.

Bunicul se supără cumplit fiindcă planul lui frumos fusese dat peste cap. Pentru că, după discuţia cu doctorul, Helm amuţise de tot şi îl lăsase pe el să ia asupra sa toată afecţiunea oferită de surori. Pentru că cei de aici nu erau deloc sensibili la dulcegăriile lui, un preambul pentru viaţa în Est, care abia începuse şi care se afla deja în faţa dezastrului.

- Dacă nu ajungem până mâine-seară, va trebui să amân deschiderea! repeta el bătând cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

Iar Helm era doar supărat. Supărat pe bunicul pentru că îl convinsese să se mute la Berlin, pe sine însuşi pentru că acceptase, pe bunica pentru că „nu-şi ţinea naibii gura aia“, aşa cum răbufnise după nenumărate ore de aşteptare. Pentru început se concentrară să-şi arunce priviri întunecate unul altuia. Abia când doctorul îi întrebă dacă vor să fie chemat un preot, ceea ce bunicul refuză categoric, bunica fu trimisă să anunţe „vestea cea tristă“.

Se făcuse deja miezul nopţii când sosiră mama şi lise. Dar Gundl nu murise chiar de tot.

- O, Doamne, era suficient dacă veneaţi mâine-dimineaţă! exclamă bunica.

O sărută pe mama pe obraz şi îşi şterse, fără să vrea, resturile de ruj.

- Să sperăm că mâine-dimineaţă nu mai suntem aici, mârâi bunicul.

Mama se desprinse din îmbrăţişare.

- De ce nu aţi sunat imediat?

- Pentru ce? Tot nu aţi fi putut schimba nimic, zise bunica.

- Poate pentru că mătuşa ei e pe moarte, răspunse lise, cea pentru care nu investiseră 30 de pfenigi spre a-i da un telefon.

Fusese deja la baie ca să se facă frumoasă pentru telejurnal când Mercedesul mamei parcase în faţa casei ei.

- Nu ştiu ce vreţi de la mine, gâfâi bunica. Nici măcar nu e trează!

Arătă spre patul alături de care un aparat de respirat trimitea aer în plămânii lui Gundl şi scoase inhalatorul din poşetă.

Mama îşi aruncă privirea prin cameră.

- Unde e Max?

- E în oraş, strigă bunicul, mai multe nu am putut afla de la colegul ăla idiot de apartament. E în oraş, în timp ce maică-sa dă colţul aici.

- Oskar! şuieră bunica. Chiar nu avea de unde să ştie.

Bunicul bătu din picior.

- Dacă ar reuşi să păstreze o slujbă mai mult de trei zile, atunci la ora asta ar fi acasă, ca oamenii normali, şi ar şti!

lise îşi agăţă geanta pe spătarul scaunului. Deosebit de atentă, de parcă s-ar fi temut să nu o trezească pe muribundă, se apropie de pat, cu mâinile depărtate de corp, ca o dansatoare pe sârmă, şi începu să o mângâie pe Gundl pe braţ, lăsând să alunece un zâmbet blând şi fericit peste corpul nemişcat.

Bunica se ridică, ceea ce nu se petrecu fără o uşoară tuse, şi se aplecă şi ea spre cea din pat. Foşni prin poşetă după o batistă împăturită de douăzeci de ori şi îi şterse lui

Gundl saliva de pe bărbie.

- Lasă, Hilde, interveni bunicul.

Bunica mototoli brusc batista şi o îndesă cu şi mai multă foşneală la loc, apoi se lăsă ofensată să cadă pe scaun şi îşi trânti poşeta pe genunchi. Gemu. Se lăsă pe spate. Gemu din nou, până când Helm îşi ridică privirea şi îşi drese scurt vocea cu degetele apăsate pe gât. Apoi amuţi fără un cuvânt, iar bunica pufni puternic.

Veni apoi doctorul, un bărbat cu paşi înceţi şi cu o voce şi mai înceată, care după cinci minute nu spuse altceva decât că situaţia e gravă.

- Cel mai bine ar fi să vorbiţi cu fiica mea, nu se putu abţine bunicul, o viitoare colegă de-a dumneavoastră.

Bunica o trase pe mama de pulover.

- Toată noaptea a condus ca să fie lângă mătuşa ei. Nici nu a apucat să se spele pe cap, biata de ea!

Doctorul povesti ceva despre un defect cardiac, probabil un defect genetic. Era posibil şi ca o infecţie sau un medicament să fi cauzat malformaţia în copilărie, în momentul acela nu puteau să-şi dea seama de asta.

Sigur că toate astea erau aiureli. Bunica ştia că singurul motiv pentru inima brusc bolnavă a lui Gundl era încăpăţânarea.

- Tocmai acum! gemu ea.

Când erau pe cale să se extindă, literalmente în drum spre Berlin, pe punctul de a deschide prima filială din fosta RDG.

- Pentru a ne aduce contribuţia, adăugă bunicul privind provocator, de parcă ar fi aşteptat o laudă pentru îndeplinirea datoriei sale patriotice de cetăţean, în loc să-şi cheltuiască averea - asemenea altor bărbaţi - la bordel. Moda Schneider, explică el şi, urmând o inspiraţie de moment, adăugă: Eleganţă fără frontiere, ceea ce avea să devină timp de un sezon sloganul pentru catalog.

- Important e să nu se chinuie, exclamă bunica, nu vrem să-i prelungim suferinţa inutil.

- Bineînţeles, mormăi doctorul, apoi adăugă: Chemaţi-mă dacă se schimbă ceva.

După care ieşi încet din cameră.

Dar nu se schimbă nimic. Nu în noaptea aceea şi nici în dimineaţa următoare. Personalul spitalului, aparent deosebit de ocupat cu îngrijirea altor pacienţi (cărora, în accepţiunea tuturor, nu avea cum să le meargă la fel de prost ca lui Gundl, ca să nu mai vorbim de starea proastă mai puţin evidentă a bunicii), nu deranjă familia aproape deloc, ceea ce se putea considera cu adevărat neglijenţă.

Stăteau în încăpere despărţiţi de cea mai mare distanţă posibilă, aruncându-şi unii altora priviri supărate şi uneori câteva cuvinte, ca într-o piesă de teatru modernă în care actorii stau toată seara în aceeaşi

încăpere şi se privesc.

Doar bunicul se mai ducea din când în când la telefonul public, încercând să dea de Max sau, dacă asta nu-i ieşea, măcar pentru a-i convinge pe furnizori să sosească un pic mai târziu.

- Forţă majoră, credeţi-mă, nu vreţi să fiţi în locul meu.

Când se întorcea avea buzele albastre şi era şi mai îmbufnat.

- Doar trupa de dans costă 20 de mărci, mormăia el, scuturând ilin cap în faţa unei asemenea nedreptăţi.

Moment în care bunica, mânată probabil de dorinţa de a contribui la conversaţie, i se adresă lui Helm:

- Ce zici, Gundl şi-ar dori un mormânt deschis sau una dintre plăcile acelea de marmură pe care se pune doar un buchet de flori?

Helm nu reacţionă.

- Dacă mă întrebi pe mine, continuă bunica, un mormânt închis ar fi mai bun, acum că nu mai suntem aici ca să ne ocupăm de el.

- Dar cine zice că nu o putem îngropa pe Gundl la Berlin? mârâi bunicul.

- La Berlin! Acolo nu ar cunoaşte pe nimeni!

- Nu trebuie să discutăm despre asta acum, şopti lise.

- Fă ceea ce poţi face azi, răspunse bunica, de parcă ar fi plesnit un elastic.

Helm scutură din cap abia vizibil.

- Sau mai bine o incinerăm! continuă bunica. Se practică tot mai tles la noi.

- Da, dacă eşti prea zgârcit ca să plăteşti pentru un sicriu, răspunse bunicul.

Bunica îşi ridică braţele.

- Ce lucruri urâte îmi pui în cârcă!

- Nu-ţi pun în cârcă nimic! Spun doar că Schneiderii nu au incinerat încă pe nimeni şi nu vom începe acum.

lise înghiţi în sec.

- Ideea că cineva ar putea să-mi dea foc mă îngrozeşte. Mi-ar fi mereu teamă că aş mai putea simţi ceva.

Pentru un plus de siguranţă, mama se uită încă o dată

la bărbia ei.

- Aşadar, dacă mă întrebaţi pe mine, sub nicio formă Gundl nu ar li vrut să fie îngropată la Berlin.
- Pe tine nu te întreabă nimeni, interveni bunicul.
- Ah, da, exclamă bunica. Ah, da? Cel mai bine ar fi să nu mai zic nimic.

Strânse din buze ca o fetiţă căreia prietena cea mai bună tocmai îi mărturisise că mama îl invită câteodată pe vecin să facă baie împreună, apoi - când se auzi stomacul lui lise chiorăind puternic - nu se mai putu abţine şi zise:

- Dragă, ai putea să te duci să mănânci ceva. La cantină au azi salam de biscuiţi, exclamă ea, preluând chiar şi aici rolul de gazdă.

lise scutură din cap.

- Nu pot să plec acum.

Continuă să o mângâie pe Gundl, moment în care pe bunicul îl părăsi orice urmă de reţinere şi zbieră:

- Of, Doamne, de parcă tu şi Gundl aţi fi fost cine ştie ce prietene!

- Ce vrea să zică asta, mă rog frumos? întrebă lise.

- Te porţi de parcă moartea ei ar fi aşa o mare pierdere! continuă bunicul să urle. Dacă stai să te gândeşti, vă vedeaţi cel mult de trei ori pe an! Iar acum, dintr-odată, nu mai eşti în stare să te duci la pipi fără ea!

Brusc, Helm o luă razna. Bătu cu palma în cadrul de la pat, de parcă cineva l-ar fi băgat în priză, în sfârşit.

- La naiba, zbieră el, nu pot să se poarte aşa cu noi!

Bătu cu piciorul în podea şi încă o dată cu palma în cadrul de la pat, dar de data asta doar ca să-şi facă vânt.

Apoi ieşi pe coridor alergând spre camera asistentelor, unde ceru „imediat! Dar imediat! înţelegeţi! IMEDIAT“ un doctor cu care să vorbească, de preferinţă unul care e în stare să termine o propoziţie fără să aibă nevoie de amfetamine pentru asta.

- Sau aveţi nevoie mai întâi de aprobare scrisă?

Roşu la faţă, se clătină în uşă şi blestemă nesimţirea lor şi nesimţirea statului care tolera o asemenea neruşinare, în timp ce restul familiei venea alergând după el.

- Unde e recunoştinţa? Fără noi n-aţi şti nici măcar

ce e o banană, după care o asistentă se ridică în acelaşi stil lent.

Dar Helm abia se lansase. Răcnind în continuare în jurul lui ca un câine înainte să fie scos la plimbare, dădu vina pe comunism, pe surditatea selectivă şi în general pe incompetenţă şi se înfierbântă atât

de tare, încât îşi smulse de pe umeri jacheta, de sub care ieşi la iveală

0 cămaşă cu mânecă scurtă, pe care ar fi putut s-o poarte „un con- sl ructor, dar Helm, te rog frumos, nu un antreprenor“, cum remarcă bunica, alegându-se cu bruftuluiala deja anunţată.

lise fu cea care reuşi în cele din urmă să domolească şirul de

1 uvinte al lui Helm, care se revărsa în valuri tot mai mari peste malurile tolerabilului. La fel de încet şi de prevăzător ca şi cu Gundl, ea îi puse mâna pe umăr şi îl mângâie în cercuri tot mai largi, până când îl apucă de talie şi nu-i mai dădu drumul oricât de tare s-ar fi apărat corpul lui scuturat de suspine.

în schimb, începu şi ea să plângă.

- Lasă, o să fie bine, oftă ea pe umărul lui, e în regulă!

O vreme rămaseră aşa, două spinări arcuite stând lipite. Apoi lise se desprinse de el şi îi cuprinse faţa în mâini.

- Furia e mai uşor de suportat decât tristeţea, zise ea în timp ce I lelm se uita printre degetele ei. E mai uşor să fii supărat pe doctori şi pe asistente sau pe Oskar - „Ce? Ce treabă am eu, mă rog frumos, cu asta?“ - decât să simţi durerea.

Apoi, brusc, ceva începu să piuie.

- Se întâmplă, strigă bunica agitată, ca un copil în seara de Crăciun.

Doctorul veni „în fugă“. Helm se albi la faţă.

- Osutăşicevaşivirgulăcevapreapuţin, explică plină de solicitudine mama şi oferi apoi şi restul diagnosticului.

Dar doctorul scutură din cap a scuză.

- Alarmă falsă, zise el, informaţie care reuşi să o enerveze pe mama pentru toată viaţa.

- A murit sau a murit? avea să strige ea mai târziu, strângând din buze aproape la fel de frumos ca bunica.

Dar deocamdată aşteptarea continuă, chiar dacă bunica îi mai atrase atenţia doctorului de câteva ori că Gundl nu ar trebui lăsată să sufere inutil, câteodată e mai uman să închei lucrurile „când ziceţi că a venit vremea, a venit vremea“. Helm se calmă treptat, chiar dacă lise lăcea tot posibilul ca să împiedice asta. Ar trebui să se descarce sau,

mai degrabă, să accepte că Gundl va pleca într-un loc mai bun şi iubirea e la fel de puternică precum moartea - ceea ce simţi nevoia să-i explice şi celei aproape moarte.

- Să nu te temi, şopti ea, suntem lângă tine şi e în regulă, nu mai trebuie să fii puternică, continuă ea mângâindu-i alternativ pe Helm şi pe Gundl.

Dar aceasta nu mai suportă.

Taman la vreme pentru a reuşi să ajungă „cât de cât la timp“ la Berlin, ea îşi aminti de responsabilităţile ei. La ora unu şi jumătate, linia tremurată de pe monitor începu să devină neregulată, iar la fără un sfert Gundl deschise ochii pentru o jumătate de secundă, timp în care bunica recunoscu, „iară vreo urmă de îndoială“, o bucurie răutăcioasă. Iar câteva minute mai târziu totul se terminase. Dacă doctorul nu le-ar fi strâns mâna tuturor şi nu şi-ar fi plecat capul, nici măcar nu ar fi ştiut când. Inima ei, despre care se spunea că era un miracol că rezistase atât de mult, pur şi simplu se oprise. Fără zvârcoleală, fără o ultimă agitaţie. O moarte politicoasă şi foarte respectuoasă, aşa cum nu i-a reuşit nimănui altcuiva din familie. Când surorile îi legau bărbia, bunicul terminase deja cu hârţogăria.

Mama promise să se ocupe de transport, căci evident că Gundl avea să se întoarcă în colţişorul ei de ţară şi da, mai promise şi să se îmbrace gros şi, ceva mai încet, să dezinfecteze maşina imediat ce o depuneau pe Gundl, pentru ca „mirosul de cadavru“ să nu pătrundă cumva în tapiţerie. Se îmbrăţişară, bunicul îi dărui doctorului o şapcă Schneider, apoi porniră din nou la drum, cu bunica şi Helm pe bancheta din spate, având ceva mai mult loc între ei.

- Ce-ar fi trebuit să facem? Să ne îngropăm capul în nisip sau ce? Era totul planificat, se revoltă bunica mea,

când ascultătorii (ca mai sus) criticară graba cea mare.

- Măcar Helm ar fi putut să se întoarcă, am zis eu.
- Aiurea, strigă bunica. Trebuia să-şi distragă mintea cu ceva. în afară de asta, nimeni nu a zis nimic când a dispărut o jumătate de săptămână după praznic. Deşi la magazin se dezlănţuise iadul!

Nimeni nu ştia unde era. Bunica fu nevoită să se întoarcă cu Max (**1,1** re se ivise la vreme pentru înmormântare din viaţa de noapte Itrdmeză) înapoi la Berlin, cu trenul!, pentru că Helm conflscase în mod egoist maşina pentru „excursia sa de regăsire“, despre care „nu a ii i Hat un cuvânt“, după cum le povesti bunica celorlalţi participanţi la înmormântare la restaurantul *La îngerul.*

Bunicul nici măcar nu venise. Vă rog frumos! Atât de aproape de deschidere?

- Imposibil!

Mai ales acum, când mâna lui dreaptă era mai preocupată să /labilească dacă ciorapii ei erau netransparenţi antracit sau negru i ipac decât de iminenta insolvenţă.

- Să nu te mire dacă la întoarcere o să găsiţi un sigiliu de sechestru lipit pe uşă, strigă el în urma ei, când - după doar trei nopţi în noua locuinţă - aceasta porni spre sud, căci nu putea să rateze înmormântarea.

Oricât o deranjase la început moartea lui Gundl, acum se bucura că suferinţa lor se transferase în mod magic în propriul rezervor de nefericire. Cu o batistă apretată în mână, stătea în spatele cărţii de condoleanţe şi relata cu voce frântă despre ultimele ore ale „dragii mele cumnate“, despre „inima ei buună“, care, după cum se dovedise, nu fusese în realitate chiar atât de bună, ah, da, şi tremuratul buzelor şi tamponatul ochilor.

- Şi teama asta din privire când s-a uitat la mine, la sfârşit! oftă ea, până când fu strânsă cu compasiune de mână.

Până şi pe tatăl căzut la pat îl revendică doar pentru ea - doar ea I rebuise să-i dea vestea la căminul de bătrâni, pentru că Helm nu mai fusese în stare, „bietul de

el“.

Era atât de ocupată să devalizeze neaşteptata moştenire, încât nici nu mai băgă de seamă că Helm se ridică brusc şi dispăru fără un salut. întrucât seara tot nu se întorsese, mama o duse pe bunica la gară, unde reluă toată tragedia despărţirii, până când Max fu nevoit să o tragă în compartiment şi să o ţină în braţe până la Gottingen -

bănuim probabil că era şi el destul de trist fiindcă mama lui dispăruse atât de brusc.

Dar, în poveştile bunicii, pe lângă propria durere a despărţirii, nu mai încăpeau nici măcar câteva lacrimi vărsate de altcineva.

Helm apăru abia în ziua deschiderii, beat turtă, aşa cum avea să fie tot timpul de atunci înainte. Bunicul reuşi, cu chiu, cu vai, să-l tragă la timp în depozit, înainte să apuce să o dărâme pe fata înfăşurată în auriu din vârful piramidei, de pe umerii acrobaţilor îmbrăcaţi în negru şi roşu. Dar când şi în următoarele săptămâni apăru la birou tot cu privirea înceţoşată şi nu se mişcă de acolo decât ca să se bage sub birou pentru a lua o înghiţitură din sticla pe care o avea ascunsă, deveni limpede că nu mai era bun de nimic - astfel încât bunicul o sună într-un târziu pe mama, „ca să-i facă o ofertă".

- Ce fel de ofertă, mă rog? Nu face decât să te exploateze, zise Babsi. Cum rămâne cu ce vrei tu?

- Oare ce-o vrea? întrebă mama ironic.

- Habar n-am! strigă Babsi din cabina telefonică de la Paris. Dar dacă nu te duci acum, n-o să afli niciodată!

- E doar temporar, zise mama, apoi lipi la loc cutiile pentru mutare pe care le desfăcuse de curând.

După moartea lui Gundl se mutase, aşa cum fusese prevăzut, în locuinţa mică de deasupra magazinului. Zugrăvise, îşi trecuse numele în cartea de telefon, dar când venise timpul să pună lucrurile în dulapuri, începuse să ezite, pentru că nu se putuse decide în ce ordine să-şi pună şosetele, chiloţii şi sutienele (de care pe atunci încă nu se despărţise; pentru asta aşteptase perioada de după sarcină, când sânii îi crescuseră cu două mărimi, iar ea - în loc să investească banii într-un nou set de cinci - dăduse liber gravitaţiei).

Citea mult. învăţa mult. Din banii pe care bunicul îi îndesase în secret în mână la despărţire îşi cumpărase o

vioară nouă, cu care, acum că nu mai trebuia să ţină cont de nimeni, putea să cânte şi în miez de noapte, dar nu o făcea. Câteodată se surprindea stând şi privind în gol. Iar când încălzi ultima caserolă cu mâncare de la bunica, se simţi într-adevăr cuprinsă de un sentiment pe care - în Lipsa unui cuvânt mai bun - îl numi singurătate. încă stătea la coadă în faţa vieţii şi nu se putea hotărî dacă să urce sau nu. Telefonul nu fu decât ultimul îndemn de care avea nevoie ca să mototolească biletul din mână şi să se întoarcă pe un călcâi.

Afacerea mergea mai greu decât s-ar fi aşteptat, îl auzi ea pe bunicul recunoscând reticent la telefon. Cei din vecinătate, oricât de îngrozitor s-ar fi îmbrăcat - „Pernuţe de umeri! Nu rezişti la aşa ceva!“ -, erau sceptici, iar el nu stătea prea mult în magazin pentru că era mereu ocupat să ia în primire livrări, să calce pantaloni sau să caute câte un bon de comandă pe care secretara (care aici nu se mai chema „domnişoară“ şi nici pe departe nu era una) îl pusese aiurea. „Etica profesională e aproape inexistentă“, aşa cum sunt oamenii după o jumătate de secol de comunism, „materialul“ care îi stătea la dispoziţie pentru îndeplinirea visului germano-german era „sub orice critică“, familia care venise cu el, de niciun ajutor, astfel încât el trebuia să preia toate lucrurile importante. Iar în această fază totul era important. Muncea optzeci, nouăzeci, o sută de ore pe săptămână, ceea ce la un moment dat n-avea să mai poată face şi avea să fie prea mult.

La ultimele cuvinte aproape că se înecă.

Dacă mama nu venea cât mai rapid la Berlin, trebuia să se aştepte ca prima ei autopsie să fie a propriului tată, strigă bunica din fundal.

Mama întoarse totul pe toate părţile şi amână o vreme decizia deja luată. Era frumos să fii rugat. Când într-a treia seară încă mai susţinea că va trebui să vorbească la

universitate, pentru a verifica dacă nu i-ar putea recunoaşte cumva măcar fizica, bunicul reveni fără ezitare la tonul său poruncitor şi îi declară că ar vrea să vândă apartamentul, avea nevoie de bani, altfel faliment, Bensheim, o aştepta aşadar la începutul săptămânii. Patul din camera de oaspeţi era deja făcut.

- în regulă, zise mama încet, iar bunicul avu bunăvoinţa de a pretinde că încă era nevoie şi de acordul ei.

Se mută temporar la bunicii mei. Locuinţa era mare şi frumoasă, dar era totuşi un apartament, şi nu o casă, şi încă un apartament la
Berlin, aşadar o catastrofă. Când bătea vântul dinspre vest, toată mizeria industrială intra prin ferestrele care, desigur, nu erau etanşe, în locul căutării de un galben pal a atenţiei, bunica tuşea funingine în batistă. Apoi veni iarna, iar frigul se strecură printre crăpături şi împinse căldura înspre tavanele înalte, care, dintr-odată, nu mai erau atât de grozave.

- Asta te întăreşte, zicea bunicul. Un pic de nisip în transmisie nu a dăunat încă nimănui.

Asemenea altor convertiţi, trăgea cu mult peste ţintă.

Marea euforie a schimbării trecuse, dar el şi-o apăra pe a lui cu o străşnicie de fier. Iar acum, că venise şi mama, oricum avea să meargă totul spre bine.

Provizoratul dură trei luni, apoi şase luni, pentru că afacerile tot nu mergeau, după care nouă luni, pentru că acum, când în sfârşit mergeau, chiar nu-i putea lăsa singuri cu oamenii care dădeau năvală la magazin.

Dimineaţa se ducea la facultate, la prânz era la magazin, seara la bibliotecă, apoi în pat pentru câteva ore, până când, la un moment dat, renunţă de tot la somn. Dar asta era normal pe atunci. Dacă e să le dai crezare celor fericiţi care au „participat“ la acea perioadă, în anii 1990 nimeni nu a dormit la Berlin - dar mai degrabă

pentru a petrece nebuneşte în cine ştie clădiri dărăpănate ale fostei Stasi, care acum chiar aşa se chemau, căci, potrivit mamei, acesta era sensul şi scopul vieţii tuturor celor pe care îi cunoştea. Sigur că aceştia nu erau prea mulţi, căci aici, în patria eternului proletariat, nu reuşea deloc să se apropie de oameni.

Esticii, cu dinţii lor stricaţi şi cu părul ciufulit, arătau de parcă nu s-ar mai fi spălat pe cap de la căderea Zidului, ceea ce nu deranja pe nimeni, „pentru că acum nimeni nu mai era deranjat de nimic!“

Nu mai existau legi, regulamente, reguli. în afară de cele privitoare la libertate. Dar chiar şi acestea erau, pentru cei mai mulţi, un prilej de sărbătoare continuă şi nu suma vieţilor netrăite, aşa cum le considera mama. Răsfăţaţi de plictiseală, aşa cum ieşiseră din economia planificată, nu ştiau ce înseamnă presiunea timpului. La facultate se

iluceau doar ca să-şi întâlnească prietenii şi să îi bârfească pe vestici (bărbaţii: plicticoşi, femeile: pudice). Nu se temeau de nimic şi nu voiau nimic în afară de a fi laolaltă. Mereu exista câte un lac la care să meargă sau un concert spontan în cine ştie ce curte, unde puteai să I к'I reci fără limite. Iar când reuşeau să se desprindă câteva ceasuri unii de alţii şi să se ducă pe la casele lor, încă împărţeau totul - muzica, programul TV, duhoarea de Solianka[I], zbieretele copilului din vecini, care de aproape nu mai era atât de fermecător, urletul bărbatului din vecini, care nu mai suporta zbieretele, strigătul femeii din vecini, care nu l mai suporta pe bărbat, împinsul scaunelor, trântitul uşilor, apoi gâlâiala de după momentul împăcării. Pereţii erau din carton, dar în loc să trimită scrisori de ameninţare către proprietar, ca nişte germani adevăraţi, petreceau pur şi simplu şi mai mult timp împreună. Până lărziu în noapte răsuna zgomotul fraternizării pe coridoare, sunet în legătură cu care nu se plângea nimeni, pentru că nici măcar nu ştiau ce i i îseamnă să trebuiască să dormi. Să trebuiască să te scoli, să trebuiască să munceşti. Pur şi simplu să trebuiască să faci ceva, pentru că de la Urâta putut şi vrut ajungeai să o iei razna.

Vesticii erau şi mai răi, chiar dacă dinţii lor erau în regulă; în schimb, erau cu adevărat puturoşi. Cei care veniseră înainte de unificare erau chiulangiii, iar cei de după erau aventurierii, care nu voiau să se maturizeze şi se jucau în schimb de-a reconstrucţia. (Iei care povesteau întruna despre noi începuturi şi şanse şi libertate. Cei care, după cinci minute petrecute la Berlin, îi batjocoreau numindu-i „provinciali“ pe toţi cei care îi evitau pe drogaţii de pe peron.

I **Ciorbă rusească acră, nelipsită în cantinele din fosta RDG (n.red.)**

Singurul care ura Berlinul mai mult decât mama era tatăl meu. Acesta fu al doilea lucru pe care i-l spuse: „Urăsc oraşul ăsta“. Primul fusese: „Pari să te amuzi foarte bine, nu-i aşa?“, lucru pentru care ea îşi ridicase privirea din pahar şi aproape că zâmbise.

Mai târziu, când stătea întins lângă ea şi o săruta din nou şi din nou, îi mărturisi că asta era pasiunea lui, să caute fata cea mai

plictisită. însă pe atunci, speranţa ei de a fi găsit totuşi pe cineva care părea să fie ca ea era mult prea mare ca să mai fie meschină.

El o iubea. El o iubea aşa cum putea iubi cineva care nu era iubii în acelaşi fel. El o iubise din prima clipă, iar ea nu-i iertă asta niciodată.

- De ce? striga ea când nu rula nimic interesant la televizor şi, de plictiseală, se certau un pic înainte de a merge la culcare.

- Aşa.

- Dar de ce? Ce iubeşti la mine?

- Asta nu pot să-ţi explic, răspundea el cu o voce liniştită şi tandră care o înfuria la culme. Pur şi simplu te iubesc.

- Ce aiureală, striga ea dându-i mâna la o parte de pe braţul ei, trebuie să ai nişte motive!

Dar el ridica din umeri, ceea ce, evident, pe ea o înfuria şi mai tare.

Mama nu suporta ca inima lui să îi cadă aşa, pur şi simplu, în poală. Voia să o merite, să o câştige ca pe un premiu pentru toată osteneala pe care şi-o dăduse ca să devină ceea ce era.

Dragostea lui „necondiţionată“, cum o numea cu faţa întoarsă, dc parcă ar fi fost vorba despre ceva revoltător, era destinată în ochii ei doar oamenilor incapabili să îndeplinească condiţiile. O iubire dc care oamenii ca ea nu aveau nevoie. Experimenta cu ea, fiind ba drăgăstoasă, ba certăreaţă, ba pur şi simplu rea. De două ori termină relaţia doar ca să vadă cum va reacţiona el. Dar abia când încetă să se mai ostenească reuşi să-i clatine devotamentul şi fu surprinsă de cât de uşor fusese.

El venea din Friedrichshain, lucru de care se simţea jenat, ca şi de multe altele. Copilăria nu-i fusese prea

grozavă, iar tinereţea îi plăcuse la fel de puţin ca şi mamei. Le supravieţuise ambelor, alegându-se cu câteva deranjamente serioase. Era complicat, plin de complexe, paranoic, cu uşoare tendinţe suicidale, dar prea sensibil la durere ca să facă ceva în sensul acesta. Zi după zi găsea noi motive ca să se dispreţuiască. Uneori aproape că se îneca în melancolie, apoi era cuprins de un zel care nu dura prea mult şi ale cărui resturi erau îndesate câteva zile mai târziu în gunoi de mama, care nu-i făcea

mumia pentru rezistenţa lui scăzută. Purtau discuţii ample, care la l.il.i declanşau mai mereu un val de limitări, corectări, retractări fi apoi scuze, din care mama trebuia apoi să-l salveze, până când era fi ua udă fleaşcă din cauza autoînjosirii pe care i-o freca de piept. Să flr cu el era o provocare. Dar dacă relaţia lor nu ar fi fost dificilă, şi i il x isiloare, şi provocatoare, nu ar fi fost relaţia mamei mele.

Tatăl tatălui meu, celălalt bunic, pe care nu l-am cunoscut **11** k îndată, fusese chiar şi în RDG un ratat total şi „asta era ceva“, după > IIm spunea primul meu bunic. Era un gunoier mândru, povestea o »iimcdenie de bancuri proaste, îşi cheltuia şi averea, şi reputaţia la ÎI'K uri de noroc, dar tot mai găsea ocazia să-şi înşele nevasta. După **.11** rea avea asemenea mustrări de conştiinţă, încât îi bătea de îi Învineţea şi pe ea, şi pe tata; la un moment dat, ea fugi peste Elba, fuudar după aceea doar pe tata.

Tata ajunsese la concluzia că singura soluţie de a scăpa din jalnica lui existenţă era să devină un compozitor de şlagăre celebru, care să llc ascultat şi lăudat în Vest, pentru ca apoi să fie expulzat din ţară. I icparte, departe de tatăl lui. Din păcate, nu avea nici bani pentru un l risl rument, nici vreo urmă de talent, ca să nu mai vorbim de prieteni ni care să poată înfiinţa „o orchestră“. Aşa că se decise pentru a doua **м il ıı** ţie: să se ascundă. Pe lângă ucenicia de zeţar pe care o parcurgea i ıı cel mai mare dezinteres, cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea în biblioteca oraşului, singurul loc unde era în siguranţă de al doilea bunic al meu. Apoi veni schimbarea, care la tata nu modifică mare lucru, în afară de faptul că avea voie acum să-şi viziteze mama,

ı eca ce însă nu mai voia. Bunicul dispăru şi el, cel puţin pentru o vreme, astfel încât tata putu să iasă dintre copertele cărţilor. Dar ■ unoştinţele acumulate

rămaseră, chiar dacă un pic ruginite, astfel că era mamei un partener recunoscător de antrenament. Primele ..iptămâni şi le petrecură aproape numai încercând să se impresioneze unul pe altul cu remarci făcute aparent neatent, respectiv să-şi l.ilsifice afirmaţiile reciproc, ceea în epoca pre-wikipedia încă era destul de amuzant. Se duceau la muzee, la teatru, se plimbau pe malul râului Spree şi îşi povesteau unul altuia *bildungsromanul* lor, care la ei

consta mai ales din cărţi. Viaţa lor încă era a celor despre care citiseră J Sau cel puţin asta credeau, nedându-şi încă seama că tocmai erau pe cale să-şi scrie propria poveste.

Se cunoscuseră într-un Irish Pub, la o întâlnire a studenţii«* străini la care mama se lăsase târâtă de Max, care tocmai ajunsese dir* nou la finalul unei cariere ce nici nu începuse vreodată cu adevărat. El însuşi dispăruse după vreo cinci minute cu o frumuseţe brunetă, I lăsând-o în mijlocul unui grup de italieni, englezi şi columbieni. Dini nefericire, străinii se dovediseră din apropiere chiar şi mai plicticoşii decât germanii. Primii veniseră doar ca să vadă Zidul, din care nul mai rămăsese mare lucru, şi să se culce cu fete germane, ceea ce mama nu fusese niciodată sau, cel puţin, nu era genul de halterofilii blondă pe care şi-o închipuiau ei. Se vorbea ce era de vorbit: ce oraş incredibil! Ce poveste! Iar Hitler e chiar aici după pod? Ce nebunie! I Apoi conversaţia se împotmolise în descrieri de trasee spre case în care locuiseră pe vremuri, dar de unde acum se mutaseră, oftaturi,! scuturături din cap, evrei, nazişti, membri Stasi sau toate trei I categoriile, aşa încât mama nu mai putuse încadra evenimentul nici I măcar în categoria perfecţionarea limbilor străine. Citise meniul I englez-german, găsise două greşeli, discutase cu chelneriţa dacă traducerea corectă la „FishnChips“ era chiar „Fisch und Chips“ şi aşteptase ca băiatul columbian de lângă ea să se ducă în sfârşit, aşa cum anunţase de mai multe ori, să facă „pipi“, ca să poată să iasă în urma lui de pe bancă fără să atragă atenţia şi să fugă acasă.

în schimb, pe locul rămas liber se aşezase tata. Arno, aşa cum îi spuneam şi eu, adică aşa cum încă îi mai spun. Niciodată tata sau tati, I cum o fac berlinezii. Probabil că mama nu voia asta, iar el nu avea de ce să vrea ceea ce ea nu dorea.

îi blocase ieşirea şi, după ce îi oferise acel zâmbet pentru pro- I poziţia de prezentare, continuaseră să vorbească despre cultura I distracţiei din vechea Romă, despre imposibilitatea comunicării, I despre influenţa lui Bodhrân asupra muzicii irlandeze, nu-şi mai amintea chiar totul cu mare exactitate. Iar el avea gânduri straniu de întortocheate, de multe ori fiind nevoită să-l întrebe de două ori până

i .nul îi înţelegea întrebările complicate în gălăgia făcută de cimpoaie. Km limpede că era deştept şi - „dar!“ - totuşi atrăgător, cu buze uibţiri, bucle negre, ochi negri, „nu că ar fi fost important!“

Era primul bărbat cu care reuşise să se întreţină o seară întreagă Hlrfl să se plictisească, chiar dacă uneori îl obliga să zică un lucru de două ori. Iar când, pe la două sau trei dimineaţa, chelneriţa nu venise i ti o agendă în care să-şi noteze greşelile, ci cu rugămintea ca ei || plece în sfârşit, când după ultima idee pe care mama voise neapărat ».,i o ducă până la capăt, da, imediat, îi dăduse în sfârşit afară, când se ii'găsiseră râzând în faţa localului şi mama înţelesese şi a doua jumătate din ce îi zicea el, observase că el era cu adevărat amuzant.

Se giugiuliseră sub acoperiş, ţinându-se de talie, fără să ştie ce să Im ă mai departe, până când în urma lor ieşise clătinându-se din bar i*i americancă grasă, care era atât de minunat de gălăgioasă şi de ulioată şi de ignorantă, încât nu poţi să ţi-o doreşti în preajmă decât mir o astfel de situaţie. Un corp străin, pe lângă grămăjoara de »ingurătate pe care o adunaseră în ultimele ore, ce părea brusc uriaş.

Oh, my Gosh, really? zbieră americanca, ea neavând habar că tn „GDR“ exista apă caldă curentă. *But didrit you guys have i ommunism?*

Noi germanii... zise mama.

- Deci, la noi... zise şi tata îndrăznind de câteva ori să o tragă pe mama spre el, după care îşi îngropă repede pumnii în buzunare.

Voia neapărat să o ducă acasă, pentru că locuia foarte aproape, i eea ce nu era adevărat. Ea îi propusese să ia un taxi, ceea ce el nu-şi putea permite, dar nici nu putea admite asta. Noaptea era atât de Inimoasă, de ce să nu meargă pe jos? Asta doar dacă nu era prea obosită.

Evident, cu asta o agăţase pe mama.

Porniră la drum, cu o jumătate de metru distanţă între ei, întor- i ându-se până la prima intersecţie mereu după americancă. Aceasta o luă în direcţia inversă împleticindu-se, întrebându-se dacă avea să nimerească drumul până acasă, cine ştie, poate va aştepta poştalionul! Râseră amândoi până la următoarea intersecţie. Se mai amuzară până l;i a treia. Apoi se lăsă liniştea. Tata era aşa de speriat să nu spună ceva

greşit atât de aproape de ţintă, încât preferă să tacă, ceea ce pe mama o derută în asemenea hal, că nu mai conteni să vorbească, în speranţa că va găsi subiectul potrivit în timp ce aproape alerga după el. Pentru un pas al lui, ea avea nevoie de trei. Abia acum îşi dădea seama cât de mare era. Când mergea îşi trăgea capul, asemenea cuiva care crescuse peste noapte şi care se temea să nu dea cu capul de tavan.

Treptat, mama rămase fără poveşti. La asta se adăugă şi faptul că într-adevăr era aproape moartă de oboseală. Trează de la ora cinci. Poate chiar de la patru. Pornise facturarea, se certase cu furnizorii, reparase greşelile angajaţilor complet incompetenţi, învăţase timp de opt ore, evident totul pe dinafară, pentru a putea să-i povestească totul la un moment dat fiicei sale, ca să nu-i vină cumva ideea că cedase încă de la primul curtezan. Pur şi simplu căutase un sprijin - ceea ce, „pur fizic“, facea într-adevăr acum. într-atât de obosită era, „aproape inconştientă de oboseală!“

Majoritatea primelor săruturi, ca şi acelea ale părinţilor mei, sunt în primul rând un produs al oboselii. La un moment dat, mama simţi că nu mai rezistă. Nu mai putea înainta. Ţinea ochii deschişi. Aştepta. Cu o mână la gură pentru a-şi înăbuşi căscatul, se uita la tata, care mergea tot mai repede, astfel că dintr-o parte părea că o să se prăbuşească. Călca doar pe vârfuri, ca porcii. Şi dădea din braţele vârâte într-o jachetă cenuşie, uşor cambrată. La guler avea o pată mică, neagră. De la ţigara unei femei frumoase de care se apropiase prea tare, aşa cum îi mărturisi mamei în aceeaşi noapte. Noapte care era de mult dimineaţă. Atât dură până când, la următorul stop roşu, îşi adună curajul şi o întrebă pe mama cu capul plecat dacă ar putea să o sărute, rostind cuvintele încet, încât ea nici nu fu sigură că îl înţelesese corect.

Ea îşi ridică bărbia, reuşind să mai îngaime un „Ce..dar altceva nu mai apucă să zică, surprinsă plăcut de felul în care interpretase el gura ei uşor deschisă, apăsându-şi buzele de ale ei. O neînţelegere aşa cum apare la început în toate poveştile de dragoste, dar pe care mama nu simţi nevoia să o lămurească. Poate pentru că intuia deja chestiunea cu rezistenţa şi nu voia să-i taie elanul cu care el îşi vârâse limba în

pura ei. Sau poate pentru că era prea politicoasă. Poate pentru că, de l.t| >(, îi plăcea foarte mult - cel puţin asta îi furniză un pic de energie în I tins căci, dacă e să-i dai crezare, exact în acel loc făcură cale întoarsă i and semaforul se făcu verde şi se duseră la el. Obosită sau nu.

Tata, în schimb, susţine că a condus-o pe mama acasă la ea ca un gentlemen şi că a doua zi a invitat-o la nu ştiu ce film şi la un cârnat i II curry şi abia după alte minute, ore, zile de stânjeneală a invitat-o la d, ceea ce, în absenţa unui infarct al bunicii cauzat de lipsa mamei de «casă, pare mult mai credibil. în orice caz, fie atunci, fie în dimineaţa următoare ajunseră la locuinţa lui, care era, de fapt, o cămăruţă mică feu teancuri de cărţi pe post de rafturi, pe care erau stivuite şi mai multe cărţi, plus o toaletă fără geam şi fără colac pe care tata o numea tandru „baie“.

Ca să facă duş, se ducea la baia comunală. Când se aprindea lumina în cabina de alături, la el se stingea.

Mama fu atât de jenată, încât povesti rapid ceva despre funinginea şi frigul din locuinţa ei, despre gălăgie şi zbierete, apoi ajunse la vecini, a căror poveste o cunoştea suficient de bine. Se pare că băieţelul pe care vecinii îl numiseră în toţi acei ani doar „puştiul“, fusese conceput cu nici trei luni înainte de căderea Zidului. Bărbatul din vecini lucrase într-o fabrică la banda rulantă, iar femeia din vecini la contabilitate. De la prânz încolo nu mai aveau nimic de lucru. Amândoi tânjeau după libertate, după Vest, după revoluţie. El, după încheierea programului. Cum toate păreau să fie destul de departe, se mulţumiseră să se consoleze reciproc la toaletă.

- Dacă aş fi ştiut! Trei luni şi aş fi putut să plec! o imită mama pe lemeia din vecini. în loc de asta, sunt prinsă aici. Apoi, cu o voce mai profundă: Crezi că mie-mi place? Ce-ai vrea să auzi de la mine? Şi din nou subţire:

Nimic! Absolut nimic nu vreau să aud de la tine! Aş vrea să nu mai aud niciodată un cuvânt de la tine! Şi, Doamne Sfinte, ce (e-a apucat acu' şi pe tine plânsul?

La care mama deschidea gura şi imita scâncetele unui copil. Dar mica ei reprezentaţie nu reuşi să-l facă pe tata să-şi ridice capul plecat, de ruşine, între genunchi. Avea sentimentul că el se

îndepărtează tot mai mult de ea şi singurul lucru care îi veni în minte, ca să închidă prăpastia dintre ei, fu să înghită cât mai multe umilinţe. Aşa că, făcând exact asta, fu surprinsă de cât de uşor regăsea crăpăturile şi zgârieturile pe care altminteri le nega cu privire la persoana ei, tentativa nereuşită de tăiere a cordonului ombilical, serviciul care, uneori, dacă era să fie cinstită, o depăşea complet, tocmai săptămâna trecută avusese pe factură un zero mai mult, realitatea era - probabil, nu ştia sigur - că nu secretara îl trecuse acolo, şi mereu acea oboseală de la care şi numai de la care vocea începu să-i tremure într-atât de tare, încât Arno ridică privirea uimit.

El alunecă spre ea şi o luă în braţe, mai întâi timid şi apoi mai zdravăn. Dar mama nu mai putea fi oprită acum. Dorinţa bruscă de a face dezvăluiri declanşase o avalanşă pe care ea nu o mai putea controla. îşi vârâse o branulă în braţ şi lăsase toată mizeria să se scurgă afară, dezvăluindu-i-se pe burtă, prin halatul de operaţie. Gândurile urâte, temerile care o pândeau uneori noaptea, când zăcea trează, micile răni pe care le deschise pentru o clipă, pentru ca el să vadă carnea roz de la colţuri.

- Acum mă dispreţuieşti? întrebă ea, dar el o înconjură şi mai strâns cu braţele.

Cu fiecare mărturisire aluneca şi mai adânc în peştera îmbrăţişării lui calde, până când aproape că nu mai era de zărit sub corpul lui înalt. Ea îi povesti tot şi încă un pic în plus, mânată de constrângerea febrilă spre onestitate, pe care ea o confunda cu sinceritatea. Iar când, într-un târziu, nu mai avu ce să dezvăluie, se dezbrăcă. La fel de agitată, fără să se lase oprită de nasturi sau de catarame. Tata făcu la fel, fără să-i vină a crede ce noroc dăduse peste el.

Când îşi trase puloverul peste cap, ea simţi miros de clor. Pieptul său era alb ca un cearşaf şi se bomba uşor în

faţă.

- Eşti sigură? întrebă el fără să-şi desprindă buzele de ale ei.

- Dar tu eşti sigur? întrebă şi ea strâmbându-se puţin, pentru că totul i se părea prea dulce şi prea plin de consideraţie.

- Tu! râse el, sărutând-o din nou pe ceafă.

Şi apoi „o făcură“.

138 SARAH STRICKER

Mama avea un stil straniu de ironic când vorbea despre sex. De
i de mai multe ori, povestea doar despre „a o face“. Sau despre „a ajunge împreună în pat“. „A se fute“ sau „a şi-o trage“ s-ar fi potrivit mai bine cu ceea ce voia ea să spună, însă educaţia o împiedica să rostească astfel de cuvinte. Părea să aibă nevoie să facă din actul sexual ceva cât mai puţin important. Sexul era pentru ea doar o dorinţă animalică. Sigur că sexul cu tata era cu totul altceva. De cele mai multe ori o lăsa să stea deasupra, astfel încât să o poată privi cu ochii aceia de câine credincios şi să-i poată pune mâinile pe sâni, ■arte uşor, de parcă s-ar fi temut să nu cadă dacă ar fi tras prea tare dc ei. Abia cu puţin timp înainte de final o întreba dacă puteau să schimbe locul, după care termina pe burta ei.

Mama se simţea destul de bine, dar nu suficient de bine. Aşa cum
ii plăcea ei. Atât cât putea tolera. Iar când stăteau întinşi în pat unul lângă celălalt, cu membrele atât de împletite de nu mai ştiai care cui îi iiparţine, spunând tot felul de lucruri despre care puteai vorbi doar când erai gol, era frumos „ca atunci când bei şampanie dintr-o ceaşcă de bebeluş“.

Când vecinul se trezi şi tencuiala începu să cadă din tavan, se îmbrăcară şi se duseră să ia micul dejun. Mama mergea cu o jumătate de metru înaintea lui Arno, grăbindu-se să facă ceva, chiar dacă era vorba doar despre mâncare. Rochia îi flutura în mers. Când coti pe stradă, un bărbat se întoarse, iar tata crezu într-adevăr că se uita după ca. O apucă de mână şi apoi direct de talie şi de umăr şi nu îi mai dădu drumul nici când fură nevoiţi să se înghesuie împreună pe uşă.

în cafenea era zăpuşeală. Găsiră o masă, care era destul de mică încât el să o poată săruta chiar şi peste

vasele murdare rămase de la clienţii de dinainte. Lung şi pasional, folosindu-se de mâini ca ajutor. 1)egetele lui îi cuprindeau obrajii ca nişte şuruburi şi o trăgeau spre el. I’ână când chelneriţa veni să cureţe masa, el îşi marcase bine teritoriul.

Apoi el comandă o cafea, pentru că, susţinea el, nu voia să mănânce nimic, dar mamei i se trezi brusc apetitul. Comandă un mic dejun complet, cu tot tacâmul. Gălbenuşul se revărsă peste cartofi în

timp ce ea înghiţea pe nerăsuflate mâncarea. Abia când farfuria fu pe jumătate goală văzu privirea expectativă a lui Arno.

- Vrei să guşti? îl întrebă ea.

- Mmm, oftă el încetişor, apoi începu să se extazieze în legătură cu farfuria mamei, neobosind să accentueze „mâncarea ta“, „omleta ta“, „ouăle tale“, de parcă tocmai le ouase ea, până când ea îi propuse să comande şi el ceva.

El o sărută din nou, de data asta fără mâini, apoi o chemă pe chelneriţă.

- Acelaşi lucru? se interesă aceasta fără să ridice privirea din carneţel.

Nu, răspunse tata, pentru asta ar fi trebuit ca mama să vomite ceea ce tocmai mâncase. Dar ar fi dorit şi el o porţie la fel.

„Şi atunci am ştiut“, îi scrise mama lui Babsi, la ultima adresă pe care o avea de la ea, că „el e alesul“ şi îşi puse şi o poză de-a lui în portofel ca să nu uite acest lucru.

Bunicii nu-i spuse nimic, căci aceasta s-ar fi bucurat atât de tare, încât pentru ea n-ar mai fi rămas nimic. Abia când se întâlniră într-o după-amiază cu una dintre vânzătoare, pe când mergeau ţinându-se de mână, ea îl invită iute la masă. Anunţă că aduce „un cunoscut“, vorbind de la un telefon public şi încercând să dea impresia că abia se cunoscuseră. Ceea ce Arno nu avea de unde să ştie.

Dar chiar trebuia să amintească fiecare lucru întreprins împreună, să dateze fiecare eveniment comun într-o formă sau alta? Ah, vă referiţi la chestia cu clientul care a vrut să returneze la o săptămână după încheierea promoţiilor costumul de baie? Sigur că îl cunosc!

- Se pare că nu merit să fiu informată cu cine îţi

împărţi viaţa, se văicări bunica când mama încetă în sfârşit cu şuieratul şi o urmă în bucătărie ca să o ajute să taie ştrudelul cu mere.

- Nu împart absolut nimic, zise mama, însă începu apoi prin cuvinte blânde să destrame jignirea strat cu strat, până când bunica fu dispusă să se întoarcă în sufragerie, unde bunicul mai avea puţin şi îl cerea pe tata în căsătorie.

între cei doi fu dragoste la prima vedere. începu cu bunicul, care îl întrebase - pe post de salut - dacă rămăsese cu capul prins în maşina de tuns iarbă, la care Arno contracarase cât se poate de rece (replică de care, din păcate, nimeni nu-şi mai aminteşte, dar la subiectul „păr“ bunicului îi vin pe loc în minte câteva poante drăguţe) şi privind atât de serios, încât mama şi bunica rămaseră cu gurile căscate, iar bunicul - după prima secundă de spaimă şi de surprindere crescândă - izbucni în râs.

După cinci minute îi oferi lui Arno nişte şnaps, după zece minute începură să se tutuiască, după douăzeci era primul lui născut, ah, ai încercat deja, ei, hai, încă un Calvados, ai fost vreodată în Franţa? Trebuie neapărat să mergi acum, când în sfârşit e totul deschis!

Când mama sosi la magazin a doua zi, Arno era deja acolo ca să-l întâlnească pe bunicul, care îi promisese un tur al depozitului (şi în secret „acel“ tur). După aceea o vizită pe ea în biroul pe care îl împărţea cu Helm. Şi pentru că acolo nu putea să-i explice de ce zornăia mereu sub masa acestuia, ea îl luă cu ea să „o ajute“ la învăţat, ceea ce evident că nu avea nevoie. Bunica aduse două farfurii cu tăieţei cu varză, despre care Arno se pronunţă că nu mai mâncase niciodată aşa ceva, ca să nu mai vorbim despre ceva atât de bun, ceea ce îi făcu mare plăcere bunicii.

142 SARAH STRICKER

Pe când se pregătea se plece, afară începu să toarne în asemenea hal, încât bunicul o trimise pe mama în sufragerie pe canapea şi îi oferi lui Arno camera de oaspeţi. Bunica lăsă uşa de la dormitor întredeschisă, dar peste noapte Arno tot reuşi să se strecoare la mama, care oricum nu avea prea mult loc pe canapeaua Biedermeier. Nu mai vorbim de miile de pernuţe ale bunicii şi de coatele lui ascuţite în spinare.

Erau prea înghesuiţi.

Bunicul îi ajută, aşadar, să-şi găsească o locuinţă. Bunica zăcu din nou o vreme într-o suferinţă de moarte şi la fiecare ocazie posibilă şi imposibilă o amintea pe Gundl, pe care avea s-o revadă în curând. Apoi se apucă să-i ofere moştenire mamei atât de multe mobile scumpe şi teribil de scumpe, încât noua locuinţă ajunse să arate la fel ca aceea veche. Părinţii mei se instalară între mobile uriaşe din esenţe tropicale şi între alte materiale dubioase din punct de vedere politic. Dar până şi dulapul de mahon înalt de doi metri era prea mic pentru dragostea lui Arno.

Obişnuia să lase peste tot bileţele cu mici mesaje, urându-i mamei

0 dimineaţă frumoasă sau o noapte bună. Dacă îi permitea studiul, pe care acum, că avea voie, îl începuse totuşi, de materia propriu-zisă nu-şi mai amintea, îşi urma dorul la prânz până la birou la ea, până când, dintr-odată, din cauza unei ninsori bruşte, nu se mai putu.

Oraşul se scufundă într-un terci cenuşiu. Oamenii aveau nevoie de îmbrăcăminte de iarnă. Bunicul le obligă pe vânzătoare să rămână mai mult, dar acestea nu putea concura cu eficienţa domnişoarelor din Palatinat. Când una dintre ele avu tupeul să vină la serviciu cu pantofi fără toc, acesta răbufni. începu să concedieze ca un nebun în stânga şi-n dreapta. Mai întâi pe ea, apoi pe colega care îi sărise în ajutor cu pumnul ridicat. O a treia, care nu se dăduse de partea nimănui, fu concediată pentru lipsă de

caracter.

- Daţi-vă arama pe faţă, doamnelor! zbieră el, ceea ce unele interpretară ca fiind rândul lor să-şi dea demisia. îl scoţi pe Erich[I] din ţară, dar nu şi din oameni, urlă el când se trezi de dimineaţă în faţa uşilor închise, pentru că tura de dimineaţă se alăturase luptei de clasă.

Se apropia sezonul Crăciunului. Avea nevoie de ajutor - şi cel mai mult de ajutor bilingv, ca să recâştige încrederea clientelei „dresate până la ridicol în solidaritate".

Tata fu bine-venit. Fu tuns, bărbierit, spălat, lustruit şi postat la secţia pentru copii, unde, spre marea lui surprindere, făcea o treabă foarte bună. Copiii îl plăceau, pentru că vorbea cu ei şi nu cu mamele lor, mamele îl plăceau pentru că îl considerau drăgălaş, iar taţi pe vremea aia nu prea existau, sau cel puţin nu în timpul zilei.

Când bunicul observă, la scurt timp înainte de Crăciun, cum o punea Arno la punct pe una dintre casiere, care întrebase preţul unei perechi de „pantaloni cu ţinte", îl mută rapid pe Helm la imul dintre birourile secretarelor şi îl aşează în schimb pe Arno lângă mama, după i arc acesta îşi uită definitiv studiul şi se instală complet în imperiul Sclineider, el fiind singurul care îl mai numea aşa chiar şi atunci când bunicul nu se afla în preajmă.

Deveni unul dintre angajaţii de frunte, apoi şef de departament şi şef de depozit, ceea ce îl răsplăti cu un inel de chei propriu. „Mănunchiul de onoare", cum îi zise mama atunci când îi legă la cingătoare cheile de paznic.

Astfel trecură de primul an şi depăşiră despărţirile deja amintite, care nu durau mai mult de cinci minute, apoi ajunseră în al doilea an - ceea ce nu-l determină

I **Erich Honecker - politician comunist german, care a condus Republica Democrată Germană (Germania de Est) din 1971 până în 1989 (n.red.)**

nicicum pe tata să o mai slăbească pe mama cu eforturile sale zilnice de a-i demonstra dragostea, fidelitatea şi spiritul de sacrificiu.

Dacă cineva te iubeşte suficient de mult timp, până la urmă ajungi lie să-l iubeşti şi tu, fie să-l urăşti.

Mama încă nu se decisese de tot.

- Şi eu pe tine, îi zicea Arno câteodată, când o săruta de despărţire pe frunte, ceea ce la început chiar îi plăcu.

Faptul că nu o obliga să spună şi ea. Că o cunoştea atât de bine, încât ştia că simţea acelaşi lucru, cu toată mintea. Cum să nu o facă? Iii era perfect, perfect pentru ea.

Dimineaţa lua de pe biroul ei teancurile de comenzi sosite peste noapte, iar la prânz ea lua înapoi ceea ce el nu reuşise să rezolve şi îi punea în schimb caietul ei de note, pe care trona un zece mare şi gros. Când termină cu anul de practică şi începu cu pregătirea pentru examenul de stat, mama avea deja două posturi asigurate, la Clinica Universitară şi la o clinică privată - trebuia doar să se hotărască. Şi dacă între o clientă proastă şi un furnizor mai prost ca noaptea se mai lăsa îmbrăţişată de tata, i se întâmpla să expire şi, preţ de o jumătate de secundă, să uite să mai inspire.

Fericirea devenea aproape burgheză şi pentru o clipă se simţi atât de sigură, încât aproape că urlă de spaimă, de parcă dragostea ar fi privit-o brusc peste marginea ziarului, direct în ochi.

^(^ppttMuL b

Stătea în metrou, „ceea ce reprezintă deja un motiv suficient să ţi se mai ardă câte o siguranţă“, după cum adăugă ea repede. Dar asta fu pentru moment şi singura ei scuză, căci cu explicaţii oricum nu avea să abordeze chestiunea. Asta ştia şi ea. Sau poate că nu o ştia şi se gândea că decorul vorbea de la sine - puteai să renunţi la o adică la povestitorul epic, care şopteşte după fiecare cădere de cortină „îngrozitor!“

Ţinea braţele întinse pe lângă corpul umflat ce i se bomba pe sub cearşaf, astfel încât se puteau vedea urmele de zgârieturi pe care şi le făcea noaptea, când o mai lăsam pentru scurtă vreme singură. Se uita ţintă înainte, în timp ce vorbea neobişnuit de încet şi de egal, astfel că la început aproape că nici nu am auzit-o.

- Nu vrei să mai faci o pauză? am întrebat-o, pentru că nu îmi venea în minte niciun alt motiv în afară de oboseală pentru vocea brusc subţiată şi slabă.

Dar şi pentru că bănuiam că povestea se apropia oricum de sfârşit. Tata apăruse, naşterea mea se apropia, iar felul în care decurgea istoria mai departe ştiam deja.

Dar ea nici măcar nu-şi clinti privirea pentru a se enerva din pricina acestei presupuneri şi continuă să vorbească, ţintuind cearşaful alb ca laptele, care mai că nu se deosebea de mâinile ei. Nici măcar examenul de la universitate, pentru care se afla în metrou, deja în drum spre casă, nu căpăta deloc culoare, „da, bine, cam ca întotdeauna“, de parcă i se terminaseră semnele de exclamare.

Se afla în metrou. Undeva prin Mitte, Friedrichstrasse, Alexanderplatz. Vineri după-amiază. La uşă se înghesuiau elevi care •.e loveau cu ghiozdanele de spatele celor din jur, mâinile se aşezau pe locurile lovite, capetele se întorceau şuierând. Nu puteţi să fiţi mai .ilenţi? Ah, tre' să mai ajungem după aia şi la castelul Bellvue! Nevasta lui Sigl Wolfgang zice că e o nebunie. Hărţi, înconjurate de câte cinci mâini, umbrele, picioare în pantaloni, în care câte o mână caută clicile, băieţi care nu reuşesc să-şi strângă picioarele, într-atât de mare este umflătura de sub şliţul de care se apucă la fiecare secundă, ca să se asigure că încă nu le-a căzut. Şi între toţi mama, ascunsă într-un colţ, aproape invizibilă.

Când uşile se închiseră, o femeie cu o vestă multifuncţională şi cu pantofi de drumeţie se lovi de fereastră, gâfâi şi râse. Scoase limba din gură ca un câine. Cineva se îndură şi îi zâmbi, taman la ţanc, nu-i aşa? Apoi metroul porni.

Un bebeluş începu să plângă. Femeia se poticni, se întinse să se ţină şi râse din nou. Mama îşi ridică privirea.

Şi acolo o surprinse.

Ea întoarce capul într-o parte şi se uită pe fereastră dincolo de obrajii roşii, de parcă s-ar interesa de tot ce este afară, o, o casă, ah nu, şi încă una. Vede râul, în care plouă, bărcuţele care plutesc şi scrisul luminat de pe mal. Literele sclipesc în ochii ei ca nişte flori de gheaţă.

De barele din faţa ei oamenii se leagănă de colo colo. Mama priveşte ţintă dincolo de ei, vede pereţii coşcoviţi ai caselor, graffitiurile de la etajele superioare, întinde căpşorul de parcă ar fi o luristă, priveşte coroanele copacilor, liniile drepte ale maşinilor de dedesubt, două

într-o direcţie, trei în alta, ca mărgelele de lemn pe un abac. Vede capetele de la ferestre, semichelii, căciuli tricotate, numără dungile până la staţie doar ca să aibă ceva de făcut, decoraţiunile de pe jachetă, urmele de degete de pe geamuri.

Pe el nu îl vede.

îi simte doar privirile. Le simte pe ea, dar cum, de ce, îşi trece mâna peste faţă, peste fustă, prin păr, dar ele rămân lipite de ea, în timp ce trenul ia o curbă şi intră în tunel gonind.

Ea îşi menţine privirea aţintită fix înainte, vede în ultima geană de lumină o mâzgălitură pe perete, make Iove not, o lumină roşie de avertizare şi apoi, brusc, pe ea însăşi, ochii mari care o ţintuiesc de pc geamul negru, iar în spate, doar scurt...

Capul îi cade înainte.

La picioarele ei foşneşte ceva. O pungă din plastic se loveşte de piciorul ei. Ţine strâns mânerul genţii în timp ce trenul încetineşte. Bebeluşul încă mai urlă.

Uşile se deschid şi înăuntru pătrunde gălăgia. Poate ar fi bine să coboare? Se uită la picioarele care tropăie anapoda în faţa ei şi îşi trage genunchii într-o parte. Abia acum observă că îi tremură.

Mâinile se întind după bare, spătare, mâneci, rămân prinse în ghemul de oameni, mai bine aşteptaţi următorul tren, doar vedeţi că nu pot să mai înaintez.

Uşile se închid.

Ea deschide ziarul şi lasă privirea în jos, dispărând în spatele unui creştin-democrat mototolit şi după doi copii aflaţi în faţa unei ruine. Sute de oameni fără adăpost după un cutremur în Turcia. Guvernul federal a anunţat acţiuni de ajutorare. Se holbează la litere ca un copil care crede că, dacă va închide ochii, ceilalţi vor trece pe lângă el.

Citeşte un articol, apoi pe al doilea, până şi explicaţiile foto, de câte trei ori, fără să înţeleagă niciun cuvânt.

Trenul se apleacă spre stânga. Piciorul i se lipeşte de fundul vecinului, un cot o loveşte ca răspuns, în timp ce ea trece cu degetul de la un rând la celălalt, stânga, dreapta, stânga. Cel puţin patru sute de victime. Se aşteaptă replici ale cutremurului. îşi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă, îşi ascunde capul între paginile ziarului, dar privirea lui nu se abate cu niciun milimetru de la ea. Precum o muşcătură de şarpe, se înfige în fâşiile din pielea ei dezgolită, care stau expuse fără apărare între guler şi baza părului.

I Jn braţ se împinge din spate în pagina de ziar. De la atâta privit (iiilâ înainte, cuprinsă de ameţeală.

(lonstituţie nouă în Burundi. Getty Pictures, preşedintele din ţara În care se întâmplase de curând chestia din acel oraş, la negocierile cu i cilalţi, el o ţintuieşte cu privirea în asemenea hal încât ea se poate vedea pe sine în sacoul deformat, cu coşurile stoarse din bărbie, de pe i ins, de pe nasul uriaş, iar privirea sa, ca o urticarie arzândă în ceafa p, de parcă ar ţine mai mult de ea decât de el. Pe el nu îl vede.

Ţine ultimul cuvânt pe limbă, în timp ce răsfoieşte ziarul. Nu im lude ziarul nicio secundă, iar cu degetul mare de la mâna stângă desface colţurile zimţate ale paginii din dreapta; dar asta e suficient, privirea îi alunecă, doar scurt, o bucată din jachetă, frunte, gură, nu suni mai mult de câteva pete întunecate care trec pe lângă ea înainte **1**1 ea să deschidă ziarul din nou. Ochii îi alunecă iute sub o maşină- i apcană. Reprezentanţi ai tuturor partidelor condamnă atentatul cu severitate. Dar e prea târziu.

Ea îşi netezeşte fusta, îşi duce mâna sub fund, ce mai vrea de la mine, nu contează, e ceva în neregulă dacă el crede că o să-l privesc, işi petrece picioarele, se freacă la marginea ochiului cu inelarul, clipeşte, găseşte în sfârşit următorul titlu din ziar. Şi îl pierde imediat, din nou.

Uşile se deschid.

Peretele de spinări din faţa ei devine mai dens.

Nu aici trebuie să cobori? La naiba! în stânga ghiozdane peste umăr, în dreapta ghiozdane în spate. Un pulover BimBamBino dispare în mulţime. Prostănacule! Pa, pe mâine!

Semnalul de avertizare piuie de trei ori, atenţie, se închid uşile!

Discuţiile dintre cele trei grupuri etnice, intermediate de Comu- nilatea Europeană, în paranteză CE, din republica iugoslavă Bosnia- I lerţegovina continuă la Sarajevo. La negocierile pe tema unei noi constituţii care să garanteze drepturile tuturor grupurilor etnice, ambasadorul, tocurile caută tropăind susţinere, vesta multifuncţională cade în faţă, mama alunecă într-o parte şi întoarce capul, fără

să vrea, în cealaltă direcţie. El nici măcar nu tresare când privirile li şi întâlnesc, de parcă ar fi aşteptat tot timpul doar asta.

Ea se uită în jos, în timp ce trenul frânează din nou. Paltonul de lângă ea ţâşneşte în sus, aleargă afară pe uşă. Piciorul lui se freacă de al ei când se aşază alături.

Genunchii ei saltă speriaţi într-o parte. îşi încrucişează braţele peste burtă, acolo unde ciorapii îi strâng carnea de sub fustă. Pieptul i se strânge. în dreptul ferestrelor apare din nou întunericul.

Trunchiul lui se apleacă în faţă. Miroase amar, a sudoare sau a bărbat. Sau a ambele.

Ea îşi apasă mâna pe piept, îl simte cum reacţionează imediat, cum ochii lui îi urmăresc degetele spre urechea în spatele căreia îşi ascunde, cu un gest nervos, părul. Obrajii îi ard.

îşi duce mâna la gură, îşi apasă faţa în degete, închide ochii. îşi permite să-l privească mai întâi printre gene, cu pleoapele aproape închise. Asamblează bucăţile de imagine care i s-au lipit de colţurile ochilor, de-a lungul marginilor, de la exterior spre interior, părul tuns scurt, prea scurt ca să-ţi poţi da seama de culoare, tuleiele de barbă. Doar centrul rămâne tulbure. Faţa, ochii, cu toate că aceştia au privit-o tot timpul, asta dacă au facut-o cu adevărat, dacă nu cumva s-au uitat la altcineva sau poate că doar şi-a închipuit ea toate astea, dar de ce să o fi făcut, ea nu e nici măcar, ba cu siguranţă încă o mai priveşte, ea simte exact, dar nu ştie dacă e important sau nu.

Simte ceva trăgând-o de pleoape.

Ce prostie, e ridicol, e doar un tip oarecare, cu siguranţă e doar o întâmplare şi, chiar dacă nu, ce contează dacă încă o priveşte; ea ridică fără să vrea ochii, care i se deschid de la sine şi văd doar un moment cum el se uită la ea dintr-o parte, la fel ca înainte, complet

liniştit, dar de data asta vede şi restul, nasul, gura, ochii galbeni- verzui. Asemenea ochilor unei pisici, se gândeşte ea când îşi fereşte repede privirea.

îşi lipeşte palmele de ochi. îşi trece mâinile peste nasul fierbinte, îşi întoarce faţa spre geam. Tâmpla îi pulsează în deget. Ceva se împinge în piciorul ei şi trece mai departe. Prin despicătura de sub pleoape sclipesc dalele bleu ciel ale staţiei şi scrisul demodat. Hanoracul lui îi atinge dosul mâinii. Ea îşi trage degetele într-o parte, Clipeşte din pricina luminii, apoi sare brusc în sus; spaima e mai i ipidă în corpul ei decât în cap. Se împiedică de propriile-i picioare I >e coridor, scuzaţi, aici trebuie să cobor, scuze, îmi pare rău. îşi ţine geanta în dreptul pieptului ca pe un scut, apoi se strecoară pe uşă, pe peron. Pumni în spate, coate, genţi. Picioarele o mână spre ieşire. Se opreşte abia pe scara rulantă, îşi duce mâna la piept. Vântul pătrunde ıı tunel. în jurul capului din faţa ei se mulează o pereche de mănuşi de piele, sub care dispar nişte urechi roşii.

Ea nu se întoarce, cel puţin nu cu intenţie, apoi îşi trage fusta în)ns când vede brusc gulerul de blană în mulţime, cel pe care îl văzuse şi înainte la gâtul lui - sau poate la cel de alături? Respiraţia i-o ia la goană.

Face un pas la stânga şi se înghesuie printre cei nemişcaţi, apoi o la în sus spre vânzătorii de ziare şi de flori care s-au refugiat de ploaie în interior.

Caută în geantă, uitându-se în stânga şi-n dreapta de parcă n-ar şti unde trebuie să ajungă. în capul ei toarnă. Se adăposteşte sub acoperişul unei şaormerii şi îşi duce mâna la frunte, în timp ce ochii ei se îndreaptă mereu spre gura de metrou.

Scara rulantă aduce tot mai mulţi oameni din subteran pe trotuar, cu umbrele şi geamantane, apoi şi mai mulţi oameni cu geamantane, lin grup de turişti, copii, preţ de câteva trepte nimic şi apoi alţi oameni, dar nu şi el, sigur

că nu, apoi apare totuşi, cu mâinile în buzunare, cu capul dat pe spate, de parcă ar fi stat la plajă.

Ea face un pas pe trotuar. Se aude o sonerie stridentă de bicicletă... „n-ai ochi în... “ zbiară cineva la ea, dar ea nu se clinteşte, ci rămâne înţepenită până când el ajunge sus, îşi lasă capul în jos şi se uită în jur. Când ochii lui galbeni ajung la ea, ea fuge.

Se înghesuie printre trecători, iute, cât de iute poate, fără să alerge, pentru că asta ar fi exagerat, ce rost are, cu siguranţă e doar... nu reuşeşte să-şi ducă gândul la bun sfârşit, căci raţiunea îi smulge prea repede cuvintele ridicole din minte.

îşi îndeasă lucrurile înapoi în geantă şi îşi pune bareta pe umăr în I timp ce merge mai departe grăbită, ocolind maşina care rămăsese blocată în intersecţie în timpul parcării. Farurile se aprind. Ţăcănitul pantofilor ei se loveşte de pereţi cu ecou. Dar ecoul nu vine de la pantofii ei, asta ştie prea bine, pentru asta nu trebuie să se întoarcă; şi totuşi o face, în timp ce grăbeşte pasul şi mai mult. Şi el la fel.

Ploaia cade în dâre lungi din felinarele străzilor. La poarta unei clădiri stau doi bărbaţi care privesc spre cer.

Apa din rigolă o stropeşte pe picioare când traversează strada. Apoi aleargă spre uşa casei. Caută în geantă. Ziarul umed i se lipeşte de degete.

Ea se propteşte în mânerul uşii şi se strecoară prin crăpătură înăuntru, privind peste umăr spre uşa care se închide îngrozitor de încet în urma ei.

Ridică pliantele publicitare care se află sub căsuţele poştale, în timp ce aşteaptă ca uşa să se închidă. Se luptă să respire, îşi netezeşte şuviţele ude spre spate şi iată-l, piciorul negru, mai mult nu vede înainte să o ia la goană, acum aleargă de-adevăratelea prin curtea interioară, pe lângă tomberoane, cu inima bubuindu-i în gât, în cap, iar din gură îi scapă un strigăt.

Se năpusteşte pe scări în sus. Se ţine de balustradă în timp ce caută cu cealaltă mână cheia, cu prospectele sub braţ. Geanta i se loveşte de genunchi. Un etaj, încă unul. Părul ciufulit îi intră în ochi. îşi bagă mâna în geantă, smulge din nou ziarul, portofelul, pe care le ţine între picioare în timp ce caută mai departe, apoi simte în sfârşit marginea metalică pe care mâna o smulge din căptuşeală. Cheia îi cade din mână. Smulge ştergătorul de picioare, pipăie cu mâna dalele, pulpele, o găseşte în sfârşit, deschide uşa şi se aruncă în ea din partea cealaltă. Clanţa i se loveşte de braţ.

îşi ţine răsuflarea, care nu se lasă oprită. Degetele pipăie după lemn. Se uită pe vizor, vede cum se apropie, vede mâna cuprinzând balustrada, capul său plecat, apoi umerii.

Se dă înapoi, aude paşii care se apropie tot mai mult, fâsâitul ziarului pe care trebuia să-l fi lăsat afară.

Îşi duce mâna la gură în timp ce pantofii lui trec de uşă, merg mai departe şi urcă următoarea treaptă, tot mai sus, la etajul următor, unde treptele sunt atât de vechi şi de putrezite, ca imediat după unificare, încât se aude fiecare mişcare, dalele care cedează sub greutatea lui, balustrada, scârţâitul care se îndepărtează încetişor. Se aude o uşă inchizându-se, apoi se lasă liniştea.

Ha se lipeşte din nou de vizor, dar scara se întinde goală în faţa ei.

îşi lipeşte fruntea de uşă. îşi apasă faţa în palme şi respiră în peştera călduroasă formată de ele. Pulsul îi goneşte în degete ca o muscă în borcanul cu marmeladă. Ce-a fost asta? A fost? A fost el?

l.l e, aşadar? îşi dă părul după urechi, iar şi iar, de parcă ar putea •,;i ascundă acolo tot acel talmeş-balmeş, şi aproape că se împiedică dc geanta sport din hol. Din interior se vede costumul de baie. I)uşul curge.

Se duce în birou, la fereastra de la care se poate vedea

în curtea interioară. Bicicletele de lângă peretele casei sclipesc în lumina lămpii i c străluceşte slab în spaţiul către clădirea din faţă.

Ia copiile pe care le verificase de dimineaţă încă o dată şi le pune pe scaun, apoi aşază genunchiul pe mapa de scris şi se saltă pe ea, în I imp ce urmăreşte cu privirea etajele.

Din baie se aude cârâit engleza copilărească a tatei, whawha- whuwhu, de parcă ar fi avut un cartof fierbinte în gură.

Se sprijină de marginea ferestrei, îşi lipeşte fruntea de geam şi se uită spre stânga. Vede casa scărilor luminată în alb prin cărămizile de sticlă, caută ferestrele locuinţelor care dau spre dreapta, mereu două mari, duble, una mică şi îngustă şi apoi încă una mare, exact ca în locuinţa ei, doar că în oglindă.

Degetele i se resfiră pe pervaz.

îşi ridică picioarele, ca să nu murdărească masa, şi se apleacă şi mai mult în faţă.

La baie duşul se opreşte. Cârâitul se aude şi mai tare.

Lampa din curtea interioară se stinge.

Casa scărilor se întunecă şi ea, iar clădirea pare acum neagră, de parcă ar fi fost înghiţită de pereţi.

Doar la parter sclipeşte ceva albăstrui, probabil un televizor.

Şi apoi, brusc, un pătrat galben răbufneşte din întuneric, a treia fereastră de la stângă, una dintre cele mici de la etajul unu, doi, trei, patru, cu unul deasupra ei; deasupra nu mai e decât podul.

Un triunghi tulbure apare în spatele sticlei mate. De sus se aude apa de la toaletă. I se pare că recunoaşte ceva întunecat, o linie neagră care desparte triunghiul în mijloc.

îşi apasă capul de geam, iar respiraţia ei desenează un cadru alb în jurul imaginii, care se leagănă uşor încoace şi încolo şi se apropie apoi brusc. Fereastra se întredeschide, gresie, ceva roşu.

îşi trece mâna peste ochi, iar lumina puternică răzbeşte printre spaţiile dintre degete.

- Ce faci aici în întuneric? întreabă tata din spatele ei.

Chipul lui ud o atinge pe umăr. Ea alunecă de pe masă în braţele lui, pentru că nu are unde să se ducă în altă parte. Subsuoara lui miroase puternic a gel de duş.

El o mângâie pe cap. Ochii lui sunt roşii de la clor.

- Am căutat ceva, şopteşte ea apoi se duce în dormitor.

Se aşază pe un scaun de lângă pat şi aude cum sunt lăsate storurile din birou, apoi paşii care o urmează.

- A sunat mama ta.

Arno îşi dă jos prosopul de pe şolduri şi îl face sul.

Ea se descalţă.

- Ce voia?

El îşi freacă prosopul de spate ca pe un fierăstrău.

- Aş zice că ar vrea să ştie cum a fost examenul.

Trece gol pe lângă ea şi îşi scoate o pereche de chiloţi din dulap. Rufele îi cad în braţe.

Ea pune pantofii la perete, aşezând vârfurile paralel.

150 SARAH STUICKKR

Tata îndeasă teancul de rufe înapoi în dulap. Balansându-se pe un picior, şi-l bagă pe celălalt în pantaloni şi se sprijină cu mâna de marginea patului. Degetele de la picioare îi sunt albe ca laptele.

Dispare sub pulover, mormăie ceva.

Mama îşi duce mâna la ceafă. Pielea încă o arde.

■ Ce? întreabă ea.

Gulerul helăncii îi întinde buclele peste urechi.

- Cum a mers?

Ha îşi duce mâna la buze, apoi se uită la picioarele sale, care se I.iţesc şi se întind pe podea.

- E totul în regulă? o întreabă el.

Se aşază apoi în genunchi lângă ea. Braţul său drept iese din pulover, de parcă l-ar fi uitat adineauri acolo. Mâinile lui o ating pe gât, apoi îi îndepărtează sacoul de pe umeri. Respiraţia lui o atinge pe ceafă.

-Nu!

Ea sare în sus şi face un pas spre uşă.

El se încruntă.

- Sunt complet îngheţată, zice ea scuturându-se. Mai întâi trebuie să fac un duş.

îi ia prosopul de pe pat şi porneşte pe hol.

- îţi aduc unul uscat, îl aude ea strigând în timp ce trânteşte uşa în urma ei.

Se dezbracă de haine şi îşi cuprinde încheietura ca să o menţină liniştită.

în sufragerie este pornit televizorul.

Ea intră în cadă şi dă drumul la duş, ţinându-l deasupra capului. Apa curge pe ea, pe spate, pe piept, învăluind-o într-un înveliş I ransparent.

îşi lasă capul pe spate şi jetul îi stropeşte faţa.

Apa îi şuieră în urechi în timp ce îşi trece mâna peste ceafă şi ajunge la gât, apoi găseşte locul în care încă mai poate simţi privirea I ui, dacă închide ochii. Freacă bine cu degetele cicatricea invizibilă. Cu celălalt braţ îşi

cuprinde abdomenul, apăsându-şi degetele în carne ca într-o pungă de cumpărături prea plină care stă să plesnească.

Se săpuneşte cu mişcări rapide, îşi trece palma pe sub braţe, apoi peste abdomen. Mâna ei freacă circular şoldurile ca o piatră de moară, transformând gelul în spumă. Cu cealaltă mână distribuie spuma pe corp până când pielea îi este acoperită complet de un strat gros şi alb.

Frigul încă îi scutură spatele.

- Doar nu cer prea mult dacă te rog să-mi spui cum a fost, se aude în urechea ei.

Vocea bunicii aproape că se frânge. Arno îi duce receptorul la ureche. Zâmbetul lui jenat se iveşte din spatele perdelei de duş.

- I-ai spus că am sunat? se aude din receptor.

Mama iese de sub jetul de apă.

- Eu sunt la telefon, mamă.
- Slavă Domnului! Unde ai fost atâta vreme? Am sunat deja de trei ori la voi. Arno nu ţi-a spus să mă suni?
- Ba da, mi-a zis, răspunde mama. Spuma i se prelinge de pe piept. Te-aş fii sunat.
- M-ai fi sunat? zbiară bunica. Doar ştii că aşteptam. Nu m-am putut gândi toată ziua la nimic altceva. Aproape că m-am tăiat când am curăţat cartofii. Dar nu am încetat să-ţi ţin pumnii, să ştii.
- Maaama… geme mama.

-Ce?

- Nu trebuia să faci asta.
- Dar tot o fac, răspunde acru bunica.

Mama închide robinetul.

- Am vrut doar să fac repede un duş, pentru că eram udă până la piele, zice mama, luându-i tatei receptorul.
- Cum aşa?
- Te-ai uitat afară?

152 SARAH STUICKKR

- Scuză-mă, te rog, dar am stat lângă telefon şi am aşteptat să mă sune fiica mea. Aşa că nu am avut timp să supraveghez vremea.

Colţurile gurii lui Arno se ridică. Cu arătătorul sparge balonaşele de pe corpul ei.

- Toarnă cu găleata, răspunde mama, şi acum sunt aici.
- Doamne, dar spune mai repede! exclamă bunica. Cum a fost?
- 87 la sută.

Se aude un scârţâit de sub picioarele mamei.

- Oskar, 87 la sută! o aude pe bunica urlând în receptor, apoi pe bunicul în fundal: De ce nu 100 la sută?

Nimeni nu ia atât, răspunde mama, 87 la sută e ca un zece.

Ai auzit, Oskar? E ca un zece, urlă bunica, apoi adaugă: Slavă I imunului, mi-am făcut atâtea griji.

- Cum aşa? Doar ştiai că am învăţat materia pe dinafară.

Nu înţelegi. Când o să ai şi tu o fiică, o să înţelegi ce vreau să
»pun.

- Când.
- Ce zici?
- Ah, nimic!

Tata continuă să spargă satisfăcut bulele de săpun de pe pielea ei, pe când ea stă goală în faţa lui. Pe braţe i se face pielea de găină.

- Acum pot să-mi termin duşul? întreabă ea. Promit să nu te mai las să aştepţi. O să-mi cumpăr un telefon mobil.
- Pentru Dumnezeu, de la alea faci cancer!
- Aiurea, cancerul e o chestiune de moştenire genetică. Iar la noi în familie nu a existat niciun caz.
- Pff... Nu ştim nimic despre familia din Berlin. Poate că nu au mai apucat să moară de cancer fiindcă au murit înainte.
- Mama, haide, că îngheţ.
- Da, da, ştiu ce crezi, iar vorbeşte mama anapoda, dar când n-o să mai fiu... zice bunica, apoi închide în sfârşit telefonul.

Tata îi ia mamei telefonul din mână.

- Un zece aşadar, zice el cuprinzându-i talia. Asta trebuie sărbătorit! Haide să mergem undeva elegant, ce zici?

Mama se freacă la ochi.

- Sunt obosită.
- îţi trece dacă ieşim.

Roşeaţa ochilor lui se amplifică.

Ea se uită în jos la el, în timp ce el o ia în braţe şi şi-o înnoadă după talie ca pe un pulover.

- Am putea să mergem să dansăm.

Buzele lui urcă pe gâtul ei.

Ea se desprinde din îmbrăţişarea lui.

- Mâine-dimineaţă trebuie să plec la şase şi jumătate, zice ea.

Se întoarce cu spatele şi dă drumul la apă.

El o apucă de încheietură şi se agaţă de ea.

- E încă devreme.

Braţul ei se leagănă înainte şi înapoi.

- Haide, că uzi totul, strigă, ea apoi îşi trage mâna.

Apa îl stropeşte pe braţ. El se întoarce spre lavoar. Pe umeri i-au rămas resturi de spumă.

Prin vălul de păr ud îl vede cum îşi pune pe periuţa de dinţi un strat mult prea gros de pastă de dinţi albastră şi îşi freacă furios dinţii. Capul periuţei îi umflă obrazul. Gingiile lui trebuie să sufere din cauza lipsei ei de chef.

Ea închide robinetul şi iese din cadă.

- îmi pare rău, zice, încercând să-şi facă vocea să sune blând. Nu vreau decât să ajung în pat.

El scuipă şi îşi ascunde faţa în lavoar.

- Să nu fii supărat, spune ea, apoi se înfăşoară în prosopul curat pe care el i-l pregătise pe coşul de rufe.

El îşi înalţă capul ud şi se uită la ea ca un băieţel rătăcit în supermarket. Apa bolboroseşte în scurgere.

Ea face un pas spre el şi îi şterge pasta de dinţi din colţurile gurii.

- Mâine după serviciu, spune ea, promit.

⁽-^apz£b(Ld 7

în magazin mirosea a maşină nouă. Probabil din cauza lipiciului tic mochetă de pe jos şi a pereţilor pe care bunicul îi îmbrăcase complet în catifea bordo. I se părea şic. în plus, acoperea şi petele de azbest. Când tocurile se afundau în firele lungi şi moi, aveai impresia că păşeşti pe o iarbă udă. Era sâmbătă şi încă una „lungă". „Bun gust iară limite - astăzi până la ora 18" scria pe uşă, iar în spate, pe treaptă, „( )skar Schneider, director". Bunicul îl întâmpina pe fiecare client în parte, cu două octave mai jos decât de obicei şi îmbrăcat într-un costum la două rânduri, cu o batistuţă albă ca lacrima în buzunarul de la piept. Dacă putea, îi întâmpina pe clienţi cu o strângere de mână şi îi conducea personal către departamentul potrivit, cu braţul drept întins, o combinaţie de paj de hotel şi de prieten care te salută de la masa din bucătărie. Lăsa degetele să-i alunece peste pantalonii impecabili, în timp ce umeraşele se legănau de parcă ar fi trecut o boare de vânt printre ele, vorbea despre calitate, tradiţie şi familie şi plesnea din degete până când apărea o angajată disponibilă, de cele mai multe ori mama, pentru că nici al doilea rând de vânzătoare nu se prea omora cu alergatul.

- E şi destul de greu când ai ceaşca de cafea în mână şi receptorul de la telefon sub barbă, comenta mama,

lăsându-şi capul în jos ca un taur care se pregăteşte să atace.

Sâmbetele, ura ei pentru angajaţi ieşea pe deplin la iveală, părând să merite tot antrenamentul de peste săptămână. Leneşi erau cu toţii -

„aştia de aici sug lenea odată cu laptele matern!“-, dar cei mai mulţi erau incompetenţi şi complet opaci la ironie.

- Nu, nu vreau să deranjez conversaţia telefonică. Mai bine completez eu comenzile. Şi aia ce face? îi dă înainte şi vorbeşte mai departe!

Singurii pe care îi dispreţuia mai mult decât pe angajaţi erau clienţii. Iar aceştia erau mult mai răi decât de obicei sâmbăta. Elevele care nu voiau decât „să probeze un pic", „săptămâna viitoare vin cu mami“ Perechile care, după a treia ceaşcă de cafea cu lapte, nu mai ştiau ce să facă în afară de a-şi arăta reciproc puloverul din colecţia „Madame 48“ şi de a se strâmba de râs. Mame care îşi lăsau plozii să se joace de-a v-aţi ascunselea printre rochiile de cocktail, în timp ce probau fix aceiaşi pantaloni cu care erau îmbrăcate, căci mai voiau o pereche, „doar croiţi un pic altfel şi cu buzunare. Şi poate de o altă culoare, poate mai voioasă“.

Cu zâmbetul îngheţat pe faţă, mama atârna mărimea dorită de uşa cabinei de probă şi pe cea reală alături - „aceştia simt croiţi cam strâmt“, „mai bine mai luăm un număr, două în plus“, „doar vrem să putem respira, nu?" şi la final „sigur că se lărgesc la purtat" pentru că până la urmă tot măsura mai mică o luau. Degetele ei separau carnea cu margini umede, închideau nasturi la care scrâşneau deja cusăturile, trăgeau rochii peste chiloţi înfloraţi şi apoi dring, dring, la casă. Soneria fusese comandată de bunicul special, un model vechi şi zornăitor, deloc stilul lui, dar: „Omul este un animal de turmă şi foştii tovarăşi cu atât mai mult. Dacă unul cumpără, cumpără şi celălalt“. Apoi îşi trecu mâna prin părul principal, pe care şi-l potrivise în sfârşit în coroana care bătea în cărunt de deasupra urechilor.

- Trebuie doar să ştii cum să-i condiţionezi. Uite, pletosului din spate îi curg balele din gură când

clopoţeşte.

Mama întindea peste tejghea pungile de hârtie ranforsată şi le ura distracţie plăcută şi la revedere, lungind atât de mult ultima urare, încât ar fi făcut cinste oricărui berlinez: „Laaaa reeevedeeere!“ Apoi făcea cu mâna, aşteptând până când clientul ieşea din magazin, înainte să alerge spre celălalt.

Mai repede, şuiera bunicul.

Nu atât de repede, altminteri te înroşeşti toată, intervenea buni- P r|ica, care în sâmbetele lungi venea din nou la magazin.

Şi asta, în primul rând, ca să poată exclama revoltată: „Desigur, ,i la cerea!“, exclamaţie pe care nu voia să o şteargă de pe lista lucrurilor

• Im pricina cărora se simţea îngrozitor de obosită şi complet depăşită,

• are aveau cu siguranţă să-i provoace moartea. în al doilea rând,

I nrnlru că bunicul era de părere că asta era bine pentru afacere.

Oamenilor le plac afacerile de familie, aici se simt ca şi cum ar fi 1**11** v i I aţi la cafea la familia Kennedy.

„Hilde Schneider, membră a direcţiunii“, scria pe acul de •nguranţă de la ea din piept, informaţie completată în catalog ceva mai confuz prin „Sarcini speciale“, pe care bunica le aplica alergând iiilre fiică şi soţ, împungându-i cu degetul în umăr în ritmul unei ciocănitori şi şuierând:

- Pot să-ţi vorbesc între patru ochi? Doar un moment! Urgent!

Până când cel vizat o urma doar ca să afle că pe raft nu mai erau decât opt perechi de şosete în carouri. Şi că lui Jablonsky, ei bine, nu v reau să bârfesc, dar ai observat că i se vede maioul de sub bluză? Dar mai ales pentru a-i anunţa că se răcea mâncarea, „până şi salata“, după cum adăuga Arno de fiecare dată, fiindcă voia să fie şi el un pic răutăcios. Dar nu într-atât de răutăcios încât bunica să se supere pe el cu adevărat.

Masa luată împreună şi numai împreună, care iniţial fusese stabi- lilă pentru ora 12 şi de atunci servită tot timpul în ritm de jumătate de oră, cu vechile plângeri mereu în discuţie, era o probă de răbdare pentru toţi participanţii, pe care, desigur, nimeni nu o trecea. La

început, bunica încălzea mâncarea în cuptorul cu microunde al I irmei. Apoi, într-o bună zi, citi în revista *Brigitte,* al cărei abonament ii fusese transferat ei după moartea lui Gundl, un articol despre radiaţiile care provocau cancer şi aruncă prompt friptura care sfârâia încet, apoi începu să o prepare din nou, punând masa în biroul bunicului.

Unde însă, în ciuda apelurilor repetate, nu apăru nimeni.

Telefonul de la casă suna în reprize de câte cinci minute, pentru ca restul direcţiunii să fie trimis „imediat!“ la masă, până când, în cele din urmă, bunica venea ea însăşi în magazin, ca să-i explice mamei lângă un client cu şliţul desfăcut că acum intenţiona să se ducă sus şi să o ia de la început. De cele mai multe ori, era nevoie de cinci drumuri până când mama şi chiar şi Arno îşi puteau rupe concomitent câte zece minute. însă până atunci bunicul era atât de montat, încât îşi petrecea o mare parte din pauza de masă răcnind către tapet - din fericire izolat fonic -, la fel ca în ziua aceea, pe care mama o clasificase în memorie drept „ziua de după“, chiar dacă se străduia din răsputeri să pretindă că nu existase cea de dinainte.

După treaba cu metroul, ea vorbise pur şi simplu mai departe peste tata, care ar fi vrut să meargă măcar într-un bar, unde să sărbătorească „rezultatul senzaţional al examenului/„a fost doar de probă!“, „tot e senzaţional!“ îmi povesti cum îi pusese întrebările de la examen şi cum făcuse el cu încântare aceeaşi greşeală ca şi ea. Continuă cu încăpăţânare cu povestea ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar eu am ascultat cum începea fiecare nouă zi luându-mă cu ea la magazin, cum rezolva un client după altul, cum îi punea fiecăruia câte o întrebare idioată în gură. Abia când bucheţelele de broccoli se

întristaseră de tot de atâta încălzit, iar bunicii i-au dat lacrimile, am întrebat şi eu care era treaba cu acel bărbat.

- Cu care bărbat? mă întrebă mama, cu vocea sunându-i la fel de normal, la fel de tare şi de agitată şi de răguşită ca de obicei.

- Cel care locuia în clădirea ta.

- Ce ţi-a venit acum cu el?

Se uită la mine ca la o pasăre călcată de maşină pe care o descoperise pe stradă.

- Voiam doar să ştiu dacă mai urmează ceva cu el, am răspuns eu, regretând imediat.

- Te plictisesc sau ce?

- Nu, sigur că nu. Dar mai devreme păreai vizibil agitată...

- Cum adică agitată?

- Nu agitată. Poate un pic răscolită. De aceea m-am gândit că poate îmi mai spui ceva despre...

- Poate... ce? strigă ea bătând cu ambele mâini pe pat, ca un copil la bazin când vrea afară. Dacă nu-ţi convine cum povestesc, poţi să pleci! Nu te obligă nimeni să stai aici! Apoi strigă: Pot să-mi ţin şi gura, să ştii! închiriază-ţi un film, la ăla poţi să derulezi înainte dacă (i se pare că durează prea mult.

Asta dură până când mi-am cerut scuze, fără să ştiu exact de ce.

- Aşadar, bunicul era din nou montat, continuă ea făcând o scurtă pauză înainte să-l lase pe bunicul să zbiere şi să geamă şi să înjure, atât de tare încât o vreme se ascunse în spatele lui.

- *Impardonnable,* zbieră el, apoi bătu cu palma în muntele de dosare din faţa bunicii, care - la ultimul tur - ca să economisească li mp, o luase pe la intrarea

principală cu caserola ţinută între două cârpe croşetate de ea, alergând ca o nebună prin magazin şi „încercând, fir-ar să fie, să păstrez aparenţa de profesionalism!“

Mama stătea tăcută alături şi analiza în sinea ei de cât timp va avea nevoie după aceea ca s-o convingă pe bunica să iasă din nou din dormitor. Pe pulpa ei se odihnea mâna lui Arno, care strângea în cealaltă mână o furculiţă ridicată în grabă, pe care acum nu se încumeta nici să o pună la loc, nici să o ducă la gură. Alături se auzea o vânzătoare râzând în telefon. La fereastra mică dinspre curtea din spate ploua din nou.

- Indiscutabil, strigă bunicul, lovindu-se cu palma peste tâmplă.

- Dacă voi nu veniţi niciodată?! se văicări bunica.

- Dacă noi nu venim? Da tu crezi că stăm degeaba? Aici e vorba de existenţa noastră, strigă el, apoi se lansă fără pauză în monologul exersat de o mie de ori de la premiera lui - şi rafinat tot mai mult - despre şanse şi risc, care trebuie apucate la vreme, altminteri...

Vorbi până când se înfurie şi deveni tot mai vocal, în timp ce toţi ceilalţi îşi plecară privirile.

Doar când se oprea câte o secundă ca să tragă aer în piept şi/sau să-i vină alte idei de perorat, în liniştea din birou se auzea râsul acela,

de asemenea tot mai tare, până când bunicul o lăsă pe bunica în pace şi se năpusti afară din birou.

- Da unde suntem aici?

Uşa de sticlă se dădu de perete.

Râsul se opri brusc. Profilul bunicului apăru deasupra peretelui despărţitor gri. îşi aruncă braţele în sus, iar mâinile i se loviră de perete.

- Inacceptabil, răcnea el, asta nu s-a mai întâmplat! Ba e tot timpul la telefon, ba era o urgenţă, ba pe naiba. Pe naiba îl interesează asta. Eu nu v-am angajat ca să vă rezolvaţi problemele din căsnicie la telefon cu prietena dumneavoastră.

- în condiţiile astea de munc...

- Muncă! o întrerupse bunicul. Muncă? Nici măcar nu ştiţi ce înseamnă!

Degetele lui Arno apăsau prin materialul fustei cu care era îmbrăcată mama. Pulpa aproape că îi amorţise.

- Ascultaţi, zise angajata.

Mâna ei urcă pe umăr şi se cuibări lângă mânecă.

- Am ascultat destule de la dumneavoastră, strigă bunicul.

Mama îşi trase în sus degetele de la picioare. Sângele închegat din
piciorul ei era atât de greu, că abia îşi mai putea ridica genunchiul.

Se uită la spatele bunicii, la rochia prin care se conturau trei colă- cei grăsuni, primii doi sub copcile de la sutien, şi al treilea de-a lungul chilotului. între ele, materialul tăia adânc în carne, precum denivelările unei canapele unde se adună firimituri.

- Nu puteţi să faceţi asta, strigă angajata.

Dar bunicul mărşăluia deja înapoi spre birou. Deschise brusc uşa de la dulap şi îşi scoase jacheta.

Bunica se grăbi spre el şi îl ajută să îşi deschidă nasturii de la mânecă, în vreme ce el îşi scutura nerăbdător, cu celălalt braţ, cămaşa de pe umăr. Prin modelul de pe spate se contura o pată romboidală.

Angajata se holba prin geam. Bluza îi alunecă un pic de pe umăr. Apoi îşi luă geanta şi alergă pe coridor.

I)în dulap se simţea miros de salvie şi de cedru. Bunicul se bătu |iesle obraji.

La individa aia probabil că fleanca e cel mai dezvoltat organ, **11** mrmăi el, în timp ce îşi lua o cămaşă curată de pe umeraş.

- Kohl? întrebă mama.

Strauss, răspunse bunicul trăgându-şi în oglinda de pe interi- i nul uşii de la dulap şuviţele castanii-cărunte peste cele cărunte.

Bunica îi îndesă cămaşa în pantaloni şi îi răsfrânse gulerul ridi- i /lndu-se pe vârfuri, deşi umerii le erau aproape la aceeaşi înălţime.

Pe mama începură să o furnice tălpile. îşi ridică piciorul cu ambele mâini, iar palma lui Arno alunecă de pe rochia ei.

Bunicul se întoarse la birou şi se aşează pe scaun.

- Ocupă-te tu de anunţ, zise el. Eu o să-i spun lui Wolff să le împartă celorlalţi comenzile deschise.

Mama dădu din cap. întinse mâna peste farfurie şi luă un pix.

Dar adaugă de data asta şi cuvântul „calificat“, zise el bătând cu i icgetul în agendă.

- Acum mâncaţi, vă rog, altfel chiar să răceşte de tot, izbucni bunica şi, gemând, îşi trase un scaun la birou.

Se aşează în faţa propriei farfurii, care era un pic mai mică decât a i elorlalţi şi pe care, lângă broccoli, care arăta deja complet sfrijit, se observau doar două grămăjoare de orez, „pentru că trebuie să aibă grijă un

pic“, cum zicea ea.

Dar pentru început avu grijă ca proiectul alimentaţie să nu fie scăpat din nou din ochi. întorcând capul dintr-o parte în alta, de parcă era la tenis, se uita când la bunicul, când la mama, care îşi nota harnică ziarele în care trebuia să dea anunţul. Când îi împinse bunicului un şerveţel de hârtie sub tacâmuri, el se aplecă în sfârşit asupra ruladei sale.

- Cât e de grav? izbucni ea încă dinainte ca primul dumicat să-i dispară în gură.

Se întoarse din nou spre mama, care acum îşi trăgea suspicioasă scobitorile din rulouri, năpustindu-se ea însăşi pe terenul de tenis ca un antrenor disperat, cu catastrofa deja înscrisă pe chip. Burta mamei

dărâmă capsatorul de pe teancul de dosare în timp ce se aplecă deasupra farfuriei bunicii. Cu buzele strânse, trase cuţitul peste rulada care să răsuci scârţâind, refugiindu-se pe marginea farfuriei garnisite cu pătrunjel, până când se predă în sfârşit şi cedă o bucată de carne.

Ochii bunicii se măriră şi se umeziră, în vreme ce bărbia începu să îi tremure vizibil. înghiţi în sec spasmodic, se scuturâ, apoi se aruncă peste masă, dărâmând şi alte capsatoare, după care apucă de caserolă şi o vărsă cu boltă în coşul de gunoi.

- Asta n-o să mâncaţi, strigă ea.
- Nu, strigă Arno, agăţându-se disperat de farfuria pe care ea încerca să i-o smulgă cu ambele mâini.

îşi înfipse furculiţa în carne şi muşcă din ea, aruncându-i mamei o privire atât de disperată, încât şi ea îşi tăie imediat o bucată şi începu să mestece cuminte. Carnea îi lăsa fâşii printre dinţi şi avea gust de Old Spice.

- Delicios, zise Arno cu gura plină.
- Mmm, exclamă şi mama.

Apoi adună câteva boabe de orez şi îi făcu bunicii un semn de încurajare din cap.

- Aiurea, pufni ea smulgându-i lui Arno definitiv farfuria. Adună resturile de ceapă de pe jos şi luă apoi receptorul telefonului. Doamna Jablonsky? Fiţi amabilă şi luaţi nişte bani din casă, apoi mergeţi până la brutar, zise ea, moment în care bunicul îşi propti capul în mâini şi clipi printre degete, de parcă tocmai s-ar fi trezit.
- Hilde! zbieră el, tocmai când ea încheia rostind cuvintele „soţul meu are nevoie de ceva dulce“.
- Ce-i?
- Nu ţi-e bine?
- Dar trebuie să mâncaţi ceva!
- Doar nu vorbeşti serios!
- Aveţi deja planuri pentru sfârşitul săptămânii? interveni Arno rapid şi un pic prea tare, în vreme ce

mâna lui căuta genunchiul mamei.

- Să o caut pe Jablonsky în buzunare, mormăi el.

Ce vrei? exclamă din nou bunica. Doar nu pot să plec de aici.

Bunicul ridică din sprâncene.

Da, sigur, asta e imposibil.

Bunica îşi ţuguie buzele.

- Vouă nu poate omul să vă facă nicicum pe plac, strigă ea.

Se ridică dreaptă în mijlocul încăperii, deşi era evident că îi venea greu. Şoldul îi tresălta mereu într-o parte când încerca să-şi distribuie greutatea pe picioare.

- Ei, noi ieşim în oraş astă seară, strigă Arno, de data asta i alegoric prea tare.

Mama îşi ridică privirea din agenda ei.

- Ştiţi cumva un restaurant drăguţ? continuă Arno. Vrem să sărbătorim.

Bunica se clătină un pic spre stânga.

Mama clicii cu pixul în aer, apoi îşi trecu mâna peste tâmplă.

- Chiar trebuie? Sunt epuizată.

Bunica îşi duse mâna la gură şi căscă.

- Nu! strigă Arno. Ai promis.

Bunica făcu un pas înainte.

- Aţi merita un pic de distracţie, zise ea. Mi-ar plăcea şi mie să mai ies în oraş. Nu văd nimic altceva în afară de cei patru pereţi ai casei.

- Sunteţi bine-veniţi cu noi! exclamă Arno, care nu observase capcana.

Mama pufni, dar el o privi cu ochii lui mari şi nevinovaţi şi zâmbi.

- Ne-am bucura, adăugă el.

- Imposibil, exclamă bunica. Până terminăm aici, precis se face (>ra nouă. Apoi o să pregătesc cina, o să pun o maşină de rufe la spălat şi, cât merge, mă voi duce

la Helm ca să mă asigur că nu se îneacă în propria mizerie. Până la urmă tot eu trebuie să rezolv totul. Se sprijini de marginea mesei şi adăugă: Şi mâine trebuie să venim la magazin.

- Duminică? întrebă Arno.
- Cineva trebuie să se asigure că luni e totul în regulă aici! zise ca ducându-şi din nou mâna la gură. Ochii i se alungiră, iar pe

obraji i se formară pliuri diagonale. Dar mă bucur că voi doi aveţi timp de aşa ceva!

Mama îşi lovi pixul de tâmplă.

Telefonul sună, iar bunicul ridică receptorul.

- Da, soţia mea vine în faţă imediat, zise el. Sper că aţi adus şi factura.

Bunica plesni din buze ca un cal.

- Ascultaţi, continuă bunicul. Doamna Berenth a fost concediată. Spuneţi-i doamnei Wolff să vină la mine când termină în magazin.

- Ai promis, şopti Arno.

Mama făcu o grimasă, fără să ridice ochii.

- Nu mai facem absolut nimic împreună.

- Doar ne vedem toată ziua, protestă ea.

- Asta nu se pune, zise Arno, nu cu adevărat.

- Ce mă interesează pe mine, mă rog frumos, că au fost împreună la pionieri? zbieră bunicul în receptor. Dacă v-a plăcut atât de tare acolo, de ce nu plecaţi în Cuba? Aud că acolo se caută oameni de soiul dumneavoastră.

- Haide, se milogi Arno, doar câteva ore. îi luă pixul din mână şi adăugă: O sunăm pe Babsi, poate are chef să iasă cu noi. Oricum îţi stă tot timpul în ceafă. Aşa omori două muşte dintr-o lovitură.

îşi lăsă capul într-o parte şi îşi împinse buza de jos peste cea de sus.

- Nu vă plătesc ca să-mi ţineţi o oră de istorie, răcni bunicul. Duse receptorul la gură ca pe un aparat de emisie-recepţie. Şi închideţi nasturele, pentru Dumnezeu! Nu suntem la hotelul Inter. Apăsă pe furcă. Parcă ar fi toate croite la fel, gemu el. Apoi se întoarse spre bunica: Ţi-au venit pateurile!

- Mie? zise ea. Eu fac totul doar pentru voi! Dacă nu veniţi niciodată la timp...

- Dă, bine, zise bunicul fluturând spre uşă cu receptorul din mână.

Bunica îşi duse mâna la stomac, de parcă bucăţica de ruladă nu se dusese la vale chiar de tot. Strânse din buze până i se albi bărbia, apoi ieşi pe coridor, nu fără a trânti uşa de sticlă în urma ei.

Dacă lipseşte măcar un pfennig... striga el în urma ei.

Puse jos receptorul şi îşi trecu mâna peste faţă. Pe dosul palmei i se întindeau aceiaşi peri cărunţi ca la urechi.

• Ăştia n-au învăţat toată viaţa decât cum să păcălească statul. Un I »ic de fluturat steagurile şi Pina Colada de Crăciun în Thailanda nu f.ic toate astea să dispară! Se aplecă într-o parte. *No offence.*

Non taken, răspunse Arno, făcând o mişcare dispreţuitoare din mână. Se îndreptă de spate ca un şef de clasă şi îşi puse palmele în poală. Un soldat de frontieră de lângă Zidul Berlinului îi spune altuia: „(!e părere ai despre RDG?“ Celălalt răspunde: „Acelaşi lucru ca şi line“. Primul zice: „Atunci, trebuie să te arestez“.

Bunicul plesni din limbă.

- îmi place, decretă el.

Telefonul sună din nou.

- Nu. Ceva grav? întrebă bunicul, luându-şi sacoul de pe spătar şi vârându-şi braţul liber pe mânecă. Hmm... Nu vă mişcaţi de acolo. Vin imediat!

îşi făcu vânt de la marginea ferestrei şi se răsuci pe călcâie.

- Doamne sfinte! Unul mai prost decât altul, exclamă el ieşind tlin birou.

Mama îşi aranjă eşarfa.

- Atunci, cum rămâne cu astă seară? întrebă Arno. Crede-mă, o să-ţi facă bine să mai ieşi un pic. Altminteri ne prostim.

Ea îşi trecu mâna peste coapsă, care i se dezmorţise în sfârşit.

- în regulă din partea mea, zise chinuit. Dar nu stăm mult.

- Pe cuvânt de pionier, răspunse el, râzând cu toată

gura în timp ce mama se ridica.

Bunica se întoarse cu patru pungi unsuroase în braţe.

- Unde vrei să pleci? strigă ea.
- Din nou în faţă, zise mama, încercând să treacă de ea.

Pungile cu pateuri îi blocau calea.

- Şi pateurile?
- O să mănânc mai târziu.
- Dar înghite un pic de zahăr. Iar îţi apar coşurile alea la gură.

Degetul mic de la mâna stângă se desprinse din gheara cu care ţinea pungile.

- Ca atunci când ai ieşit cu băiatul ăla care nu a mulţumit niciodată pentru ceai, continuă bunica, trecând cu mâna peste obrazul mamei, dar de asta nu-ţi mai aminteşti, nu-i aşa?

- Se poate.

Mama se răsuci sub atingerea bunicii.

în spatele ei o auzi povestindu-i tatei despre Uwe şi despre mâinile acestuia în buzunarele de la pantaloni ale lui Babsi, în timp ce ea intra în magazin, trecând pe lângă un grup de fete fără şosete care îşi ţineau mâinile la gură în mijlocul numeroaselor perechi de pantofi. Dincolo de chicotelile lor se afla bunicul, cu mâna pe umărul unei tinere foarte machiate.

Doamna Jablonsky (sau poate o altă vânzătoare. Dar ea e singura pe care o cunosc după nume şi care lucra încă de pe atunci pentru noi, respectiv doar pentru bunica acum, aşadar îmi vine mai uşor să îmi închipui scena cu ea).

Doamna Jablonsky se îndreptă alergând spre mama şi îi arătă o revistă ilustrată.

„Zâmbetul acestei frumuseţi braziliene face soarele să răsară“, scria alături de fotografia în care era prezentată tocmai acea tânără femeie.

- E fosta iubită a sportivului ăluia, mormăi ea, împungând pagina cu degetul.

- N-o cunosc, zise mama.

- Blondul acela care a câştigat multe chestii, zise doamna Jablonsky.

Bunicul râse în gura mare. Fără să lase mâna de pe umărul îngust,
se aplecă spre casă. Sertarul sări şi clopoţelul răsună.

- Ca la câinii lui Pavlov! exclamă el râzând şi mai

tare.

De la raionul de sport sosi alergând o altă vânzătoare.

- Asta nu e...? mormăi ea.

- Ba da, ea e, răspunse mândră doamna Jablonsky, de parcă ea cu mâna ei ar fi târât-o în magazin, apoi îi întinse revista.

Cealaltă vânzătoare făcu ochii mari.

- Dar s-au despărţit! exclamă ea.

Nu ştiai?

Mama gemu. împinse revista din drum şi se îndreptă spre buni- < u 1, al cărui braţ se mişca de la stânga la dreapta, ca un reflector deasupra unei discoteci dintr-un parc industrial. O observă abia când se află exact în faţa lui.

- Iată şi achiziţia mea cea mai bună, zise el întorcând-o uşor pe lânăra celebră.

Colţurile gurii îi tresăltau. Ridică braţul şi degetele îi dispărură în mâneca de la cămaşă.

- Permiteţi-mi să v-o prezint pe mâna mea dreaptă, zise el apoi, inlinzând braţul spre mama.

Fosta prietenă a sportivului îşi îndepărtă părul lung şi negru de pe umeri şi atinse foarte uşor mâna mamei. Unghiile îi erau albe şi i olţuroase, de parcă şi le-ar fi tăiat cu maşina de tăiat hârtie.

- Fiica mea o să se ocupe de dumneavoastră, zise bunicul dând aprig din cap, dacă doriţi chiar în limba dumneavoastră maternă.

îi puse mamei degetele pe spate, trecându-i-le peste coloană în jos ile parcă ar fi căutat butonul potrivit şi, într-adevăr, din mama se revărsă imediat: „Prazer em conhece lo, o que posso fazer por vocâ?“ şi probabil chiar mai mult, dar nu-mi ajung mie cunoştinţele de limbi străine ca să redau chiar totul.

Iar celebrităţii cu atât mai puţin.

De fapt, doar tatăl ei era brazilian, admise ea jenată, ea nu vorbea portugheză decât „un poquito“.

- Um pouquinho, zise mama dându-şi ochii peste cap, ce-i drept doar spre mine, „un poquito“ e în spaniolă, şi apoi i se adresă celebrităţii din nou în germană, conducând-o spre rafturile cu noua colecţie de primăvară.

- La ce v-aţi gândit?

- Ah, nu am nimic special în minte, zise fosta prietenă a sportivului şi chiar se putea vedea că aşa era.

Mama netezi nişte margini, desfăcu două perechi de pantaloni lipite, scutură din cap şi scoase în cele din urmă o rochie.

- Pe aceasta tocmai am primit-o, zise ea ridicând umeraşul în aer.

Celebritatea atinse cu grijă materialul.

- Mmm, frumos.

Mama ţinu rochia în faţa corpului slab.

- Este exact culoarea dumneavoastră.
- Mmm, zise celebritatea din nou.
- Aţi dori, poate, să o probaţi?

Mama desfăcu mânecile şi le lăsă să bată ca nişte aripi în sus şi în jos.

Celebritatea mângâie nehotărâtă modelul.

- Da, poate.

O privi pe mama de parcă decizia ar fi fost a ei şi, după se scăr- pină într-un punct de pe fund, îi permise să-i arate unde erau cabinele de probă.

Mama aşteptă discret la o anumită distanţă, având aţintiţi asupra ei ochii mereu la pândă ai bunicului, de o parte, şi pe cei ai vânzătoarelor, de cealaltă parte. Draperia începu să tremure.

- Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie de ceva.

Pantofii cu toc se loviră de picioarele metalice ale taburetului.

- Cred că îmi este un pic largă, se auzi surd din spatele draperiei mătăsoase.
- Nu e nicio problemă, vă aduc imediat o măsură mai mică, exclamă mama, urmând apoi linia punctată lăsată de tocuri pe covor.
- Şi? Ce vrea? şuieră bunicul.
- Şi? Cum e? întrebă doamna Jablonsky.

Mama îşi dădu ochii peste cap.

- Ei ce? Vreo măsură mai mică, asta vrea.
- Pare tristă? întrebă cealaltă vânzătoare.

- Nu prea, răspunse mama frecându-şi bărbia.
- Nu poţi să te bazezi pe impresii, zise doamna Jablonsky. Când eşti mereu observată, aşa cum e ea, nu-ţi poţi permite să îţi arăţi sentimentele. Dar în interior... adăugă ea, dând din cap ca pentru sine.

Ar trebui să începem să adăugăm şi alte măsuri, oftă mama. Pur şi simplu două măsuri mai mici şi toată lumea e fericită. Se întoarse spi c cealaltă vânzătoare şi zise: Aduceţi-mi măsura 34 din depozit.

O clipă. Bunicul o prinse pe vânzătoare de braţ. Ce măsură are pe ea acum?

- 36, zise mama.

E foarte bună pentru ea, pentru 34 are sânii prea mari. încearcă tu să-i explici asta, pufni mama.

Doamna Jablonsky îşi duse mâna la piept.

Să fii părăsit în halul ăsta... Tocmai când îşi planificau nunta! Doamne Sfinte! Nu puteţi să continuaţi conversaţia în altă parte? exclamă bunicul. Dă-mi o altă măsură 36.

Scoase cheile de la cingătoare, îi luă mamei rochia din mână şi I »ase eticheta în sus. Marginea zimţată trecu pe sub etichetă. De trei ori încoace şi încolo şi aţa se desfăcu.

- Pix, strigă bunicul plesnind din degete.

Cealaltă vânzătoare scoase un pix din jachetă.

El luă eticheta de hârtie pe care era imprimat preţul şi pictă un 34

I rumos şi rotund.

- Oamenii vor să fie minţiţi, zise el hotărât, asta le economiseşte efortul de a o face ei înşişi.

Mama se uită la el circumspectă, dar se duse totuşi la cabină şi

II npinse rochia pe după perdea. Din cabină se auziră zgomote agitate, de parcă ar fi speriat un animal din vizuină.

Prima rochie 36 căzu la pământ, în timp ce picioarele desculţe intrară în cealaltă. Ploaia se izbea în diagonală de fereastră.

- Cum e, întrebă mama, se potriveşte?
- Aşa cred, se auzi din cabină.

Perdeaua fu dată la o parte. Celebritatea lipăi până la oglindă şi începu să se întoarcă pe vârfuri în stânga şi-n dreapta.

- Da, îmi stă mult mai bine.
- Ca o a doua piele, strigă bunicul, venind din spate alergând.

îşi duse mâna la gură şi o înconjură, de parcă ar fi admirat o sculptură la muzeu.

- Superb.

Celebritatea din oglindă radia.

- Culoarea nu mă face să arăt prea palidă?

- Palidă? Bunicul se apropie mai mult de ea. Câteodată apare pc aici câte o ţipă albă ca o pâine umflată, zise el, ducându-şi secretos mâna la gură, atunci pot să zic că e palidă. Dar cu tenul dum neavoastră... Se întoarse şi mai dădu un tur în jurul ei. Şi cu silueta asta... Oare e ceva ce nu puteţi purta?

Fosta prietenă a sportivului zâmbi din nou. Se duse înapoi în cabină şi trase draperia în urma ei. Bunicul îi făcu semn doamnei Jablonsky să se apropie şi îi şuieră ceva.

- Superb, zise el încă o dată când celebritatea ieşi din cabină, chiar dacă avea acum rochia pe braţ.

Dar, în loc să o conducă direct la casă, o întoarse - oftând nostalgic „Brazilia!“ şi „Jumătatea blândă a Americii de Sud!“ - în cealaltă direcţie.

- Mmm, şopti celebritatea în timp ce el o împingea prin raionul de iarnă.

- Se spune că Rio de Janeiro este cel mai frumos oraş din lume! continuă bunicul să se extazieze.

- Mmm, făcu celebritatea din nou.

- Firma mea, zise el acţionând din nou braţul felinar, îmi ocupă din păcate tot timpul, dar n-aş vrea să mor fără să apuc să văd Pâo de Aşiicar. Făcu un ocol larg şi o împinse până dincolo de pălării. Aveţi cumva vreo recomandare?

- Ah, ştiţi, am fost o singură dată la Rio, la carnaval, mormăi celebritatea.

- Ah, carnavalul! E cu totul altceva decât al nostru, nu-i aşa? exclamă bunicul. Germanii au impresia că sunt cine ştie ce glumeţi doar pentru că îşi pictează o dată pe

an nişte puncte colorate. Dar în Brazilia! Acolo, sărbătoarea face parte din cultură, a crescut în decursul secolelor! Pentru... cum se spune? Cariocas, nu? Este un stil de viaţă!

Mmm, zise celebritatea pentru a treia oară, uitându-se nesigură *1 >iv mănuşi, moment în care bunicul făcu o curbă largă prin pădurile l n ipicale, prin muzică, ba chiar şi prin fotbal, ah, Pele, dar fosta prietenă a sportivului nu părea să aibă habar nici măcar despre acesta, iu;l fel încât o imensă uşurare i se citi pe faţă când doamna Jablonsky apăru, în sfârşit, cu aparatul foto actual al bunicului în mână.

O fotografie pentru albumul de familie? întrebă el în timp ce o conducea hotărât pe celebritate spre casă, mai exact spre logoul uriaş ¿ăl un stat de om pe care scria „Schneider".

A, nu, zise ea chicotind prefăcut, însă apoi tot se lăsă fotografiată lui re „e" şi „i".

bunicul o cuprinse pe după talie. Cu cealaltă mână scoase una «.lintre pungile Schneider din spate, de parcă ar fi avut-o acolo tot I impui.

- Cartofi prăjiţi cu sos! strigă doamna Jablonsky.

Bunicul ţinu punga între ei, astfel încât noul logo, care acum nu mai avea picioarele de bunică, ci un M şi un S împletite artistic, se vedea foarte bine. Celebritatea zâmbi. Cu toate astea, ploua în continuare.

Bliţul sclipi o dată, de două ori. Şi o a treia? Ah, de ce nu, nu costă nimic, nu-i aşa?

- Superb, zise bunicul când vânzătoarea termină de fotografiat.

Celebritatea dădu să îşi deschidă geanta.

- Nu, vă rog, este plăcerea noastră, exclamă bunicul, înăbuşindu-i I notestele prea puţin hotărâte cu o sărutare de mână.

Cu zâmbetul său cel mai şarmant pe buze o însoţi spre uşă, apoi mai strigă ceva în urma ei, în timp ce ea dispărea în spatele vitrinei aburite.* După aceea se răsuci pe un călcâi şi îşi frecă mâinile.

- Am rezolvat! zise el.

Obrajii îi străluceau umezi.

- Doamnă Hoffman! Cinci exemplare din fotografii, luni-dimi- neaţă la mine pe birou.

- Fă-mi şi mie o copie, Michi, strigă o a treia vânzătoare apoi, iute, se întoarse spre bunicul şi adăugă: Pe care o s-o plătesc eu, desigur.

- Nu pot decât să sper, zise el.

Doamna Jablonsky ieşi în fugă din cabină.

- A uitat ceva, strigă ea agitată, ridicând în aer o agrafă de păr.

Mama gemu.

- Daţi-o încoace, zise ea, poate o mai prind din urmă.

Luă agrafa şi alergă afară.

Ploaia îi bătea în faţă. Ţinu mâna în dreptul frunţii, dar trotuarul era complet gol. Umezeala i se întindea pe spate.

Alergă până în mijlocul străzii, care începea în sfârşit să arate a stradă. Benzile de circulaţie fuseseră proaspăt asfaltate, iar pe lângă trotuar străluceau alveole de oprire cu margini albe, pentru care încă nu prea existau maşini, în schimb se instituiseră o sumedenie de interdicţii de parcare, doar pe timp de zi; doar femei, direct în faţa ei; doar clienţi şi vehiculele parcate ilegal, ce aveau să fie ridicate pe cheltuiala proprietarilor. Ici şi colo câte o casă era înconjurată, ca un copil în ţarc, de un gard de metal, iar în mijlocul acestei mizerii cenuşii şi maronii ieşea în evidenţă magazinul, de parcă cineva ar fi trecut iute cu o cârpă peste o masă prăfuită. Se uită în sus spre faţada renovată şi îl văzu brusc pe băiatul din vecini la fereastra de la primul etaj, cu perdeaua ca un văl peste părul blond. Avea degetul în nas, vârât aproape până la rădăcină. Ea văzu cum se răsucea în nas, cu forma iţindu-i-se prin piele, ieşind apoi din nou la iveală şi dispărând imediat în gură. O pungă de gunoi sprijinită de perete

foşni în vânt.

Se întoarse pe un călcâi şi alergă înapoi în magazin.

- Prea târziu, le anunţă ea pe vânzătoarele care încă se mai aflau la casă.

- Poate că o să se întoarcă, zise una cu speranţă în glas.

- Pentru o agrafa? pufni doamna Jablonksy. Aiurea, eu pentru asta nu m-aş întoarce.

Mama puse agrafa - de care erau agăţate câteva fire negre - la casă.

- în realitate e şi mai drăguţă, nu? zise una dintre vânzătoare.

- Asta e durerea, care îi face ochii să strălucească, răspunse doamna Jablonsky. E o adevărată ruşine cum a părăsit-o. Aş putea să plâng.

Bunicul ridică sprâncenele.

Labor omnia vincit, zise el sec.

Vânzătoarele îl priviră fără să înţeleagă.

Doamne sfinte, oamenii devin tot mai proşti, bombăni el,

1**1** tcându-şi mâna peste faţă.

I ,a guler avea firimituri de la foitaj.

La muncă! Mai avem şi alţi clienţi.

Vânzătoarele schimbară o privire.

Bunicul plesni iute din degete.

- Zât, făcu el.
- Ei, serios! ţipă una.
- Zât! făcu el din nou, aşa cum ai goni o mâţă care îţi ronţăie pantofii.

Le întoarse spatele celor trei şi privi stoic doar înainte, până când ule se îndepărtară „evident nu pentru a face ceva, ci pentru a bârfi în i ontinuare la bucătărie. Să nu creadă că nu ştiu!“

Se întoarse apoi spre mama.

- Ar trebui să ni se acorde un ordin fiindcă nu le lăsăm să se i lescurce singure, zise el umflându-şi pieptul, de parcă ar fi vrut să i se acorde ordinul pe loc.

Admise să îi fie scuturate firimiturile de pe jachetă.

- Câteodată am impresia că nu sunt de dincolo de Zid, ci de pe lună. Făcu un pas înapoi şi trase de manşetele de sub mânecile hainei, apoi zise: Vino la mine în birou înainte să pleci.

Mama ridică privirea.

- Despre ce e vorba? întrebă ea.

El îşi lăsă braţele să cadă şi afişă o expresie serioasă.

- Hai să vorbim despre asta mai târziu, zise el.

De afară venea un aer rece şi umed. Colţurile gurii i se ridicară brusc şi alergă spre uşă cu braţul drept întins.

- Schneider, la fel ca numele de pe uşă, lătră el lăsând-o pe mama singură la casă.

Ea îl privi în timp ce mergea iute în faţa unei perechi, pe blugii cărora umezeala se contura în sus într-un albastru-închis, şi observă cum râdea la propriile lui glume. Cum femeia aproba din cap.

Mama ocoli casa, deschise pumnul şi lăsă firimiturile să cadă îirl coşul de gunoi, în timp ce stomacul i se strângea, „pentru că evident I aveam impresia că făcusem ceva greşit!“

- Dar de ce evident? am întrebat eu.

Ea se încruntă.

- Pentru că ştiam că nu făcusem nimic cu adevărat bine, zise ea.

Părul îi era întins pe pernă ca o pânză de păianjen.

- Trei ore m-a lăsat să mă perpelesc, până când în sfârşit a plecat şi ultimul client. Dar asta nu a fost de ajuns. Am urcat în maşină şi am traversat jumătate de oraş fără un cuvânt. Abia când am ieşit din Zehlendorf a început să vorbească. Mi-a spus că a cumpărat un teren, pentru a deschide o a doua filială la Berlin. Aşa, pur şi simplu. Evident că nu ne-a întrebat pe niciunul dintre noi, dar bineînţeles că trebuia să considerăm ideea minunată!

încercă să se proptească în cot. Umărul îi era într-atât de ascuţit, încât îi ieşea prin piele ca o bâtă de baseball. Am sărit în sus şi i-am potrivit perna la spate, în timp ce ea scutura energic din cap.

- Pe o ploaie torenţială, în noroi pe şantier. Doar ca să-mi arate un magazin care nici măcar nu exista încă.

Am luat sticla de apă de pe noptieră şi i-am turnat în pahar.

- Voia să te bucuri, am zis.

- Tocmai asta e, răspunse ea gemând, frecându-şi apoi fruntea.

I-am întins paharul. Luă o înghiţitură după câteva proteste, apoi
se lăsă din nou pe spate. La rădăcina părului îi sclipeau perle de sudoare. Am scos o batistă de hârtie şi i-am tamponat fruntea. Ea îmi dădu voie să fac asta, deşi gestul îi displăcea, dar se grăbea prea tare pentru a-şi

permite o ceartă, să mergem mai departe, înapoi în maşină, ce avea de gând cu firma (multe) şi ce aştepta de la ea (şi mai multe), înapoi în centru, unde traficul se întindea precum caramelul printre dinţi. Abia reuşi să-l convingă să nu se mai ducă încă o dată la magazin ca să-i arate planurile. Dar, chiar şi aşa, era în întârziere. Când deschise în sfârşit uşa, Arno nu mai era acolo. în schimb, de chiuvetă atârna un bilet cu adresa barului, iar dedesubt era scris: „Nici să nu te gândeşti!“ Semnul de exclamare, al cărui punct aproape

. a perforase hârtia, era singurul pe care îl putea deschi în timp ce mergea pe strada întunecată, pe care, desigur, nu funcţiona niciun |UÎIp de iluminat. Doar cu greu reuşi să citească numărul casei, sub • **arc** era sprijinită o pereche care se săruta. Iar în interior nu era cu i m **1**11 mai bine. încăperea prelungă era atât de întunecată, încât dură o veşnicie până îi găsi pe ceilalţi. De fapt, Babsi fu cea care o descoperi **pe** ea. Pe diagonală în bar, răcni: „Ai venit în sfârşit!“, apoi se aplecă pesle Arno şi îi făcu semn mamei. După aceea o trase aşa de tare spre N încât mama aproape că se prăbuşi peste fata care stătea de partea cealaltă a lui Babsi. Abia când se eliberă din braţele care o ţineau pe după gât reuşi să-l salute şi pe tatăl meu, iar Babsi sări imediat ca să-i lase ei locul, foarte atentă să nu dea naştere vreunei bănuieli de genul episodului Uwe.

Mi-am învăţat lecţia, o asigurase ea pe mama când reapăruse brusc, cu câteva luni în urmă, fără bani, fără vreun plan, dar i K I raordinar de voioasă.

I ăcea ceva, la fel ca restul oamenilor de pe acolo, dar în primul i rtntl nu-şi făcea griji. Sigur că era entuziasmată de Berlin şi Berlinul de ea. în decursul unei singure săptămâni, îşi făcuse mii de prieteni, **Ctu** e o învăţau tot ceea ce trebuia să ştie despre noua Germanie. Ea i unoştea toate cotloanele, fiecare club ascuns, fiecare locuinţă i K upată în care puteai primi tot ce mama nu voia, dar ar fi trebuit să încerce măcar o singură dată, doar o înghiţitură, doar un fum, haide,

0 să te distrezi, ba nu, de unde vrei să ştii dacă nici măcar nu încerci, un trebuie să mănânc rahat ca să ştiu ce gust are etc. etc. Dar, înainte de toate, încă o iubea pe mama. Iar mama o iubea pe ea, deşi, atunci Dând Babsi - după prima masă în trei - dispăruse în sfârşit aruncând în aer un sărut, nu-i venise altceva în minte decât scuza „ne

1 unoaştem de o veşnicie“, ca să-i netezească lui Arno încruntarea de pe frunte. Dar acesta se ferea ca de dracul să o critice pe prietena ei Cc-ii mai bună şi să rişte astfel să-i amintească mamei că încă nu erau împletiţi definitiv. în schimb, căuta consecvent argumente care să fie în favoarea lui Babsi, ceea ce era destul de dificil, căci aceasta era - i liiar şi la aproape de 30 de ani - la fel ca pe vremea şcolii. La fel de

naivă („înţeleaptă“ zicea el), la fel de copilăroasă („naturală“), desigur la fel de frumoasă, poate doar un pic mai încrezută. Cel puţin asta I credeam eu că voia mama să spună când aminti că ea fusese mereu I preocupată de părul ei.

Era evident că avea o coafură nouă, care mamei nu-i plăcea, dar lui Arno îi sări în ochi imediat şi îi plăcu foarte mult, ceea ce anunţă pe loc cât se poate de încântat.

- Mulţumesc! răspunse Babsi strălucind. Jule m-a tuns.

Puse mâna pe spatele fetei - care evident era şi ea nouă - nu doar în Berlin, ci şi în locuinţa lui Babsi, şi pe deasupra „o coafeză! minunată!“, cum exclamă Babsi - şi îşi aranjă din nou părul.

- încă nu sunt coafeză cu adevărat, se apără fata, dar fac un curs şi | mă bucur mereu când cineva mă lasă să exersez un pic.

- Nu e grozav? Coafeză? Nici nu mi-ar fi trecut prin cap! exclamă Babsi. în fiecare zi cunoşti oameni, poţi să povesteşti toată ziua şi mai eşti şi plătit pentru asta! E cea mai tare meserie din lume! Se uită într-o parte şi adăugă: Nu crezi?

Sprâncenele mamei o luară în direcţii diferite, ca un vierme tăiai la mijloc.

- Mmm, şopti ea.

- Ah, tu! zise Babsi împungând-o în umăr. Nu toată lumea poate să-şi găsească împlinirea lăsându-se exploatată cu totul.

- Câteodată e cam plictisitor, zise Jule puţin jenată, dar mai ai timp şi pentru altceva.

Sprâncenele mamei se îndepărtară şi mai mult.

- Ce fel de lucruri?

Jule ridică din umeri.

- Odihnă. Plimbări. Vizite la prieteni. Aici, la Berlin,

poţi să faci o mulţime de lucruri.

- Şi încă cum! strigă Babsi, începând alte osanale la adresa oraşului.

La care mama răspunse din nou cu o tiradă plină de ură, pe care simţi apoi nevoia să o redea şi în timp ce îmi povestea mie, inclusiv obiecţiile lui Arno, care se străduia din răsputeri să-i estompeze ura

I"•nlru Berlin. Ceea ce îi oferi evident ocazia să se enerveze din nou ilin pricina lui.

în rest, despre următoarele ore nu am reţinut foarte multe, chiar i.l.ică sunt sigură că mama mi-a povestit întreaga discuţie. Dar pe ii l u nci mi se părea că era totul doar un pretext pentru a-i pune tatei în gură cât mai multe afirmaţii complet ridicole în ochii ei. Iar pentru ¡iMa nu voiam să-i ofer audienţă. Am lăsat-o să vorbească, fără să iiscult cu adevărat şi fără să bag de seamă că prin descrierea inter- **111**inabilă a felului său lipicios de a fi nu îl lua neapărat în râs pe el, cât hi dezvăluia propria nelinişte. Că acele comentarii acide nu erau i lecât un tampon pentru a amortiza un pic coliziunea iminentă.

Abia când părăsiră cu toţii barul şi porniră spre casă în noaptea rece, când trecuseră deja de şaormerie şi se apropiau de uşa de la lui rare, Arno o opri brusc, iar eu am ciulit urechile.

Nici măcar nu am ciocnit un pahar! strigă el, ridicându-şi braţele în disperare, privind în stânga şi în dreapta, înainte să o conducă hotărât pe mama prin intersecţie.

- Ah, lasă asta acum, zise ea.

Nici vorbă, răspunse el, apoi se îndreptă cu paşi repezi spre o lereastră luminată uşor.

„on-op“ clipea în albastru deasupra vitrinei, prin care se vedeau cutiile de bere întinzându-se prin magazin în două linii lungi ca două scânduri. în spatele tejghelei stătea un bărbat mărunţel cu părul rar şi lestul de lung, pe care şi-l pieptănase cu cărare într-o parte, şi privea ■,pre un televizor. Când intrară în magazin, sări imediat şi le ură bună seara, de parcă ar fi fost un pitic.

îşi ţinea spatele drept ca lumânarea şi avea chipul rotund. Braţele ţi o bună parte din burtă erau vârâte într-

un pulover de lână cu dungi, care părea că îi dă mâncărimi.

Arno se îndreptă spre un raft.

- Ce zici? Piccolo sau cea adevărată? întrebă el, scoţând o sticlă de pe raft.

- Una mică ajunge! zise mama.

Din partea din spate a magazinului se auzea muzică.

- Poate au şi şampanie, strigă Arno, apoi alergă mai departe prin magazin.

Mama aranjă sticla la loc şi se duse după el.

La capătul culoarului se aflau câteva cabine telefonice, unde o femeie cu basma se apleca deasupra unui receptor, de parcă ar !î trebuit să se ascundă sub el. Alături de acestea un automat de jocuri,! iar un pic mai departe un computer, în faţa căruia doi tineri sc| împingeau reciproc la o parte. Unul avea un cercel de argint în ureche, pe care îl tot răsucea. Celui de-al treilea, care se afla pe un scaun de birou, nu i se vedeau decât mâinile, care scriau la tastatură. „Vă rugăm nu deranjaţi! Linişte, stimaţi clienţi!“ scria cu creionul pe o foaie A4 de deasupra uşii, iar dedesubt acelaşi lucru în rusă, ceea ce mama, la cât era de deşteaptă, nu putea decât bănui.

- Bunicul a fost de părere că e pierdere de vreme, îmi explică ea, părând într-adevăr uşor jenată de cunoştinţele ei slabe de rusă, şi nu puteam să n-o cred.

Se îndreptă spre partea cealaltă a magazinului şi îl văzu pe bărbatul de la tejghea stând încă în poziţia de drepţi, cu umerii traşi în spate, cu pieptul în afară. Pe chip avea un zâmbet încremenit. Pe ecranul de lângă el străluceau în patru pătrate albăstrui imaginile camerelor de supraveghere.

Mama îşi lăsă privirea să alunece peste construcţia nesigură de metal, pe care abia dacă se afla ceva. Două sticle de şampon ici, un pachet de hârtie igienică colo, o mână de becuri în cutii de carton, care arătau de parcă cineva ar fi dormit peste ele. Abia mai în faţă rafturile erau pline din nou, cu pachete de biscuiţi, sărăţele şi borcane cu conţinut nedefinit.

Din camera din spate se auziră răcnete.

180 SARAH STRICKKR

Mama luă unul dintre borcane şi îl întoarse cu fundul în sus. Boabele de muştar răscolite coborâră prin pasta făinoasă ca într-un glob de sticlă. Vânzătorul urlă ceva. Mama puse speriată borcanul la loc şi se îndreptă din nou spre locul din care venise.

A mo se apropie de ea cu câte o sticlă în fiecare mână, ridicând allcmativ braţele.

Nu au şampanie.

I'inerii râseră în gura mare. Cel cu cercel sclipitor îl plesni pe umăr pe unul dintre ceilalţi doi.

Alb sau roşu? întrebă Arno.

îi îndesă mamei în mână o sticlă de vin spumant cu aromă de ' ftpşuni. Ea se uită la etichetă fără niciun chef.

Muzica deveni tot mai puternică.

1)inspre casă se auziră strigăte furioase.

E târziu, zise ea, nu vrei să o lăsăm baltă?

Nici nu intră în discuţie, strigă Arno. Am zis că sărbătorim, aşa i ă asta o să facem.

Dar am fost în oraş, nu e suficient? Mama îi întinse lui Arno M (da. Dacă beau ceva înainte de culcare, mâine o să mă doară capul.

- în acest caz, îţi vei aminti toată ziua că eşti cea mai bună piidentă din lume, zise tatăl meu, apoi râse plin de mândrie pentru această mică răutate. Gândeşte-te la asta ca la un suvenir, adăugă el, ilar tinerii făceau aşa o gălăgie, încât abia se mai puteau înţelege.

Cel fără cercel se aplecă peste cel de pe scaun şi scrise ceva pe tastatură.

- Ah, haide, zise mama.

încercă din nou să-i dea sticla înapoi, dar el ridică mâinile într-un gest de apărare.

- Aşadar, chiar vrei ca eu să sufăr, spuse ea.
- Aiurea, n-o să te doară capul, zise el.

Şi poate chiar adăugă ceva mai mult, dar totul devenise de neînţeles, după ce bărbatul rotund şi mărunţel sosise zbierând ceva ce părea înspăimântător, ceea ce putea să fie şi din pricina limbii ruse. lei şi colo mai insera câte un cuvânt în germană, apoi continua în rusă, curva, rabota, clientelă, saidniţia.

182 SARAH
STR1CK.HR

Şuiera şi pocnea din gât de parcă s-ar fi apropiat o furtună. Apoi se năpusti în camera din spate pe lângă mama şi Arno, gesticulând sălbatic, de parcă ar fi prezentat şi versiunea pentru surzi.

Tânărul fără cercel se ridică. Era cu trei capete mai înalt dccâl vânzătorul, dar pe chip i se citea clar nesiguranţa. Răspunse cam cu I jumătate de gură, la care bărbatul cel mărunţel ridică braţul spre el. Mâna sa mică se strânse în pumn, ceea ce îl făcu pe tânărul cu cercel să plece de lângă computer şi să înceapă să urle ca din gură de şarpe, lucru care îi reuşea mai bine decât prietenului său.

Stăteau în mijlocul încăperii şi încercau să se acopere reciproc, cei doi tineri de o parte, vânzătorul de cealaltă parte, făcând alternativ câte un pas înainte şi unul înapoi, ca o pereche de dansatori cu o rezervă alături. Când cel cu cercelul ieşi din grup şi se bătu în piept, mama văzu scaunul de la birou dat în spate şi apoi ochii de pisică privind-o peste spătar.

Bubuitul fu atât de puternic, încât mama îl simţi până în stomac.

Ea sări înapoi, zărind vinul spumant care se revărsa printre cioburi pe dalele de pe jos, de-a lungul rosturilor, pe culoar, pe sub rafturi. Se lăsă pe vine şi începu să adune cioburile cu mâna, apoi îl auzi pe Arno exclamând: „Ah, Doamne!“ El se aplecă, dar rămase agăţat la jumătatea distanţei, privind neajutorat în jur. Zbieretele încetară; chiar şi femeia cu basma deschise uşa cabinei şi privi afară.

Micul vânzător sosi în goană şi ridică din nou braţele disperat.

- Vă rog, domnişoară, nu, eu fac asta, strigă el, apoi alergă spre casă.

Mama începu să se târască pe podeaua care mirosea dulceag.

Doar neclar văzu o pereche de pantaloni care se apropiau de ea din cealaltă cameră şi care se opriră la mică distanţă în faţa ei, atât cât licoarea înspumată să nu îi atingă pantofii de piele.

Din direcţia cealaltă sosi vânzătorul, alergând înapoi cu o găleată de apă în mână. El lăsă să cadă pe jos o cârpă murdară, care se coloră imediat în roz.

- Domnişoară, nu, strigă el. Dumneavoastră cumpăraţi, eu fac asta.

Arătă cu mâna spre casă. Apoi se uită peste umăr şi răcni ceva ce
mama nu înţelese.

- Lasă, o atinse Arno pe braţ.
- Davai, strigă vânzătorul fluturând agitat din mâini înainte să se lase şi el pe vine ca să şteargă cu cârpa.

Pantofii de piele se apropiará şi mai mult. Mama se dădu înapoi, iu vreme ce aceştia treceau pe lângă ea peste baltă. Văzu tălpile, care i i ,HI un pic tocite, apoi dâra de un roz palid pe care o lăsau în urmă, p<; măsură ce el înainta pe culoar şi dispărea în spatele lăzilor de bere, asllel încât ea putu să ridice în sfârşit ochii. Şi să privească direct în i ci ai tatălui meu, care o aşteptau deja nerăbdători. El o apucă de p.irlea de sus a braţului, dar mama scutură din cap.

Vreau să strâng repede...

- Nu, zise vânzătorul.

Stoarse cârpa în găleată şi o lăsă să cadă din nou pe jos.

Eu fac, repede, repede, zise el, apoi împinse valul de vin cu r arpa înspre mama.

- Ei, haide, zise Arno.

Mama se lăsă trasă în sus, uitându-se jenată la omul cocârjat de pe podea.

- îmi pare sincer foarte rău.

Nu e grav, zise vânzătorul, făcând o mişcare de alungare cu care f*l ropi şi mai mult vin spre ea.

Mama îşi frecă mâinile de turul pantalonilor.

- Sunteţi sigur?
- Sigur, sigur, strigă el nerăbdător. Voi cumpăraţi.

Arno îi făcu mamei un semn din cap. Ocoli balta care se întindea lol mai mult, aşteptă ca ea să-l urmeze şi îi puse mâna pe spate. Cu cealaltă încă ţinea a doua sticlă.

- Atunci va rămâne cel alb, nu? zise el râzând.

Apoi o împinse pe culoar atât de repede, încât nici nu-i rămase vreme să se gândească. Dar avu timp să se înroşească, desigur. îşi I >lecă privirea, urmând dâra de vin care se întindea până la casă.

Arno puse sticla pe tejghea.

- Şi în afară de asta? auzi ea vocea lui pentru prima dată, cel puţin i Ic când ştia că era a lui.

- Un tortuleţ Yes, vă rog, zise Arno, aplecându-se curios înainte ca să arunce un ochi la televizor. Şi, desigur, sticla de pe jos.

în spate se auziră hurducăieli.

- Spune că nu e nevoie, zise el.

- A, nu, exclamă Arno, apoi adăugă mai tare, spre culoar: O s-o plătim, desigur!

Bărbatul mărunţel răspunse ceva pe un ton răstit.

- Lăsaţi-ne să preluăm paguba, încercă Arno încă o dată.

- Nu e nimic de făcut, zice că marfa care nu părăseşte magazinul nici nu se plăteşte, traduse el.

Cu coada ochiului îi văzu mâinile, care se întinseră sub tejghea şi scoaseră un blocnotes, apoi scriseră câteva cifre pe el, trecând cu creionul de la un rând la altul.

- Banii sunt la tine în geantă, zise Arno.

Mama dădu jos bareta de pe umăr, scoase o bancnotă din portofel cu degetele ei roşii şi o puse repede pe tejghea, înainte ca el să i-o poată lua din mână. Dar ochii ei nu mai rezistară acolo jos. Fără ca ea să le fi permis, se ridicară iute şi îi scrutară rapid faţa, care era acum complet goală. Barba dispăruse. în schimb, obrajii lui păreau moi şi cumva neterminaţi.

Mama îşi lăsă privirea să alunece în jos, observând cămaşa albă la care primul nasture era deschis. Din buzunarul de la piept se ivea un papion negru.

Oare ce face aici în costumul ăsta? se gândi ea ferindu-şi repede privirea, în timp ce îşi ascundea mâinile tot mai lipicioase la spate.

- Restul dumneavoastră, zise el.

Ea ridică din nou capul, dar Arno întinsese deja mâna.

- *Spasiba,* zise el schiţând o mică plecăciune.

Ochii de pisică nu se clintiră.

Arno îşi drese glasul.

- *Spasiba tiebes dapomoş,* zise el, acum un pic mai insistent.

Mama simţi cum se înroşeşte şi mai tare.

- Am învăţat un pic de rusă la şcoală, continuă el, şi dumneavoastră sunteţi din Rusia, nu-i aşa?

în spatele lor, muzica răsuna şi mai tare.

- Ucraina, zise el.
- Şi ce vă aduce la Berlin?

„(*le* mai e şi cu interogatoriul ăsta acum? O să aibă impresia că .imlem de la Stasi“, se gândi mama, apropiindu-se mai mult de irigbea ca să nu rateze nimic.

Munca, zise el, întinzându-i lui Arno punga din plastic.

Ah, şi aici se câştigă mult mai bine decât la dumneavoastră acasă?

lata se uită la cutiile cu băutură. El scutură din cap şi zise:

- Ajut doar.

Şi în rest, ce lucrează? Şi unde? Undeva în apropiere?

I)ar Arno se săturase de întrebări.

Atunci, vă urăm o seară plăcută, zise el, apoi o luă pe mama de mână.

Sări peste ultimele pete de vin, având grijă ca nici ea să nu calce în ele. Abia când ajunseră la uşă se mai uită o dată peste umăr şi strigă i *lubre vecer* spre coridor. Mama îi urmă privirea, întoarse capul spre bărbatul mărunţel şi, dincolo de el, tot mai departe, văzu preţ de o i lipă un zâmbet, zâmbetul lui sau poate un rânjet, unul ironic sau poate inimos, în orice caz un rânjet complet şui, cu buza de sus răsucită în sus, de parcă i-ar fi fost legată cu aţă de nas. Văzu tresărirea din colţurile gurii lui, faţa proaspăt bărbierită, reclama la loto, un panou, apoi braţul tatălui meu, care împinse uşa încă o dată ca să nu (i lovească pe mama în umăr.

Ea se feri, se poticni în urma lui, în timp ce el traversa strada, râzând un pic şi scuturând din cap.

- Ce ţipi ciudaţi mai sunt şi ăştia!

Mama privi în jos.

- Cum adică?
- N-am idee, cumva nu mi se par în regulă.

El apucă punga cu mâna cealaltă, fără să-i dea ei

drumul, şi căută cheile cu degetele rămase libere în buzunarul pantalonilor. Sticla i se lovi de şold.

- Doamne, cum arată iar aici, bombăni el în timp ce împingea prospectele cu vârful piciorului şi o trăgea pe mama prin curtea interioară, apoi în sus pe scări, pentru ca în final să-i dea drumul la mână ca să poată descuia. Ei, atunci să petrecem, zise el, căutând sticla în pungă.

- Mai întâi trebuie să mă spăl pe mâini, zise mama întinzându i degetele ca dovadă.

El râse din nou şi ea se întrebă de ce râdea.

Se duse la baie, deschise robinetul şi se frecă pe mâini cu săpunul până plescăi. Se spălă între degete, zgârie pielea cu unghia mare şi observă liniile de pe buricele degetelor în care culoarea intrase ca nişte cercuri de bătrâneţe într-un trunchi de copac. îşi ţinu degetele sub jet, spălă spuma, dar ce ieşi apoi la iveală fu la fel de îngrozitor ca înainte. O luă de la început, luă o perie în ajutor, frecă şi frecă, dar mâinile îi rămaseră roşii, ba chiar se înroşiră şi mai mult de la atâta frecat, iar prosopul cu care se uscă, într-un sfârşit, pentru că văzu că nimic nu ajută, se făcu şi el roşu, aşa că mai scoase încă unul din dulap. Pentru ca apoi să fie nevoită să spele petele roşii şi de pe acesta.

Ieşi pe coridor, privi pe fereastră prin uşa deschisă de la bucătărie, apoi se auzi spunând: „Mă duc să aduc paharele“.

Dar Arno strigă „am rezolvat“ şi, ceva mai încet, „unde s-o mai potrivi şi asta?“ Difuzoarele de la instalaţia de sunet începură să pârâie. Ceva căzu pe jos.

Mama se întoarse şi se îndreptă spre sufragerie, observând din mers lumânarea aprinsă de pe măsuţa de la canapea şi tortuleţul Yes în forma de hârtie.

- Scuze, zise Arno ridicând de pe jos un CD, căci bunicul meu, îndrăgostit perpetuu de tot ce era nou,

aduna acum CD-uri în loc de cărţi, băgasem ceva aiurea în priză.

Apăsă pe telecomandă, pe care o ţinu cu braţul întins spre display, deşi stătea exact în dreptul lui. în încăpere se auzi o voce onctuoasă.

- Atunci, să ciocnim! strigă el din nou şi prinse sticla între picioare.

Dopul pocni în aer. La gâtul sticlei se adună un abur umed.

Turnă complicat acolo şi dincolo, apoi încă o picătură, până când avură amândoi la fel de mult în pahar, şi ridică unul dintre pahare în aer.

Pentru cea mai bună studentă din toate timpurile!

Braţul ei îl urmă pe al lui.

Noroc, zise el, apoi ciocniră.

Mama îşi duse paharul la buze.

Sunt atât de mândru de tine, zise el privind-o tandru.

Apoi o sărută îndelung, în timp ce mâna lui o apăsa pe spate.

Ba ţinu ambii ochi deschişi, privind ţintă înainte, dar el era mult I >reu aproape ca să îi poată vedea - doar o bucată din nas şi pleoapele, cure parcă treceau una într-alta, pătate, ca atunci când te întorci în i «să şi afară e un soare orbitor.

I .imba lui trecu peste dinţii ei de parcă i-ar fi numărat. Apoi, dintr- i ii lată îi ridică bărbia cu arătătorul şi îşi trecu degetul pe deasupra.

- De ce te consumi atât pentru un nimic? exclamă el. Erau doar pil ova cioburi! O împinse de lângă el un pic şi îi luă chipul în mâini. Nu s-a întâmplat nimic. Degetele lui îi cuprinseră strâns pometii. Aşa e?

Apoi se aplecă spre ea. Capul lui apăru de sub spatele cocârjat asemenea capului unei broaşte-ţestoase. Mama îi văzu pleoapele **111**1 redeschise care străluceau în tonuri de albastru-verzui, de parcă ar li fost fardate, apoi aprobă din cap o singură dată, scurt şi iute.

Era prima dată când îl minţea.

Şi era prima dată când el îi credea minciuna.

- Ei, vezi? zise el.

îi trase degetele strânse spre el, îşi apăsă faţa pe ele şi îi sărută palmele. Apoi o sărută din nou pe gură. începu, în sfârşit, să-i I investească ceva. Iar mama îl ascultă. încerca, într-adevăr, să asculte. Şi nu înţelegea niciun cuvânt. Ea îi povesti despre planurile cu privire la noua filială. Aşteptă ca el să zică ceva şi se enervă când o

făcu. Se uita la el ca să nu se uite pe fereastră; îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii. îl rugă să oprească muzica, pentru că acel cântăreţ o enerva, căci nu nimerea nicio notă, la fel şi başii puternici care dominau oricare alt sunet.

- în sfârşit, linişte, zise ea, când el găsi, în cele din urmă, butonul.

Şi vorbi iute mai departe, pentru că liniştea aceea era încă şi mai rea.

El luă tortuleţul din hârtie şi i-l întinse. Lumânarea topise un pic ciocolata. Degetele lui lăsară urme mate pe glazură, ca nişte cauciucuri umede pe o stradă proaspăt asfaltată.

Mama scutură din cap.

- E deja târziu.

- Cum vrei, răspunse el, vârându-şi apoi tortuleţul în gură.

El spuse din nou ceva, ea răspunse, apoi el tăcu, ceea ce pe ea o enervă.

- Cred că e vremea să mergem la culcare, exclamă ea, sărind iute în picioare.

Arno o urmă în dormitor, se dezbrăcă şi îşi împături hainele aşa cum îl învăţase ea. Le puse pe scaun, nu în dulap, acolo era locul rufelor curate, ceea ce învăţase tot de la ea. îşi îmbrăcă pijamaua şi se întinse în pat, în timp ce ea se lupta cu rochia, al cărei material i se agăţase de fund.

- Chiar n-ar fi trebuit să ieşim, exclamă ea, mâine-dimineaţă trebuie să plec devreme.

El se ridică un pic şi vru să o ajute cu fermoarul.

- Mă descurc, zise ea, apoi adăugă: N-ar fi trebuit să încerci să mă convingi, am mult de lucru.

Trase puloverul peste cap, luă un tricou din dulap şi, în sfârşit, se lăsă trasă în pat de braţele lui desfăcute.

El se aplecă peste ea şi o mângâie pe gât cu palma desfăcută, de sus în jos, fără să se oprească, aşa cum faci când vrei să calmezi un cal.

- Stt, şopti el.

Puse apoi un picior peste ea, strângând-o atât de aproape de el încât nici nu se mai putea mişca. Cotul care îi era prins sub piept o împungea în coaste. Sau poate era cotul lui, nu mai ştia.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, totul o să fie bine, şopti

el.

Pentru că ea nu răspunse, zise:

- Acum dormi, mâine e o nouă zi.

Dar fiindcă ea tot nu răspunse, adăugă:

- Somn uşor.

Dar mama nu dormi.

Rămase acolo cu ochii deschişi, în vreme ce pieptul lui Arno se ridica şi cobora regulat. îl împinse de lângă ea, apoi se duse după el şi îşi lipi faţa de spatele lui cald, sperând în tăcere că va putea să se calmeze datorită respiraţiei lui. Aştepta, fără să ştie ce. Deşi ştia totuşi, Işa cum ştia şi restul lucrurilor.

îl auzea pe Arno respirând şi o irita felul în care o făcea, atât de încet şi de silenţios de parcă s-ar fi furişat. îl atinse pe braţ şi el se opri Imediat; chiar şi în somn era politicos, lucru absolut insuportabil.

Ha simţea noaptea aşa cum o simţi doar atunci când eşti treaz şi i el de lângă tine doarme.

O geană de lumină trecu prin draperie. Ea îşi apăsă mâna pe gură CM să nu scoată niciun sunet şi ca să nu piardă niciun sunet, pândind paşii din curte. Ascultă o sticlă izbindu-se în container, văzu rânjetul •l râmb în faţa ei, dintele galben, buza răsfrântă.

Paşii deveniră mai apăsaţi şi apoi mai înceţi, uşa zgârie podeaua şi npoi liniştea se lăsă din nou.

Dar nici asta nu ajuta.

îşi îndepărtă plapuma de pe ea, începu să tremure, apoi o trase iar până peste umeri. Se întoarse spre dreapta. Apoi spre stânga. După fii re se dădu jos din pat, cu nesfârşită atenţie.

încercă să calce doar pe dalele care nu scârţâiau sau măcar pe acelea care scârţâiau mai puţin. O podea

186 SARA I I
STRICKHR
berlinează e precum o parti-
I ură pe care trebuie să o înveţi pe de rost. într-un loc scârţâie şi trosneşte abia auzit, ca o şoaptă, dar un pas prea departe poate face scândurile să urle brusc, de îţi vine automat să sari pe următoarele. Mama avusese nevoie de luni întregi pentru a studia sunetul noii locuinţe. Pe coridorul spre bucătărie, sări de colo colo fără să scoată un sunet, ca la jocul cu elastic. Luă un pahar şi îl ţinu sub robinet,
II lezând cu adevărat că ar fi vrut să bea ceva, şi se trezi brusc în faţa lerestrei. Apa îi picura de pe degetele ude pe scaun, în timp ce ea se apleca pe spătar şi căuta fereastra opacă.

Dar peretele casei era complet întunecat.

Se uită în sus. Văzu cerul negru. Se uită în jos. Văzu bicicletele şi se întrebă cum de le putea vedea, doar cerul era negru. Se gândi că ar fi trebuit să fie de la lumina lunii.

Se uită spre uşa casei din faţă, care nu era chiar atât de neagră. Dar tot nu era nimic de văzut.

„Du-te înapoi în pat“, îşi zise.

Dar picioarele nu i se clinteau.

Scaunul făcea diverse zgomote. Auzi ceasul din bucătărie numărând secundele, robinetul picurând. îşi pipăi buzele. îşi simţi gura uscată, la fel şi ochii, pe care brusc conştientiza mult prea clar că îi avea, că se mişcau, infinit de încet, infint de greu, că o ardeau tot mai mult; dar nu putea să se ducă în pat, să plece, să lase acea nelinişte în încăpere, după cum nu putea să lase o ceaşcă murdară în chiuvetă.

Timpul se ţâra. Alerga înainte şi înapoi. Se răsucea în cerc. La dreapta. La stânga. Şi apoi începu să alerge. Scârţâitul dalelor, paşi, capacul de la closet lovindu-se de ţeavă.

Mama sări de pe scaun şi alergă înapoi în dormitor, aruncându-se în pat. îşi ţinu răsuflarea până când tata apăru târşâindu-şi paşii.

- Am vrut doar să beau un pic de apă, se scuză ea.

Dar el se băgă lângă ea sub plapumă şi adormi imediat.

Ea nu.

îşi apăsă faţa în pernă. Pumnii pe ochi. Văzu rânjetul lui pe pleoapele ei, îl simţi în stomac, ca pe o bucată de carne greu de digerat. Se gândi că nu va putea adormi niciodată cu acel rânjet în stomac, că nimeni nu ar putea adormi cu acel rânjet în stomac. Şi apoi adormi.

Iar după aceea, nu mai avu chef să se trezească.

- Nuu, mai bine termină-ţi tu articolul, zise ea, nu vreau să-ţi răpese toată ziua.

- Nido grijă, i-am răspuns, pot să scriu un pic ceva mai târziu, i And e doctorul aici.

- Dintr-un pic nu câştigi premiul Kisch[1], răspunse ea şi îşi incrucişându-şi braţele în dreptul pieptului.

îşi ridică bărbia, care acum, când cântărea doar 40 de kilograme, era şi mai ascuţită decât de obicei, şi mă privi cu acea expresie de „Ei, ce zici, am dreptate?“

Poate că nu voia să observ cât de mândră era că nu trebuia să »pună treaba cu „ghiveciul de flori“, ci îşi amintise să menţioneze cu I >remiul pentru jurnalism.

- Cum vrei, am răspuns ridicându-mă, neştiind prea bine dacă să plec sau nu.

I-am pus sticla de apă pe noptieră, ca să nu fie nevoită să se **.1** plece, i-am turnat în pahar şi am pus cartea alături, ca să o aibă la indemână, deşi nu o citea.

- Dar cheamă-mă dacă e ceva, bine?

Am împins scaunul la fereastră, mi-am pus copiile sub braţ, apoi mi-am luat laptopul, care stătea deschis pe jos, şi l-am tras în sus.

Ea pufni.

' Premiu pentru jurnalism, numit după „Reporterul frenetic“

Egon Erwin Kisch (I885-I948)(n.red.)

- Dacă aşa umbli cu lucrurile tale, să nu te miri când se vor strica toate.

M-am aplecat ca să prind un bilet care aluneca din pachet.

- Doamne sfinte, o să ţi se rupă ecranul! strigă ea.

Am încercat să-i explic că un ecran nu se desprinde atât de uşor, nici măcar atunci când chiar te străduieşti.

- Ah, da? pufni ea ironic. La bunica în pod există o cutie întreagă de cărţi care au toate copertele rupte. Mai bine uită-te la ele şi apoi mai vorbim despre asta.

Preţ de o clipă, reuşi să arate din nou ca pe vremuri.

M-am aşezat în birou şi m-am prefăcut că scriu, deşi, de cele mai multe ori, nu făceam altceva decât să mâzgălesc cu markerul printre rânduri. La ora cinci fix, am auzit la uşă bătaia slabă a doctorului. Nu suna niciodată, pentru că nu voia să o sperie pe mama din somn. Faptul că îi spuneam de fiecare dată că era mereu trează nu îi schimba cu nimic obiceiurile.

îmi întinse ceremonios mâna şi mă întrebă „care mai e starea“. Nu eram niciodată sigură dacă se interesa de starea mea sau de aceea a mamei, aşa că răspunsul meu era „ca de obicei“, ceea ce era corect în ambele cazuri.

Se lăsă condus de-a lungul coridorului, de parcă s-ar fi aflat pentru prima dată în locuinţa noastră. Tălpile sale de cauciuc făceau un sunet de ventuză pe podea, în timp ce îşi propulsa înainte corpul masiv. La nivelul oglinzii se oprea mereu şi îşi aranja părul sau ce mai rămăsese din el, apoi ciocănea la fel de încet la uşa dormitorului, de parcă ar fi vrut să o mângâie.

- Intră dacă nu eşti un Schneider, strigă mama de dinăuntru şi, în timp ce el intra, am observat că se ridicase în şezut şi că dăduse plapuma la o parte.

Am aşteptat afară, pentru că prezenţa mea o agita pe

ea, iar pe mine mă agita atitudinea ei de fatucă de la ţară.

- Dar, domnule doctor! o auzeam chicotind, iar pe el, tuşind jenat, ca un ecou, în timp ce clămpănea cu instrumentele lui.

Abia când era gata scotea capul pe uşă şi mă ruga să intru, ca a **11** ii explice ce medicamente trebuia să ia şi ce medicamente trebuia «A ia absolut obligatoriu.

Iără scuze de data asta, ca să fie clar, zise el, încercând s-o pi iveascâ sever.

Hurta i se clătină pe deasupra curelei. îşi băgă mâinile în buzunare P Işi trase pantalonii în sus cu mişcări circulare din şolduri, de parcă <i 1**1** avut un cerc de hula-hoop. Mânecile de la cămaşă îi erau suflecate, a i lei încât i se puteau vedea antebraţele pline de pistrui.

Scoase un bloc din geanta lui având formă de cutie, clicăi pixul de I itugă ureche şi scrise ceva. Mişcările greoaie şi ezitante dispăruseră. hi(a îi strălucea în timp ce se uita de la ea la mine şi invers. Era evident că avea nevoie doar de o clipă ca să treacă de la o stare la alta.

V-am mai scris încă o dată totul aici, zise el dregându-şi glasul. Poale vă asiguraţi că o să le şi ia de data asta.

Asta îi spui ei? Dacă nu ar avea capul lipit de umeri, l-ar pierde '.i pe acesta! exclamă mama, care îţi dădea uneori impresia că scopul -iu principal înainte de moarte era să îndruge absolut toate balivernele din lume.

Doctorului părea să-i placă. îşi strânse buzele ca să-şi înăbuşe un liis, care devenea tot mai jenat de fiecare dată când se uita la mine. Imuietoarea de la geanta lui se închise cu un clăncăit. Apoi se întoarse spre mama şi îşi desfăcu degetul mare şi pe cel arătător de I »arcă ar fi îndreptat spre ea un pistol.

- Vin mâine să te văd din nou, îi zise el plesnind din limbă.
- Abia aştept, zise ea, trăgând la rândul ei spre el.

Păstră degetele desfăcute în aer, în timp ce el ocolea patul, bătând 1 ncă o dată în tăblie. Apoi zise: „Ei

atunci... “ Abia când uşa se închise II urma lui ea se lăsă să alunece în jos. Chipul i se schimonosi, de lai că tocmai ar fi înghiţit sirop de tuse.

Am mângâiat-o pe braţ şi i-am aranjat plapuma, aşteptând ca muşchii să i se relaxeze.

- Mă întorc imediat, am zis, dar ea rămase cu ochii închişi.

Doctorul mă aştepta pe hol, cu braţele încrucişate peste burii laolaltă cu geanta. Merse din nou la o distanţă de trei paşi în urma mea, de parcă eram gardiana de la închisoare. în faţa uşii de la intrare se opri şi mă întrebă când îmi convenea să vină data viitoare, chiar dacă venea în fiecare zi la aceeaşi oră. Din nou îşi trecu mâna prin părul rar. Buzele sale formară o dungă lungă în timp ce scutura din cap.

- Nu arată bine, zise el în sfârşit.

„Bine nu a arătat niciodată“, m-am gândit eu, dar am ţinut asia pentru mine.

Se aplecă şi începu să şoptească ducând o mână la gură, cu ochii în permanentă mişcare, de parcă mi-ar fi dezvăluit codul seifului de la bancă.

Am încercat să reţin măcar câteva cuvinte, pe care să le pot reda bâlbâindu-mă, pentru ca el să mi le explice cu alte cuvinte pe care nu le înţelegeam, dar în cele din urmă am renunţat amândoi. Gâtul îi dispăru între umeri. Am făcut un pas către uşă, iar el întoarse spre mine doar capul şi mă privi cu ochi trişti. în loc să plece, îşi puse geanta pe podea şi îşi răsuci în jos mânecile suflecate, frecându-se apoi pe scăfârlie. Degetele îi lăsară dâre pe frunte. M-am întrebat de ce îşi rezerva atât de mult timp pentru mama. Moartea ar fi trebuit să fie deja rutină pentru el. Faptul că moartea ei îl afecta totuşi atâl de tare mă făcea să mă simt un pic mândră şi mă necăjeam fiindcă simţeam asta. De parcă eu aş fi avut ceva de-a face cu acest lucru. Toată viaţa vrei să pleci de lângă părinţi, faci totul pentru a „nu fi exact ca mama“ şi la sfârşit ai impresia că dragostea sau prietenia pentru ea ar putea să se transfere cumva asupra ta, ca un pulover

pe care îl găseşti în dulap. Dar nu puteam altfel. Mă simţeam flatată, iar când el mi-a spus la despărţire a nu ştiu câta oară că eram într- adevăr la fel ca „stimata dumneavoastră mamă“, am simţit că nici el nu putea altfel.

îmi scutură mâna şi îşi făcu loc cu greu pe lângă mine spre casa •i ârilor, unde chemă liftul. înainte ca uşile să se închidă, ridică mâna şi se interesă:

Aşadar, mâine, la cinci, da?

Am închis cele două iale pe care bunica, de grijă că încă trebuia fii şi facă griji, le montase la uşă, ca întotdeauna fără să mă întrebe. Muncitorii apăruseră într-o bună zi în faţa apartamentului, iar eu I .un lăsat să lucreze, pentru că era mai obositor să mă cert cu bunica fin treacăt fie spus, încă mai e) decât cu mama. Cel puţin, cea din urmă nu ameninţa mereu cu moartea. Nici măcar atunci când ar fi avui într-adevăr motiv să o facă.

M-am întors în dormitor. Ea era acum întinsă în pat. Perna îi alu- i ircase sau fusese aruncată pe jos. Când am deschis draperiile, pe care i loctorul le trăgea întotdeauna în timpul examinării, şi-a dus mâna la «ulii şi a tras aer în piept printre dinţi.

- E totul în ordine? am întrebat.
- Ce fel de întrebare mai e şi asta? gemu ea puternic.
- Adică?
- Tocmai a fost doctorul aici. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, aş fi vorbit cu el, nu te-aş fi aşteptat pe tine, nu crezi?

Mi-am muşcat buzele.

- Voiam doar să ştiu cum te simţi.
- Excelent! zise ea ironic, apoi se văită din nou.

întoarse ostentativ capul dinspre mine, de parcă ar fi vrut neapărat să observ că face asta, aproape înfundându-şi-l în saltea. Tendoanele de la gât îi ieşiră în relief. Respirând sacadat, îşi împinse braţul sub şold, dar îl mută de acolo câteva secunde mai târziu.

Stăteam încă la fereastră, cu ochii asupra corpului

care se foia ne- liniştit, dar la o distanţă sigură de acesta, aşa cum studiezi un animal sălbatic la grădina zoologică.

Doar că, din cine ştie ce motiv, ajunsesem pe partea greşită a gardului.

- Vrei să povesteşti un pic mai departe? am întrebat-o.

Ea se întoarse pe o parte, împinse plapuma sub şold şi înceri* să-şi găsească o poziţie comodă, deşi comod nu mai putea să stea di* multă vreme.

- Ce să povestesc?
- Bine atunci, cum vrei, am zis.

Am ridicat perna de pe jos şi am pus-o din nou pe pat.

- Doamne, dar asta a fost pe podeaua murdară! strigă ifi uitându-se la mine de parcă aş fi pus o grămăjoară de rahat de câine pe cearşaf.

Speriată am tras perna înapoi.

- Nu mai contează, murmură ea scuturând din cap.

Stăteam cu perna în mână fără să ştiu ce să fac cu ea, apoi am luat-o la subraţ şi m-am îndreptat spre uşă. Aproape ieşisem când ca se ridică un pic.

- Şi începe, în sfârşit, să scrii, nu mă mai folosi pe mine drept scuză ca să nu munceşti. Cum o să poţi scrie o carte întreagă dacii pentru un articol atât de mic ai nevoie de atâta timp?

Nu mai ştiu dacă am fost furioasă atunci. Probabil că da. în familia mea nu ne prea ostenim cu circumstanţele atenuante. Pol să-mi amintesc însă de aşteptarea care avea să se termine în sfârşii când ea avea să se calmeze.

M-am întors în birou, am mai tăiat câteva propoziţii, am mai privit pe fereastră, mi-am mai studiat mâinile. Am început apoi, în sfârşit, să scriu. După fiecare al treilea paragraf întreprindeam câte un drum la toaletă sau la bucătărie, drept alibi ca să pot auzi dacă în dormitor se întâmpla ceva. Abia când am adus textul la un final, nu la finalul finalului, m-am încumetat să deschid doar un pic uşa camerei ei.

Stătea acum întinsă pe partea cealaltă şi nu se mişca; poate chiar dormea. Abia când am păşit în cameră am

văzut că avea ochii deschişi. Se uita spre fereastră, deşi nu prea avea cum să distingă ceva fără ochelari, care stăteau închişi ordonat lângă paharul plin cu apă.

M-am întors şi m-am aşezat alături, în sufragerie, răsfoind una i lini i e cărţile pe care le adusesem de la ea de acasă, când, dintr-odată, jîm auzit că mă cheamă.

Mai avem din prăjitura pe care ai adus-o de la bunica? mă fi il i cbă ea când am intrat în cameră, încercând să nu las să se observe Iftnd* tarepuţea.

(iând eram cu ea, facea mari eforturi să-şi controleze într-un fel tialonarea. Dar de îndată ce o lăsam singură, nici măcar nu mai liucrca să se controleze. Digestia ei era complet deranjată. Cu atât m.ii mult mă mira acum că voia taman ceva dulce.

Sigur, chiar destul, am zis eu, apoi am alergat în bucătărie îna- inle să se răzgândească.

Am pus unul dintre triunghiurile marcate cu grijă pe o farfurie şi I fcm împărţit cu furculiţa în porţii mici. în timp ce mesteca, îşi ducea mereu mâna la maxilar, însă mâncă aproape tot din farfurie. Apoi n-a protestat când am şters-o la gură şi chiar a acceptat să-i pun o pilulă m mână. I-am întins paharul cu apă ca să poată înghiţi perla de un i (>/ palid şi aproape am crezut că rezervele ei de furie se epuizaseră.

Aş putea acum să-mi primesc perna înapoi? întrebă ea şi sună inlr adevăr ca o întrebare.

Am ieşit din cameră şi am adus-o, dar până m-am întors şi cu faţa de pernă ea adormise. Răsucise plapuma ca pe un cârnat şi o ţinea ticum în braţe. Arăta aproape paşnic.

A doua zi de dimineaţă părea mai liniştită decât de obicei, chiar i Iacă era un pic cam absentă. Nici chiar la primenirea cearşafurilor nu **.1** protestat, deşi ura asta, acest gest de slăbiciune, braţul ei pe după g.îlul meu, ridicarea pe scaun şi aşteptatul acolo în timp ce eu schimbam cearşafurile ude.

- E în regulă, mormăi ea în timp ce eu mă scuzam că durase atâta.

Abia spre prânz găsi un motiv proaspăt de ceartă, iar seara încă imul. Asta nu era deosebit de greu atunci când erai legat de pat cu un i arcinom cât un ou de găină. Spatele o durea, şoldul o durea - şi asta I ii-ntru că eu nu fusesem în stare să cumpăr o saltea ca lumea - dinţii

o durează, aerul era stătut, la televizorul pe care i-l adusesem în cameră nu erau decât prostii, telecomanda era stricată.

- Oamenii devin tot mai proşti, zise ea în timp ce eu inversam bateriile, pe care le pusesem greşit.

Când veni doctorul, reuşi să se adune pentru o jumătate de oră, însă furia stocată se revărsă apoi peste baraje cu un avânt şi mai mare. Când nu mai rezistam şi o lăsam singură o vreme, se scărpina la şold, la ceafă, pe gât, până când celulele moarte i se adunau snhl unghii, iar privirea ei devenea goală. Sau se uita totuşi la televizor un pic, dar fără ochelari. Aceştia o frecau prea tare în spatele urechilor, susţinea ea.

- Ajunge că îi aud. E suficient de rău şi aşa.

Şi apoi, într-o dimineaţă, fu din nou pregătită.

- Ai dureri? am întrebat-o eu când am văzut că are din nou faţa de sirop de tuse.

- Arno s-a trezit înaintea mea, zise ea în loc de răspuns.

- Ce? am întrebat eu. A sunat?

- Nu astăzi, pufni ea nerăbdătoare. Atunci, în dimineaţa aceea de după ce am vărsat şampania.

Am lăsat să cadă cârpa cu care tocmai o spălam.

- Şi evident că nu mă durea capul, continuă ea, de parcă ar fi trecut doar câteva secunde - nu zile întregi - de la sfârşitul ultimei propoziţii.

I-am întins cămaşa de noapte astfel încât să-şi poată băga braţul pe mânecă. Dar corpul ei era ţeapăn, aşa că se lăsă îmbrăcată asemenea unui manechin din vitrină. Abia după ce i-am închis ultimul nasture s-a uitat la mine.

- Asta m-a înnebunit, exclamă ea, strângându-mi mâna.

El se trezise deja şi pregătea micul dejun. Din

bucătărie se auzea zdrăngănitul vaselor, genul acela enervant de zgomot, pe care cel rămas în pat nu doreşte să-l audă şi din pricina căruia nu vrea decât să rămână ascuns, genul de sunet care însoţeşte farfuriile scoase de pe raft, care de teama de a nu se atinge tremurau aşa de tare că-ţi săreau

196 SARAII
STRICKlilt

■Im mână lovindu-se de masă, deschisul cutiei de zahăr cu linguriţa, m mat de un şuierat speriat, pentru că hsss, la naiba, iar s-a întâmplat, ţi mai zdrăngăne şi afurisita asta de cană.

Mama se uită la ceas, dar nu, nu era încă timpul, nici măcar pe aproape. Nu avea ce să-şi reproşeze. Şi, cu toate astea, bineînţeles că im **o** (acea. Şi oricum îi reproşa şi tatei. Sub pretextul că o trezise - „de parcă n-aş dormi oricum mult prea puţin, îmi răpeşte până şi ultima jumătate de oră“ -, dar de fapt pentru că reuşise să o trezească, pentru că nu făcuse asta singură mai devreme, neliniştită cu privire la luate lucrurile nefăcute care o aşteptau să fie rezolvate.

Dar acum se întâmplase totuşi: el se trezise. Ea nu. Nu se mai puica schimba nimic. Ziua era stricată încă dinainte de a fi început, ilar tot mai era loc pentru alte stricăciuni, pentru alte greşeli, chiar dacă mama nu ştia încă asta la momentul acela. Căscă, ducându-şi mâna la ochi, şi se întoarse spre perete - recunoscuse primejdia, dar **LUI** prevenise nimic, aşa că îşi mai trase un pic pătura peste cap înainte să se strângă asemenea unui limax, „şi ieşea deja soarele“, după cum se văicărea ea, privind pe fereastră atât de plină de vină, de I urcă tocmai ar fi recunoscut că a călcat o pisicuţă cu maşina.

îşi înălţă capul spre mine respirând greu.

- Aha, am exclamat eu, simţind că trebuie să spun ceva.

Ceea ce se pare că ea interpretă drept „Cum ai putut?! Ruşine ■u ţi fie!“

în orice caz, începu să-şi scuture capul sălbatic, în timp ce îşi »1 răngea tâmplele între degetul mare şi cel arătător.

- Ştiu, zise ea de mai multe ori, adăugând apoi la fel

de des „dar nu I >rea ştiu“, ceea ce - în alte situaţii - chiar şi ea ar fi socotit amuzant.

Dar se afundase din nou în această mlaştină de scuze, explicaţii şi lămuriri, atât de adânc, încât nici nu băgă de seama că autocritica ei mă distra. Mai ales după ce mă chinuise zile întregi cu toanele ei. Cât de des ai ocazia să-ţi vezi mama perfectă făcându-şi mea culpa?

Frângându-şi mâinile, parcurse tot registrul de simptome pentru **.1** mai adăuga şi alte reproşuri la „lipsa de disciplină“ şi „lene“. M-am

lăsat pe spate şi i-am dat voie să vorbească, până când a reuşit să se facă atât de mică, încât dedesubt nu ar mai fi încăput decât cel mulj tata, „idiotul“ căruia nu-i venise ideea simplă de a „închide afurisita de uşă!“, cum a exclamat ea într-un târziu, uşurată de-a dreptul că îiil faţa „lipsei lui de atenţie!“ sau, mai bine zis, a „tâmpeniei lui“ putea să se oprească din a se învinovăţi.

întoarse capul într-o parte, poate pentru a se ascunde de dezaprobarea mea, care în realitate nu era decât a ei. Poate pentru că amintirea era atât de veche în ochii ei, încât refăcea scena automal, mişcările greoaie cu care înghiţea, de parcă toată gura îi era lipicioasă ca după o noapte de somn, degetele pe frunte şi pe nas pentru a se feri de lumina care răzbătea prin perdea, atât de puternică încât se vedea deja într-o fâşie albă şi franjurată pe peretele de vizavi.

Se auzi apa trasă la toaletă. Apoi scârţâitul dalelor, căci treaba cu partitura Arno nu o putea reţine. Deschise uşa cu degetele, apoi auzi scârţâitul de sus. Porni spre pat. Un val de aer îi atinse picioarele. Salteaua alunecă de sub ea. Picioarele îi erau reci ca gheaţa.

Mama îşi apăsă faţa în saltea. Se prefăcu moartă. Dar îşi făcuse socoteala fără corpul ei. Mai întâi, respiraţia încetă să-i mai fie regulată, apoi braţul începu să-i tresalte, în ciuda tuturor avertismentelor, iar părul, care o gâdila la nas atât de tare încât în cele din urmă fu nevoită să şi-l dea la o parte, o determină să clipească scurt, astfel încât braţul lui Arno o cuprinse în sfârşit.

- Bună dimineaţa, şopti el.

Buzele lui îi atinseră ceafa.

Mama se întinse spre marginea patului. El veni după ea. Bazinul lui se frecă de fundul ei. Perii de pe braţul ei, care se înălţa neclar în faţa ei, ca un munte, sclipeau aurii.

Ea aruncă o privire spre deşteptător. Dar de la acesta

nu avea să primească susţinere.

- Bine, fie, zise ea, deşi nu era clar dacă doar pentru sine sau cu voce tare, şi îşi aplecă un pic bustul ca să-i uşureze treaba lui Arno.

A

200 SARAII
STRICKlilt

I >ar tata se gândea, desigur, ca întotdeauna, la un singur lucru: la liiigoste. O cuprinse cu mâna de bărbie şi îi întoarse capul spre al său, irivind-o cu ochii mari, apoi îşi trecu nasul peste fruntea ei, peste ■Icoape, peste obraji şi începu să-i înconjoare faţa cu sărutări mărunte, Ml de uşor de parcă s-ar fi plimbat o muscă peste ea. Abia când i i.nna deschise gura un pic, astfel încât el să-şi poată vârî limba uscată li' peste noapte, fu pregătit tata să-şi bage mâna pe sub tricoul ei.

„Fără să refuze“, dar nici deosebit de interesată, mama privea ani- nalul speriat care alerga de colo până colo pe sub materialul subţire, ni gând apoi un deget în decolteu şi strecurându-se între picioarele ei.

1 Duse mâna în spatele ei, pentru că, dacă e să fie, atunci să fie, şi linse umflătura care îi apăsa spinarea, aidoma unui arc destins. Mâna lui se retrase din părul ei şi începu să smulgă cu nervozitate unlalonii lui de pijama, pe urmă şi pe ai ei, pe care însă sigur că nu-i mulse, ci îl trase în jos cu grijă, pentru ca elasticul să n-o plesnească, şi (ăcu de lucru pe la fundul ei, apoi împinse un genunchi înainte, u-nlru ca burta lui să aibă mai mult loc între picioarele ei. Totul se •rlrecu atât de lin, încât ea fu nevoită să pipăie cu mâna ca să se i mvingă că intrase deja în ea.

Cadrul patului scârţâia. Ea îşi aplecă puţin capul peste marginea •aiului, ca să nu rămână fără aer, şi îşi plimbă privirea prin încăpere, hai întâi pe la dulapul de mahon, apoi de-a lungul ornamentelor din iiinn. De sub picioarele butucănoase ale dulapului ieşea modelul ovorului persan care stătea pe vremuri în biroul bunicului meu. liilăreţii cu suliţi păliseră, iar caii lor erau acum uşor cenuşii. Numai • margine, acolo unde stătuse biroul şi unde covorul fusese apărat de azcle

soarelui, numai acolo mai era un albastru strălucitor.

Hâţâneala se înteţi. Mama încerca să se ţină de cadrul patului, dar u fiecare opinteală mai aluneca puţin peste margine, până când npul îi căzu de pe saltea ca o floare frântă. în faţa ei se legăna un colţ le pătură. Aşternutul proaspăt mirosea a balsam de rufe.

Privi podeaua, pe care abia săptămâna trecută o curăţase ca urnea, cu leşie. Din cauza asta, lemnul de stejar se făcuse negru ca

noaptea. Trebuise să frece fiecare scândură cu zeamă de lămâie, până când culoarea revenise la normal, pe urmă petrecuse o jumătate de zi ca să le lustruiască pe toate cu ceară de albine, însă acum luceau din nou cum trebuie.

Mâna lui Arno trecu peste gâtul ei. Continua să încerce să-i întoarcă faţa spre el, însă nu izbutea, mai întâi pentru că gravitaţia îi tot smulgea cu încăpăţânare capul mamei şi apoi pentru că ea tocmai descoperise nişte vălătuci de praf sub pat. Duse mâna sub pat, pipăindu-şi calea, şi întinse vârfurile degetelor către un lănţişor alb care ţopăia încolo şi încoace ca un ansamblu din *Lacul lebedelor.*

Mâna lui o prinse de braţ.

- E totul în regulă?

Se oprise din mişcări şi o trăgea acum din nou de bărbie.

Mama se târî înapoi pe saltea.

- Îhî, zise ea, încuviinţând din cap cu putere.

Dar tata iniţiase deja retragerea. Cu mâinile în dreapta şi în stânga pe bazinul ei, ca şi cum ar fi vrut să împingă o maşină rămasă în pană de motor, ieşi zglobiu din ea şi o întoarse cu grijă pe spate.

Faţa lui răsări peste a ei. Avea obrajii rozalii, ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la joacă, din curte. Dar fruntea i se încruntase.

- Pe unde eşti? o întrebă el, mângâiând-o pe la tâmple cu dosul palmei.

Ochii i se lărgiră, cât să încapă în ei două semne mari de întrebare. Sprijinit cu degetele în saltea, încercă acum să se ridice, dar mama îşi strecurase mâna pe sub bluza lui de pijama şi îl ţinea bine, împingându- se în el,

fiindcă: să te întrerupi la jumătatea drumului doar pentru că e puţin mai anevoios, „am făcut asta o dată. După aia trebuie să auzi ore întregi cât de rău e, că nu te-ar forţa niciodată, dă niciodată, niciodată să faci ce nu vrei, eu nu te consider proprietatea mea, corpul tău îţi aparţine, dacă vreodată n-ai chef, tu nu eşti pentru mine o maşinărie, blablabla. Ca şi cum aş fi cumva deranjat!“ Mama scuturǎ din cap atât de tare, încât pompa de morfinǎ de lângǎ ea intrǎ în balans.

îşi aruncă bazinul în sus într-o parte şi-n alta, se arcui şi îşi trase Plutiră tricoul peste cap. Asta fu totuşi prea mult pentru bietul tata. ‘•upus, lăsă capul să-i cadă peste sânii ei, şoptind „Mmmm“ şi „Aah“ Iuti mp ce limba lui îi zgândărea sfârcurile de jos în sus şi pe margini, lingând cu disperare, ca pe o îngheţată pe punctul de a cădea pe jos.

Da, spunea ea, da, da...

braţul lui începu să tremure, apoi cotul îi cedă şi Arno se lăsă să i mlă peste mama. Iar ea folosi ocazia imediat.

Cu ambele mâini îi apucă fundul şi îl trase peste ea. „Da, da, da, da“, '.i l iga ea mereu. Apoi îşi aşează pumnii sub el, depărtă picioarele mult, Ini mai mult, până când, „Mmm“ şi „Aaa“, el alunecă înapoi în ea.

E bine aşa, îl încuraja ea, apoi „tot aşa“ şi „da“, iar când ochii lui tot mai rătăceau, sperioşi, pe faţa ei, „da, da“, până când începu din nou să -.<■ mişte ritmic, cu capul lângă al ei, pentru a nu se lovi cap în cap.

Ea îi ciufulea cârlionţii în timp ce privea peste umărul lui de-a lungul tivului perdelei, care era acum ca în flăcări. Lumina se reflecta pi[1] ţevile caloriferului.

Şi în spatele lui ar fi trebuit să se facă ceva curăţenie, cine ştie ce se »**1** rânsese acolo? se gândi ea.

Buzele lui le căutau pe ale ei. Trunchiul lui era atât de lung, încât i recea o bună bucată de ea, iar el trebuia să se cocoşeze pentru a nimeri cât de cât gura ei, însă majoritatea sărutărilor lui aterizau pe bărbia şi pe nasul ei.

Ei îi trecu prin minte că ar fi fost cazul să mai geamă.

- Ah, gemu ceva cam slab, după cum îşi dădu seama chiar ea, aşa că mai adăugă repede un „aşa, e bine“, „da, chiar aşa“.

Era evident că Arno se bucura de angajamentul ei. Patul începu să scârţâie mai repede.

- Da, foarte bine! Şi, de fapt, de ce nu, fute-mă! striga ea, ca nu cumva el să rămână fără suflu pe ultima sută de metri; îşi înfipse apoi unghiile în spatele lui şi se puse pe treabă atât de temeinic, încât pentru o clipă chiar şi ei i se păru că dezvoltă ceva „interes pentru

toată chestia asta“, după cum spunea chiar ea, asigurându-se înj acelaşi timp că privea mai plictisit ca oricând.

închise ochii, încercând să se concentreze numai asupra furnicăturilor care începuseră să urce din picioarele ei. Dar nici nu trecuseră bine de genunchi, că „mmm“-ul lui Arno sfâşie din nou întunericul, „Mmm, MMm, MMM“. Mama îşi ţinu respiraţia, încercând să păstreze senzaţia în ciuda gemetelor lui. Dar mica ei exci-j tare era mult prea slabă pentru a o mai suporta şi pe a lui. Pe cât de repede venise plăcerea ei, pe atât de repede se şi topi. Mama rămase singură sub trupul cutremurându-se, stingheră şi, dintr-odată, cât se poate de goală. Şi iritată, bineînţeles. Şi asta. Asta, oricum.

Cu un geamăt cât se poate de real, deschise ochii şi privi perişorii gălbui care se legănau în nările de deasupra ei, precum spicele în vânt. De pe obrazul lui Arno se desprinse o picătură de sudoare. El îi mângâie părul pe pernă, apoi îşi scoase din gură o şuviţă înainte de a-i vârî limba aidoma unui sfredel în pavilionul urechii. Din cauza asta îşi cam ieşi din ritm între picioarele ei. Rotire sus, lovire jos, precum la exerciţiul acela de la ora de sport când trebuie să te freci pe burtă şi să te baţi pe cap; toţi care au făcut asta vreodată ştiu că nu este chiar atât de uşor precum pare. Oasele bazinului lui se izbeau de şoldurile ei, în timp ce rotocoalele îi ieşeau tot mai mult în formă de romb. Limba începu să-i alunece dincolo de ţintă, umezindu-i toată urechea cu o peliculă subţire şi lipicioasă, când începu să sugă atât de tare, încât părea că şuieră. Undeva se auzi un trosnet. Atunci îşi retrase buzele şi începu să-i molfăie lobul urechii. Mai dură câteva

secunde până când băşica umedă de salivă să plesnească deasupra timpanului, apoi mama auzi uşa, opritorul de pe gresie, paşi tot mai aproape, exact sub fereastra lor, două voci de bărbaţi, pe urmă un râs, încă destul de încet, dar totuşi cât se poate de clar, astfel că rânjetul o lovi pe loc în stomac.

Smuci capul în sus, încercând să dea la o parte umărul lui Arno. Degetele i se înfipseră în spatele lui.

I)ar bineînţeles că tatăl meu înţelese totul pe dos. în loc să-şi ţină pura, se simţi încurajat de agitaţia mamei mele. „MMM“, făcu el din nou, şi mai tare decât până atunci. Aerul ţâşni cu presiune printre ilin(ii săi fluierând.

Ha se târăşte în sus şi, panicată, îi vâră un sfârc în gură, în timp ce Îşi încolăceşte picioarele în jurul lui, asemenea unei caracatiţe. Dar el, dintr-odată, nu mai are chef de tandreţuri. Destul de brutal, îi apucă gleznele încrucişate pe spinarea lui şi îi desface coapsele. Trosnetul se 1**1** ansformă în scârţâit.

Psst, şopteşte ea, mângâiându-i capul în direcţia creşterii părului, aşa cum faci ca să scoţi o pată de pe covor, „psst“ şi „comoara mea“, dar râsetele din curte izbucnesc atunci şi mai tare, tare şi răsunător, căci pentru asta acustica interioară a curţilor berlineze este perfectă.

Ecoul se izbeşte de cei patru pereţi şi creşte atât de tare, că nici lerestrele închise nu-l pot stăvili.

Ea apucă tăblia patului, încercând să oprească scârţâitul. Dar Arno <■ tot mai sălbatic. Un geamăt hodorogit îşi face loc prin gâtlejul său ca .iii iasă la lumină, unde este întâmpinat de o altă cascadă de

râsete.

- Da, aşa, dă-i bătaie, baby, aude ea o voce, vocea lui, de ce ar fi tocmai a lui, ar putea la fel de bine să fie... a, nu, e sigură, e vocea lui, care răsună oribil în curte, lovind-o între coaste; apoi începe în sfârşit să geamă în ritm, „aahh“ şi „iihh“ şi „aahh“ şi „iihh“.

Mama trage pătura peste Arno, ţinând-o lipită de capul ei. Dar gemetele întrerupte de noi şi noi râsete o urmăresc, iar viteza creşte până când ajunge să se audă totul precum răgetele unui măgar, ..ih-ah-ih-ah-ihahihahihahiha“. Apucă şoldurile tatălui meu mişcându-le înainte şi înapoi cu disperare, sperând că poate duce treaba la bun sfârşit, în timp ce Arno începe să horcăie în toată regula. Apoi el îi apucă încheietura mâinii şi o ţintuieşte pe saltea, iar trunchiul îi ţâşneşte în sus. Ochii îi ies din orbite şi, în sfârşit, da, da, da, se prăvăleşte înainte cu un icnet. Coapsele îi mai zvâcnesc o dată, ca o

jumătate de râmă tăiată, apoi da, daaaaa, DAAAAAAAAAAAA AAAAAA!!!

Capul i se prăbuşeşte lângă umărul ei. Câţiva perişori i se rătăcesc printre buze, în timp ce respiraţia lui fierbinte şi repezită îi gâdilă obrazul. Ea alunecă spre fereastră cât poate de mult, cu aşa un bărbat năprasnic de lung peste ea şi în ea. îi apasă gura cu mâna, ascultând concentrată.

Dar nu mai e nimic de auzit.

în fanta de sub perdele se face întuneric şi apoi din nou lumină, ca şi cum cerul ar fi clipit.

„Aahhh“, mai făcu Arno încă o dată, dar acum era din nou el însuşi. Mădularele îi sunt grele şi trăsăturile moi, în timp ce îşi cuibăreşte capul în vâlceaua dintre bărbia şi clavicula ei. O imagine a păcii depline.

Asta dacă ochii mamei mele nu s-ar agita în toate direcţiile.

Bătăile inimii ei sunt atât de puternice, încât spinarea lui Arno este aruncată încolo şi încoace, sau cel puţin aşa i se pare ei. încearcă din nou să se elibereze, dar el pare că a rămas înţepenit în ea. Sau ea sub el, e greu de spus. Partea ei stângă este blocată, iar braţul şi piciorul nu i se văd. Numai mâna atârnă flasc peste marginea patului.

Uşor, îşi spunea ea, uşor, încă nu s-a întâmplat nimic.

Arno se răstoarnă pe o parte. întinde mâna după ceafa ei şi îşi înfige degetele în omoplaţii ei ca şi cum s-ar ţine de un parapet pe o mare învolburată. Ea îşi vâră mâna liberă în cârlionţii lui, încă umezi la rădăcină, mângâindu-l cu mişcări nervoase până când capul îi cade înapoi în vâlcea.

L-o fi recunoscut pe Arno. îl auzise vorbind doar o singură dată. Oare e de ajuns ca să-ţi aminteşti o voce? Asta dacă într-adevăr fusese el. Putea să fi fost foarte bine oricine altcineva - cine ştie câţi oameni locuiesc în casa asta? Patru etaje, corpul din faţă, corpul din spate, aripile

laterale din dreapta şi din stânga, în fiecare apartament câte doi, poate chiar câte patru oameni sau poate chiar mai mulţi. Dacă porneşti de la ideea că toate apartamentele sunt la fel de mari, ar fi în

loial cam o sută cincizeci, două sute de locatari. De ce să fi fost atunci tocmai el? N-o mai suci, sigur că el a fost.

Aude un trosnet extrem de încet, încât mama crede preţ de o jumătate de secundă că vine din ea, atât de natural fusese. Apoi se i leclanşează alarma.

întinde mâna peste Arno, dar el iese din ea în sfârşit şi opreşte deşteptătorul cu mâna lui.

- Ce mai timing, nu-i aşa?

Se freacă la ochi. Se întinde. Apoi, brusc, ridică sprâncenele. Ea îi urmăreşte privirea. Ca şi cum ar fi fost prinsă cu ocaua mică, strânge genunchii.

- Dar tu tremuri, spune el dându-i la o parte degetele de pe picioare.

îi priveşte venele care îi tresaltă pe sub piele şi, cu un zâmbet şugubăţ, îi aplică pe gură un sărut. „Şi mie mi s-a părut minunat“, mai ‘.pune, apoi părăseşte încăperea în grabă.

Ea îl aude clămpănind pe la toaletă, de unde revine cu nişte hârtie igienică boţită.

- Pentru tine, spune el, ca şi cum i-ar fi făcut cine ştie ce cadou. Apoi îi pune ghemotocul de hârtie între picioare.

Salteaua tresaltă când el se ridică şi alergă la fereastră, lăsând ziua să intre în casă. O lumină caldă îi mângâie mamei burta.

- Arno! strigă ea, întorcându-se pe o parte.

Ups, spune el întinzându-şi braţele, ca şi cum beţele acelea slabe ar fi putut s-o ferească de privirile cuiva.

Ea apasă hârtia între picioare şi aleargă la toaletă, unde se prăvăleşte pe colac.

„Dacă a recunoscut vocea lui Arno, atunci ştie că sunt şi eu pe aici“, se gândeşte, în timp ce încearcă să se şteargă şi să se usuce. Dar mâna îi este amorţită. Degetele

care îşi fac drum între picioarele ei îi par străine, ca nişte gheare pietrificate, tari şi ascuţite, zgâriind pe lângă părţile ei ruşinoase.

212 SA RAM STRICKF.R

Oare şi-o fi imaginat? Cum ne tăvăleam amândoi, cum transpiram? Şi-o fi imaginat cum stăteam eu întinsă pe pat cu picioarele desfăcute?

Sări de pe toaletă şi merse la chiuvetă, unde băgă mâna sub jetul de apă. în lumina mată care venea de pe hol, încă mai arăta ca şi cum I ar fi comis o crimă. Luă săpunul din suport şi începu să-şi frământe degetele, care, încet-încet, începură să prindă viaţă din nou. Lăsă apa să i se prelingă pe braţe. Abia întorcându-se în cameră îşi dădu seama că picioarele încă îi mai tremurau.

Arno îşi sprijini un picior pe saltea, ridicându-şi şosetele până la genunchi. Apoi îşi trase pantalonii pe deasupra. Când trecu pe lângă ea, îi apăsă un sărut pe umăr.

Ea îşi luă ochelarii de pe noptieră, scoase un sutien din sertar şi îşi trase bretelele pe braţe. Degetele tatălui meu pe spatele mamei erau încă umede.

- Merge, spuse ea, făcând un pas înainte.

Arno rămâne în spatele ei, aşteptând cu răbdare până când ea trece aţa prin ac, îşi trage chiloţeii şi ia un furou din dulap. îmbracă un pulover peste el, apoi o fustă. Bagă mâna pe dedesubt şi întinde furoul cât de mult poate. Burta lui îi atinge spatele. El îi mângâie braţele, apoi şoldurile şi abdomenul, care scoate un geamăt sonor la atingerea lui.

- Cuiva i-o fi foame, râde el întorcând-o cu faţa.

Arătătorul lui se plimbă întruna de la tâmpla lui la ea şi înapoi, în timp ce colţurile gurii i se caţără în sus, mândru că îi cunoaşte toate măruntaiele, ca şi cum doar el ar fi capabil să descifreze mesajele secrete care vin de

la sucurile ei gastrice.

- Totul e pregătit. în câteva minute putem să mâncăm! strigă el, apoi se repede afară din cameră cu paşi mari, caraghioşi, cu capul înainte şi cu mâinile bălăngănindu-i-se dincolo de genunchi.

Muma închide uşa dulapului, poate prea violent, şi întoarce cheia. Aude zgomotele care vin din bucătărie, fundul tigăii scrâşnind pe plilâ, scânteia aprinzătorului, o dată, de două ori, apoi vuietul flăcării ile gaz, vede înaintea ochilor fiecare mişcare a lui Arno, ca pe un film pe i arc îl cunoşti atât de bine, încât imaginile ţi se derulează în minte di Iar şi dacă televizorul e în camera de alături.

Apucă apoi colţurile cuverturii şi o trage cu putere în sus, întinde i earşaful şi aranjează pernele de la capul patului. Ia tricoul boţit de pe lîlblie şi îl împătureşte atât de mult, de parcă ar vrea să facă origami.

I **.1** lei şi pantalonii. Mai întinde o dată puloverul. îşi linge buzele tui ale. Trage adânc în piept un aer care i se pare vechi şi gros, aproape înrcăcios. Sau poate doar trebuie să creadă asta ca să poată merge, în tftrşit, în sfârşit, la fereastră.

1)eschide prima jumătate, pe urmă şi pe cealaltă, apoi se apleacă II alară doar puţin, ca şi cum ar vrea să vadă ce fac păsările acolo jos,

■ vrejurile uscate care se întind peste ghena de gunoi. Ochii îi Alunecă în sus, la lucarne, şi spre prosopul care se leagănă pe frânghia

■ Ic rufe de la etajul întâi, apoi dau ocol micului geam mat, până când nu se mai pot stăpâni şi se aşază direct pe el.

Mama face ochii mici, încercând să vadă ceva dincolo

de sticlă. Din bucătărie se aud din nou zdrăngănituri de vase, zornăit de i hei, hârâiala radioului. Durează o veşnicie până când Arno găseşte

II n post care să fie pe placul lui, apoi începe să cânte şi el cu voce tare.

Soarele alunecă printre doi nori şi învăluie patrulaterul într-un albastru-închis strălucitor. Mama face mâna streaşină la ochi şi are Impresiapreţ de o clipă că a zărit o pictură cu o femeie, apoi un dulap.

în clipa următoare îşi dă seama că erau numai ferestrele din i ea I altă parte, care se oglindeau în geam.

Apăsându-şi cantul palmei tot mai tare pe frunte, se apleacă mai mult. Şi în clipa următoare se trage înapoi.

înfăşoară unul dintre elasticele ei de pungă în jurul părului, mai ui'Iezeşte o dată cearşaful şi se duce la uşă.

„At the Copa, Copacabana“, îl aude pe Arno cântând în timp ce înaintează pe hol.

Capul lui apare în uşă. De zâmbetul lui se bălăngăne o bucată de pătrunjel. întinde mâna, ca şi cum ar invita-o la dans, şi o trage în bucătărie, la frigider. Radioul începe să hârâie mai susţinut, în timp ce el apucă laptele şi se îndreaptă apoi către aragaz în câţiva paşi de dans atât de stângaci, încât nu poţi să nu pufneşti în râs.

Mama se eliberează, îşi scoate elasticul din păr şi îl ciufuleşte la loc.

- Aşază-te, aşază-te, strigă el arătând spre masă.

Pe bufetul de lângă el stau aliniate mici castronaşe de sticlă cui ingrediente mărunţite, ceapă, cubuleţe de roşii, verdeţuri, ca într-o emisiune culinară.

- Tot trebuie să plec, spune mama fără prea mare tragere de inimă.

- Nicio grijă, e aproape gata, strigă Arno aplecând

puţin tigaia, pentru ca gălbenuşul lichid să ajungă până margine.

Adaugă ceapa, mai umblă pe la robinetele de gaz. Aragazul fumegă ca un coş de fabrică.

Mama se aşază pe scaunul pe care petrecuse jumătate din noaptea care trecuse şi îşi plimbă privirile peste masă. Chiar pusese masa. Cuţitul la dreapta, furculiţa la stânga, un coş cu pâine la mijloc, două farfurii albe aşezate pe şervete de masă. Ridică un şerveţel de pe care străluceşte o stea de Crăciun.

- Au rămas de la Crăciun?

- La nevoie, dracul mănâncă şi muşte, strigă Arno râzând.

- Dacă tot trebuie s-o spui, atunci *dreaq,* spune mama, lăsând şerveţelul pe masă. Şi *muşti.*

Tata râde din nou, în timp ce întoarce stângaci omleta.

Mama îşi sprijină bărbia în mâini. îl priveşte pe Arno cum găteşte, numai ca să nu se uite afară, pe fereastră. El începe din nou să cânte, ba împreună cu Barry Manilow, ba împotriva lui, goleşte restul de castronaşe în tigaie, deschide dulapuri, scoate punguţe cu condimente şi vine în sfârşit spre ea cu tigaia în care sfârâie un fel de ■ arpă strălucind în grăsime. Trage o linie la mijloc şi împinge una i În i! re cele două jumătăţi în farfuria ei.

Mic dejun duminical pentru doamna, strigă el, făcând vânt celei i Ir a doua jumătăţi pe o altă farfurie. Ia să vedem!

Pune tigaia în chiuvetă şi se aşază vizavi de mama, apoi îşi îndeasă un şervet în guler.

Poftă bună, spune el pe un ton festiv, apoi începe cu mişcări **11***| iezite să-şi dezmembreze omleta în

216 SA RAM STRICKP.R

triunghiuri mai mici.

„Mmm“, spune el în timp ce furculiţa îi dispare în gură, apoi, când n scoate, scapă încă un „mmm“, la fel cum făcuse cu doar câteva minute în urmă.

O picătură se scurge de pe robinet. Tigaia sfârâie.

Mama ia tacâmurile în mână, îşi taie o bucăţică microscopică şi o li-.igă în gură.

- Şi? întreabă Arno.

Mama ridică privirea.

- Şi ce?
- Cum e?

Ha îl priveşte, apoi ia o înghiţitură de apă şi o ţine în gură, ca şi mm ar trebui să mediteze la întrebare. Pescuieşte cu limba un rest i âmas între măsele, dar nu simte niciun gust. Tot ce poate descrie este marginea cam arsă, care i se freacă de cerul gurii.

Hmm, mormăie ea într-un târziu, fiindcă nimic altceva nu-i I recea prin minte.

- Şi mie mi se pare minunată, spune Arno mulţumit, exact ca mai devreme.

înfige furculiţa într-un alt triunghi. Piciorul îi zvâcneşte pe sub

„Music andpassion were always thefashion, at the Copa... “

Din curte se aude zăngănitul unui lacăt de bicicletă.

Mama duce o mână la tâmplă, ridicând astfel un zid între ea şi lercastră.

Cuţitul lui Arno rămâne în aer.

- Te doare capul? o întreabă.

Braţul ei se prăvăleşte pe masă.

- Nu, nu.
- Ei, vezi? Ţi-am spus eu, un păhărel de şampanie n-are ce să-ţi facă. Doar te cunosc.

îşi puse nişte sare în palmă şi o presără apoi pe farfurie.

Poarta curţii se închise cu zgomot.

Mama se întoarse, îndepărtându-se de fereastră şi urmărindu-l pe tata cum încerca, fără succes, să împungă o bucată de roşie. Mânuia furculiţa pe la marginea farfuriei ca pe o crosă de hochei, împingând feliuţa încolo şi încoace. în cele din urmă luă în ajutor un cuţit, reuşind astfel să înghesuie bucata pe furculiţă, dar tocmai când dinţii acesteia din urmă îi atinseră buzele, bucata de roşie îi căzu din nou.

îi urmări privirea în farfurie, observând măcelul pe care îl comisese acolo, omleta făcută ferfeniţă, frunzuliţele de pătrunjel cu resturi galbene lipite pe ele, acum împrăştiate pe masă, apoi văzu nişte cercuri stacojii care răsăreau ca nişte pustule din pojghiţa de ou rumenit.

Surprinsă, se uită în propria farfurie, apoi din nou în a lui.

- Ce e asta? întrebă ea.
- Chorizo, fu răspunsul lui, apoi adăugă: Ha!

Ridică violent furculiţa în sus, ţinând în ea roşia trasă în ţeapă.

Mama lăsă tacâmurile pe marginea farfuriei.

- Eu de ce n-am?
- Păi ţie nu-ţi place, răspunse Arno fără să se

sinchiseăscă prea mult, în timp ce buzele i se închiseră în urma feliuţei de roşie.

Mama ridică din nou din sprâncene.

- Serios?

El începu să mestece mai încet. Ea putu să vadă dumicatul plimbându-se dintr-o parte în cealaltă, tot mai încet, apoi oprindu-se, ca şi cum tata ar fi avut falca umflată.

Iii, răspunse el în sfârşit, tu ai spus asta atunci, la început, când fram în barul ăla de tapas din Berlin Mitte. Nu mai ştii? Eu te-am lulicbat dacă vrei să împărţim frigăruia cu chorizo şi tu ai zis că „nu, i iii naţii cu usturoi îmi fac scârbă“.

I)ădu din cap. Cârlionţii îi ţopăiră încolo şi încoace.

Te rog, dacă vrei să încerci...

Şi îi împinse farfuria lui.

Ochii i se măriră, jigniţi, o dată din cauza reproşului, pe urmă fiindcă uitase acel moment împreună. Cu arătătorul îşi şterse o picătură de grăsime de pe buza de sus. Arăta aproape ca şi cum cineva I TIC li dat un pumn în nas.

I)ar mama nu vru ca supărarea ei să se risipească atât de repede.

De ce te-ai mai ostenit să scoţi şerveţele, dacă tu tot cu mâinile lf ştergi pe faţă? se răsti ea.

1)umicatul îi alunecă lui Arno din falcă în gât şi se înghesui pe lAngă mărul lui Adam. înghiţi atât de crispat, încât pieptul i se umflă. <)chii îi deveniră şi mai mari în timp ce o privea fără să spună o vorbă. Frigiderul scotea tot soiul de zgomote, ca şi cum ar fi plouat, deşi tocmai asta, în mod excepţional, nu se întâmpla. Soarele încă rezista. O rază de soare trecu printre ei, pe masă, precum o panglică aurie de împachetat cadouri.

- Treaba cu noua prăvălie chiar îţi dă de furcă, nu-i aşa? spuse el dintr-odată, iar vocea lui nu mai suna acum nicidecum jignită, ci avea mai degrabă tonul unui profesor care prezintă rezultatele i crcetărilor sale.

Mama dădu din cap încurcată.

- Ce are a face una cu cealaltă?

El traversă cu braţul panglica luminoasă şi îi luă mâna într-a lui.

- E în regulă, continuă el, ca şi cum nici nu ar fi auzit-o. Ştiu că e puţin cam mult acum, cu examenul la uşă şi cu toată treaba de la magazin. Dar trebuie să te gândeşti că mai ai puţin şi gata. Doar i âleva luni şi eşti la liman. înclină capul într-o parte. Atunci vei fi scăpat de toate astea.

Ea încercă să-şi tragă mâna, dar el o ţinu bine, strângându i oasele degetelor.

- Doar câteva luni, murmură el, ca pe un fel de formulă magică. Şi pe urmă începe viaţa.

Arno se aplecă până când îi întâlni privirea, apoi încercă să-i facă semn cu ochiul stâng, dar şi dreptul i se închise puţin.

- Da, da, spuse ea, reuşind, în sfârşit, să se elibereze.

Arno îi zâmbi încurajator. Apoi începu din nou să-şi maltrateze mâncarea, mestecând atât de încordat, de parcă ar fi prestat o muncă grea.

Ea se întreabă dacă mâncase mereu în felul acesta.

Ca la un şarpe, pe gâtlejul lui se strecoară în jos dumicat după dumicat. îmbucăturile împung prin piele. De câte ori înghite, îi răsar în colţul gurii mici băşici de salivă. îl priveşte, pe jumătate fascinată, pe jumătate scârbită, până când un geamăt satisfăcut îi saltă burta, iar el pune furculiţa jos.

Mama se ridică, ia farfuria lui goală şi apoi pe a ei, aproape neatinsă, şi se îndreaptă spre chiuvetă.

- Lasă-le aşa, mă ocup eu mai târziu, îi zice el.
- Mai târziu o să fie totul uscat, spune ea.
- Atunci mă ocup de ele chiar acum! Se ridică, întinde mâna pe lângă ea, în chiuvetă, şi îi ia tacâmurile din mână. Hai, ieşi afară de aici, spune el făcând pe

seriosul.

O îmbrânceşte uşor cu şoldul, apoi întinde cotul în sus, ca s-o ţină departe de chiuvetă, după care, pentru orice eventualitate, strânge buzele ca pentru un sărut, în timp ce ea părăseşte încăperea oarecum împotriva voinţei ei.

Merge în baie, ia periuţa de dinţi din pahar şi pune pe ea un munte de pastă. Ţine capul periei sub jetul de apă, apoi îl vâră în falcă şi freacă grosolan. Scuipă în chiuvetă. Face gargară. Se şterge la gură. îndreaptă prosopul. îşi scoate pentru a treia oară elasticul din păr - sau cum s-o numi ceea ce face ea cu părul - şi piaptănă şuviţele cu

feudele într-atât de strâns, încât se simte ca şi cum ar purta o pălărie prea strâmtă, dar nu-şi poate stăpâni nervozitatea, care e din ce în ce mai mare în timp ce părăseşte baia şi se îndreaptă spre birou, unde poale că deja... oare Arno s-o fi gândit deja la asta, atât de devreme? lui r adevăr, oblonul este ridicat, priveliştea e liberă şi ispita s-a întors. Mama trebuie să apeleze la toată puterea ei pentru a ţine privirea în podea. Ia de pe masă dosarul, un blocnotes, mica mapă, apoi pune lotul în geantă şi încearcă disperată să stea cu spatele la geam, ceea ce, evident, nu-i foloseşte la nimic. Ceea ce, de fapt, nu face decât să-i fie lot mai rău. Lucru pe care ea nu-l ştie încă - şi cum ar putea, câtă vreme nu ştie nimic despre aşa ceva? Despre puterea de a-l stăpâni cu ■ludul pe cel care caută s-o asuprească. Despre dorul care nu se poate naşte dintr-o întâmplare, dintr-un gest, de fapt, din nimic, dar care aţâţă instincte cu atât mai sălbatice cu cât rădăcinile îi sunt mai firave, Ca şi cum ar vrea să compenseze originea jalnică printr-o coroană cu alât mai stufoasă. Despre faptul că un singur moment nechibzuit e de ajuns pentru a scoate inima din ritm într-atât încât să nu mai existe • ale de întors, mai ales când e vorba de un boţ de carne atât de inert şi de ţeapăn ca al ei. Ea nu ştie, aşa că încă mai crede că ar putea câştiga un avantaj, că nu trebuie decât să-şi facă bagajul, să închidă catarama şi să iasă afară. Crede că ajunge să faci un pas înaintea celuilalt, că e suficient ca să dispari în depărtări.

Şi nu observă, între timp, că se îndreaptă tocmai spre el.

însă, deocamdată, Arno e cel care îi taie calea.

- Poţi să înveţi şi aici, îi aude ea vocea pe hol. Promit să tac chitic.

Intră pe uşă, cu mâinile ude depărtate de corp.

- Ştii doar că nu am toate cărţile aici.

Ridică geanta de pe masă. Se întoarce. Este deja aproape de uşă când mai priveşte o dată peste umăr, doar puţin, încolo şi încoace, .ilât de repede că nici măcar nu găseşte locul potrivit de unde să-şi arunce ochii spre altă fereastră, şi de asta se necăjeşte din nou. însă, •■lavă Domnului, Arno înţelege din nou cu totul altceva.

- Ştiu, ştiu, strigă el. E plin de fum. Nicio grijă, după ce pleci o să aerisesc.

îi apasă un sărut pe buze. Răsuflarea îi miroase a cârnaţi.

Mama se strecoară pe lângă el pe hol, îşi ia paltonul din cuier şi învârte cheia în broască. Din bucătărie se aude urlând Scorpions.

Se grăbeşte să ajungă în casa scării, cu o mână deja în palton şi cu cealaltă pe clanţă. „Şi eu te iubesc“, îl mai aude pe tata spunând. Apoi uşa se trânteşte.

Coboară scările, îşi vârâ şi cealaltă mână pe mâneca paltonului, îşi închide nasturii. Degetele găsesc cu greu butonierele, iar poalele îi sunt aruncate în toate părţile de genunchi, dar nu-şi permite să se oprească; coboară repede, etajul al doilea, etajul unu, tot mai repede şi mai repede. Doar ochii nu ţin pasul cu ea. Se reped tot timpul în sus. Privirea i se înşurubează în sus, de-a lungul spiralei formate de balustradă, şi se agaţă de cel mai înalt punct, până când picioarele ei nu mai fac faţă atracţiei. Fără apărare, se lasă târâte înapoi, împie- dicându-se de treptele pe care tocmai le coborâseră, din nou în sus, pe lângă uşa apartamentului lor. Catarama genţii mamei face clacclacclacclacclacclac la fiecare pas, lovindu-se de nasturii paltonului. O lipeşte de ea, o apasă cu braţul, de parcă ar încerca să potolească un bebeluş care urlă. Se opreşte şi se lasă moale pe perete abia când scara ajunge la un cot.

Respiră greu, duce mâna la gât. Ritmul alert al respiraţiei ei se întrepătrunde cu vocea lui Arno, care cântă acum atât de tare, încât se aude până aici, sus. Strânge degetele în jurul gâtului, apoi pune un picior pe adâncitura de pe mijlocul treptei, asemenea unei albii întunecate de râu. Lemnul putred scânceşte. Ea apucă

balustrada, încercând să-şi lase greutatea în braţ, şi mai are doar doi-trei metri până la destinaţie când îşi dă seama că cineva de jos ar putea să-i vadă mâinile. Speriată, dă drumul balustradei şi cade înainte. Genunchiul se izbeşte de ceva ascuţit. îşi muşcă buzele ca să nu scoată vreun sunet, uitându-se la cele două uşi, cea din stânga, din lemn, ca a ei, doar că nu e albă, ci în toate nuanţele posibile de maro, după

nenumărate vopsiri consecutive; cealaltă e din metal, fără sonerie sau c lanţă, arătând mai degrabă ca uşa unui seif decât ca aceea a unei locuinţe.

Degetele i se plimbă încolo şi încoace în timp ce se gândeşte frenetic pe ce parte locuieşte el, „când mă uit de la geam de la mine, fereastra lui e la stânga faţă de mine“, apoi scara urcă la dreapta şi face un cot. închide ochii, se apleacă de la perete spre balustradă şi încearcă să gândească logic. Dar probabil că nici raţiunea ei nu mai are chef să-i stea la dispoziţie ori de câte ori i se năzare ei, pentru ca în clipa următoare să se lase din nou tratată ca o cârpă.

Apasă genunchiul pe următoarea treaptă, urcând încă puţin, cât să poată citi plăcuţa de ceramică de lângă uşa din stânga. „Bine aţi venit“ scrie pe ea, cu litere rotunjite copilăreşte, iar alături e gravată o floare. Se uită la dreapta, dar singurul semn că ar trăi cineva în dosul uşii metalice este un sticker galben de pe perete.

Piciorul ei îndoit începe să tremure. Priveşte lemnul murdar, maro-închis, de dedesubt, urmărind şănţuleţele săpate adânc în treaptă. Prin contrast, piciorul ei arată neted şi nou. Privirea îi alunecă pe pielea întinsă, peste ciorapii din nailon.

Paşii din interior se apropie dintr-odată şi o fac să se clatine câteva trepte înapoi, înainte de a-şi regăsi echilibrul şi a o lua la goană. Geanta o loveşte între picioare. „Listening to the wind“ se aude urlând în urma ei, în timp ce ea aleargă pe trepte în jos. Balustrada ţipă, într-atât de strâns trage de ea. Fuge de-a curmezişul curţii interioare, smulge uşa şi se repede pe trotuar. Aleargă pe stradă, prin intersecţie, vede la timp şanţul care se deschide în faţa ei şi care ieri nici nu era acolo. Aleargă prin tunelul care duce peste cabluri şi ţevi,

ajunge din nou pe trotuarul plin de praf, în staţia de metrou. Fuge pe scări în jos, spre linii, aleargă de-a lungul peronului, se aşază pe o bancă. Pune picior peste picior şi geanta deasupra.

Se ridică din nou. Se uită neliniştită de la dreapta la stânga, ca şi cum s-ar fi temut că o urmărise cineva.

O urmărise cineva?

Doar tu eşti cea care îl urmăreşte!

Se gândeşte la Schäfer Mărie, cu perna ei de la fereastră şi cu informaţiile ei şoptite cu mâna la ureche. Dar nici măcar ea n-ar li mers atât de departe încât să spioneze pe cineva până la uşa apartamentului.

Se duce la bibliotecă. Vrea să înveţe. Bineînţeles că nu învaţă nimic în afară de ce înseamnă să vrei să înveţi şi să nu poţi. îşi vâră nasul în cărţi. Se holbează la pagini. Şi nu vede nimic altceva în afară de rânjetul lui. Urmăreşte rândurile cu degetul, ca o elevă din clasa întâi, sigur, nu ca ea când era într-a-ntâia, ci ca o şcolăriţă normală, încearcă să priceapă ce scrie acolo. Şi nu înţelege nimic. Iar cel mai puţin pe ea însăşi. Aşteaptă ca încăperea să-şi facă efectul, mirosul cărţilor, vocile şoptite, zgomotele înfundate, tipice pentru biblioteci, care alteori o transpuneau în starea magică de atenţie sută la sută, în care putea digera fără probleme şi cea mai anevoioasă lectură. Acum însă, nu poate trece nici măcar de primul paragraf. îi e ciudă pe ceilalţi studenţi, ăştia de aici, din oraşul ăsta de rahat, mai ales duminica, acum deja la amiază, sau chiar duminica seara. Sau poate nici măcar asta, căci ziua se târâie aşa de greu, încât privind înapoi, nici nu mai e sigură că fusese doar o zi şi dacă nu cumva, de la dimineaţa aceea cu Arno, nu trecuseră totuşi săptămâni întregi. Deci îi este ciudă pe studenţii aceştia cărora nici măcar nu le trece prin cap să-şi înăbuşe sau să lase mai jos şoaptele sau să fie în vreun fel atenţi la cei din jur. Aşa că îşi spune că de vină este probabil gălăgia fiindcă nu poate progresa. Sau aerul închis. Sau foamea. Trebuie să iasă afară, doar câţiva paşi, să mănânce ceva, toate prostiile pe care oricine are experienţă în privinţa lipsei de concentrare le-ar

recunoaşte imediat ca metode de autoamăgire. Dar bietei mele mame, până atunci imună la tentaţii, rezistentă la orice distragere, tocilară tenace imposibil de abătut de la calea ei, Cum-adică-eşti-obosită?-Ai-terminat?-Păi- atunci-poţi-să-ţi-răspunzi-şi-singură-la-întrebare!, îi lipseşte şi experienţa asta. Nu are anticorpi împotriva pretextelor deghizate în

mţiune, crede în puritatea motivelor ei. Şi aşa se face că îşi împache- Irază lucrurile şi se întoarce afară.

Unde, spre marele ei nenoroc, se adunase cam tot oraşul. în faţa universităţii, pe stradă, oriunde vedeai cu ochii: numai oameni. Cei mai mulţi cu o îngheţată în mână şi cu nasul la soare, „ca şi cum acasă n ar avea lumină electrică“. Cerul este de un albastru strălucitor, de parcă primăvara ar fi venit în timp ce mama era la bibliotecă. Unde poate că stătuse săptămâni întregi, „deci nu dintr-o bucată, aşa, din când în când, dar acum tot aia e“.

Caută o bancă la marginea străzii, dar toate sunt ocupate, la fel şi cafenelele, care sunt toate pline; apoi se gândeşte să se ducă pur şi simplu acasă şi să înveţe mai bine a doua zi de dimineaţă - dacă s-ar scula mai devreme decât de obicei, atunci poate că ar putea, dar nu, nici asta nu merge, fiindcă i-a promis bunicului să-şi arunce o privire peste aplicaţiile pentru noul post de vânzătoare, ceea ce înseamnă că I rebuie să fi trecut între timp săptămâni întregi, altfel de unde să vină azi aplicaţii, când vânzătoarea fusese dată afară abia ieri?

„Poate că era vorba de o înlocuitoare pentru vreo altă prinţesă, pe care o dăduse afară mai înainte“, îşi spune mama nerăbdătoare. „Bunicul mai facea ordine din când în când.“ Spunea: „De fapt, mereu sunt niscaiva găuri de umplut“. Apoi, mama adăugă: „Dumnezeule mare, nu te mai împiedica de asemenea rahaturi“, de parcă eu aş li cea care o tot lungeşte, „au trecut 20 de ani de atunci, mai poţi uita un detaliu sau altul!“ Important era doar că fuseseră nişte aplicaţii pe care trebuia să se uite cineva, şi anume mama mea, şi asta cât mai repede, în dimineaţa următoare, înainte de facultate, fiindcă aşa îi promisese

bunicului.

Face calea întoarsă, vrea înapoi la bibliotecă.

Iar când îşi dă seama cât de aproape este de casa bunicilor mei, se duce direct la ei, ca să se apuce de acum de aplicaţii.

„Cine ştie, când vei mai regăsi cheful de muncă, poate că o să funcţioneze şi învăţatul“, se gândeşte ea în timp ce grăbeşte pasul.

220 SARAH STRICKER

Gândul de a mai goli o dată găleata, de a o lua de la capăt, de a transforma ziua măcar la sfârşitul ei dintr-un eşec într-un succes îi însufleţeşte pasul. Deja vede vitrina în care se lăfăie păpuşi care râd cu toată gura.

Ocoleşte prăvălia, păşind pe dalele de piatră printre care niciun fir de iarbă nu se încumetă să răsară, şi o vede pe vecină la intrare, cu un picior în uşă. Cu o mână trage afară o trotinetă din lemn, iar cu cealaltă îl apucă pe boracul care pare că ar căuta ceva în ghivecele bunicii mele. Mânuţele îi sunt îngropate adânc în pământ, în timp ce părul blond şi cârlionţat îi atârnă pe faţă.

- Bună, zice mama.

Băieţelul ridică privirea şi îşi scoate degetele murdare dintre frunze.

Vecina se iţeşte de sub perdeaua pe jumătate trasă.

- Hai, acuş! Dacă te mai agiţi mult pe aici, ne cad stelele în cap! strigă ea, apoi trage trotineta de tot afară.

Panglicile înfăşurate în jurul ghidonului mătură pe jos, în timp ce ea întinde din nou mâna după băiat. Dar acesta se eschivează pe sub mâna ei şi se împiedică de roţi. Şi cade exact în braţele mamei.

Vecina îl apucă de guler şi îl trage înapoi.

- Ce-i cu tine azi? Ai călcat într-un scuipat de şmecher sau ce? strigă ea, scuturându-l atât de tare, încât urletele bine-cunoscute izbucnesc din nou.

- Ei, atunci eu plec, murmură mama, apoi intră în casă şi aleargă pe trepte în sus, apucând să-l audă şi pe vecinul care ia parte din balcon la partida de urlete.

Ajunge la etajul al doilea şi sună.

- Cine e? se aude din dosul uşii glasul temător al bunicii.

- Mamă, eu sunt!

- Tu eşti?

- Da, eu sunt.
- Ce cauţi aici?
- Mamaaa, n-ai putea să-mi deschizi mai întâi?

222 SARAH STRICKER

Ăăă, da, un moment.

Lanţul alunecă pe şanţul lui, încuietorile, la acea vreme doar două, trosnesc sec, apoi uşa se crapă şi privirea mamei se opreşte nsupra cortului bleumarin în care e bunica.

Cum de nu eşti la bibliotecă? se miră ea, strângând-o pe mama

l.i piept de parcă nu s-ar fi văzut de ani întregi.

- Tocmai de acolo vin.
- Aşa de devreme? Doar trebuie să înveţi!

Mamei îi scapă un râs amar.

- Şi cum să fac asta, mă rog, când aici mă aşteaptă un munte de lucru? Aplicaţiile nu se citesc singure.

îşi scoate paltonul şi îl agaţă în cuier. Bunica clatină din cap.

- Ce aplicaţii?
- Pentru noua vânzătoare. I-am promis lui tati că o să aleg pe i ineva, de fapt, abia mâine...

Dar bunica îi retează vorba.

- Cum poţi să umbli aşa? strigă ea, apoi îi trage mamei puloverul în sus.

Mama se uită în jos şi abia acum vede petele maronii care se iuţind până pe fustă.

- Ce naiba ai făcut? strigă bunica mea, clămpănind prin baie, de unde se întoarce cu o cârpă mustind de apă.
- Eu? se miră mama. A fost copilul vecinilor.

Scoate cu degetele firimiturile de pământ care se încurcaseră în lâna puloverului.

- A căzut peste mine după ce a scormonit printre flori.
- Iar a fost ăla la florile mele? strigă bunica. Cred că i s-a urât cu binele!

Apoi se lasă în genunchi în faţa mamei, îi întinde

puloverul şi în cepe să-l frece bine cu cârpa. Micile pete maronii se transformă în lacuri mari, negre.

- E tot mai rău cu puşlamaua aia, geme ea. Face numai ce vrea, iar I uirinţii îl lasă în treaba lui.

21« SARAH S'J'RICKHR

Cârpa ajunge pe coapse, apoi înapoi pe pulover, până când loată partea din faţă e udă.

- Aşa nu poţi să umbli, spune ea în cele din urmă, apoi se ridică gâfâind.

O goneşte pe mama în direcţia dormitorului şi se duce la şifonier.

- Dezbracă-te!

Mama face un gest de refuz.

- Lasă, că merge.

- Nu, nu, strigă bunica. Nu-mi ieşi tu mie din casă aşa!

îi face semn cu degetul şi se opreşte nerăbdătoare la uşa şifonierului, până când mama, mai mult de gura ei, îşi scoate fusta. Pune ochelarii pe pat. Trage puloverul în sus. Coatele întind ochiurile în timp ce caută ieşirea, apoi scoate o mână de pe mânecă şi simte degetele bunicii mele care, cu o smucitură, îi trage puloverul de pe umeri.

Vede încăperea ca printr-o pungă din plastic, apoi şi patul, ale cărui contururi se întrepătrund.

- Şi lenjeria, totul e ud leoarcă pe tine.

Mama îşi scoate furoul, îşi desface sutienul şi îşi dă jos chiloţii, apoi aşteaptă, dârdâind, până când bunica îi dă, în sfârşit, ceva moale. Trebuie să ţină materialul exact înaintea ochilor ca să recunoască chilotul uriaş din bumbac.

- Ăsta e mult prea mare.

- Şi eu ce să fac? strigă bunica. Dacă n-ai fi insistat să-ţi iei toate lucrurile de aici şi să le duci în apartamentul tău, acum am fi găsit ceva potrivit.

Rosteşte „tău“ după „apartamentul“ de parcă ar fi ceva odios.

Uşa şifonierului scârţâie. Mama vede ca prin ceaţă mâna bunicii ridicată la piept, mişcându-se dintr-o parte

21« SARAH S'J'RICKHR

în altă.

Intră aşadar, în namila de chilot, înnoadă materialul de prisos pe ambele părţi şi îşi acoperă pieptul cu un braţ.

- Dumnezeule mare, cine se uită acum la tine? se aude din ceaţă înfundat.

I ,ângă mama aterizează apoi o a doua bucată de stofă, pe care fţuşeşte s-o identifice ca fiind o bluză la fel de supradimensionată. Măcar pantalonii pe care bunica îi scoate la lumină sunt din zilele de după război ale bunicului, când era mort de slab, astfel încât ei luară i ontact, ce-i drept sporadic, cu trupul mamei.

Pipăie pe pat, îşi găseşte ochelarii.

Apoi, faţa congestionată a bunicii se aspreşte dintr-odată şi frun- IJM i se încruntă.

De ce nu porţi lentilele de contact?

Mama răsuceşte talia pantalonilor până când ajunge precum un primat gros în jurul ei.

- îmi irită ochii.

Există picături pentru asta.

- Nu-mi trebuie când merg la bibliotecă.

Totuşi, n-au cum să-ţi facă rău.

- Nu e parada modei, mă duc acolo să învăţ.

- Da, da, strigă bunica, apoi adaugă: îţi spăl hainele, le poţi lua dnla viitoare.

- Mulţumesc, mormăie mama.

- Asta dacă nu cumva vrei să le laşi aici. în caz că o să mai ai nevoie de ele.

- Mamă, chiar trebuie să mă apuc de treabă acum, spune mama, apoi se duce în birou, unde, într-adevăr, mapele sunt deja pregătite.

Se aşază pe scaun, trage tot vraful mai aproape şi deschide o mapă. Face o mişcare de rotaţie cu umerii şi se apleacă înainte.

Se ridică. închide uşa. îşi dă două palme pe obraji.

Prin folia protectoare începe să citească: „Stimate doamne, stimaţi domni, prin prezenta solicit un loc de muncă în magazinul dumneavoastră...“

Aruncă mapa pe jos. O ia pe următoarea, cea scrisă de

mână. Scoate adresa. Parcurge câteva rânduri numai din curiozitate, până njunge la inimioara desenată în dreptul lui „cu stimă“ şi o aruncă şi pe asta pe jos.

221 SARAH STRICKER

Ia la mână a treia mapă, bucurându-se deja de prostiile care o aşteaptă aici. Dar începutul este surprinzător de suportabil, cu entuziasm am descoperit anunţul dumneavoastră în timpul stagiului meu de instruire ca vânzătoare, apoi am avut ocazia să acumulez experienţă în comerţul cu amănuntul, cu stimă, anexele 1, 2, 3.

Dă mai departe la CV, fără vreo tragere de inimă, arătătorul urmăreşte formarea profesională, şcoală primară, liceu politehnic, studii postliceale. Materiile, bine, notele, bine, nu spectaculos, dar în medie totul e în ordine, nimic de reproşat. Nimic de care mama să se agaţe. Fără s-o deranjeze vreo greşeală de literă, privirea îi alunecă dc pe pagină, se pierde în gol şi ajunge de la sine la ochii galbeni, care o fixează atât de intens, încât de spaimă îi cade mapa din mână.

Scutură din cap, apucă din nou teancul şi se ascunde în spatele unei alte mape. Dar, ce să vezi, nici asta nu e rea. O virgulă e pusă greşit, dar asta nu ajunge ca să oprească furnicăturile care îi înaintează pe braţe. Degetul ei urmărind rândurile începe să tremure. îşi dă din nou două palme peste faţă, de data asta chiar zdravăn, apoi răsfoieşte mai departe, diplome, documente, rătăcindu-se prin tot soiul de copii, până la notele de la bacalaureat, bineînţeles că vaca dracului a mai făcut şi rusa la şcoală.

Şi cam asta a fost tot.

Imaginile se prăvălesc peste ea, musca din buzunarul lui, vârfurile degetelor pe chitanţier, pe urmă uşa din lemn bălţată, da, dintr-odată e cât se poate de sigură că el locuieşte în dosul acelei uşi. îl vede în tocul uşii, cu rânjetul lui care îi răscoleşte măruntaiele.

Uşa se dă de perete.

222 SARAH STRICKER

- Poate vrei o bucăţică de plăcintă cu mere.

Mama îşi şterge faţa cu mâna.

- Nu mi-e foame.
- Dar trebuie să mănânci ceva.
- O să mănânc, dar nu acum.
- Evident că nu mănânci destul. Uită-te la tine!

- Ştiu, ştiu, răspunde mama. îmi pare rău. Şi pentru că buza inferioară a bunicii se deplasase deja ameninţător înainte, adaugă: lartă-mă, am avut o noapte proastă.

- Şi eu, spune bunica. De când tati a venit cu ideea asta despre noua filială, n-am mai pus geană pe geană. Ba chiar am... dar ultimele cuvinte se cufundă într-un val de tuse, care era într-adevăr necesar, altfel ai fi putut uita că încă e bolnavă de moarte.

Luptându-se să respire, duce mâna la buzunarele cortului cu care c: îmbrăcată, cotrobăie printre lucrurile de pe masă, dar inhalátorul e de negăsit. în schimb, redescoperă toate boleşniţele adunate. Vechii plămâni. Noile dureri de stomac. Şi, mai ales, spatele!

Mama aprobă şi scutură din cap, trăgându-şi marginile hârtiei peste degete ca la cinematografele din vechime, până când în sfârşit, în sfârşit, bunica pleacă.

Iar drama începe de la zero: pus ochelarii, dat jos ochelarii, desfăcut părul, strâns părul. Agitaţie. Scuturat din cap. Mapele cu aplicaţii ajung una după alta pe jos, deşi mama nu ar şti să spună ce citeşte acolo. Studiază o poză de paşaport oarecare cu un fundal albăstrui, observă brusc că a citit de atâtea ori adresa şi numărul de telefon ale candidatei încât le ştie pe dinafară şi apoi aude uşa de la apartament.

- Ai venit, în sfârşit! strigă bunica, apoi începe să povestească agitată despre mama şi despre pete şi băiatul din vecini, „care devine tot mai rău pe zi ce trece“.

Mama, panicată, îşi mută privirea de la stânga la dreapta. Alunecă de pe scaun, adună mapele răspândite pe jos şi le aruncă pe masă.

- Şi? Ce tânără speranţă ne va acorda ajutor în

viitor? latră bunicul năpustindu-se înăuntru.

De sub jachetă i se vede îmbrăcămintea de weekend, adică un costum de culoarea antracitului în loc de unul negru. La costum poartă o pălărie minusculă şi un zâmbet uriaş.

- Pe vreme bună, şantierul arată şi mai bine! spune şi, fără să se întoarcă, lasă jacheta să alunece în braţele întinse ale bunicii, care

vine în grabă în urma lui. De pe autostradă, terenul se vede deja de la trei kilometri distanţă. în jur e gol, nici măcar un popas nu e acolo. Oamenii sunt obligaţi să vină până la noi fie doar pentru a face pipi!

îşi dă jos pălăria şi o întinde în spate, unde este preluată tot de bunica, în timp ce el relatează cu faţa roşie de entuziasm despre cel mai nou plan al său, acela ca în locul încă unei filiale să instaleze un fel de rampă cu resturi.

- Putem duce acolo tot ce nu s-a vândut până la finalul sezonului. Lipim etichete cu reduceri pe fiecare articol şi se vor vinde singure. Se întoarce pe vârfuri şi ridică sprâncenele. Ce spui?

- Sună bine, înghite mama în sec.

- Asta e tot? se încruntă bunicul.

Neliniştită, mama adună mapele în dreptul ei.

- Nu i-aş spune însă rampă cu resturi. Ce ai zice de outlet?

- Gena mea! exclamă bunicul şi bate în masă, neputând să se bată pe coapsă.

Apucă marginile mesei ca un preot marginile amvonului şi începe să ridice în slăvi zgârcenia nemţească, „mai ales aici, în Est. Au avut atâta vreme doar preţuri unitare, încât acum sunt fără putere în faţa unor cuvinte precum oferte speciale şi chilipir. în principiu am putea să le dăm doar suluri de stofa!“ Masa începe să se clatine de colo până colo.

- Aşa, hai să vedem cum arată succesoarea, spune el brusc, uitându-se la teancul în care se află cam cinci sau şase mape. Acestea sunt cele care intră în discuţie?

Mama îi urmăreşte privirea şi scutură imperceptibil din cap.

- Ei, arată-mi, atunci.

Dă drumul marginii mesei şi întinde braţul.

Mama se uită la degetele întinse în faţa ei, vede inelul şi pielea strivită de deasupra. Trage una dintre mape din dezordinea de lângă ea şi i-o pune în mână.

- Ei, atunci să vedem, spune bunicul, apoi deschide mapa şi o ridică spre ochi: Jaqueline, citeşte el cu voce tare.

Privirea îi alunecă în josul paginii. Răsfoieşte totul încetişor şi îşi duce limba din interior spre buza de sus.

Mda, nu e tocmai copleşitor, nu-i aşa?

Mama aprobă.

HI îşi apasă degetul arătător în gropiţa din bărbie.

- Trebuie să iei ce se găseşte, nu?

Ea aprobă din nou.

Bunicul se uită strâmb în sus.

- Şa-ko-li-no, spune el încă o dată, de parcă sunetul ar putea să-l consoleze, apoi rulează mapa ca pe un baston.

Mama inspiră adânc. Simte privirea bunicului asupra ei, vede bastonul făcut din mapă, care se mişcă în pumnul lui încolo şi încoace şi care apoi se ridică şi se loveşte atât de tare de masă, încât mapa se îndoaie la mijloc.

- Ei bine, atunci asta să fie, spune el. Desigur, dacă eşti sigură că e persoana potrivită.

Mama ridică privirea.

- Da, este, spune ea aprobând din nou.

Este pentru prima dată când îl minte pe bunicul.

Bunica revine în cameră.

- Deci, strigă ea cu nerăbdare din prag, aţi găsit pe cineva?

- Evident, strigă bunicul la rândul lui, şi încă ce bună!

- Slavă Domnului! exclamă bunica, cerând apoi să

vadă mapa. I’oftim, din Jena? geme ea încă dinainte să apuce să vadă bine toată pagina întâi. De acolo era şi femeia aia, Berenth! Hei, să sperăm că nu | la fel de proastă.

- Cum să fie? strigă bunicul. Atunci n-am mai chema-o la interviu.

Mama se ridică şi îşi ia geanta de pe jos.

- Dar şi pe Berenth ai chemat-o! Şi ai mai şi angajat-o, continuă bunica. Unde vrei să pleci?

- Acasă, răspunde mama aproape în şoaptă, de parcă ar fi fost la cinematograf şi nu ar fi vrut să acopere vocea protagonistului.

Bunicul îi smulge bunicii mapa din mână.

- Ei, Berenth! Jena a avut o sumedenie de fii celebri, alte oraşe ar fi invidioase! Hegel, Novalis, Goethe, Schiller!
- Eu credeam că Schiller era din Marbach, exclamă bunica. Doar ai spus că bunica Schneider s-a dus special cu bicicleta la casa în care s-a născut!
- Eu? Eu am spus asta? Niciodată!
- Ah, atunci înseamnă că eu mint.

Mama se împinge printre ei doi.

- Trebuie să plec.

Bunica aleargă după ea.

- Nu rămâi la masă?
- Mi-ar plăcea, dar mai trebuie să învăţ!
- Atunci, să îţi pun măcar nişte prăjituri la pachet.
- Nu e nevoie.
- Poate pentru Arno.

Bunicul iese din birou.

- Uite ce note are, numai zece şi nouă, exclamă el, ciugulind foaia cu degetele precum o găină nisipul, chiar dacă bunica nu vede nimic. Dacă are asemenea note nu poate să fie proastă.
- Astea sunt note din Est, strigă totuşi bunica, pot să însemne altceva.
- Hilde, am început să mă satur de atitudinea asta negativă. Când o să vezi şi tu partea pozitivă?
- Iar vorbim de partea pozitivă? E vorba doar de o vânzătoare!
- Dar de ce te enervezi aşa?
- Dar nu mă enervez deloc.
- Eu am plecat, şopteşte mama.

Bunica o ţine de braţ.

- Mai aşteaptă un pic! strigă ea, apoi fuge în dormitor.

(¡inci copeici
229

Se aud sertare şi uşile de la dulap care se deschid şi se închid, apoi bunica se întoarce gâfâind cu o vestă tricotată pe care o ţine în sus.

Mama scutură din cap.

- Nu mi-e frig.

r

Aiurea, se întunecă în curând. O să îngheţi! exclamă bunica şi li M (cază braţele mamei să intre pe mâneci.

- Ce mai e şi asta?

Din trei paşi, bunicul e lângă ele şi îi pune mamei mâna la ceafă.

Made în China? strigă el şi trage eticheta atât de tare în sus, că aproape o sugrumă. Ce caută aşa ceva la mine în casă?

Bunica ridică din umeri.

Cred că a trimis-o lise la un moment dat.

Bunicul scoate o exclamaţie dispreţuitoare.

Sută la sută acrii, te zgârie de te înnebuneşte.

Aiurea, nu zgârie deloc, strigă bunica.

Trebuie să plec.

Mama întoarce capul şi încearcă să se elibereze din strânsoarea I M m icului. Dar bunica o apucă din partea cealaltă şi îi vâră bluza ieşită Iu loc în pantaloni. Ca doi copii care se ceartă pe o păpuşă, trag de mama încolo şi încoace, până când aceasta se smulge aproape cu lui'ţa, îşi ia pardesiul din cuier şi iese pe casa scărilor mormăind o ‘u uză.

Cum e cu prăjitura pentru Arno? Data trecută i-a plăcut? o aude strigând pe bunica în timp ce coboară scările.

Apoi aude exclamaţia bunicului, la aceeaşi intensitate:

- Doamne Sfinte, Hilde, mai bine îl suni şi îl întrebi!

Apoi uşa se închide în sfârşit.

Ea păşeşte pe stradă şi merge de-a lungul bordurii. Treptat începe să se întunece. încearcă să îndoaie manşeta încă o dată, dar e atât de groasă, încât aproape că nu o poate răsuci. Tivul pantalonilor bunicului se freacă hârşt-hârşt de asfalt, ca o a doua pereche de paşi fiare îi urmează pe ai ei.

începe să alerge tot mai repede, până când paşii i se adaptează la bătăile galopante ale inimii. îşi cercetează mintea pentru explicaţia haosului din ea şi nici măcar în

cel mai îndepărtat colţişor nu găseşte altceva în afară de dojeni. Adună-te! Ce naiba se întâmplă cu tine?
I aminã în sfârsit cu tâmpeniile!

231 SARAH STRICKKR

232 SARAH
STRICKKR

Aleargă spre staţie, unde, din fericire, se află deja un tramvai. Se urcă, se înghesuie printre oameni. Se aşază, vede picioarele din faţa ei, tocurile care îşi caută echilibrul printre celelalte perechi de pantofi. Geanta îi tot alunecă în timp ce tramvaiul ia câte o curbă, se opreşte şi porneşte, apoi se opreşte din nou. Cineva deschide cu nerăbdare uşile care piuie, înghesuind un genunchi între ele. Din difuzoare se aude vocea precipitată a vatmanului, dar de asta îşi va da seama mai târziu sau poate chiar peste ore sau zile, când va sta întinsă în pat, încercând cu disperare să-şi amintească totul cât mai exact, de parcă, dacă ar răzui totul astfel încât să nu mai rămână nici măcar o bucăţică de gri, va desluşi până la urmă şi piesa din mijloc. Dar îi va lipsi curajul să-şi amintească cu adevărat. Tot ce reuşeşte este să combine logic. Nu poate decât să reconstituie, să deducă: era destul de aglomerat, altfel de ce ar fi stat aşezată pe proeminenţa dintre scaune? Au urcat şi au coborât mulţi oameni. Trebuie să fi durat destul de mult până să se pună tramvaiul din nou în mişcare, astfel încât mama - cu piuitul uşilor răsunându-i în urechi - să fie aruncată brusc în faţă.

Cade pe culoar, alunecă pe burtă pe lângă rândurile de scaune, picioarele o zgârie de o parte şi de alta, apoi se loveşte de cabina vatmanului.

Roţile scârţâie. Se aude un bubuit. Apoi un scârţâit. Mama e strivită cu faţa de perete. Tramvaiul se opreşte.

O cutie se loveşte cu zgomot lângă ea, în colţ.

- Sunteţi rănită? strigă un bărbat care îngenunchează lângă mama, aplecându-şi capul spre ea.

Mama face semn că nu, ceea ce din poziţia sa întinsă pe burtă nu poate fi prea uşor, dar bărbatul nu pare

foarte impresionat.

- Vă simţiţi bine? mai strigă el încă o dată şi aproape că se întinde lângă ea.

Mama se ridică un pic, dar în aceeaşi secundă, lângă capul ei se deschide brusc uşa. Nişte picioare albastre se poticnesc pe lângă ea. Vatmanul mormăie ceva neinteligibil, în timp ce se înghesuie prin

mulţime afară. Câţiva oameni sar după el pe şine, pietrişul scrâşneşte stih picioarele lor.

Aţi păţit ceva? strigă bărbatul, de parcă răspunsul ar depinde de lormularea corectă a adevărului.

Mama îşi trage picioarele sub ea, apoi se ridică. Abia când vrea să se sprijine de perete observă că mâna bărbatului a fost tot timpul pe spatele ei.

De afară se aude un strigăt ascuţit.

- E totul în ordine, spune ea, dar bărbatul nu pare mulţumit nici aşa.

- Vă doare ceva? insistă el.

Mama îl vede ducându-şi mâna pe umărul ei, lăsând-o să-i alunece pe braţ în jos.

- Nu, nu, răspunde ea.

Şi, într-adevăr, nu simte nicio durere. Nu simte nimic. Nici măcar peretele de care se sprijină. Nici presiunea de la încheietura ei. Nici rana însângerată de la cot pe care bărbatul o descoperă brusc, scoţând un şuierat printre dinţi.

- Doar o zgârietură, spune ea repede, eliberându-şi braţul.

Vatmanul se întoarce.

- Lăsaţi-mă să trec! strigă el disperat, deşi pasagerii se dau la o parte.

Mama se înghesuie într-un colţ. Bărbatul vine târându-se după ea.

- Plecaţi de la uşă! strigă vatmanul peste umăr, în timp ce trece de cei doi, intrând în cabină.

Şapca de pe cap îi alunecă pe faţă.

- Plecaţi! strigă el încă o dată. Plecaţi cu toţii!

Se aude un sunet strident.

Apoi tramvaiul se urneşte înapoi. Osiile icnesc. Mama vede dâra de cola care se scurge în jos pe culoar,

apoi înapoi spre ea, în timp ce roţile se opresc scrâşnind.

Pasagerii răsucesc capetele, în timp ce vatmanul aleargă din nou afară. De data asta se duc în cete după el. Ciorchinele din jurul mamei

devine tot mai sfrijit. Până şi bărbatul pare să-şi fi pierdut un pic interesul pentru ea.

- Chiar vă simţiţi bine? întreabă el încă o dată, dar ochii îi fug spre ieşire.

- Da, da, spune mama.

îşi duce mâna spre gambă şi şi-o trage spre ea cu ambele mâini.

- Nu vă ridicaţi! strigă o femeie din spatele bărbatului. Dacă e ceva rupt? La Meiser[I] în emisiune spun mereu să nu te mişti până nu vine salvarea!

Se întoarce să caute aprobare, dar pasagerii rămaşi se înghesuie cu toţii afară.

- Nicio grijă! spune mama şi se împinge cu degetele în podea.

- Nu, nu, nu care cumva să fiţi paralizată, strigă femeia, apoi i se aşază în cale.

Mama scutură din cap.

- Mă simt bine, spune ea şi, cum asta tot nu ajută, adaugă: Sunt medic, chiar dacă nu e tocmai adevărat. Credeţi-mă, e totul în regulă.

- Aha, de ce nu aţi spus aşa de la început? spune femeia ofensată dându-se la o parte, în timp ce mama se ridică în sfârşit.

- Sigur? întreabă bărbatul, care a pierdut deja evidenţa întrebărilor.

Aproape că nu mai poate să-şi ia ochii de la ieşire.

- Sigur, răspunde mama şi îi face favoarea de a păşi spre uşă, astfel încât el o bate pe umăr.

- Ei, atunci, toate bune, mormăie el, apoi aleargă afară împreună cu ceilalţi.

I **Hans Meiser, moderator al emisiunii *Notruf(Apel de urgenţă)* la postul RTL (n.tr.)** **I**

(linei copeici
229

Vagonul e acum aproape gol. Ultimii pasageri trec pe lângă ea şi se opresc nesiguri, de parcă ar fi călătorit fără bilet şi mama ar fi fost controloare, doar că nu voiau să urce, ci să coboare.

Mama îşi pleacă privirea, îşi şterge pardesiul, apoi îşi vede chiloţii care au ieşit din pantaloni. Trage pantalonii bunicului în sus şi se uită nervos în jur, în timp ce îşi aşază bluza deasupra.

Aude din nou un ţipăt, dar de data asta nu se întrerupe, ci se lungeşte tot mai mult.

Mama îşi îndepărtează părul de pe faţă şi aleargă în urma celorlalţi, care înaintează în spaţiul îngust dintre şine. Stâlpul de iluminat dc la colţ nu bate chiar până în capătul trenului. în semiîntuneric, capetele celor aflaţi în faţa mamei alunecă de colo colo, de parcă cineva ar încerca zadarnic să rezolve un puzzle.

în faţa ei merg două fete, strânse una în alta. Un băiat li se alătură, chiar dacă probabil nu sunt împreună. Cu cât trupa ajunge mai aproape de partea din faţă a trenului, cu atât încetinesc mai tare primele rânduri, astfel încât, inevitabil, cei din spate ajung să fie striviţi. Una dintre fete se ridică pe vârfuri.

- Ei? şopteşte cealaltă, dar prima fată îi cade deja în braţe.

Pe faţa ei, care apare pe după umărul celeilalte, se scurg lacrimi.

Mama este împinsă în spatele celorlalţi, care obturează vederea spre şine. Tot ce poate vedea este un tip cu jachetă de aviator şi cu o ceafă de taur, aflat la marginea cercului de lumină. Ţine în lesă un dog sau un pitbull ori ceva asemănător, câini pentru ţipi ca el, mari, laţi, dar şi cu multă ceafă şi o blană scurtă, prin care se conturează muşchii.

Ţipătul se amplifică, un ţipăt teribil care îţi pătrunde până în măduva oaselor.

Lanţul de la gâtul dogului se tensionează.

în faţa restaurantului de pe cealaltă parte a străzii strălucesc încălzitoare de terasă. Chelnerii cu papion şi cu cămăşi albe ies şi privesc curioşi spre ei. Se aude

muzică, deşi foarte încet.

Mama încearcă să identifice melodia, dar ţipătul intervine mereu, de parcă cineva ar cânta fals şi asurzitor.

Câţiva pasageri încep să şuşotească, iar alţii plâng şi îşi apasă mâna pe gură, de parcă ar vrea să evite să eclipseze vocea principală cu plânsul lor.

Dogul trage în continuare în faţă, dar de data asta tipul nu-l mai poate ţine lângă el. Lesa îi alunecă din mână şi câinele o târăşte după el în timp ce aleargă amuşinând printre şine.

Murmurul vorbelor devine mai clar, ar trebui, a făcut cineva, ar li bine, de ce nu face nimeni. O tânără aleargă pe şine.

- O ambulanţă! A chemat cineva o ambulanţă?
- Fata care a căzut, aude mama pe cineva, era doctor!
- Da, exact. Unde e doctoriţa aceea? întreabă cineva la doar câţiva paşi de ea.

Mama se ascunde într-o parte. Cu coada ochiului îl vede pe bărbatul care o caută din priviri. Şi apoi şi vatmanul, în faţă de tot, cu şapca în mână.

Mama se uită la dog, a cărui lesă zdrăngăne pe şine ca o zornăitoare pentru copii. îşi vede propriile braţe, zgârietura de la col care încă mai sângerează, deşi ea nu simte absolut nimic - nici durere, nici propria mână care apasă pe rană.

Pune unghia de la degetul mare pe pielea julită şi o lasă să alunece în jos, privind nedumerită cele trei dâre albe lăsate de unghie. Aşteaptă să dispară. Un minut. Două. Dar şi după cinci minute tot se mai văd clar, ca nişte urme de cretă pe o tablă neagră.

Pe trotuar se adună o mulţime de curioşi.

Ea îşi trece din nou mâna peste cot, acum destul de brutal, strânge braţul între degetul mare şi cel arătător şi apasă până când buricele degetelor se ating. Pielea se adună sub inel. Dar în continuare singurul lucru pe care îl simte este neliniştea de a nu simţi nimic.

în depărtare se aude o sirenă.

Ea îşi dă drumul, se freacă la ochii încercănaţi, apoi lasă mâna să alunece peste piept, peste burtă şi îşi caută prin bluză stomacul.

Dacă măcar ar înceta ţipătul, se gândeşte ea, în timp ce încearcă disperată să-şi amintească în care parte a creierului se află locul responsabil cu simţitul. Tot mai neliniştită, îşi trece mâna peste pielea amorţită, spre şolduri, spre coapse.

El o atinge atât de brusc cu degetul, încât tresare de spaimă.

îşi trage braţul spre ea. Se uită la partea interioară, de parcă s-ar aştepta să descopere pe ea o amprentă. Dar pielea arată ca întotdeauna. Poate cel mult un pic mai murdară după căzătură.

Strânge pumnul. Apasă degetul mare peste celelalte degete. Lasă din nou braţul în jos. îşi ia avânt foarte uşor şi păşeşte în spate. El stă probabil la numai câţiva centimetri în spatele ei, căci degetele i se lovesc rapid de pantalonii lui.

Şi zboară imediat înapoi, ca o minge de tenis care sare din pământ.

Dogul îşi înalţă capul, apucă - probabil din plictiseală - mâneca stăpânului, trage de ea, sare pe el. Tipul îl împinge într-o parte atât de brutal, încât câinele cade în tufişuri. Crengile trosnesc în timp ce animalul se redresează, dar bărbatul nici măcar nu se întoarce. De parcă ar fi un joc, câinele îşi ia din nou avânt şi aleargă spre el.

Mama îşi ia şi ea avânt şi îi atinge din nou piciorul - ştie deja că e piciorul lui? Oare l-a văzut, atât de scurt încât doar subconştientul l-a remarcat? Aşteaptă, nemişcată, să vadă dacă presiunea din partea cealaltă devine mai puternică. De atâta încordare, umărul începe să-i tremure. Ce faci aici, nu poţi să faci asta, las-o baltă, se gândeşte. Şi împinge mai departe cu braţul.

Deschide pumnul. Simte materialul rece, neted. Simte pielea ei lipită de el, atât de limpede de parcă ar trece cu cuţitul pe deasupra. Sângele începe să-i furnice în degete, de parcă ar fi avut nevoie doar de această rezistenţă pentru a simţi din nou.

Ambulanţa se opreşte la marginea drumului.

Ea împinge mâna în sus, de-a lungul coapsei. Ca şi cum ar întinde taină pe o suprafaţă de lucru, îşi lasă

palma să circule în cercuri mici, cu privirea aţintită cu încăpăţânare spre şine, de parcă nu ar avea nimic de-a face cu ce se întâmplă în spatele ei, de parcă ar interesa-o în mod deosebit cum vin cei de la ambulanţă alergând de-a lungul şinelor cu o targă sub braţ.

Dogul sare din nou pe stăpân, lovind cu labele din faţă în jacheta de pilot.

Lumina albastră se strecoară peste rândurile de oameni.

- Vrem doar să vă ajutăm! îl aude ea pe unul dintre doctorii din ambulanţă.

Ea închide ochii, încercând să ţină mâna nemişcată. Aşteaptă o reacţie, un semn de la el, până când nu mai rezistă şi îşi împinge degetele spre fermoar.

Celălalt doctor vorbeşte cu vatmanul, în timp ce dogul continuă să sară. Tipul îl împinge, fără să se uite la el, dar faptul că e ignorat nu face decât să-l întărâte. Zboară spre el ca un bumerang şi se lasă împins la pământ cu o forţă şi mai mare. Labele din spate îi alunecă pe pantă în jos.

Mama îşi mută greutatea pe celălalt picior şi îşi împinge fundul spre coapsa lui. Degetul mare mângâie încet în sus şi în jos, trăgând arătătorul după el.

Câinele începe să latre, aleargă înapoi şi sare din nou pe stăpân, care îl respinge violent de fiecare dată. Când începe să-şi scuture capul - atât de tare încât sandaua dintre dinţii lui se loveşte de jachetă -, tipul se întoarce brusc.

Strigă sălbatic şi întinde mâna spre talpă, dar câinele scapă pe sub mâna lui. Saliva îi curge peste cureluşa de piele, în timp ce aşteaptă să fie ajuns din urmă. Apoi porneşte din nou în goană cu stăpânul după el. Ca un purice de pământ de pe care ai ridicat o piatră, acesta aleargă în cercul de lumină, încercând să-l prindă de picioarele din spate. în cele din urmă se aruncă pe el. Apucă zgarda şi îl pocneşte cu ea. Câinele urlă.

- Terminaţi! strigă o femeie tânără.

Dar tipul nu poate fi oprit. Orbit de furie, îi smulge câinelui sandaua din gură şi îl loveşte cu pumnul în burtă. Picioarele se zbat lângă jacheta de pilot, în timp

(¡mei
copeici 233

ce tipul îşi ia din nou avânt cu lanţul.

Femeia se uită disperată în jur. Din spate soseşte un asistent medical, dar nici acesta nu îndrăzneşte să se bage în calea lanţului, încremeniţi, privesc amândoi cum individul îşi bate mecanic câinele, îşi împinge repetat cotul spre spate, de parcă ar acţiona o pompă.

I)urează o vreme până când mama îşi dă seama că mâna ei freacă în sus şi în jos în acelaşi ritm.

Nu se opreşte. Simte presiunea în degetele ei.

Şi apoi fermoarul se desface brusc din mâna ei.

Braţul lui îi atinge umărul. Ea vede spatele, care se împinge înaintea ei prin mulţime, pantofii lui negri şi apoi pe ai ei, care îl urmează spre trecerea peste şine, călcând peste fanioanele de lângă acestea. Merge tot mai repede, evitând braţe, pungi, copii, în timp ce ceafa lui dispare şi apare, apoi dispare din nou. Privirea ei îl urmăreşte şerpuit, printre bare de protecţie şi pe trotuar, aleargă în intersecţie înainte şi înapoi şi apoi îl zăreşte din nou, traversând strada şi privind în urmă, de parcă s-ar uita după ea. Sau doar dacă nu vine cumva vreo maşină.

Ea aleargă, aproape împiedicându-se de tivul pantalonilor. Talia îi alunecă în jos. Se ţine de cordon, mă scuzaţi, îmi permiteţi, daţi-mi voie, vă rog, o geantă se loveşte de ea în timp ce aleargă peste drum, pe lângă restaurant. Ţipetele de pe şine devin tot mai estompate, iar cele din interiorul ei tot mai puternice. Te rog, îi răsună în cap, nu mai e loc pentru mai mult. Te rog. Te rog, te rog, te rog. Elasticul de bucătărie îi alunecă din păr, dar ea nu are timp să se întoarcă după el, nu îndrăzneşte să îl scape din ochi. Aleargă printr-o intersecţie, apoi pi în a doua. Nu vede altceva decât spatele lui, cămaşa albă, care se în foaie peste curea,

vestă neagră de deasupra, apoi brusc ochii lui.

El nici măcar nu se preface că ar fi mirat să o vadă, ci doar se uită la ea, nu respingător, dar nici interesat cu adevărat, aşa cum priveşti un catalog nesolicitat găsit în cutia poştală. Buza i se răsfrânge în sus, la fel ca acum câteva zile, la cumpărăturile de seară. Simte mâna lui într-a ei, apoi cum o trage, când, fără vreun avertisment, porneşte din nou.

Ea se poticneşte în urma lui, vede pietrele din macadam sub ea, vede casele de la marginea drumului, ca printr-o fereastră de tren, un şir lung care sare în sus şi în jos în linii vălurite.

(¡mei
copeici 235

El o coteşte pe un drumeag, iar luminile stradale se întrerup. Cu mare greutate, mama desluşeşte o plăcuţă pe care scrie „Pentru copii până la 12 ani. Utilizare pe proprie răspundere“, în timp ce el îşi face de lucru la un gard ruginit. Uşiţa se deschide.

El o trage pe lângă un leagăn spre căsuţa mai mare dintre cele două de lemn, între care se întinde un pod suspendat.

- T\i mai întâi! spune el, dându-i drumul la mână.

Ea îl priveşte întrebător.

El îi arată căsuţa. Ea îi urmează braţul, uitându-se în gaura întunecată. în faţa intrării se află o lopăţică în nisip.

Ce faci aici? se gândeşte ea. Fă bine şi pleacă! încă nu e prea târziu!

Se întoarce, se uită dincolo de el, înapoi spre drum, şi simte pe dată din nou acea amorţeală a membrelor. Picioarele nu o mai ţin.

- Atenţie, spune el, punând mâna pe arcul porţii în timp ce o împinge prin ea înăuntru în patru labe.

Ea se târăşte în colţ, îi vede foarte scurt corpul, care umple intrarea, în timp ce peste ea curge nisip de sus. Apoi el o întoarce cu capul spre perete. Cu o mişcare rapidă îi trage pantalonii şi chiloţii până la genunchi. Frigul o ia înaintea mâinii lui, înainte ca el să-şi vâre degetele în ea şi să o împingă în scândurile umede.

Ea se uită la mâna liberă cu care el se sprijină în podea, lângă ea, îi vede unghiile scurte, marginile tăiate, pieliţele rupte, încearcă să memoreze totul cât mai atent, aşa cum învăţase pe vremuri la orele de desen ca să poată schiţa şi din memorie, inutil, cum avea să se dovedească, pentru că până la urmă fusese nevoită să renunţe la desen. Oare intervenise gimnastica? Sau

canto? I se derulează prin faţa ochilor călătoria cu maşina, vede cum stătea pe bancheta din spate cu uriaşul bloc de desen în braţe, când bunica, în loc să o cotească la dreapta spre profesorul de desen, o coteşte spre stânga. Ah, tata nu ţi-a spus? Azi încercăm ceva nou. Fermoarul lui se desface cu zgomot. El îi desface picioarele. Ea simte o împunsătură în coaste, gâfâie după aer. Apoi el se înfige în mijlocul ei.

Durerea îi săgetează corpul. Duce mâna spre scânduri, se agaţă de •le, dar oricum nu există vreun loc liber în care să cadă. Strivită între el şi pereţii negri, se poate mişca doar atât cât îi permite el. Faţa îi este •Irivită de lemn. El îi bagă mâna pe sub bluză, în sutien, scoate nerăbdător sfârcurile şi i le strânge, apoi îşi apasă mâna pe burta ei. I k'getele lui desfăcute i se înfig în carne, de parcă şi el s-ar ţine de ■»va. Ea priveşte printre despicăturile scândurilor afară, vede partea de jos a toboganului, iarba din faţă.

Mâna lui se desprinde de pe scânduri şi îi atinge buzele. Printre ele răzbate un gust artificial, amar. Ea închide ochii şi îşi închipuie |um stă îngenuncheat în spatele ei, cum se uită la fundul ei, cum îi alunecă privirea peste spatele ei, pe care se adună cămaşa lui şifonată. Pare mulţumit? Lacom? îşi schimonoseşte faţa într-o grimasă, aşa uimo face Arno? Se gândeşte la buza lui ridicată, la obrajii goi, dacă mai sunt goi... oare nu aveau din nou tuleie? El pare deja o amintire îndepărtată, deşi e încă în ea.

Ea îşi îngroapă faţa în mâna lui. Dinţii ei trec peste buricele degetelor lui. Inspiră mirosul ciudat, chimic, poate al unei substanţe de curăţenie, şi nici măcar nu observă când muşcă deodată, până când nu aude şuieratul de deasupra urechii ei. El îşi smulge mâna şi o apasă lângă cealaltă pe burta ei. Pieptul ei se loveşte de perete. Imediat, se gândeşte ea ţinându-se de scânduri, ca să se pregătească pentru final.

Dar se terminase deja. El alunecă atât de repede afară din ea, încât nici măcar nu mai are timp pentru a-şi întoarce capul înainte ca el să iasă din căsuţă.

Mama rămâne pe vine, ca o fetiţă care învaţă pentru prima dată să Iacă pipi în aer liber, şi simte cum, într-

adevăr, ceva i se scurge pe picioare în jos. Pantalonii şi chiloţii îi sunt în jurul gambelor. Trebuie să se târască după el afară ca să şi-i poată trage în sus.

El stă pe un leagăn câţiva metri mai departe şi pare să se frece la mână, dar e prea întuneric ca să poată fi sigură.

- Scuze, zice mama pentru orice eventualitate, când ajunge lângă el.

239 SARAH STRICKIÎR

Se aprinde o flacără. Vârful ţigării străluceşte roşu între degetele lui. J

Mama îşi trece mâna prin păr, se pipăie la ceafa, dar elasticul de bucătărie pare definitiv pierdut. Se uită la el cum se leagănă, spre ca, departe de ea, spre ea, departe de ea, şi se gândeşte să se aşeze pe al doilea leagăn.

Dar rămâne totuşi în picioare.

întunericul se ridică între ei ca un perete. Doar jarul ţigării mai aruncă un pic de lumină pe obrajii lui, care încă sunt bărbieriţi. Cât durează până îi creşte barba? O zi, o săptămână, câteva ore? Bunicul se bărbiereşte în fiecare dimineaţă şi, dacă are o întâlnire, uneori şi după-amiaza. Dar asta e şi ţăcăneală, ca să observe alţii ce cantitate de testosteron bubuie prin el. La Arno e suficient o dată pe zi. Cel puţin, aşa crede mama. De regulă, el se duce la baie după ce pleacă ea, ca să nu o încurce. Cu excepţia weekendurilor, când renunţă câteodată şi rămâne până seara în pijama. Ea se gândeşte cum o aşteaptă acum, cum stă în bucătărie şi priveşte pe geam, cu şervetul de dimineaţă îndoit ca un acordeon. Ce se întâmplă dacă bunica l-a sunat într-adevăr în legătură cu prăjitura şi i-a povestit că mama a plecat deja de mult?

„Du-te acasă, se gândeşte, ai găsit ce ai căutat, ce te mai ţine aici?“ în schimb, stă acolo şi se holbează la ţigara care smulge, la intervale regulate, imagini noi nopţii, de parcă bliţul unui aparat foto s-ar aprinde şi s-ar stinge tot timpul, fruntea, nasul, ochii lui, care se agaţă de filtru. Parcă ar privi chiorâş. Cu fiecare fum pare să se îndepărteze de el, de parcă lungimea ţigării ar fi proporţională cu distanţa dintre ei. y = k-'/x, se gândeşte mama, apoi îşi spune că într-adevăr y egal k ori 1 pe x - de atâta disperare îşi găseşte ascunzişul în

raţiune, dar şi aceasta s-a cam săturat să o tot ajute. Ca un automat de gumă de mestecat la care ai apăsat toate butoanele deodată, scuipă la grămadă câte ceva afară, hiperbole, alimentaţie asimptotică, expansiunea voluminoasă a tuberculilor care se află în relaţie de reciprocitate cu capacitatea intelectuală a agronomului. Bunicul se strâmbase de râs în clasa a cincea când venise acasă cu

mlormaţia asta. O amintea cu fiecare ocazie, până când, într-o dimineaţă, exact înainte de bacalaureat, îi povesti din nou şi ei. Ea se gândi la felul în care o privea, plin de aşteptări, şi îi făcu în sfârşit plăcerea ile a râde.

Iii mai trage un fum, deşi mucul este de-acum atât de scurt, încât parc că îşi lipeşte buzele direct de degete. Cum adică expansiune voluminoasă? îi vine ei în minte. De ce nu doar volumul? Doar e redundant. Filtrul trece dincolo de stâlpul de lemn. Apoi îl vede por- ninii, la fel de neaşteptat ca mai înainte. Leagănul se balansează de Mu colo, în timp ce el păşeşte cu paşi mari pe iarbă. Ea abia dacă reuşeşte să treacă de portiţă înainte ca mânerul să i se lovească de picior.

Iii merge de-a lungul drumului, ajungând din nou în stradă. Iar ea merge în urma lui, păstrând câţiva metri distanţă, de parcă între ei ar II întinsă o sfoară care nu are voie să se lase. Traficul se înteţeşte pe lângă ei, un stop se face roşu. Un claxonat furios o însoţeşte pe Cealaltă partea a drumului. îşi ţine din nou cordonul de la pantaloni în limp ce coteşte acolo unde coteşte şi el; se opreşte când se opreşte el, umblă când umblă şi el. Simte miros de usturoi, aproape alunecă pe câteva cepe, apoi, când ridică în sfârşit privirea, vede şaormeria şi Işi dă seama că el e în drum spre casă, care de fapt e şi casa ei, chiar dacă brusc acest gând i se pare absurd. Cum se poate ca toate acele i ase pe lângă care trece zilnic să fie aceleaşi pe lângă care trece şi el în I iecare zi? Cum se poate ca strada care duce spre viaţa ei să se verse în acelaşi timp în această altă viaţă, despre care nu ştie absolut nimic? Se uită la faţade, care brusc i se par necunoscute, de parcă alienarea lui s-ar fi transmis asupra lor - intrările cu căsuţele poştale minuscule, locurile de parcare, uşa, care acum e şi a lui. încearcă

să-şi închipuie .i| lartamentul lui, să construiască o cameră în jurul lui. îşi despătureşte propria sufragerie, aruncă din ea mobila grea de mahon şi îi pune în schimb un scaun nou, poate un scaun rotativ, ca acela de la vânzările reduse. Agaţă în spate pictura cu femeia, desface draperiile, dar Imediat apare în fundal propriul cap, ochii ei, care pândesc de la

fereastră, şi brusc îşi dă seama că va fi exact aşa, că totul o va lua de la început de îndată ce vor ajunge la intrarea în casă. Ea se va duce în apartamentul ei, el într-al lui. Dar, în mintea ei, el se va întoarce şi o va spiona, va forţa uşa, o va urmări prin casă. Ea va alerga în baie, îşi va spăla sperma de pe picioare şi se va îmbrăca în hainele ei, apoi îşi va deschide cărţile şi va încerca să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar el nu o va lăsa, se va înghesui dintr-o parte, îi va răvăşi mintea, nu-i va da pace până când nu va sta din nou la fereastră ca să se holbeze la el, doar că de data asta va fi şi mai rău, pentru că împreună cu ea va sta chircită la fereastră şi amintirea. Va aştepta din nou să poată arunca o privire scurtă asupra lui. Ca el să îi arunce o privire scurtă. Dar asta nu se va întâmpla. Nu o va mai privi niciodată aşa cum o privise atunci, în metrou. în schimb, se va vedea pe sine cu chiloţii în vine, cu faţa strivită de peretele de scânduri, cum aleargă după el, cum fuge el de ea, exact acest moment îl va vedea şi va simţi ruşinea.

Picioarele îi devin grele. Cu cât se străduieşte mai mult să ţină pasul cu el, cu atât rămâne mai în urmă, de parcă ar merge de-a-ndoa- selea. Se uită disperată cum trece el pe sub acoperiş, cu mâna în buzunarul de la pantaloni, scoţând apoi cheia. Uşa se deschide.

Dar el nu trece, ci ţine doar uşa deschisă, atât cât să nu se trântească la loc.

- Mai bine o iei tu înainte, spune el când ea îl ajunge din urmă.

- Cum aşa? întreabă ea.

Aproape că e puţin nedumerită observând că el încă îşi mai aminteşte de ea.

El deschide uşa mai tare, apoi o prinde când se

balansează înapoi.

- Pentru ca bărbatul tău să nu ne vadă împreună, spune el rânjind, acelaşi rânjet strâmb care o chinuise ore întregi timp de zile sau chiar săptămâni.

Dar de data asta îl simte altfel în ea, nu ca pe un agresor, ci ca pe un prieten, un prieten vechi din trecut, care aduce cu el o poveste pe care o cunosc doar ei.

Noi. Cu buzele nemişcate, rosteşte cuvântul doar pentru ea, o **vi ıı** bă pe care în niciun caz nu trebuie să o uite, noi, noi, noi. De Iun uria acestei neaşteptate legături regăsite în acest cuvânt aproape ■ A nu îndrăzneşte să răspundă, de parcă cuvântul s-ar putea pierde printre celelalte.

Ei, bine, rosteşte ea în sfârşit, cu greutate, de parcă i-ar face o mare favoare.

61 se strecoară în gang pe lângă ea şi mama simte brusc secretul iiinire ei, extrem de clar, ca pe un obiect, ca pe ceva greu, ceva ce pi tartă împreună, mâinile sale într-o parte, ale ei în cealaltă. Ea ridică •>. uri privirea ca să se asigure că dintele galben încă se mai zăreşte pe tub buza de sus.

Mai bine aşteaptă câteva minute, zice ea fără să se poată abţine a nu prelungească această stare de complicitate.

Privirea îi alunecă spre curtea interioară. Ea încearcă să-şi i ■ impună o privire conspirativă, în timp ce îşi ridică din nou capul.

Nu cumva să devină suspicios bărbatul meu.

El aprobă încet din cap. Colţurile gurii îi tresaltă şi, pentru prima dală, i se zăreşte şi celălalt canin.

- Bine, spune ea, aprobând la rândul ei de parcă ar parafa o în (degere de afaceri.

Face un pas în direcţia curţii interioare. Apoi se mai întoarce o dată, de parcă ar fi uitat ceva. Se simte de-a dreptul cutezătoare când întinde mâna spre el şi îi şterge o pată invizibilă de pe vestă.

- Acum e bine, spune ea înainte să înceapă să alerge de-a lungul gangului, pe lângă tomberoane.

Buricele degetelor o ard în timp ce uşa se închide în

urma ei.

c (opdUul c !

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, se simţi ca şi cum ar fi avut un păianjen în spatele frunţii, cu picioarele strânse în jurul globului ocular drept. Gura îi era uscată şi ceafa umedă şi trebui să şi încordeze de mai multe ori până când reuşi să-şi desfacă pleoapele cât să zărească deşteptătorul, la vederea căruia sări în sus îngrozită.

- Nu te ridica, auzi vocea lui Arno. Locul tău e în pat.

Simţi o mână fierbinte pe frunte, care o apăsa înapoi pe saltea.

- Dar trebuie să merg la lucru! protestă mama.

însă de pe buzele ei nu se auzi niciun sunet. Limba îi rămase lipii d de dinţi, iar pe cerul gurii i se răspândi un gust dulceag.

încercă să se întoarcă pe o parte şi să scape de mâna care o ţincn înainte să-i ia foc fruntea, dar nu putu să se mişte nici măcar uil milimetru. Zăpăcită, privea spre braţul care se ridica oblic deasupra ei şi care nici nu mai părea atât de puternic, ci doar un deluşor meschin care abia dacă se ridica puţin între umăr şi cot. Apoi văzu arătătorul lui Arno, care se îndrepta spre ochiul ei stâng. Degetul mare îl urma. Ca şi cum ar fi vrut să râcâie un rest uscat de murdărie de pe o farfurie, îşi făcu loc în

pliul dintre pleoape şi frecă acolo, apoi trecu pe lângă nările ei numai pentru a privi de fiecare dată dezamăgit spre vârfurile degetelor sale şi a o lua de la capăt, până când scoase dintre unghiile sale ceva gălbui.

- Mai dormi un pic, îi şopti.

Clanţa sări în sus, apoi auzi podeaua din hol scârţâind.

Mama îşi frecă pleoapele, care se strânseseră la loc, şi - sprijinită Inii o mână - se opinti să se ridice. O durere surdă îi străfulgeră umărul. încercă să se sprijine în celălalt braţ, dar acesta îi cedă şi căzu înapoi în pat. Poate că îşi scrântise ceva ieri, când căzuse, se gândi, şi dinir odată îşi aminti totul, mâna lui în a ei, între picioarele ei, pe sub Muză, în jurul sfârcurilor ei - tresări, ce a fost, doar n-ai fost tu, n-ai fi Im ut, apoi căscă gura, trăgând cu nesaţ aer în piept.

Unghiile i se înfipseră în cearşaf în timp ce trupul ei sorbea amintirile cu înghiţituri hulpave. Imaginile îi goneau prin vene, umllându-se atât de mult încât începu s-o furnice pe sub piele.

întinse mâna pe sub pătură. Deget cu deget cu deget cu deget cu deget, o lăsă să alunece în jos. Pentru o clipă îşi făcu de lucru pe la >,old. Desenă câteva cercuri pe osul bazinului, ca şi cum ar fi uitat nude voia de fapt să ajungă. Apoi împinse mâna cu hotărâre spre li a ul acela, pe lângă buricul ei, acolo unde el o...

I .emnăria patului icni, într-atât de violent îi scăpă piciorul.

I ăcu ochii mari şi îşi înfăşură braţele în jurul trupului, ca şi cum ► ar fi temut că l-ar putea rupe în bucăţi. Presiunea din capul ei i le venea tot mai mare.

îşi înfige unghiile în tâmple, având sentimentul nedefinit că 1**1** obuie să se concentreze, ca şi cum ar fi avut o problemă complicată de rezolvat. Gândeşte-te, îşi strigă, gândeşte!, în timp ce se transportă înapoi în tramvai. Vede mulţimea de oameni şi pe ea în mulţime, i un tururile ei, părul ei suflat de vânt, mângâindu-i faţa, care rămâne insă ca o pată oarbă, senzaţia unui nas, dedesubt burta, braţul ei aiingându-i cracul pantalonilor, mâna ei pe fermoar, căsuţa toboganului, corpul lui în arcul porţii. Nu, nu atât de repede, încearcă ca să se

cheme la ordin, toate pe rând, dar leagănul deja o smulge, înainte şi înapoi, şi înainte, şi înapoi, trebuie să te gândeşti, să te gândeşti trebuie, trebuie să te gândeşti, să te gândeşti trebuie, i uvintele se încâlcesc în lanţul din fier, înfaşurându-se unele în jurul altora până nu mai rămân decât sunetele goale, gânDEEEşte, I)EEEştegân, DEEEştegăn, gânDEEEşte.

Îşi impune să se întoarcă în staţie şi să aştepte acolo să i sol liniştească respiraţia, să se adune şi să sorteze totul, restaurant, ambulanţă, brancardieri, dar gândurile i-o iau razna din nou şi gonesc lăsând în urmă semafor şi stradă. Vede pantalonii pe genunchii ei, ţigara lui aprinsă, minusculă, îl simte în urma ei şi se loveşte de peretele din scânduri. Priveşte printre uluci, la capătul toboganului, la groapa cu nisip care se deschide înaintea lui, acolo unde aterizează copii şi sar în picioare. „Taţi, încă o dată!“ Picioarele scurte se poticnesc pe iarbă. Braţele părinţilor îi ridică, îi duc pe după căsuţă şi îi pun sus din nou. Obrazul i se freacă de lemnul jilav. „Aşa e bine“, spune el satisfăcut. Tălpile copiilor tropăie pe deasupra lor. Dar dacă vreunul dintre ei se uită în jos şi ne vede? ar vrea să spună, dar tocmai atunci el îşi face loc în gura ei. Zeama i se scurge pe gâtlej. Are un gust atât de respingător, încât aproape îl scuipă.

- Da, aşa e bine, îl aude pe Arno spunând, în timp ce retrage lingura dintre dinţii ei.

întoarce sticluţa maronie în jos şi începe să numere. Pe uşa întredeschisă intră în încăpere puţină lumină. Mama îi urmăreşte cu privirea braţul care se balansează înspre ea. Lingura e atât de plină, încât lichidul pare să se umfle la margini.

Ea strânge din buze, dar el pare să nu observe împotrivirea ei şi revarsă din nou zeama amară în gura ei.

- Ei, ai văzut? spune el, prinzând cu lingura o picătură de pe bărbia ei.

Trage pătura în sus şi îi ridică puţin capul, ca să-i aranjeze perna de dedesubt. Din nou se miră de forţa lui subită. Ochii ei îl urmăresc când se duce la draperie, căutând să închidă orice crăpătură ar mai putea fi de închis. E atât de mare şi de lat, că nu mai vede fereastra

de după el, ci doar perete şi iar perete.

„Tare slăbită trebuie că sunt, dacă dintr-odată el e aşa de puternic“, se gândeşte ea - de fapt, probabil că nu chiar atunci, ci un pic mai târziu, când şi-a mai adunat un pic minţile. Dar n-are rost să ne batem capul prea mult cu cronologia aici. Printre puseurile de febră care pun stăpânire pe ea, mama are o cu totul altă percepţie a

liinpului. Iar Arno desăvârşeşte asta, trăgând din priză radioul- ilcşleptător. Sau l-a tras deja. Sau îl va trage. Spunând şi lucruri gen „dormi acum“, „nu te împotrivi“, „acum stai în pat!“ Iar mama, destul do surprinsă că el cunoaşte modul imperativ, îi dă ascultare şi se i uf undă din nou în somn, unde el o aşteaptă deja. Se îndreaptă spre ol, întinde mâna după el, dar în clipa în care îi atinge braţul, el se »muceşte şi îi scapă printre degete. „Aşteaptă, strigă ea, aşteaptă!“ Aleargă după el, intrând în pădure. Copacii îşi apleacă peste ea ■ **.1** petele şi îşi încolăcesc crengile în jurul umerilor ei, asemenea unor liane. Ea se întoarce la dreapta şi la stânga, îşi zvârle capul încolo şi încoace, apoi descoperă pata roşie de pe cărare. Un curent de aer I rece pe deasupra ei. Trenul se îndreaptă spre ea. Sare într-o parte, se loveşte de parbriz, pe urmă vede muchia noptierei înfiptă în fruntea i i, îşi simte mădularele goale şi fără apărare zăcând pe cearşaf, ţepene, ca şi cum ar fi trase într-o pojghiţă de gheaţă.

întinde capul înapoi pe saltea şi pipăie în spatele ei. Găseşte pătura boţită şi o trage în sus cu degetele de la picioare. Dinţii îi clănţănesc. Respiraţia ei atârnă albă în aer, de parcă afară n-ar fi lemperaturi de primăvară, dar poate că mamei i s-a strecurat în poveste ceva din noaptea de după petrecerea Michaelei, accidentul, boala care i-a urmat, visele încâlcite. Poate că trebuia să facă loc în memoria ei pentru toate amintirile interzise şi împachetând ambele poveşti în aceeaşi ladă, după atâţia ani acestea au ajuns să se amestece. Sau poate că e adevărat că totul se repetă. Poate că în viaţă ne stau la dispoziţie doar un număr limitat de scenarii, câteva comedii, câteva drame, iar cine a trecut prin toate mai are dreptul să spere doar la variaţiuni. De ce să fie cineva atât de nerăbdător să joace într-o piesă nouă încât

să rişte rolul principal, pe care îl joacă cu bravură de peste două decenii?

Dar la răceli n-am ajuns. Sau, cel puţin, mama n-a ajuns. Trebuie să rezolve mai întâi treaba cu gânditul, însă raţiunea ei refuză s-o ajute. în loc de asta, o dă pe mâna somnului, care se năpusteşte permanent asupra ei, fiind cu totul lipsită de apărare. Ore întregi. Zile întregi. Săptămâni, luni, ani întregi, până când strânsoarea lui începe

să slăbească, permiţându-i să se ridice, cu sudori reci pe spinare şi un strigăt în gât. Din fericire, nici vocea nu i s-a întors. Asemenea unei siguranţe pentru copii, amigdalele inflamate îi blochează calea spre libertate şi o apără pe mama de ea însăşi.

Arno se întoarce să-i mai dea din sirop, un remediu de casă al maică-sii. Credinţa în el este tot ce i-a rămas de pe urma ei.

- Cu ce naiba te-ai pricopsit? o întreabă el cu o expresie îngrijorată pe faţă.

Probabil e pedeapsa lui Dumnezeu, se gândeşte ea, dar imediat îi e ruşine de gândul ei. Şi, pe urmă, îi e ruşine că i-a fost ruşine. Ca şi cum n-ar exista nimic mai rău de care să se ruşineze. Cu mâna pe piept, aidoma unui scut de apărare, se pregăteşte pentru conştiinţa încărcată, pentru căinţă şi ura de sine, care o pot lovi oricând. Căci aşa trebuie. Dar, din motive necunoscute, nu se întâmplă asta.

L-ai înşelat, încearcă ea să-şi dea un impuls. Chiar ai făcut asta. Eşti o trădătoare, o trădătoare meschină. Formează cuvintele din buze, le ţine în gură şi aşteaptă ca vina din ele să-şi facă efectul, ca un ardei iute pe care te pregăteşti să-l înghiţi şi a cărui iuţeală izbucneşte într-un târziu, umplându-ţi ochii de lacrimi.

îşi aduce aminte de ultima seară, când dispăruse în pat fără să spună vreo vorbă. „îmi pare rău pentru azi-dimineaţă“ îl auzise pe Arno mormăind în spatele ei. Şi ea? Tot nu spusese nimic; acceptase scuzele lui cu totul şi cu totul nemotivate cu o mişcare din cap, apoi se ascunsese sub pătură, până când adormise de-a binelea, aşa, pur şi simplu, de parcă nu se întâmplase nimic. Asta nu ajunge? N-ar trebui să fie suficient pentru câteva remuşcări?

Se împunge cu un deget între coaste, dar nu vine nimic, nicio jenă, nicio teamă, niciun monolog interior al conştiinţei, doar tata, bineînţeles, din nou.

- E timpul să faci un duş! spune el cu o voce de Eu-sunt-bărbatul- în-casa-asta şi o apucă apoi pe după umeri.

Mama îl lasă s-o târască în baie, vede hainele ei pe podea şi, pe urmă, faţa lui Arno, din ce în ce mai îngrijorată.

De unde ai toate vânătăile astea? întreabă el, arătând cu degetul ■|)i e şoldurile ei.

Ga se trage înapoi, iar spinarea i se loveşte de chiuvetă. Camera de luie pare că se înnegreşte.

■ Fii atentă! strigă el râzând şi o apucă apoi de cot.

Aşteaptă până când ea îşi regăseşte echilibrul şi îi ridică picioarele unul câte unul peste marginea căzii. Mama simte cum îi strânge părul Şl i-l leagă, apoi simte umezeala. El ţine duşul la celălalt capăt al căzii şi lasă apa să-i curgă pe mână până când e suficient de caldă şi atunci, iucet, îndreaptă jetul spre ea. Ea îşi strânge coapsele şi îşi încrucişează braţele peste ele, dar apa îi curge nestăvilită pe sub coate, făcându-şi loc între picioarele ei. Mirosul gelului de duş îi pătrunde în nări în li mp ce tata o săpuneşte cu mişcări repezi. Cu capul atârnându-i, se uită cum îi clăteşte tata spuma de pe corp, ţinându-i duza duşului intre fese, apoi vede aşchia de pe gleznă. Pielea dimprejurul ei e mzalie şi se vede puţin şi puroiul din mijloc, pe lângă care apa curge ca în jurul unei insule.

Ridică privirea. Dar Arno pare preocupat ca niciun strop de apă să nu ude părul ei în timp ce îi clăteşte umerii. închide robinetul, ia prosopul din cui şi o şterge cu grijă, până se usucă. Apoi îi bagă peste cap o cămaşă de noapte curată şi o trage după el în dormitor.

O aşază în pat şi o înveleşte. îi toarnă apă într-un pahar, în caz că va vrea să bea. Pune o pătură pe tăblia patului, în caz că i-ar fi frig. Pare să-i tot vină în minte lucruri noi pe care ar putea să le facă pentru ea. Mama abia reuşeşte să-şi ţină mâna peste cuvertură, până când el părăseşte, în sfârşit, camera, iar ea, ameţită de teamă, poate să verifice dacă pielea ei îşi mai aminteşte.

Spre marea ei surpriză, urmele pot fi desluşite la fel de clar ca înainte. îşi trece mâna peste partea interioară

a coapselor, nu între ele, unu-doi centimetri sunt de ajuns pentru ca tot corpul să i se înfioare, simte cum furnicăturile se tălăzuiesc spre parea exterioară, se sparg ca nişte valuri, după care se liniştesc şi se retrag în vârfurile degetelor de la mâini, de la picioare, apoi în vârful firelor de păr. O clipă doar rămâne ca să-şi rememoreze senzaţiile, prefăcându-se că se uită în

jur, prin cameră, numai pentru a o lua apoi de la capăt din nou, mângâindu-şi locul care pur şi simplu nu vrea să amorţească (da, ştiu, asta a mai fost o dată). Din nou şi din nou se stârneşte, sângele zvâcnindu-i din nou prin vene, până când e atât de epuizată, încât adoarme la loc.

Se trezeşte abia când aude pe cineva strigând. Pentru o clipă crede că e iar persoana care stă în curtea interioară şi râde. Pe urmă îşi dă seama că vocile vin din interiorul apartamentului. O uşă se trânteşte. Un zgomot de tocuri se apropie.

- N-am vrut să-ţi faci griji, îl aude pe Arno spunând.
- Sunt mama ei, se aude de două ori mai tare, ce altceva mai am în viaţa mea dacă nici măcar pentru copilul meu nu mai pot să-mi fac griji?

Mama îşi trage cuvertura peste cap, încercând să se strecoare' înapoi, în visul ei. Dar uşa se dă de perete şi bunica e deja înăuntru.

- Aici sunt! strigă ea, lepădându-şi din mers fularul şi paltonul. Dumnezeule mare, ce aer e aici! în aerul ăsta închis m-aş îmbolnăvi şi eu. Bietul meu copil, acum sunt eu aici!

Arcurile patului se lasă. Bunica îi dă mamei la o parte părul care îi atârnă peste faţă, apoi îi apasă palma pe frunte.

- E deja mult mai bine, se grăbeşte Arno să spună. Când am măsurat ultima oară, avea temperatură mare.

Vine grăbit în urma bunicii. Acum, că e ea aici, el a revenit la dimensiunile lui normale.

- Fugi de-acilea, zice bunica, are cel puţin 39,9!

Deschide fereastra larg şi trage cuvertura de pe mama, apoi îşi înfige mâinile în saltea, de-a stânga şi de-a dreapta ei, ca şi cum ar fi pe punctul de a face flotări deasupra ei.

- Ochii îi sunt congestionaţi rău de tot, strigă ea.

- Tocmai voiam să-i pregătesc nişte comprese cu muşeţel, spune tata.

Bunica scutură energic din cap.

- Sunt alergică la muşeţel.

Arno îşi vârâ mâinile în buzunarele de la pantaloni.

Păi nu vreau să le pun pe ochii tăi, ci pe ai ei, spune el, .itliinându-şi ultimul rest de autoritate.

Chestiile astea rămân în familie, spune bunica pe un ton jignit.

Arcurile sar în sus.

Dumnezeule mare, şi aerul ăsta!

Aleargă prin apartament, ca să deschidă şi celelalte ferestre.

Nu crezi că ar avea nevoie şi de ceva linişte? îl aude mama pe A mo spunând prin uşa deschisă.

Aiurea. Dacă aş zace toată ziua în pat, nici eu nu m-aş simţi prea
bine.

Cratiţe zdrăngănesc pe aragaz, dulapuri sunt deschise cu zgomot.

Gaz? Dacă uită careva să-l închidă? E periculos!

Mama se freacă la ochi. Face ochii mici, ca un jder care, după o lamă lungă, iese pentru prima oară la lumină din scorbura lui. Privirea îi alunecă peste lingura de pe noptieră, acoperită de un film subţire de lichid verzui, peste flaconul maroniu de alături şi se incumetă apoi în curtea interioară. Priveşte spre stânga, apoi întoarce i tipul atât de mult, încât mâna îi ajunge, involuntar, la ceafă, dar de nici nu vede decât streaşină.

Se ridică în capul oaselor, surprinsă de cât de uşor a mers de data osia. îşi îngroapă degetele de la picioare în covorul persan, apucă marginea patului cu mâinile şi încearcă să se ridice în picioare.

- Ce faci aici? ţipă bunica şi o împinge înapoi în pat. Stai frumos şi aşteaptă.

Şi mama stă şi aşteaptă, chiar dacă nu frumos, atâta mai poate citi în ochii bunicii, în timp ce îi dă din nou părul la o parte de pe faţă.

- Trebuia să mă suni mai repede, îi spune ea pe un

ton de reproş lui Arno, de parcă el ar fi fost vinovat pentru priveliştea aceea tristă.

- Am vrut doar... mormăie el, dar bunica nici nu-l ascultă.

Se repede înapoi în bucătărie, mai zdrăngăne puţin, bombăne cu voce tare în căutarea sării, a piperului, cimbru aveţi? Hota sforăie. Pe urmă se întoarce cu o farfurie, îşi trage un scaun lângă pat şi începe s-o hrănească pe mama.

- E bun, nu? spune ea suflând.

255 SARAI I
STRICKER

Arno se aşază pe partea cealaltă. Ia mâna mamei şi o trage spre el. Bunica se clatină, într-atât de mult trebuie să se aplece peste pat ca să ajungă la gura mamei. încearcă să se sprijine, apăsându-şi mâna pe pulpa de sub cuvertură. Mama scoate un geamăt.

- Ce e? întreabă bunica, retrăgându-şi rapid mâna.
- E plină de vânătăi, îi explică Arno repede şi cam nesigur, credeam că sunt de la răceală.
- Da de unde! strigă bunica. Pune farfuria pe noptieră şi trage cămaşa de noapte în sus, apoi se holbează la picioarele tumefiate. Dumnezeule! Ce s-a întâmplat aici?

Mama înghite în sec, pentru că supă nu mai e de mult în gură.

- Cred că m-am lovit aseară, când băiatul vecinilor a căzut peste mine, hârâie ea cu voce răguşită, ceea ce înseamnă că raţiunea ei începuse din nou să coopereze.

Se întreabă de unde sunt totuşi vânătăile ei - de la zvâcnelile din căsuţa toboganului sau de la căzătura din tramvai? Dar, înainte să se poată hotărî, bunica începe să scuture din cap.

- De fapt, voi nu ştiţi încă! strigă ea, bătând din nou în cuvertură.
- Ce anume? întreabă Arno cuminte.

Bunica se ridică.

- Băiatul vecinilor a murit.
- Sfinte Dumnezeule! strigă de data asta tata. Ţâncul? Abia dacă avea cinci sau şase ani!
- Şase, spune bunica şi, ca şi cum s-ar fi simţit datoare ca în lipsa bunicului să preia şi rolul lui, adaugă: Ce te miri aşa? Credeai că nu mor şi copiii? Ce să-ţi zic? Atunci, după război, dacă treceai prin cimitir, jumătate

dintre morminte erau doar atât de mari. Pune mâinile în şold. Dar voi, astăzi, vedeţi chestii de-astea doar la televizor.

Arno dă din cap şocat.

- Ce s-a întâmplat?
- Călcat de tramvai, zice bunica.

Zgârie ultimele resturi din farfurie şi le împinge printre buzele ►minei, care tremură uşor, dar, din fericire, niciunul dintre ei nu îi dă vreo atenţie.

Se pare că a fugit de nu ştiu ce potaie şi a ajuns pe şine. Aruncă

■ lin nou o privire mustrătoare către tata. V-aş fi povestit mai repede, dur voi nu daţi niciun semn.

Arno pune şi cealaltă mână pe braţul mamei mele. Supa pare să Iarbă în ea, făcându-şi drum înapoi, în sus.

Putem face ceva?

Le-am dus deja un cozonac, spune bunica, chicotind înăbuşit. Nu că femeii ăleia nu i-ar prinde bine să postească puţin.

Continuă s-o hrănească pe mama cu supa ei şi povesteşte că vecina nici nu mai iese din casă, nici măcar la înmormântare n-au putut s-o dea jos din pat.

Iar bărbatu-său arată de parcă ar fi dormit pe sub poduri, aşa de zdrenţăros e. Mare ruşine!

însă pe urmă, empatia tatălui meu, care nu se opreşte din dat din

■ ap, începe să-i ajungă şi se întoarce înapoi la problemele ei, adică ale mamei, de care e atât de îngrijorată, de mai multe zile chiar, pentru i â, „n-o să credeţi!“, ea a simţit tot timpul că ceva nu e în regulă, doar legătura dintre un copil şi mama lui e de nezdruncinat. Şi acum, după i c Arno a pus-o în temă, „în sfârşit!“, îşi face griji şi mai abitir. Cum o ■ai recupereze mama toată materia de la universitate, pe care o pierde unim? Şi examenul! Şi noua filială! Şi, aoleu, noua vânzătoare! (nneva trebuie s-o îndrume în primele zile. Şi ce se întâmplă dacă mama va trebui să mai zacă o vreme? „Până la urmă, rămân tot eu cu loate pe cap!“

- Uşurel, zice tata, care cunoaşte deja textul, şi pe al

ei, şi pe al lui, se rezolvă totul.

- N-ai nici cea mai mică idee, înlătură bunica observaţia lui. Dacă ni şti ce lucruri se îngrămădesc în ultimul timp în visele mele!

- Asta chiar e ceva din familie, spune tata râzând. O mângâie pe mama pe spate. Chiar nu vreau să ştiu ce ai tot boscorodit noaptea

trecută prin somn. De câteva ori chiar ai ţipat tare - cam atât despre siguranţa pentru copii! - şi ai tot zvâcnit din picioare.

- Bine că mi-ai amintit! strigă bunica şi se repede din nou, de dala asta ca să aducă o ploscă plină cu apă caldă, pentru ca mama să nu aibă picioarele reci, pentru că „nu-i de glumă cu asta! însănătoşire grabnică îţi transmite şi tata“.

Mama duce mâna la ochi. Cu încetinitorul, amintirile încep să i treacă prin faţa ochilor. Şi, în sfârşit, reuşeşte să audă şi banda sonoră de dedesubt. Ţipetele, mulţimea de oameni plângând, muzica din restaurant, chelnerul din faţa lui.

De aia era el îmbrăcat atât de elegant atunci, papionul, vesta neagră, e chelner, serveşte acolo, în restaurantul de peste drum, se gândeşte ea, în timp ce bunica îşi ia rămas-bun, nu înainte de a-l face pe Arno să-i promită că o va suna din oră în oră, adică „la fiecare 60 de minute, auzi!“, ca s-o ţină la curent.

- Groaznică, treaba cu copilul vecinilor, nu? spune el după ce se întoarce la mama. îţi dai seama cât de volatilă este viaţa doar când se întâmplă asemenea lucruri. Te doare capul?

- Merge, spune mama ducându-şi speriată mâna la frunte.

El o priveşte atât de insistent, încât ea nu are nicio îndoială că poate vedea totul, fundul ei gol, buzele care se freacă de peretele de scândură. îşi ţine răsuflarea, aşteptând ca el să spună ceva, să-i ceară socoteală.

Dar el doar se ridică şi închide fereastra.

- Mai dormi un pic, spune apoi, aranjând pătura sub saltea.

Mama încuviinţează din cap din nou şi îl urmăreşte cu privirea în timp ce el iese din cameră şi închide uşa cu grijă. Dar de somn nici nu mai poate fi vorba. Acum, când poate gândi din nou. Acum, când nici nu se mai poate opri din gândit.

De ce eşti atât de surprinsă? Doar nu credeai că venise pentru tine! Nici nu te gândi! Ceea ce voia el să vadă nu erai tu, era sânge!

Dar atunci, de ce s-a culcat cu mine?

I Hi, nu zău, *s-a culcat cu tine,* asta a făcut? Aşa se zice acum? Pe **ıIмcu'** - te-a futut. Tu te-ai ţinut după el, iar el probabil că nu avea nimic mai bun de făcut.

îşi trânteşte capul pe saltea, se zvârcoleşte încolo şi încoace, .mulge pătura de unde era prinsă şi, dintr-odată, e din nou la perdea, **1**1n.»ndu-se de pervaz, în timp ce privirea îi fuge în sus, ca să vadă ni claşi trup de femeie din tablou. Privirea îi alunecă de la dreapta la »l.lnga şi din nou înapoi, ca şi cum ar ajunge să se uite destul de bine ii u âl să descopere vreun semn de la el. Şi, până la urmă, chiar găseşte,

cornişa din faţa uneia dintre ferestrele cele mari: trei chiştoace, •ti '.e până la filtru.

Astea sunt de la el, îi trece ei prin minte, ale lui sunt, aşa de minuscule cum sunt.

îşi duce mâna la gură şi apasă, încercând să-şi potolească respiraţia. Simte dinţii parcă daţi cu lipici Uhu pe degetele ei.

Atunci îi vine în minte muşcătura.

îşi propune ca data viitoare când îl va vedea să-şi ceară scuze.

Dar cine spune că o să vă revedeţi? A încercat oare să ia legătura

■ II line? Doar am fost bolnavă! Dar el n-avea cum să ştie. Da, dar nici nu putea să vină aşa, într-o doară, pe aici. Cum ar fi fost să fie Arno •u nsă? Aiurea, putea să aştepte până când îl vedea pe Arno în curtea Interioară, plecând. Dar poate că asta era prea riscant pentru el. Sau poale nici nu era aici. Da, clar, tot timpul o fi fost plecat de acasă. Sigur că da!

Gândurile gonesc prin mintea ei, scuturând-o, până când o

■ u prinde teama şi se împleticeşte înapoi spre pat. Apoi,

în sfârşit, îl *i rigă pe Arno sau, mai degrabă, îi şopteşte numele, dar e de ajuns.

încă de la primul sunet e aici, atât de bucuros că e nevoie de el, •ilâl de speriat că poate chiar e nevoie de el, încât colţurile gurii lui nu K pot hotărî în ce parte să se îndoaie.

- Nu s-a întâmplat nimic, spune mama, am vrut doar să te văd.

Şi se supără în clipa următoare pentru ce a zis.

- Bine, măi! strigă el, apoi îi aplică pe gură un sărut.

- Nu! Nu vreau să te molipsesc, spune ea, dar el o mai sărută în« I o dată, apoi se strecoară sub pătură şi o cuprinde cu braţele.

- Ţi-e frig? o întreabă el şi începe apoi să-i frece încheieturile I mâinilor.

- Puţin, şopteşte ea, în timp ce el se rostogoleşte deasupra ei.

- E mai cald acum? întreabă el râzând.

- Da, geme mama sub greutatea lui.

- Mi-a fost atât de dor de tine, oftează el, apăsându-şi din nou faţa I în adâncitura dintre claviculă şi umăr.

Mama îşi trece mâna peste ceafa lui în jos, mângâindu-i spinarea I cu mişcări nervoase.

- Am fost aici tot timpul.

- Nu, ai fost foarte, foarte departe.

Duce mâna la spate şi îşi trage tricoul în sus, apoi pune mâna I mamei pe pielea sa goală.

Ea îşi lasă mâna să alunece în jos, pe şira spinării lui. Tata începe să toarcă.

- Să nu-mi mai faci asta niciodată. Să nu mă mai laşi atât de mull singur! Trebuie să ai mai mare grijă de tine.

- Am avut grijă de mine, spune mama, întrebându-se, în acelaşi i timp, dacă nu cumva şi asta e tot o minciună.

întinde arătătorul şi desenează un semn de întrebare mare, de jos ■ în sus, împungând un punct undeva între omoplaţi.

- Mmm, şopteşte el.

Ea duce degetul în sus şi începe să scrie cu litere lungi, care curg una într-alta: „F“, „U“, „T“, „U“, „T“.

- Arno? întreabă tata.

- Exact, spune ea.

Cu cealaltă mână îi ţine tricoul ridicat la ceafă. Şi pe urmă îi scrie toată povestea pe spate. „M-am futut cu un alt bărbat. A fost îngrozitor. Şi minunat. Mai bine decât cu

tine. Mai bine decât ar putea fi vreodată cu tine.“

„Mmh, mmh, mmh“, şopteşte Arno agitându-şi degetele de la picioare, în timp ce savurează din răsputeri mărturisirea ei.

„l'ut, fut, fut“, scrie ea, până când degetul îi amorţeşte. Scutură • lin încheietură.

Nu te opri, se tânguie el.

Mama schimbă braţul şi începe să deseneze scena din memorie, palm linii pentru pătratul căsuţei toboganului, doi omuleţi din linii, lulâi unul mic, apoi unul mare, exact deasupra. Tata clatină din umeri, până când ea scoate din adâncurile pivniţei cuvântul care o n tăi mantă atât de mult. Dar acum, aici, pe spinarea lui Arno, are în ilîirşit curajul să-l scoată la lumină. îi trebuie mult timp până să-l » i ie. Mâna ei stângă n-o prea ascultă. Literele se tot schimonosesc pe noada lui, aşa că trebuie mereu să o ia de la capăt. Abia când toate llliTele stau drepte una lângă cealaltă, lasă braţele în jos. Dar Arno dna rine deja. Simte respiraţia lui regulată şi caldă pe gâtul ei, în timp ■ r gura i se umflă de plâns.

lise avusese dreptate. Furia era într-adevăr mai uşor de îndurai decât tristeţea. Sau teama. Ori dorul. Sau cum se mai cheamă senzaţia care îţi strânge stomacul. Mama nu prea se pricepea la identificarea corectă a senzaţiilor. Se simţea un pic ca foamea, o poftă pe care corpul ei o uitase. Sau nu o cunoscuse niciodată. O anume nelinişte, care nu se lăsa alungată în niciun fel de o alergătură oricât de agitată.

Dar un lucru ajuta: furia. O furie netălăzuită îndreptată spre tata, care într-adevăr se molipsise. Acum trebuia să îl îngrijească ea pe el, la fel cum o îngrijise el pe ea. Trebuia să-i tamponeze fruntea transpirată, să-i dea sucuri de băut şi supă de la bunica. Chiar dacă el îi spunea, de mai multe ori pe zi chiar, să nu o facă.

- Du-te liniştită la muncă, îi şoptea el, luând lingura cu degetele lui subţiri ca picioarele de muscă, eu mă descurc. Doar ştiu că nu vrei să stai acasă toată ziua. Nu-ţi face griji pentru mine. N-o să mor dacă mă laşi singur o vreme.

- E în regulă, zicea mama, trăgându-i lingura din gură, cu colţurile gurii în sus.

Dar tata nu se grăbea să se facă bine prea repede. începu să tuşească şi făcu febră, având ochii la fel de congestionaţi ca mama. Şi evident că, la un moment dat, uită că el singur era de vină pentru asta. Mai mult, începu să-şi prezinte nasul înfundat drept o dovadă de dragoste. Când mama îl întreba cum se simte, el avea grijă să vorbească despre boala ei, despre tuşea ei, despre febra ei, despre ochii ei congestionaţi.

Ai tăi s-au decongestionat deja, nu-i aşa? adăuga el cu un olmbet brav, de parcă într-adevăr ar fi luat boala asupra sa.

I)ar evident că şi cu asta avea intenţii prea bune. Nevolnic cum #r.i din naştere, reuşise ca pe lângă răceală să se mai pricopsească şi i ॥ o infecţie intestinală. Alerga la baie la fiecare câteva minute, lăsând IA cadă la fiecare câţiva metri nenumărate batiste de hârtie, de parcă » ¡ir fi temut că nu va mai găsi drumul înapoi. Mama le aduna, dr/infecta toaleta, spăla vasele. Apoi, când era sigură că el aţipise din j'inu, se strecura pe vârfuri în dormitor şi se ţâra în faţa draperiei, cu »înrăitul lui în spate, care avea ceva aproape liniştitor, de parcă ar fi Ins! o mamă care veghea asupra somnului copilului ei - ceea ce muma nu facea niciodată, nici măcar când o rugam.

Nu pot să stau la nesfârşit aici, să aştept până se întâmplă ceva, fclceaea.

Păi nu stai aici ca să mi se întâmple ceva, ci ca să nu se mi se Inlâmple nimic, răspundeam eu.

Hai, pleacă de aici, nu am timp de aşa ceva, exclama ea iin ăbdătoare, apoi ieşea din cameră, ceea ce m-a făcut ani întregi să l*m supărată pe ea, până când am înţeles că ea nu putea altfel.

Că ea nu era în stare să aştepte, că răbdarea ei era tocită. Că nu unii rămăsese nimic, de parcă şi-ar fi consumat norma de viaţă în .u de săptămâni în care se uita zi după zi pe fereastra aceea. Şi pe lei castra din birou. Şi pe cea din bucătărie, cu o carte pe post de alibi În mână, pentru cazul în care Arno s-ar fi trezit pe neaşteptate. Zilele 1n care, speriată de vreun zgomot de pe casa scărilor, alerga în hol şi pi ivea cu ochi flămânzi pe vizor, stând nemişcată, aşteptând. în care liica bunicului meu îndura chinuri teribile. Şi fiica bunicii mele

învăţa să iubească teama. Teama că nu avea să-l mai revadă. Teama că tivea totuşi să îl revadă şi că nu va trebui să-i mai fie teamă. Teama care îi umplea tot corpul, care o facea să simtă fiecare agitaţie, care o Însoţea de dimineaţă până seara, în timp ce el rămânea în continuare **1**1ispărut. Singura dovadă că exista cu adevărat, că totul se întâmplase i u adevărat era ciobul din glezna ei. Nu era înfipt foarte adânc, ar fi fost foarte uşor de scos. Dar mama îl împingea tot mai adânc în

carne. De parcă ar fi vrut permanent să se convingă, trecea mereu t ui mâna peste, ridica crusta care se forma peste noapte şi îşi înfige* unghiile în rană cu o expresie tensionată. în jurul suprafeţei negre, care se vedea ca un vârf de cruce dintr-un munte acoperit cu zăpadă, din care ieşea puroi, se formă o coroană roşie care se inflamă tot |mil tare, până când bucata de lemn fu expulzată. Dar mama tot nu pule.i să-şi ţină mâinile departe - zgândări crusta până când începu clin nou să sângereze, apoi apăsă una dintre batistele căzute ale tatei peşin ea, doar pentru ca două minute mai târziu să înceapă din nou să râcâie rana. în cele din urmă avea să rămână în urmă o cicatriofl mare, franjurată, care era şi mai albă decât restul pielii şi despre care mi-a povestit în copilărie că ar proveni de la o stâncă pe can; alunecase într-o drumeţie.

Dar rana era încă roz-deschis. încă mai exista posibilitatea ca c« I să se vindece complet, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi, ciur ştie, poate că aşa s-ar fi întâmplat dacă tata s-ar fi grăbit un pic. Dacă mama s-ar fi putut întoarce la viaţa ei normală şi nu ar fi avut alăl *J* timp la dispoziţie ca să se maltrateze singură. Dar Arno rămase fidel rezistenţei sale reduse. Ba îi mergea mai bine preţ de câteva ore, ba ii creştea după aceea febra, transpirând atât de mult, încât mamu aproape că nu mai suporta emisiile sale de iubire. Cu cât vindecareu lui dura mai mult, cu atât era mai sigură că el se îmbolnăvise anume ca să o lege de el. Că totul fusese o şmecherie. Că el pur şi simplu voia I să o oprească de la a se duce sus.

- Ai fi vrut să te duci sus? am întrebat-o.
- Aş fi putut măcar să încerc să mă duc sus, îmi răspunse ea.
- Dar ai fi facut-o dacă tata nu ar fi fost acolo?
- Tata? De unde a mai răsărit şi asta? se interesă ea, străduindu-s« în mod evident să se enerveze un pic.

în principiu nu îi rămăseseră decât două ocazii de a

ieşi din casă. Mai întâi, după corespondenţă. înainte de zece nu te puteai aştepta să sosească, iar de cele mai multe ori se făcea unsprezece; dar cel târziu după ce Arno, întărit după micul dejun, începea din nou cu

■treburile lui, iar ea exclama străduindu-se să pară relaxată: „Mă duc •fi văd dacă a venit poştăriţa“, ieşind apoi afară.

Mergea foarte încet, pentru că încă mai era un pic bolnavă, după turn îşi spunea. Pentru că voia să lungească tot mai mult timpul în cu re l-ar fi putut întâlni, aşa cum îi spunea corpul ei care tremura de agitaţie. Se ţinea de balustradă, călca cu ambele picioare pe fiecare treaptă, se oprea ca să se odihnească şi ajungea totuşi mult prea npede jos.

1)eschidea cutia poştală, scotea plicurile, le tria încă de jos. Scotea li nle, le despăturea, se prefăcea că citeşte cât putea de interesată oferta figurărilor Brandenburger Leben de a-şi „asigura viitorul financiar Încă de azi!“ Se uita spre scări şi spre curtea interioară, întrebându-se i .n e dintre cutiile poştale ar fi putut fi a lui. Şi constată speriată că nu şi ia nici măcar cum îl cheamă. Cu foaia desfăcută ţinută în dreptul It'ţei, ca un detectiv mai prost dintr-un serial TV, se uită la plăcuţe, * .Uitând un nume care ar fi putut să-i aparţină lui. Dar, în afară de un Ambuktu, H.“, nu era nimic care să sune cumva străin.

Nu era nimic interesant, îi strigă ea lui Arno când se întoarse în ■să.

Se duse în dormitor ca să-i arate dovada cu plicurile. Dar el dormea din nou adânc şi zdravăn. Ceea ce îi oferi ocazia, o oră mai târziu, să mai coboare o dată.

Fu nevoie de o săptămână întreagă până când coincidenţa, care o i hinuise îndeajuns de mult, i-l aruncă în sfârşit în cale.

Tocmai era pe cale să ducă gunoiul - a doua ocazie de a ieşi din ■. ,isă, chiar dacă de fiecare dată trebuia să caute destul de mult până să poată adăuga ceva la batistele din găleată. Abia dacă mâncau şi nu consumau

nimic altceva; sacul de doi litri era atât de gol, încât îl puica duce cu degetul mic.

Cu toate astea, sacul îi cade din mână de parcă ar fi cântărit o tună, iar ea aude dintr-odată vocea lui în partea din faţă a casei.

Primul lucru pe care îl vede este geaca lui. O ţine pe braţ ca pe o bilă. Blana se umflă un pic, de parcă ar duce cu el un animal. Cu

braţul celălalt ţine uşa deschisă, la fel cum o făcuse în seara acee J pentru ea.

O parte din mama ar vrea să fugă, iar cealaltă parte ar vrea sa ajungă la el - în schimb, câştigă ceea ce ea urăşte atât de tare, calea tic mjloc. Rămâne pironită lângă tomberoane şi aude cum el continuă să vorbească, cum începe să râdă, apoi vede cum împinge cotul şi mai sus pentru a o lăsa pe femeie să treacă pe dedesubt, atât de aproape încât se loveşte de două ori cu şoldul de el. Dar asta s-ar putea să fie şi din pricina tocurilor absurd de înalte pe care le poartă. în contre-jouiţj ea arată ca una dintre acele tinere care stau, încă de la prânz, pe Kurfiirstenstrasse. Picioarele îi ajung cel puţin până la gât, părul până la fund, iar între ele poartă ceva de dimensiunea unui ştergar ele bucătărie. Abia când uşa se închide în urma celor doi şi lumina de pe stradă dispare, mama vede faţa lătăreaţă care pare la fel de bătrână i a bunicii, ceea ce sună exagerat, dar era totuşi foarte bătrână şi foarte, foarte colorată. Buzele îi strălucesc într-un roz strălucitor, pielea din jur la fel, de parcă un copil ar fi ieşit cu creionul din contur. Abia când femeia se întoarce pentru a doua oară într-o parte, mama observă că aceasta a văzut-o şi în acelaşi moment şi el pe mama, chiar dacă pe chip nu i se observă nicio reacţie. Ochii îi sunt acoperiţi de ochelari de soare. în plus, acoperişul aruncă o umbră lată pe obrajii lui, astfel încât mai târziu, aşadar în nici jumătate de minut, mama avea să se întrebe dacă nu cumva din pricina aceasta era aşa de sumbru. Ce s-;i' întâmplat în acest interval este atât de infim, încât ea trebuie să umpli' totul cu foarte multă importanţă, pentru a reuşi să descrie scena:

Mai întâi el, ridicând foarte încet bărbia.

Apoi ea, ridicând punga de gunoi care s-a spart şi paharul de iaurl pe jumătate plin care picură pe asfalt.

Şi, în cele din urmă, fata bătrână, care se pare că e singura care are ceva de spus, dar mama nu înţelege ce. Dar el nu reacţionează, ci doar îşi trece mâna prin părul care e deja destul de lung încât să-ţi dai seama că e castaniu, în timp ce fata bâţâie nerăbdătoare din genunchi,

Mama deschide gura şi îşi duce mâna la gât, unde laringelc pulsează sub degetele ei.

Weekend frumos, reuşeşte să rostească printre buzele lipicioase, bărbia lui se înalţă din nou. Apoi trece pe lângă ea, îi ţine uşa fetei,

■) |i% se întoarce tot timpul spre mama, până când se strecoară în |l '.lAi şil pe sub braţul lui.

Mama se uită în urma lui şi vede siluetele neclare din spatele ■ u.iinizilor de sticlă de la primul, al doilea şi - scurt - şi de la al H iicilea etaj.

Fuge sus, deschide, îşi trece mâna peste ochi, mâna cu care I fcpuuase gunoiul!, oare ce se întâmplă cu ea?, trânteşte uşa în urma ei

■ ţi se năpusteşte în baie, unde se sprijină de chiuvetă.

I Alo? îl aude pe Arno, care se pare că se trezise.

Taman acum, se gândeşte ea furioasă.

Iar asta o ajută un pic.

Vin imediat! strigă ea pornind robinetul.

| îşi săpuneşte mâinile. Observă pentru prima dată că urmele ftimpaniei au dispărut de tot. îşi dă cu apă pe ceafă, pe frunte, se ■ Irpiică bine cu prosopul, până când faţa şi braţele îi sunt în întregime ■ roşii, şi intră în sfârşit în dormitor.

Arno stă în pat în capul oaselor.

- Cred că mi-a trecut, zice el radios.

Ce frumos! Mă duc să-ţi încălzesc nişte supă, răspunde mama,

■ Iar tata nu dorea să mai stea nicio secundă singur în pat.

Nu vreau să mai stau nicio secundă singur în pat, strigă el, apoi o urmează în bucătărie.

Se aşază în pijama şi o priveşte cum încălzeşte supa.

- Ce vreme! zice el deschizând fereastra. Chiar s-a făcut '■ |*i i măvară cât am fost bolnav, nu-i aşa?

„S-a făcut primăvară cât ai fost bolnav, se gândeşte mama. De I lupt, e aproape primăvară.“

- Da, aşa e, spune ea, apoi se uită la fundul lui, de pe care probabil i **.1** pantalonii nu alunecaseră chiar atât de jos încât să i se vadă fundul, dar aşa vrea ea să-şi amintească.

Şi că, în acel moment, începe să duduie muzica - şi asta dirrj apartamentul lui, ea ştie imediat -, dar tata ţine să mai precizeze asia încă o dată.

- Se distrează zdravăn acolo sus, nu-i aşa?

Ridică braţul şi capul şi bate cu pumnul în aer.

Râde un pic, pentru ca ea să bage de seamă că nu se distrează, ci <1 doar amuzat.

- Hyper, hyper! strigă el, ceea ce nu e din cântecul care se aude, dar tot are un beat.

Mama îşi lasă capul în jos şi vede bulele care se sparg sub ea. I

- Mai bine ai închide geamul, altminteri te îmbolnăveşti la loc!

- Am crezut că imunitatea mea este acum mult mai puternicii, zice Arno şi lasă braţul în jos.

Aşteaptă un răspuns. închide fereastra când mama continuă sîl privească fix supa, care începe să bolborosească, şi apoi spre curtea **dl** afară.

- Ei bine, tu eşti medicul.

- Ba nici nu sunt.

El se apropie de ea şi îşi lipeşte bărbia de spatele ei, ca un câine rugător la masa de dimineaţă.

- Asta e doar o formalitate.

Mama face o manevră de eschivare.

- Cred că e gata, zice ea, apoi alunecă de lângă el.

Mănâncă în sufragerie, pentru că în bucătărie nu! înţeleg! Nici! Un! Cuvânt! Dar aici e mult mai bine, chiar şi prin fereastra dublă, pe care Arno o închide, pentru că mama nu o face în ciuda oftaturilor şi a gemetelor lui; muzica răsună prin curte, întreruptă doar de plescăitul tatei, care îşi regăsise apetitul, deşi tot mai avea nasul înfundat. Nu reuşeşte să ţină gura închisă nici măcar două secunde, fiindcă îşi desface imediat buzele şi trage

aer în piept de parcă ar fi în pragul sufocării. Mama vede resturile de supă de pe limbă, bucăţelele de morcovi din gâtlej, şi se întreabă dacă a arătat întotdeauna atât de îngrozitor la înghiţit.

Mulţumesc, zice el în sfârşit, mulţumesc, mi-a căzut bine, apoi impinge farfuria din faţa lui.

Mama scutură din cap.

Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-i mamei.

El o sărută pe obraz.

- Rămâne în familie.

Apoi se uită la televizor, la un concurs de genul *Preţul corect* sau altceva la fel de idiot, pentru că tata e încă un pic slăbit „şi în situaţii din astea ţi se permite“.

- A fost întotdeauna foarte generos cu sine însuşi, comentează mama apoi adaugă: Asta ai moştenit de la el.

Afară se întunecă, iar muzica pare acum şi mai tare, spre deosebire de lumina grea şi paşnică a nopţii. Sau poate că sus începe să se petreacă şi mai abitir. Sau poate că nu se schimbă nimic. Cel puţin Arno nu pare să remarce nimic. Dar el, oricum, nu pare să remarce nimic. Nimic din beatul care bubuie sălbatic, nimic din inima mamei, care bubuie şi mai sălbatic, nimic din felul în care îşi trage picioarele pe canapea şi îşi pune capul pe ele, înnodându-şi apoi braţele m jurul lor de parcă ar avea nevoie de suficientă masă corporală în dreptul pieptului ca să înăbuşe bubuitul.

Ea încearcă să se concentreze asupra tractorului care trage ceva în urma lui sau împinge ceva, sau trece peste cineva, „că nu se înţelege nimic în gălăgia asta!“

- Uite, zice Arno, apoi repetă răbdător ceea ce Gottschalk[1] explicase deja de trei ori.

Dar mama e prea distrasă de felul în care el se lipeşte brusc de ea, aşa încât e sigură că trebuie să audă şi el bubuitul.

Sare în picioare şi aduce o pătură din dormitor.

- Mulţumesc, zice el încă o dată în timp ce ea îl înveleşte grijuliu, (le parcă ar fi vorba de o marfă fragilă, doar că protecţia nu-i e menită lui, ci ei.

[1] l'homas Gottschalk, entertainer şi moderator TV (n.tr.)

Se aşază din nou. îşi pune degetele sub fund. Cu toate astea, tremură atât de tare, încât tata întreabă într-un târziu dacă-i e frig.

Mama scuturǎ din cap. Dar el trage pătura peste amândoi, zio» „Mmm“ şi „Ah, acum mă simt din nou mai bine“, în timp ce trece cu vârful nasului peste al ei.

Beatul devine mai rapid, la fel şi inima ei, de parcă bubuitul dr deasupra şi cel din interiorul ei ar fi legate.

- Doamne Sfinte, dar nu se înţelege niciun cuvânt! strigă mama, aruncându-i lui Arno o privire aproape imploratoare.

Dar el nu vrea sub nicio formă să se enerveze împreună cu ea.

- Na, na, e tot ce spune în timp ce priveşte zâmbind continuu spre ecran, evident atât de fascinat de ce se întâmplă acolo, încât - în prima clipă - nici nu pricepe ce doreşte mama când ea îşi lipeşte brusc buzele de ale lui.

Cu o agitaţe pe care ea şi-o explică şi mai puţin, se aruncă asupra lui şi începe să-l sărute, apoi îşi trece mâinile pe după gâtul lui şi îşi vâră degetele în buclele lui.

Dar tata nu vrea să participe cu adevărat nici la această acţiune, Dinţii lui îi blochează mamei calea, o ţin la intrare, aproape ca pe un musafir care nu se află pe lista de invitaţi. Ea se zbate, îşi face de lucru cu elasticul pantalonilor, încearcă agitată să-i pună în mişcare gura bleagă - până când, dintr-odată, limba lui Arno sare afară şi îi trece peste gură şi peste nas ca o cârpă udă.

Mama se trage înapoi.

- Ei, atunci nu, zice ea şi îşi freacă faţa supărată.

Arno zâmbeşte vinovat.

- îmi pare rău, dar trebuie să-mi fac digestia, spune el. Cred că a fost cam multă mâncare aşa, dintr-odată.

întinde mâna şi o mângâie pe picior.

- Mâine mă duc iar la înot şi apoi voi avea rapid toată energia pe care ţi-o doreşti. Zâmbeşte şi, de data asta, vrea să pară un pic neruşinat: Să nu fii supărată, bine?

- Bine, bine, zice mama necăjindu-se că vocea ei sună prea enervată. Dar asta nu se mai poate suporta, strigă ea imediat, apoi îşi

I #[ochii peste cap sau cel puţin se uită spre etajul de sus.

Trebuie să pună cineva ceva! Nu se poate să facă fiecare doar ce vrea!

E o nebunie! strigă Arno băgându-se din nou sub pătură.

îşi îndeasă capetele acesteia sub degetele de la picioare şi se apro- I pic şi mai mult de ecran.

Dacă te deranjează aşa de tare, du-te şi spune-le să o lase mai ■ încet, mormăie el dintr-odată.

Mama tresare.

- Chiar crezi?

Un actor care îşi sfredeleşte mereu degetul mic în ureche scutură din cap.

- Don’t let me down, you guys!
- Sigur, răspunde Arno, apoi mai dă un pic din cap şi îi face favoarea de a-i spune: E chiar destul de tare, astfel încât mama

I i ăspunde uşurată:

- Bine, atunci mă duc! şi sare imediat în picioare.

Iese pe coridor. îşi pune pantofii şi ia cheia din cui.

Şi apoi aleargă în baie şi deschide dulăpiorul cu oglindă.

Cu mâna la bărbie, pregătită ca la nevoie să acopere imediat Imaginea, priveşte spre trei chipuri care se holbează la ea, fiecare cu o [jumătate de centimetru pe lângă ea, astfel încât se vede în semiprofil, I bărbia ascuţită, nasul, cercurile negre de sub ochi. Cele trei guri tre- I sar. Apoi trânteşte uşile de la dulăpior.

Se spală pe mâini şi iese din nou pe hol, întrebându-se oare de ce abia când ajunge la uşă.

- Am fost doar la toaletă! îi strigă ea lui Arno.

Dar el nu pare să o audă.

Cum să o audă într-o aşa gălăgie? se gândeşte ea şi încearcă preţ de o clipă să se convingă - şi mai târziu şi

pe mine - că se duce sus „Iară să ţină seama de el“.

Dar în clipa în care uşa se închide în urma ei, toate scuzele se strecoară prin spatele ei înapoi în locuinţă.

Başii îi bubuie în burtă. îşi apasă palma pe buric şi simte cum supa bunicii îşi croieşte drum înapoi, în timp ce îşi târăşte bucăţile de

plumb în care i s-au transformat picioarele de pe o treaptă pe cealaltă, j Aproape că se miră că lemnul putred cedează sub greutatea ei, ceea ce e un gând atât de stupid, încât furia o face să ia câteva trepte odată. Dar şi aşa înaintează atât de încet, încât lumina se stinge la jumătatea distanţei.

Urcă pe întuneric restul drumului şi pipăie pe lângă perete până când simte sub degete întrerupătorul şi în faţa ei apare uşa în carouri.

Face un pas spre ea cu dinţii înfipţi în buza de jos. îşi lipeşte urechea de ea. îşi ţine răsuflarea. Se uită nedumerită spre dreapta. Şi' pricepe brusc că se află în partea greşită.

Se duce spre uşa metalică, lăsându-şi privirea să alunece pe ea. Dar, într-adevăr, nu pare să existe o sonerie.

îşi ascunde degetele în pumn. Trage aer în piept şi se leagănă pe vârfuri, de parcă s-ar afla pe trambulina de zece metri, apoi loveşte cu pumnul suprafaţa rece. Şi face imediat un pas înapoi.

îşi netezeşte părul. Trece cu cantul mâinilor peste cărare, în timp ce priveşte uşa fix. Dar în afară de muzica asurzitoare nu se aude nimic altceva.

Mai bate încă o dată, de data asta cu palma deschisă, aşa cum fac la televizor atunci când cineva e închis pe nedrept şi urlă: „Daţi-mi drumul, daţi-mi drumul!“ Doar că ea vrea să intre. Şi nici nevinovată nue.

îşi îndoaie degetele spre interior, bate tot mai tare, se aruncă în uşă, până când aude în sfârşit un hurducăit şi nişte paşi, apoi yala trosneşte atât de tare, de parcă ar fi într-adevăr uşa unui seif.

în crăpătura uşii apare o fată, nu cea de la gunoi - „dar de acelaşi soi“, cum îmi explică mama, plesnind dispreţuitor cu vârful limbii în dinţii din faţă -, stând cu

faţă spre interior, astfel încât la început nu i se văd decât buclele blonde, care i se ridică din cap ca o pernă plesnită. Peste pieptul ei stă scris cu ştrasuri „Surfing Girl“. La asta a asortat o fustă care e foarte roşie şi foarte scurtă.

Muzica urlă în casa scării şi fata urlă spre interior; uşa se deschide apoi mai larg, dezvăluind un coridor lung care în capăt coteşte, la fel ca la mama. Doar că e complet diferit. Mult mai îngust, lat de cel mult

un metru şi jumătate şi acoperit complet de pantofi, mormane de Imîîtofi, care sunt amestecaţi şi zboară de colo colo, de ai impresia că
l.il.i se află în mijlocul unui câmp de luptă.

Vă rog să scuzaţi deranjul, spune mama.

Pata se întoarce şi îşi duce mâinile la gură. Printre unghiile de un inşii flamingo se aude un chicotit.

Aţi putea fi amabilă să daţi muzica un pic mai încet?

bata lasă braţele în jos şi îşi dezvăluie faţa, care e la fel de pictată ca ţl ,i celeilalte.

Eu nu germană, zice ea scuturându-se, de parcă ar fi făcut o glumă deosebit de bună.

Apoi se întoarce şi dansează printre pantofi înapoi în locuinţă, iar mama îi vede din spate dunga întunecată a ciorapilor.

Rămâne acolo şi aşteaptă. Din capătul celălalt al holului se aude un bărbat care strigă ceva.

Ea îşi netezeşte părul din nou şi întoarce capul spre spate, pentru
i i dacă fata sau altcineva, sau poate chiar el, speră că el, chiar dacă Tu um, fiind atât de aproape, ideea că îl va vedea într-adevăr... în fine, în realitate... aşadar, pentru că oricine ar veni - ea să se poată luloarce spre el fără să pară că stă doar acolo şi aşteaptă.

Dar nu vine nimeni.

Mama ridică mâna şi mai bate o dată în uşa care acum stă larg deschisă.

- Nu vă supăraţi... spune ea ceva mai tare.

Poate că ar trebui să plece jos, se gândeşte ea.

Apoi, brusc, apare totuşi cineva pe coridor, un bărbat, poate, nu, nu e el, acesta e mult mai mare, uriaş, arată de parcă ar trebui să se aplece ca să nu se dea cu capul lui mare, aproape pătrat de tavan. ()chii, în schimb, sunt atât mici, încât aproape că nu mai e loc

pentru culoare.

Se opreşte direct în faţa ei, duce la gură paharul, care aproape că nu se vede între labele lui uriaşe şi ia o înghiţitură. Cu cealaltă mână

ii apucă degetele şi i le strânge, în timp ce o studiază din cap până în picioare.

- Dima, zice el.

Damful care i se năpusteşte din gură nu poate fî ignorat.

Mama nu e foarte sigură dacă acesta îi e numele sau dacă e doai un cuvânt pe care nu-l înţelege.

- Am... ăăă... venit din pricina muzicii, spune ea arătând spre locuinţă, în timp ce el continuă să-i scuture celălalt braţ.

El îşi trece limba peste buza de sus.

- Davai!

Mama îl priveşte nedumerită.

El ridică laba şi, după ce îşi ia avânt, îşi aruncă braţul spre interior, de parcă ar lovi o minge de tenis în lungul coridorului.

- Tu vine!

Mama se uită spre casa scării, în care lumina s-a stins din nou, şi îşi apasă mâna pe burtă.

- Tu vine! zice el încă o dată, apoi deschide uşa şi mai larg, până când mama face, timidă, un pas peste prag.

El o ia înainte, uitându-se mereu peste umăr, în timp ce mama îl urmează în dormitor, doar că aici se pare că e sufrageria. Pe peretele de lângă fereastră, acolo unde la ei stă patul, se află o saltea şi pe ea unul, ba nu, două corpuri. Mama vede nişte picioare de femeie care atârnă peste margine şi are nevoie de o clipă pentru a identifica în lumina slabă şi un cap brunet, care ţine, se pare, de al doilea corp. Alături se află o canapea şi un fotoliu cu perne pentru cap, pe care e aşezată fata care i-a deschis şi care se întreţine acum cu un tip gras de la picioarele ei. Sau, cel puţin, cei doi par să îşi mişte buzele. Cum reuşesc să se înţeleagă în gălăgia aia mama nu pricepe. Şi, chiar şi fără gălăgie, dar de asta îşi va da seama câteva momente mai târziu, când grasul va reacţiona la

rugămintea ei de a traduce: „Rusă? Aiurea, nu ştiu decât votcă“, lătrând şi râzând într-un asemenea fel, încât ai impresia că cineva strangulează un porcuşor de Guineea. Dar deocamdată mama e preocupată să cerceteze încăperea cu ochi de pisică. Dar ei nu se văd nicăieri.

Poate locuieşte în spatele uşii de lemn, se gândeşte ea, ceea ce ar fi o coincidenţă prea mare. Nu doar din pricina posterului care arată o

pitei o în desuuri şi care, are mama impresia, pare să fie pictura pe mi i e o văzuse de pe pervaz. Ci şi din pricina întregului morman de lun uri ruseşti care se află peste tot. Pe comoda de lângă uşă se înşiră de la mare la mic o serie de Matrioşti. Alături, atârnă o pânză cu şi l iere chirilică, probabil fularul vreunui club sportiv sau poate vreo zicală bună despre viaţă. Pe sticla pe care grasul o ţine între degetele groase poate să distingă un „G“, un „o“ şi un „r“, înainte ca el să-şi

I ragă mâna şi să se vadă „baciov“, şi - de parcă asta n-ar fi de ajuns - vocea de femeie care răcneşte câte ceva între beaturi trece în acel moment de la „Baby, baby“ la „daragoi“ sau la ceva asemănător, ceea i *v* ar trebui să fie rusă. Densitatea de clişee sovietice e atât de mare,

II icât ai putea crede că toţi cei prezenţi au pus în scenă această enclavă a URSS, ceea ce pe mama nu ar mira-o aproape deloc în acel moment. Situaţia i se pare absolut ireală, această locuinţă, care arată de parcă cineva ar fi mototolit o fotografie, ar fi turnat cafea pe ea şi apoi ar fi încercat s-o netezească cu degetele unsuroase, ca un vis de la începutul nopţii, când ai impresia că eşti treaz, până când o căzătură de la mare înălţime te trezeşte brusc. Şi exact asta face şi mama în acel moment - tresare foarte tare când uriaşul îi pune brusc laba pe umăr. Simte din nou halena în timp ce el strigă ceva în încăpere. Capetele se întorc spre ea. Fata din fotoliu chicoteşte.

El îşi pune paharul pe televizor, ridică şi a doua labă şi o împinge pe mama în faţă cu ambele mâini.

- Mă iertaţi pentru deranj, spune ea, pentru că are senzaţia că e rândul ei să vorbească.

Dar nimeni nu reacţionează.

- Mă iertaţi, repetă ea, întrebându-se apoi de ce se tot scuză.

- What? strigă cineva de pe saltea.

Capul negru se iţeşte iar. De la gât în jos mama o recunoaşte pe lata bătrână de mai înainte.

- Mă iertaţi, încearcă ea pentru a treia oară, voiam doar să vă rog să daţi un pic... dar finalul propoziţiei nu mai reuşeşte să ajungă la suprafaţă.

De parcă firul s-ar fi rupt dintr-odată, cuvintele îi alunecă de pe vârful limbii înapoi în gâtlej, în adâncuri, în timp ce în şpaltul dintre canapea şi masă se mişcă evident ceva. Părul scurt înaintează de-a lungul spătarului. Apoi ochii sclipesc şi alunecă peste chipul ei, I înainte să dispară din nou în întuneric.

- Ia uite cine s-a trezit! strigă grasul, ridicându-se pe jumătate. I

Mama urmează sticla care se mişcă în direcţia şpaltului.

- Na, Alex, eşti în formă din nou?

Alex! se gândeşte ea.

Eticheta cu Gorbaciov se loveşte de o halbă de bere ce se iveşte din şpalt. Nu poate vedea mâna care o ţine, dar acum lucrurile încep să se agite pe saltea. Brunetul, „nu, nu pentru că era întuneric", „aşa ca în Africa", în fine, „un negru, pentru Dumnezeu", se propteşte din nou în sus.

- What she wants? întreabă el.

„Bună întrebare, se gândeşte mama, ce naiba fac eu aici?"

Vede că palma, care nu e chiar atât de neagră, ci mai degrabă maro-închis, mângâie glezna fetei bătrâne, care acum se ridică şi ea şi pare îngrozitor de bătrână. în locul bucăţii de pânză are acum o cămaşă de noapte, care e doar o bucăţică. Culoarea i-a dispărut de pe faţă şi, de fapt, arată de parcă nu ar avea chip deloc, într-atât de puţin se iveşte din suprafaţa rotundă. Nasul e plat, buzele par să se fi întors spre interior, doar genele, care probabil că sunt false, alunecă în faţă într-un arc lung. Ea ridică din umeri şi se uită spre canapea, apoi spune ceva care sună ca o întrebare. Sau poate ca un reproş.

(imn copeici 271

Singurul cuvânt pe care mama îl distinge dintre sunetele scrâşnite este „Saşa" şi, aşa agitată cum e, e totuşi mândră că ştie că e vorba despre el. Chiar dacă el nu face nimic din care să reiasă că şi el ştie asta. Capul tuns scurt atârnă nemişcat în faţă. Abia când fata strigă încă o dată mai tare şi bate cu palma în masă, astfel încât una dintre sticlele goale cade lângă el pe podea, mormăie ceva înainte de a-şi ascunde din nou faţa în spatele canapelei.

Cel cu capul pătrat, pe care probabil că îl cheamă într-adevăr I lima, de asta s-a prins la un moment dat, chiar dacă scena nu şi-o mai aminteşte, îşi ia labele de pe umerii ei şi îi vorbeşte.

Mă iertaţi, dar din păcate nu înţeleg nimic, spune mama şi Încearcă să-i arunce o privire lui Alex, pe care acum îl numeşte aşa şi în gând.

Dar nu se poate trece de acei genunchi.

Aţi putea poate...? întreabă ea în direcţia grasului, care se prezintă drept Paul, dar în rest se dovedeşte absolut inutil.

Nici eu nu înţeleg nimic! urlă el prin gălăgie.

bata, cu bucle blonde râde din nou.

Mama se întoarce spre ceilalţi.

Muzica, strigă ea, deşi subiectul n-o mai interesează de-acum, muzica e prea tare!

Fata bătrână se ridică în capul oaselor şi îi strigă din nou ceva lui Alex.

Halba se mişcă încet în sus. Şi din nou în jos. Apoi, într-adevăr, braţul său se îndreaptă spre canapea.

- Ea întreabă de ce eşti de fapt acasă într-o seară de sâmbătă, îl aude mama spunând într-un târziu.

- Poftim? zice ea aplecându-se în faţă.

Dima îşi ia paharul de pe televizor. O împinge de pe fotoliu pe lata care chicoteşte întruna şi se aşază în locul ei.

- Weekend, strigă el, făcându-i semn mamei.

Cuvântul sună ciudat în gura lui, de parcă abia l-ar fi învăţat. îşi mişcă degetul în tactul muzicii, întocmai ca Arno mai devreme. St rigă ceva. Se uită la Alex, în timp ce mâna sa face mişcări circulare.

- El spune să petreceţi şi dumneavoastră, se aude din spaţiul dintre canapea şi fotoliu.

„Oare de ce mă domneşte acum dintr-odată?“ se

(imn copeici 273

gândeşte mama şi se apropie mai mult de masă, până când îi poate desluşi în sfârşit i liipul.

- Mi-ar plăcea, spune ea, dar trebuie să dormim.

îşi lipeşte palmele ca un copil la împărtăşanie şi le lipeşte de cap.

- Somn! urlă ea.

- La zece şi jumătate? zbiară Paul, care stă acum aşezat între pi cioarele lui Dima. Ce fel de oameni sunteţi?

El îi aruncă o privire lui Alex, poate pentru că se află la acelaşi nivel cu el sau poate fiindcă este evident singurul care vorbeşte germană. Sau poate că mama îl fixează în aşa hal pe Alex, încât în capul ei toate privirile sunt aţintite asupra lui. Preţ de o clipă i se pare că zăreşte un rânjet, dar se prea poate să fi fost din nou doar imaginaţia ei.

- Eşti din Vest, nu-i aşa? zice Paul, care - „am uitat să amintesc mai devreme“ - vorbeşte cu un accent îngrozitor de berlinez, ceea ce ea din păcate nu poate imita în timpul povestirii, „n-ai decât să adaugi asta în gând“.

îşi duce mâna la gură, de parcă tocmai ar fi căscat.

- Casă, dulce casă, singura fericire, aşa-i?

De data asta mama e foarte sigură că a zărit rânjetul strâmb.

- Nu e pentru mine, spune ea repede, dar... se uită de la unul la celălalt... dar copilul are nevoie de somn.

Vorbele cad din ea atât de repede, încât nu le poate opri.

Alex îşi întoarce capul. îşi îndreaptă faţa spre ea, deschizându-şi pleoapele încetişor. Pentru prima dată de la acel moment din metrou, simte privirea lui pe ea, nu îl vede, ci doar îl simte.

- Ai un copil? întreabă el, acum din nou la per tu.

Bărbia ei aprobă. Sare mereu în sus şi în jos, până când, în cele din urmă, limba o urmează.

- Da, spune ea.

Este prima dată când îl minte.

Dima flutură din nou din mâini. Dar, de data asta, Alex nu spune nimic. Abia când fata bătrână loveşte iar în masă el mormăie ceva în rusă.

E pentru prima dată când el îşi minte prietenii.

Dar mama nu are de unde să ştie asta în acel moment. Singurul lucru pe care îl percepe este că Dima începe să râdă ca un nebun.

t U Ini i se mijesc, ajungând la dimensiunile unor ace cu gămălie, în iimp ce îşi lasă capul pe spate.

- Ce? întreabă mama, încercând să zâmbească un pic.

I)c sus vede mâna lui Alex, care face o mişcare dispreţuitoare.

I'ata bătrână pune o întrebare, apoi începe - când Alex mormăie • Un nou ceva - să se scuture şi ea.

I)ima mai că nu se poate controla. Râde întruna, de îi saltă şoldurile. Şi, dintr-odată, mama recunoaşte râsul.

Sângele i se urcă la cap.

C Juiţatul de porcuşor de Guineea răsună din nou.

Ce? întreabă şi Paul, fără să primească vreun răspuns.

însă faptul că nu are habar despre ce e vorba nu-l împiedică să râdă.

Tot corpul lui gelatinos saltă în sus şi în jos, până când, de atâta încântare, începe să sughiţe. îşi duce sticla la buze şi se lasă mult pe »pale.

Davolna! strigă fata bătrână.

Paul îşi lasă capul şi mai pe spate. în obrajii lui se formează falduri adânci.

- Ajunge, strigă fata.

Cu toate cele trei membre pe care le are la dispoziţie, se târăşte pe jos şi îi întinde sticla fetei bătrâne.

Ea o duce la gură şi ia o înghiţitură lungă, apoi se lasă din nou să radă pe saltea. Negrul pune un braţ în jurul ei. Şi, în sfârşit, Dima încetează să râdă. Se aşază lângă Alex, apoi se uită încă o dată la mama şi îşi

împinge limba în obraz, în timp ce ochii i se mijesc din nou.

Mama rămâne acolo ca să se uite cum îşi continuă ei seara, de parcă ar fi apăsat cineva pentru scurt timp butonul „Pauză“, pentru ca apoi să dea drumul din nou.

Paul se târăşte până la saltea şi îşi ia sticla înapoi. O întoarce cu Inudul în sus, apoi se aşază dedesubt şi scoate limba mult afară, în i nnp ce dincolo de el nişte mâini negre mângâie un spate în cămaşă de noapte.

- Ascultaţi, spune mama, dar nimeni nu pare s-o iacă.

Ea îşi înfige degetele în spătar, dar privirea lui Alex nu se mai las.l prinsă. Din difuzoare răsună acum ceva ce aduce a cântec popular. Un cor de bărbaţi cântă aceeaşi melodie scurtă, de fiecare dată un pi! mai repede, în timp ce beatul inevitabil plesneşte pe deasupra.

Vede femeia din poster, apoi vede că fata cu bucle cântă şi ea. ,ŞI din nou pe el, cum nu o vede, cum nu se uită pe lângă sau în al ti parte, ci pur şi simplu pare că nu o vede. O ignoră într-un mod al Al de evident, încât nici măcar nu trebuie să-i întoarcă spatele - discul! încet cu Dima, de parcă mama nu ar fi dispărut doar din mintea lui, ci şi din apartamentul lor.

- Asta e deranjarea ordinii publice, la naiba! ţâşneşte din mânu atât de tare, încât se sperie şi ea. Dacă nu daţi muzica mai încet, cheli poliţia.

Un cuvânt pe care îl cunosc cu toţii.

De parcă şi-ar fi luat avânt de pe o trambulină, capul lui Dima se repede în sus.

- What the fuck man! strigă negrul aruncând pătura de pe el.

Sare în picioare, face un pas spre mama şi acum ea vede din nou

ochii lui de pisică, care o fixează din spatele spătarului. Rădăcinile părului încep să o ardă, de parcă ar fi turnat cineva sodă pe ea.

- Da, deci asta am avut de spus, se bâlbâie ea, şi... să aveţi o seai.' frumoasă, continuă apoi, înainte să iasă cu spatele, poticnindu-se, din locuinţă.

C'Qjţ>itidul

Iii apare pe jumătate în deschizătura uşii, într-unul dintre acele liminguri sclipitoare şi sintetice, cu părul netezit într-o parte, şi nici măcar nu se osteneşte să pară surprins.

Deranjez? întreabă ea.

I ampla lui se freacă de marginea uşii. îşi ia ceva timp ca să deschidă uşa atât cât să-l vadă întreg şi o bucată din coridorul de aIai uri, în care se află la fel de mulţi pantofi precum în seara trecută.

Am vrut să mă scuz, reuşeşte ea să pronunţe cu vocea cam tre- imirată, cumva lucrurile au mers prost ieri.

£l îşi trage pantalonii de trening în sus, trecându-şi limba peste dinţi. Arată de parcă, pe sub buza lui de sus, un vierme s-ar plimba de i olo colo.

- Doar copilul tău trebuie să doarmă.

Vocea îi sună profund şi umed.

Da, e adevărat, dar nu ar fi trebuit imediat, deci, n-am vrut...

Ea nu e sigură cum ar putea să ducă fraza la bun sfârşit, dar nici el mi pare să fie prea interesat.

Cu o expresie neclintită se uită dincolo de ea, în timp ce umărul i sc propteşte de cadrul uşii, urmat de şold şi de coapsă, de parcă < meva ar fi închis un fermoar. în spatele lui, urlă o voce masculină lurioasă.

Mama îşi şterge mâinile de fund, apoi se ţine de buzunarele de la pantaloni.

E doar pentru că şcoala începe atât de devreme.

El îşi săltă capul cu greutate.

- N-am vrut să vă stric seara. Mai ales că aveaţi oaspeţi. înţeleg cf J voiaţi să ascultaţi muzică tare. Când petreci, mai uiţi de ceas. Ceea Oi e absolut în ordine dacă nu ar fi vorba de un copil. Care are nevoie d« somn. însă tot nu ar fi trebuit să mă port aşa, îmi pare sincer rău... I

Un căscat prelung îi şterge ultimele cuvinte de pe buze. Limba lui se rulează spre interior, în timp ce el îşi trece mâna peste faţă. Pleoapa e trasă în jos, astfel încât îi poate vedea chestia alunecoasă de suh globul ocular. Degetele îi lasă dâre lungi pe obraz.

- Abia m-am trezit, spune el în sfârşit, apoi scutură din cap, poale ca să alunge oboseala, dar cel mai probabil pentru că nu-i vine şi] creadă că trebuie să-şi bată capul cu aşa ceva de dimineaţă, „chiar dai n era de mult amiază, altfel nici nu aş fi putut să mă furişez. Am aşteplsi special ca Arno să fie la înot, dar, în fine, ştii ce vreau să spun“.

Ea îşi îndeasă mâinile în buzunare şi aşteaptă ca el să o invilc; înăuntru sau să o expedieze, sau poate să ţipe un pic la ea, ca să IUL mai fie nevoită să asigure mereu tot ea şi asta, de fapt orice e bim\ important e ca Alex, da, asta i-a mai rămas, important e ca Alex să reacţioneze într-un fel. Dar el stă nemişcat, lipit de cadrul uşii, ca un animal care face pe mortul. Braţul lui stâng este strivit între metal şi şold, iar celălalt atârnă moale. îşi ţine ochii pe jumătate închişi, astk-l încât nici nu mai trebuie să clipească. Mama se uită la toracele lui, să fie sigură că încă mai respiră, dar jacheta e prea largă pentru a-şi putea da seama de asta. încearcă să descifreze textul de pe pieptul lui, din care nu au mai rămas decât nişte pete pe ici, pe colo, când acestea îi

dispar brusc din câmpul vizual. Fără un cuvânt, el se întoarce şi porneşte pe hol, apoi deschide o uşă cu piciorul şi intră într-o cameră. Zornăie. Apoi se aude un jet de apă.

Ea tresare şi face fără să vrea un pas în spate.

Jetul se aude şi mai tare, răsunând în vas. Se aude cum trage apa.

Mama îşi vâră capul în locuinţă. De parcă ar studia ciripitul unei specii de păsări aflate în pragul dispariţiei, pândeşte sunetele care răzbesc până la ea, clipocitul ţevilor, foşnetul apei, acum probabil de

la robinet. Degetele încep să o furnice, apoi face iute un pas peste I >rag şi înaintează pe hol, spre uşă, văzându-l prin deschizătură în faţa I liiuvetei, aplecat, astfel încât între marginea pantalonului şi jachetă i -r vede o bucată de spate. Gura lui e lipită de ţeava de la robinet. I »easupra căzii se aprinde lumina albastră a centralei cu gaz.

Atentă, de parcă ar vrea să-şi ascundă mişcările până şi de ea însăşi, se lipeşte de perete şi priveşte pielea albă pe care se văd trei, ba nu, patru aluniţe mari, negre, ca nişte melci din lemn dulce, una dintre ele mai degrabă maro, dar de trei ori mai mare decât celelalte, li vede vertebrele, care se conturează ascuţite precum zimţii unui i mit, în timp ce el face gargară zgomotos, se apleacă şi mai mult, apoi scuipă.

Bărbatul furios urlă şi mai tare.

Alex se plesneşte cu mâinile peste obraji. Marginea jachetei ;ilunecă în jos, în timp ce el se ridică şi faţa lui udă se reflectă în oglindă. Ea urmăreşte picăturile care se preling de pe fruntea lui în iIii, apoi pe nas, în jos, spre gură, până când cad de pe bărbie înapoi în chiuvetă. Abia când sprâncenele lui, care sclipesc umede, se Încruntă, ea observă că el o poate vedea. Privirea lui o sfredeleşte în t imp ce loveşte uşa cu călcâiul.

Ea se trage înapoi, cu mâna la piept, ce naiba se întâmplă cu tine, adună-te, altminteri nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile, trage aer în piept, aude paşi apropiindu-se, clanţa goneşte spre ea sau ea spre clanţă, îşi dă părul pe după urechi, vede deja gaura cheii care s-a în lunecat, ceea ce, dacă stai să te gândeşti la cât de mică e o astfel de gaură, pare destul de neverosimil, însă pe de altă parte mama a petrecut în ultimele zile mai mult timp privind prin găuri minuscule decât eu în toată

viaţa mea, aşadar probabil că e adevărat, poate cu tot acel antrenament e în stare să recunoască dacă e ceva în dreptul deschizăturii, poate el chiar se află în spatele uşii, dar asta nu schimbă lucrurile cu nimic, căci nu o deschide.

Ea îşi apasă mâna pe gură, strânge din dinţi, dar de dincolo de uşă nu răzbeşte nici cel mai mic sunet, de parcă el s-ar fi dizolvat în aer.

Poate că nici nu mai iese, îi trece ei prin cap. Poate că rămâne în baie până când o să plec. Poate că prezenţa mea îi este atât di neplăcută, încât preferă să petreacă toată ziua la toaletă decât să iasă şi să stea lângă mine. Privirea ei cercetează uşa, urcă spre balamale mai întâi sus, în colţul din stânga, apoi spre colţul din dreapta, vertical în jos şi din nou la stânga. Capul urmează mişcările ochilor, de parcă ar desena contururi. Până când, brusc, clanţa e apăsată în jos.

Cu capul aplecat, cu mâna în dreptul frunţii, ca un acuzat în sala de judecată, aşa apare el în uşă. Face un pas pe hol, ceea ce nu e foarte uşor dacă te gândeşti că holul n-are nici măcar doi metri lăţime. Din gâtlejul lui îşi croieşte drum spre suprafaţă un sunet. Deschide gura, dar în loc să rostească vreun cuvânt, nu face decât să caşte, chiar dacii de data asta nu atât de sănătos. Dar ajunge ca să o facă pe mama să s* simtă prost.

- îmi pare sincer rău, spune ea, deşi nici ei nu-i este clar dacă se referă la chestiunea de ieri sau la cea de adineauri.

Sau la cea din acel moment. Faptul că încă mai este acolo. Faptul că nu pleacă.

El face semn din cap. Dar se prea poate să nu mai fie în stare să-şi ţină capul ridicat. Simplul stat în picioare pare să-l epuizeze. Cel puţin nu i se închid ochii.

- De fapt, nu mă deranjează dacă uneori e mai multă gălăgie, continuă ea agitată, e doar din pricina şcolii.

El ridică o mână şi se freacă la ochi.

- Duminica? întreabă el printre gratiile formate de degete în dreptul feţei.

- E o şcoală particulară, exclamă ea, acolo... ăăă... au ore şi duminica.

El îşi lasă mâna în jos.

- Ah, zice el şi pare totuşi să ridice privirea, acum nu direct spre ea, dar cel puţin în direcţia ei.

Loveşte pantofii din drum şi îşi târşeşte picioarele pe hol. Mama îl urmează, păşind pe culoarul eliberat de el, în timp ce - de atâta

nesiguranţă - îi povesteşte mai departe despre şcoală, care da... ăăă, e nna foarte specială, pentru copii dotaţi, „acolo învaţă din prima i lasă engleza. Şi franceza. Dintr-a doua“.

Iii înaintează prin sufragerie spre televizor, apoi apasă pe butoanele de lângă ecran. Zbieretele se aud mai încet. în schimb, mama vorbeşte tot mai tare.

De parcă ea ar fi directoarea şi el un părinte nehotărât, pe care 1**1**'dmie să-l convingă, îi descrie în culori strălucitoare toate activităţile suplimentare oferite de şcoală, adaugă un laborator, apoi un salon de muzică, se gândeşte la tot mai multe cursuri şi teste noi, cu care să poată fi separat grâul de neghină, căci „doar cei mai buni pot să ţină pasul“.

Se aude apoi un râs înăbuşit, unul dintre acele râsete care constau Bar din aer, croindu-şi loc printre buzele lui.

- Ce? întreabă ea încercând să-l imite.
- Ah, nimic.

El se aşază pe canapea, foşnind în deschizătura unui pachet de ţigări. Gauloises, citeşte ea şi pronunţă cuvântul în gând de parcă ar trebui să-l înveţe pe dinafară. El loveşte marginea pachetului de genunchi, scoate o ţigară şi aruncă pachetul pe masă. Are deja filtrul în gură când rosteşte pe neaşteptate. „Voi, nemţii, aveţi o adevărată pasiune pentru selecţii, nu?“ Vârful se aprinde. Resturile de litere de pe pieptul lui se dilată.

Mama se holbează la el în timp ce suflă fumul cât se poate de relaxat; vede cum îşi duce ţigara la gură, apoi pupilele care se agaţă din nou de vârf, de parcă ar privi cruciş. Braţul lui se estompează în ochii ei în timp ce arată spre fotoliul cu urechi.

- îmi dai voie? rosteşte ea.

El ridică din umeri.

Mama se poticneşte prin labirintul de sticle. Se aşază. Se holbează în continuare la mâna lui, din care ţigara creşte ca un al şaselea deget. Îşi aminteşte că au trecut doar câteva zile de când aceste degete au

fost în ea, dar nu reuşeşte să asocieze mâna din căsuţa cu tobogan cu cea de azi.

- Şi? Ce ai mai făcut? întreabă ea.

El îşi freacă ceafa şi îşi trage un picior sub el.

- Am dormit.
- Nu vreau să spun de deunăzi, tot timpul.
- Acelaşi lucru. Râde. Nu, am şi muncit.
- Ah? Acolo, la restaurant?

El îşi îndeasă degetul arătător lângă degetul mare de la picior, aprobând încet din cap.

- Asta înseamnă probabil că seara eşti mereu acolo, nu? Vreau sil spun... pentru că nu te-am mai văzut în tot timpul ăsta.

El ridică din umeri.

- Nu-mi place să stau acasă.

Degetul lui ia la numărat degetele de la picioare, de la al doilea până la cel mai mic şi înapoi, ca acei artişti ai străzii care lovesc cu cuţitul tot mai repede în spaţiile dintre degete.

-Şi tu?

Nimic, se gândeşte ea.

- Am fost bolnavă, spune.

El trage un fum lung, apoi îşi lasă capul pe spate şi suflă fumul spre tavan.

- Şi acum te simţi mai bine?

Ea se gândeşte cum a zăcut în pat cu gâtul umflat şi cum s a gândit la faţa lui, la zilele petrecute în aşteptare, la orele nenumărate, de la fereastră, din dreptul uşii, în care l-a simţit în tot corpul, plină de speranţă şi de nelinişte, se gândeşte cât de aproape fusese de ea în tot acest timp.

Şi cât de departe era acum, când stătea în sfârşit lângă el. Dacă se simte mai bine? întrebarea i se învârte

în cap ca un disc de patefon, li mai bine oare?

Se uită la vârful aprins al ţigării în timp ce caută disperată un răspuns, dar el pare că a uitat deja întrebarea. Sau poate că şi mama a uilat-o. Tăcerea dintre ei devine groasă, tot mai groasă, până când devine imposibil de trecut.

Singurul lucru care se mai aude este furia înceată din televizor.

Ea îşi lasă privirea să alunece prin cameră, studiază peretele, care a Ibst probabil alb, dar care acum, de la atât de mult fum, s-a îngălbenit de tot, e ca sugativa, tocit, cu mici firişoare pe ici, pe colo. Se uită pe geam. Se uită din nou spre el.

Cum a putut să creadă că ar fi o idee bună să mai vină încă o dată aici, sus? La ce se aşteptase? Ca felul în care se comportase să fie şters ai buretele? Bine, e drept că ieri voiam să aduc poliţia peste voi, dar nu-i aşa că acum e totul roz din nou?

Ai crezut că poate o să se bucure că te vede? Că veţi putea continua de unde v-aţi oprit? Şi unde ar fi asta, mă rog frumos? Nu a existat niciodată un început! Ce mai faci aici? Nu poţi să dai buzna peste el în locuinţă ca o nebună! Fă bine şi dispari acasă! Imediat!

Se ridică, îşi netezeşte vesta şi din agitaţie se loveşte de sticla de votcă de jos - care se pare că nu era chiar goală. Sub picioarele ei se formează o baltă întunecată.

Ridică Gorbaciovul înmuiat şi îl pune pe masă, constatând acum că nu e decât un coş de rufe răsturnat.

Alex ridică privirea. Uşurarea lui e vizibilă.

- Pot să mă duc la toaletă? se aude ea întrebând.
- Aham! vine răspunsul lui după ce trage aer în piept.

Ea se întoarce pe coridor spre baie, trânteşte uşa în urma ei şi se aşază pe capacul de la toaletă. Privirea îi fuge de-a lungul gresiei, mereu opt forme galbene, care se grupează ca nişte petale în jurul uneia maro, până când modelul se întrerupe în faţa căzii, pe cine interesează, concentrează-te, aşa nu poţi să te porţi, ai înnebunit de lot? Trage adânc aer în piept, îşi apasă mâinile de burtă, respiră.

Se aude un telefon.

Aude cuvinte ruseşti. Sau cel puţin asta crede ea, chiar dacă el nu pare să mai sune la fel, cel puţin nu ca versiunea leneşă şi adormită a lui, cea lângă care tocmai stătuse aşezată. Chiar râde, aşa cum trebuie, cu voce şi cu tot tacâmul.

Simte cum i se urcă fierea în gură. Se năpusteşte spre chiuvetă şi se apleacă deasupra. Dar nu vine nimic. Cu mâna apăsată la gât, se uită la robinetul plin de calcar, la marginea maronie care s-a format la scurgere, vede resturile de pastă de dinţi de pe marginea chiuvetei. I

Din sufragerie aude din nou râsul lui, de data asta întrerupt di» pauze, în care evident vorbeşte interlocutorul.

Se gândeşte la vocile din curte de acum câteva zile, încercând i să-şi amintească dacă şi atunci a râs aşa, de parcă sunetul i-ar fi venii direct din plămâni, de parcă ar fi economisit drumul până la gură, întrebându-se dacă nu cumva fusese Dima, în timp ce atinge aproape pe furiş resturile albe-verzui de pastă de dinţi. Degetul arătător alunecă pe curbura chiuvetei. Zgârie suprafaţa ceramică, studiază bucăţile minuscule care i se adună sub unghie. Apoi trece foarte uşor cu limba peste ele.

Râsul se răsfrânge.

Mama îşi trage braţul înapoi.

Dă drumul la apă, ţine degetul dedesubt, înfige practic unghia în ţeava de la robinet. îşi spală şi îşi clăteşte gura, îşi usucă mâinile, apoi le mai spală încă o dată când observă cât de îngrozitor miroase prosopul. Şi brusc îşi vede în oglindă faţa roşie ca focul.

îşi atinge nasul, care e absolut grotesc de ascuţit, îndoind cartilajul cu pumnul. Degetele i se plimbă în sus, de parcă ar modela un bust din lut, împinge pielea de colo până colo pe oase, de parcă nu s-ar putea decide cum şi dacă opera ar mai putea fi salvată, apoi le desface brusc şi şi le înfige în stânga şi-n dreapta sub buza de sus. Precum un cleşte, ele îi deschid gura. Caninii ies la iveală. Peste rânjetul lat de clovn se adună sângele.

Mama se răsuceşte pe călcâie. Deschide brusc uşa, iese în hol poticnindu-se, aleargă înapoi în sufragerie.

Râsul se stinge.

Mâna lui trece peste receptor, de parcă tocmai i-ar povesti interlocutorului un secret incredibil de secret pe care ea nu trebuie să-l midă, chiar dacă ea oricum nu înţelege niciun cuvânt. Buclele cablului de la telefon se răsucesc pe degetul lui, în timp ce el înghesuie receptorul între umăr şi bărbie.

Nehotărâtă, se duce la comodă şi se uită la Matrioşti, studiind modelul cu trandafiri de pe corpurile din lemn, care la fiecare dintre bunicuţele zâmbitoare mai pierde câteva petale, până când pe burtă este atât de puţin loc, încât buchetul de la început nu mai constă decât într-un singur trandafir. Alături se înşiră alte figurine, cele mai multe din ouă cu surprize, cu excepţia balerinei din porţelan cu alură de lebădă care tronează în spatele celorlalte pe un mic piedestal. Rochiţa albă stă ţeapănă, ridicată în sus. Dedesubt, cineva i-a desenat cu pixul între picioare un triunghi negru.

Mama se întoarce, se duce la posterul cu femeia în desuuri, apoi se plimbă prin cameră de parcă ar fi un muzeu, în timp ce sunetele din gura lui se aud acum la intensitate normală. înconjoară salteaua, t rece pe lângă televizor, care acum e închis, vede urmele lipicioase ale | iaharelor de pe el - şi cumva asta are ceva consolator, faptul că ştie de unde provin, faptul că ştie deja totul, de parcă nu ar fi chiar o străină de locul acela. De parcă ar fi locuinţa unui prieten, un loc care îi e lâmiliar, iar până la urmă aşa şi era. în realitate, putea să traseze cu (>chii închişi toată locuinţa, L-ul lung cu cele trei cămăruţe pe trunchi şi cu cele două mari de după colţ, cămara din bucătărie, nişa din partea cealaltă. Cunoaşte uşile cu decoraţiuni răsucite şi plăcile de gresie înguste, chiar dacă aici sângele de taur începe să se ia, colţul din a doua cameră, unde plăcile dispar, fiind înlocuite de

pătrate din lemn deschis la culoare, acolo unde înainte se afla soba. Cunoaşte I avanele înalte, pereţii subţiri şi, mai ales, cunoaşte fereastra, patru compartimente mari sus, patru mici jos, cu pervazul din faţă. Dă la o parte perdeaua, care e şi ea complet îngălbenită, şi se uită în curte, spre tomberoane, îşi lasă privirea să alunece pe plantele tot mai verzi, la fel cum a făcut tot timpul din partea cealaltă, de-a lungul peretelui, până când găseşte propria locuinţă, fereastra deschisă în spatele căreia tocmai a stat, uitându-se exact spre acest loc. Vede noptiera, teancul de cărţi de deasupra, atât de înalt încât pare un dulap privit di aici, îşi studiază dormitorul în timp ce el îşi ia rămas-bun, se întreabă de unde oare îşi dă ea seama de asta, de unde vrea ea să ştie asta, dar - într-adevăr - nici trei secunde mai târziu el închide.

- Ceva important? întreabă ea întorcându-se.

El ridică scurt privirea. Pe chipul lui mai atârnă un zâmbet, prea inimos ca să îi fie adresat ei.

- Doar de la muncă.

- Ah, zice ea, chiar dacă i se pare ciudat ca o discuţie atât de lungă şi aparent intimă să fi fost de natură profesională.

El îşi aprinde încă o ţigară.

- Un tip bogat vrea să organizăm aniversarea fiicei lui, spune el, de parcă i-ar fi auzit dubiile.

Ea face un pas în faţă.

- Faceţi des aşa ceva?

El scutură din cap.

- Ah, zice ea încă o dată.

Se uită de la dreapta la stânga, de parcă ar fi traversat strada, apoi se aşază brusc lângă el pe canapea.

El se apleacă într-o parte, lasându-şi partea de sus a

corpului să atârne peste cotieră, ca şi cum cineva l-ar fi răsturnat.

Pe cât de repede a venit, pe atât de repede dispare din el acea minimă viaţă care-l animase. Zâmbetul îi dispare de pe buze, iar och i i îi capătă din nou acea expresie goală în timp ce fixează televizorul peste genunchi. Vârful aprins al ţigării se reflectă în ecranul gol. Mama îi vede dedesubt chipul negru-cenuşiu, foarte mic într-un colţ, apoi se vede pe sine, ochii neliniştiţi înfundaţi adânc în orbite, până când fumul se rostogoleşte ca o avalanşă peste capetele amândurora.

- Cum o cheamă, de fapt?

Ea se întoarce spre el.

- Pe cine?

• Pe fiica ta.

Vocea i se înecă în fum.

Anna.

Numele îi alunecă din gură de parcă ar fi fost dintotdeauna pregătit acolo, de parcă ar fi aşteptat doar momentul potrivit ca să i abufnească din locul său. Anna. AaaNaa. Cea mai simplă combinaţie de litere. Aaaanaaaa, în principiu nimic altceva decât un căscat mai lung. Apoi observă că el a făcut din copilul ei o fată. Arată ca o mamă i Ic lată, arată ca o femeie care ar fi în stare să împletească părul în cozi şi să coasă rochii cu volănaşe? De ce nu un băiat? De ce o ea? Sau i iimva e doar un test? A observat ceva şi vrea acum să îi întindă o i apcană? E deja pregătită să recunoască tot, toată viaţa ei de tocilară, liră copii şi necăsătorită, dar el spune: „Pe sora mea mai mică o Jieamă tot Anna“.

Serios?! Serios?! exclamă ea, de parcă ar fi o coincidenţă nemaipomenită faptul că doi oameni îşi împart pe lume unul dintre cele mai frecvente nume şi, preţ de o clipă, chiar are impresia unei coincidenţe divine, a unui semn al destinului - el i-a dat o fiică, iar ea I a dat numele surorii lui, doar pentru ca poveştile lor să se împletească, mai întâi în trecut şi apoi, speră ea, şi în viitor.

El pescuieşte un portofel scâlciat de sub canapea şi scoate o poză **111** un grup de oameni care stau înghesuiţi în faţa unei case pătrăţoase şi cenuşii, 15, 20 de oameni cu paltoane vechi şi cu feţe învechite. Pe acoperiş e zăpadă.

Chipul lui devine mai blând.

- Ea e, zice el zâmbind. Ea e Anna mea.

Ea trebuie să se forţeze să se desprindă de zâmbetul lui, care nici Itum nu are nimic de-a face cu ea, cel mai frumos zâmbet pe care ţi I ai putea imagina vreodată, prea

frumos ca să îl merite. Un astfel de /Ambet nu îl primeşti decât cadou.

Ochii mamei urmăresc degetul lui arătător, privind geloşi spre I iinţa subţirică de la marginea fotografiei.

Ea nu-i seamănă deloc. Buzele îi sunt vălurite, iar ochii atâl de întunecaţi şi de apropiaţi, încât pare aproape limitată. Printre buclele ca de vată i se văd urechile, la care îi atârnă cercei rotunzi, mici şi^ aurii. Poartă o căciulă groasă de lână, trasă până pe sprâncene.

- E o fotografie destul de veche, spune el, pe atunci era încă mic.i

- Câţi ani are acum? întreabă mama, dându-şi osteneala să pmtl interesată în timp ce privirea îi urcă din nou spre buzele lui.

- Nouăsprezece, spune el.

- Ah, zice ea dând din cap, de parcă aprobarea ei ar fi fost im portantă.

El ia o sticlă goală de pe jos şi scrumează în ea.

- Locuieşte tot acolo, în Ucraina? întreabă mama.

Se bucură că a reţinut asta şi speră că şi pe el îl bucură.

- Îhî, zice el.

Prinde ţigara între buze. Materialul de tricot în care îi e îmbraci braţul atinge foarte uşor cotul ei.

- Şi ce face?

- Nimic. Mai trage un fum, fără să atingă ţigara cu degetele. N *ieşit în viaţa ei din Odessa.

- Ah, din Odessa sunteţi, spune mama dând iar din cap, gândi n du-se ce ar putea să-l întrebe în continuare, dar, spre surprinderea ei. el începe să povestească din proprie iniţiativă.

- Nu-i merge bine. S-a căsătorit cu un beţiv. Ăla avea deja un copil. Au mai făcut trei împreună. Acum locuiesc la mama lui şi dorm toţi şapte într-o singură cameră. Fără serviciu, stau toată ziua locuinţa friguroasă şi se ceartă.

El lasă fotografia să-i cadă pe genunchi.

De atâtea cuvinte, pe care le are brusc doar pentru ea, pe mama o cuprinde o uşoară ameţeală. Neştiind dacă el va

dori să mai spună şi altceva, ea aşteaptă, dar el mai trage încă un fum şi îl suflă strâmb prin colţul gurii.

- Nu pot să vină şi ei în Germania, la fel ca tine? întreabă ea când e aproape sigură că nu mai urmează nimic.

Alex rânjeşte.

Anna nu poate să-i sufere pe nemţi.

Mama întoarce un pic capul spre el, cât se poate de atentă să nu-şi mişte cotul în niciun fel. Ochii ei aleargă peste dinţii lui îngălbeniţi, în iini|> ce încearcă să se decidă dacă de data asta e vorba de un rânjet hun sau de unul urâcios.

De ce nu?

El ridică din umeri.

Cui îi plac?

Bagă fotografia din nou **în** portofel, apoi se apleacă şi ia pachetul de (iauloises de pe coşul de rufe. Fundul i se ridică şi coboară la loc, i âţiva centimetri mai departe de locul iniţial, şi astfel mai departe de **11** iama, după cum i se pare ei. Ea se uită cum ţine el ţigara, şi nu pe ea, kum se lipesc buzele lui de filtru, şi nu de ea, cum suflă fumul şi se **Ullâ în** altă parte, şi nu la ea şi, brusc, nu mai rezistă. Se apleacă spre H, atât de aproape încât faţa ei aproape că o atinge pe a lui. El ridică În usc privirea. Sprâncenele lui ţâşnesc **în** sus.

Pot să... ăăă... trag şi eu un fum? se bâlbâie ea.

El expiră. Fumul i se învârtejeşte în faţă.

Primeşti chiar o ţigară întreagă.

Mama scutură din cap.

Nu, ajunge dacă trag o singură dată, zice ea, apoi îşi desface degetul mijlociu şi pe cel arătător într-un V larg.

El o priveşte neîncrezător, apoi ia ţigara din gură şi i-o pune între degete.

Ea trage mâna dinspre el. Vârful ţigării tremură un pic în timp ce duce filtrul la buze.

- Ah, exclamă ea uitându-se după fum, la fel cum observase că liice şi Alex.

El mijeşte un ochi, de parcă ar fi privit în lumină.

- Tu nici măcar nu fumezi.

Mama scoate ţigara din gură.

- Doar câteodată, spune ea şi, pentru că ochiul rămâne încă mijii. 1 adaugă: Din pricina Annei, nu vreau să mă vadă fumând.

„Acum am ajuns să-mi mint fiica fictivă“, se gândeşte ea, apoi ii I întinde ţigara.

Colţurile gurii lui tresaltă un pic.

- Ce e? întreabă ea nesigură.

El îi ia ţigara iară să o scape din ochi, iar colţurile gurii i se I curbează şi mai mult în sus.

- Ce e? întreabă ea din nou.

El trage un fum, lăsându-şi ceva timp până să răspundă:

- Nu tragi în piept.

Mama simte cum i se ridică roşeaţa în obraji.

- Ce? întreabă ea pentru a treia oară, dar de data asta nu mal aşteaptă un răspuns.

Degetele încep să-i tremure şi mai tare. Strânge mâna în pumn, simtă de la dreapta spre stânga, caută o explicaţie cu care să-i şteargă de pe chip zâmbetul - brusc deloc de dorit -, dar nu-i vine nimic înfl minte, oricât s-ar strădui.

„Trebuie să plec de aici, trebuie să plec imediat de aici!“ Pune degetele pe marginea canapelei, se împinge în faţă, piciorul ei st- freacă de genunchiul lui şi apoi simte brusc buzele lui, care o împing înapoi la locul ei, apăsându-se peste ale ei atât de tare, încât aproape că nu mai poate să respire.

- Ce? răsună din nou în mama, dar limba lui se înfige

atât de adânc în ea, încât nu e loc de vorbit - trece pe interiorul obrajilor. I prin gât, de parcă ar vrea să-i umple toată cavitatea bucală.

Ceva vechi, stătut, ceva amestecat cu gustul de pastă de dinţi. I- ■ scârbos şi excitant totodată, dacă e cumva vreo diferenţă între acestea. |

Dinţii ei se lovesc unii de alţii, atât e de grăbită să-i vâre şi ca I limba în gură. El o cuprinde pe după şolduri, o trage la el în poală şi I începe să o împingă în sus şi în jos. Ca o păpuşă de cârpă, ea saltă pe I şoldurile lui de parcă n-ar avea nici încheieturi, nici muşchi pe care i să-i încordeze. Doar flutură din braţe spre stânga şi spre dreapta. Ce? I

• milinuă ea să gândească. Ce? Ce? Ce? Genunchii ei alunecă de pe falapca pe măsură ce săltatul sporeşte în intensitate. Ea îşi împleteşte ■ legclele cu ale lui, le trage în jurul ei şi le împleteşte apoi în spatele ei. Co alunei, la gimnastică, când a ajutat-o însăşi campioana RDG-ului, K apleacă prin inel la spate, face un pod, dar el nu acceptă im 1 irăţişarea forţată. Deget după deget, el desface mâinile amândurora •îl o apucă în schimb de ceafa, trăgând-o brusc în sus, astfel încât ea are impresia că atârnă doar de mâna lui. Ea trage în jos de bluza de trening prinsă între spatele lui şi canapea, apoi trage şi tricoul în sus, lână când acesta rămâne blocat undeva lângă gâtul lui. El îşi ridică I ıı aţele aproape până în spate şi rulează tricoul peste cap ţinându-l de guler, în timp ce ea începe să-i sărute umerii, pieptul, pielea fină de la «uhraţ. Gustul de stătut se accentuează. Mama îşi lasă buzele să alunece de colo colo, îşi azvârle capul pe spate, se pierde în dorinţa ei Bк acţiune, pe care o consideră pasiune, în timp ce se întreabă când o I o dezbrace şi el. Dar el continuă să o sărute cu aceeaşi consecvenţă înceată, aşa că ea începe până la urmă să îşi desfacă nasturii singură, i ăi mişcări sacadate îşi împinge degetele prin găici, îşi scutură umerii până când vesta cade de pe ei, apoi se împinge spre el, în timp ce buzele lui se desprind de pe gura ei. El îi pune mâna pe sânul drept şi trage sutienul în jos, apoi trece cu dinţii prin jurul lui, în timp ce ea geme de nerăbdare.

Dar el alunecă brusc înapoi. De parcă vocea ei i-ar fi amintit ilintr-odată cine e, o împinge la o parte şi se ridică. îşi trece degetele

I ieste ochi, de parcă încă ar mai fi somnoros, apoi îşi trage buzele până la bărbie, astfel încât mama vede pentru prima dată şirul de ilinţi de jos, care sunt chiar

mai gălbeni decât cei de sus, ba în unele locuri aproape negri, de parcă ar fi vârât cineva în nisip o grămadă de

• hibrituri arse.

El adună hainele de pe jos şi i le pune în braţe. Apoi se întoarce, ocoleşte coşul de rufe şi o lasă pe mama singură cu pieptul ei.

Ea se uită după el, cum ajunge la uşă din patru paşi mari. Strânge

II a i nele la piept. Sutienul desfăcut pe jumătate atârnă între ele ca un al

treilea sân, în timp ce ea se ridică încet, punând un picior în !a|< celuilalt, şi îl aude spunând brusc: „Nu aici, aici“.

El se întoarce şi îi pune mâna pe spate. Fără să se uite la ea, în conduce pe hol pe sub o perdea de mărgele până într-o cămăru Durează o vreme până când mama îşi dă seama că e aceeaşi încăpoi« în care ea şi-a amenajat camera de lucru, doar că asta e atât de plină, încât pare mult mai mică. în stânga şi în dreapta sunt paturi suprapuse. I iar alături dulapuri, ca la piscină. Câţiva metri mai încolo se află o uşi scoasă din ţâţâni. Fereastra este acoperită cu un şal. Pe dalele de pe jos, care aici arată şi mai rău, fiind zgâriate, stropite, mânjite, se află uni covoraş de blană ciufulit, aşa cum vezi pe copertele romanelor d<J duzină vândute prin benzinării, puse în dreptul şemineului.

- Ăsta e al meu, spune el, în timp ce arată spre patul de jos, din dreapta.

Salteaua e la fel de plină ca şi camera. Rucsacuri, haine, nenumiU I rate fotografii vechi, asemenea celei de la el din portofel, formulând De sub pernă se iţeşte o carte deschisă, culcată pe o pungă de hârtie. |

El ridică uşa de la perete şi o sprijină de cadru, ca pe o baricadă, apoi se duce la noptieră. Aprinde lămpiţa. Lumina abia dacă ajunge până la pat. Chipul său capătă ceva fantomatic, ca atunci când ţii o lanternă sub bărbie când spui poveşti de groază, ceea ce mama, desigur, da, sigur, nu a făcut niciodată, „dar, după cum spuneam.1 lucrurile astea se află“.

Cu atenţie, de parcă s-ar aşeza pe o piesă antică de mobilier, ea se lasă pe margine, ţinând capul aplecat ca să nu se lovească de patul di sus. Pune hainele din braţe pe o pernă de lângă ea şi ia una dintre fotografii în mână.

- Cine e aici?
- Mama mea, spune el.

Pe chip îi apare din nou acel zâmbet cald.

- Ea locuieşte la voi acasă?

El scutură din cap.

- A murit.

îmi pare rău, zice mama lăsându-şi capul într-o parte şi Im creând să-i arunce o privire consolatoare.

I)ar Alex lasă empatia ei să treacă pe lângă el, uitându-se mai departe la fotografie, apoi înghite în sec foarte tare.

Icra foarte frumoasă, nu-i aşa? rosteşte el.

- Da, răspunde mama şi se întreabă de ce, dintre toate adjectivele, I ii ales tocmai pe acesta.

Ar fi putut să spună că era înţeleaptă sau amuzantă, sau altceva de genul acesta. De ce trebuie ca mamele să fie frumoase mereu? Mai |lt-s mamele moarte? Este cumva o lege nescrisă? De ce nu poate o mamă moartă să fie şi urâtă? Orice altceva mai merge - rea, mincinoasă, brutală -, dar nu urâtă.

Duce din nou mâna în haos şi găseşte ceva ce pare să fie buletinul lui. Degetele ei mângâie semnele chirilice.

- Asta e ziua ta de naştere? întreabă ea arătând spre câteva cifre, singurele pe care le poate citi.

Dar Alex nu pare să mai aibă chef de poveşti.

- Se prea poate.

îi ia buletinul din mână şi îl azvârle pe noptieră, fără să mai arunce vreo privire asupra lui.

Mama îi priveşte bustul gol în timp ce el îngenunchează în faţa patului, apoi se uită cum îşi adună el viaţa şi o închide într-unul dintre dulapurile din faţa ei. Sutienul alunecă şi mai jos. Ea se întreabă dacă ar trebui să-l împingă la loc sau să-l scoată de tot. Sau I mate că ar vrea el să facă asta. Poate că ar trebui să mai aştepte.

Dar Alex nu dă semne că ar vrea să facă ceva. Stă foarte liniştit lângă dulapul lui şi pictează cu degetul pe el, de

parcă nu ar mai avea nimic altceva de făcut, acum că a terminat de strâns.

Mama netezeşte cearşaful. îşi scoate pantofii. îi pune ordonat unul alături de celălalt lângă noptieră. îşi desface până la urmă sutienul şi se lasă pe spate. Dar din nou îi aude vocea:

- Cum rămâne cu Anna dacă eşti plecată aşa de mult timp?

Ea se ridică mirată. îi vede capul aplecat în faţă.

- E cu tatăl ei, spune ea, bărbatul meu.
- El nu pune întrebări dacă rămâne singur cu copilul?

Mama îşi încrucişează braţele în dreptul pieptului.

- El... ăăă... a dus-o la film.

Un pic nehotărât, de parcă tot nu ar fi convins pe deplin, el sr apropie şi se aşază totuşi în capătul celălalt al saltelei.

- Cât de lung e filmul?
- Nu-ţi mai face griji, avem timp, spune ea apropiindu-se de el.

Dar el tot nu o atinge. Cu bustul aplecat, cu mâinile pe genunchi,
stau unul lângă celălalt ca nişte copii pe oliţă. Doar ochii lui u cercetează. Ea îşi ţine răsuflarea, simte cum i se ia pielea de pe pomeţi sub privirea lui, ca atunci în metrou, apoi el o apasă totuşi în jos.l Nesfârşit de încet, de parcă ar fi luat treaba cu timpul pe care ei susţinea că îl au cât se poate de în serios. Se dezbracă şi apoi u dezbracă şi pe ea - îi dă jos pantalonii, desuurile, la sfârşit şi şosetele şi urcă apoi pe interiorul coapselor ei. Mâinile lui sunt umede, CUM avea să-şi spună mai întâi ei şi apoi, mai târziu, şi mie, cu un zâmbei pe buze, de parcă ăsta ar fi fost cel mai frumos lucru din lume. Mâini calde şi umede care o fac să spere că şi el e emoţionat. Mâini caid i devin brusc uriaşe, de parcă ar putea

dintr-o singură atingere să i acopere tot corpul. El o întinde pe cearşaf, îi ia braţele - care încearcă să-l îmbrăţişeze - de pe spatele lui şi le pune cu grijă lângă bustul ei, Corpul lui, care nu mai înseamnă decât mâini, se aşază pe ea şi ea se adânceşte în salteaua desfundată, simţind cum o aplatizează membru cu membru, de parcă ar întinde-o cu fâcăleţul. Apoi simte brust răceala trecând peste ea.

Deschide ochii, îl vede cum alunecă de pe pat, cum bagă mânii sub saltea, apoi recunoaşte prezervativul din mâinile lui, pe care el îl derulează cu o expresie concentrată.

„Poate într-adevăr îi e scârbă de mine, se gândeşte ea, ultima dai îi l a mers şi fără“, dar el îi trage deja fundul de pe marginea patului. Ea şi deschide cât poate de mult, se ţine de cadru, iar el se împinge în sfârşit în ea. Ea ţipă, nu ştie dacă de pasiune sau de durere. Degetele i

(¡în d
copeici 301

►* inlig în cearşaf, în timp ce el îi ridică coapsele în sus. O ţine ca pe o OM Ini sub braţe şi o împinge dinspre el cu bazinul. Ea încearcă să i iilice capul, să-l vadă, simţindu-se brusc incredibil de departe de el pi.[1] salteaua aceea, în timp ce el e îngenuncheat pe covor, dar singurul Un i u pe care îl vede este mâna lui, care trece de părul ei pubian şi se luligeîn carne.

I ia cade pe spate, lovindu-se cu capul de perete, în vreme ce el se lulige tot mai tare în ea. Iar ea ţipă tot mai tare. Vede patul de ilrasupra, burta maronie a saltelei, care se împinge ca un fagure de iilbine prin sârma de la pat, apoi el se prăbuşeşte deodată în faţă, fără nldun avertisment. Fără niciun sunet, nimic - doar faţa lui e un pic n .inspirată când se urcă în pat ca un naufragiat, prea preocupat să inigă aer în piept ca să se mai uite la plaja pe care ajunsese.

Se întinde într-o parte, gâfâind obosit în cearşaf.

Mama îşi trage picioarele în sus şi rămâne întinsă aşa, ca un fi.lndac gras răsturnat pe spate, până când îi pică fisa că nu trebuie să înni aştepte hârtia igienică.

Se târăşte lângă el şi se lipeşte de spatele lui. îl mângâie pe umăr. Se propteşte în sus şi îi caută privirea.

Dar Alex a adormit deja.

Fa se lasă pe pernă din nou. Tuşeşte un pic. îşi îndoaie picioarele.

I c întinde la loc, de parcă şi-ar căuta o poziţie comodă. Ceva cade pe)<>s, dar el nu se clinteşte, ci doar respiră lung şi pune tot mai mult Homn între el şi mama.

Ea îşi aşază braţul în jurul lui, mişcându-şi degetele pe burta lui.

Foloseşte şi al doilea braţ şi îl mângâie pe fund.

Se întoarce pe cealaltă parte şi îşi lipeşte spatele de al

lui.

îşi trece mâinile pe faţă, apoi vede paharul de plastic de sub . lîălalt pat, pe care se pot recunoaşte - sau nu - urme de ruj.

Poate nici măcar nu doarme, îi trece ei prin cap, poate doar se preface. Poate stă întins în spatele meu, treaz, şi îşi râde pe ascuns de
mine.

Vede dinţii galbeni, de data asta ambele rânduri, şi buzele care v desfac deasupra lor, până când imaginea devine atât de vie, înefll trebuie să întindă mâna în spatele ei ca să simtă pulsul regulai nl spatelui ei sub palmă.

Apoi i se face frig. întinde braţul peste marginea patului şi işl trage vesta de jos. Se aşază în fund, străduindu-se doar pe jumătate s* nu-l trezească, o îmbracă, apoi se uită scurt peste umăr ca să vădii dacă se mişcă.

Se lasă iar pe saltea şi, dintr-odată, el se întoarce totuşi şi cădi literalmente peste ea. Fără să deschidă ochii, îşi pune faţa pe umărul ei şi îşi trece un picior peste al ei, dar ei i se pare mai degrabă că o confundă cu pătura. Respiraţia lui începe să se poticnească, apoi aude din nou ritmul regulat al indiferenţei lui.

Ea îşi aminteşte că au trecut doar câteva zile de când s-a al« ultima oară sub un bărbat care a adormit după sex, ea fiind câl s« poate de trează, doar că atunci se gândea la altul, iar acum se gândeşte fix la acela care stă întins peste ea, chiar dacă e la fel de departe.

închide ochii şi încearcă să-şi închipuie totul, aşa cum a făcut-o i« acest răstimp, dar în patul lui piesele din mintea ei nu vor să se maH asambleze.

Deschide ochii şi simte brusc un dor dureros după chipul lui. li pune mâna pe cap şi încearcă să îl împingă atât cât să arunce o privii*v* asupra lui, dar el nu se lasă clintit.

Se uită spre noptieră, vrea măcar să-l privească în fotografia din buletin, dar braţul nu îi ajunge până acolo. Singurul lucru pe care reuşeşte să-l apuce este vârful unei alte cărţi. Când se loveşte cu4 degetele de ea, de dedesubt se iveşte o periuţă de dinţi.

Atunci cu ce şi-a spălat dinţii mai devreme? se gândeşte ea, apoi împinge cartea la o parte. Vede capul periuţei, care e complet jumu Iii. şi şalul din faţa ferestrei, prin care noaptea neagră se înghesuie în cameră.

Şi brusc îşi dă seama cât e de târziu.

Speriată, se înghesuie pe lângă el şi se dă jos din pat; caută în ■ ■*! m labe şi nu-şi găseşte sutienul. Ridică covorul de blană, se uită ml) pat, ba chiar se bagă un pic sub el, dar acolo nu sunt decât lucruri I inul ile. Pipăie în şpaltul dintre noptieră şi pat, apoi îşi smulge mâna I K» acolo. Când se apropie din nou de locul acela, vede prezervativul plin care zace pe podea, transparent, ca o bucată de gelatină. Caută în palul pe care el îl ocupă acum în întregime, cu braţele deasupra I i apului, cu picioarele larg desfăcute. Un bărbat obişnuit să doarmă I (ilngur. La lumina lămpii, membrele lui par la fel de galbene ca tot I reslul lucrurilor din locuinţă. Doar spatele şi fundul îi sunt albe, pi ccum contururile de pe un tapet gol după ce locatarii s-au mutat.

Bate salteaua, ridică perna, descoperă în sfârşit o bretea care se I iveşte de sub un şold. Trebuie să bage degetele un pic sub el ca să k poată scoate sutienul, dar el nu se trezeşte, ci doar se opreşte scurt din I respirat. Şi apoi continuă imediat. Ea îşi închide sutienul la spate, îşi I rage vesta peste, se uită la gura lui deschisă, la cele patru linii şerpuite ■ rare se adâncesc în şanţul de peste urechea lui, asemenea pneurilor unui tractor pe un câmp. îşi trece privirea peste pat, vede cearşaful, I rare este complet

304 SARA* STRICKHR neted, şi apoi braţul ei, modelul de pe el, care I şerpuieşte în exact aceleaşi linii.

Preţ de o clipă, simte cum i se opreşte răsuflarea. Apoi sare în sus, i idică uşa şi o împinge doar atât cât să se poată strecura pe lângă ea. I Alunecă pe sub perdeaua de mărgele şi aleargă pe scări în jos.

Bagă cheia în uşă, amintindu-şi abia când uşa se deschide că habar n-are cum să-i explice lui Arno unde a fost.

Poate că a fost să cumpere ceva.

Dar unde sunt lucrurile?

Am fost la o prietenă?

Ah, şi la cine, mă rog frumos? Din nou la Babsi? N-ai nici măcar o jachetă pe tine.

Ah, o să-i spun pur şi simplu adevărul. Că am fost sus ca să-mi I cer scuze pentru comportamentul meu.

Şi ce te faci dacă e acasă de mai multă vreme? Ce o să-i spui că a(l I făcut în tot acest timp acolo sus?

Dar în casă e întuneric. Aprinde lumina şi se uită în jur. Nicio jachetă în cui, nicio geantă de înot.

- Arno! strigă ea totuşi. Aaarnooo! Aaarnooo! Aaarnooo!

Dar se pare că într-adevăr nu e nimeni.

Se duce la baie, dă drumul la duş, lasă apa să se încălzească. Dai I pe când se pregăteşte să intre în cadă, îşi dă seama că Arno a văzut- o I deja, făcând duş de dimineaţă. Poate că devine suspicios dacă vine I acasă şi o găseşte din nou sub duş.

închide robinetul, ia un prosop şi se spală în faţa chiuvetei. Şi se sperie, tocmai când voia să se îmbrace, că el ar putea să-l miroasă pe Alex pe ea. Se urcă în cadă, îşi ţine între picioare jetul de apă - care acum evident e rece din nou - şi se săpuneşte atât de agitată, încâl duşul îi scapă tot timpul din mână, făcând lăcăraie în toată baia. Te I rog, fă-l să mai întârzie cinci minute, se gândeşte ea şi e atât de neliniştită, încât de data asta nici măcar nu se mai enervează de toată milogeala, doar patru minute, doar trei, doar...

îşi trage haine curate peste pielea încă udă şi îndeasă hainele purtate în fundul coşului de rufe. Cu prosopul folosit şterge duşul, bateriile, podeaua, apoi îl aruncă şi pe acesta în coş. Se piaptănă, îşi prinde părul, dar când iese curată şi aranjată din baie, Arno tot nu s-a întors.

Porneşte televizorul.

Apoi îl opreşte.

Se duce la baie ca să verifice dacă a şters şi în spatele perdelei dc duş. Ceea ce făcuse, desigur.

Se întoarce în sufragerie, aranjează pe ici, pe colo câte ceva, dă I câte ceva la o parte şi ajunge în sfârşit la fereastră. Se uită spre poarta curţii, mai degrabă din

politeţe, ca să vadă dacă nu cumva apare Arno tocmai în acel moment, înainte ca ochii să îi alunece, nerăbdători, spre fereastra în spatele căreia ştie de-acum că doarme Alex.

Ce se întâmplă dacă se trezeşte şi constată că ea a plecat? O să fie dezamăgit? O să observe măcar? Poate că a uitat-o deja de tot. Poate că o să se trezească de parcă ziua abia ar fi început, apoi o să se ducă în baie, o să se uşureze - şi o să vadă deodată în oglindă relieful de deasupra urechii sale. O să ştie de unde îl are? Oare o să-şi amintească de vesta ei? Dacă va mai exista până atunci. Cât pot să dureze modelele imprimate în piele?

Se duce în baie, scoate vesta din coşul de rufe şi o ia cu ea în sufragerie. O pune pe canapea şi se aşază pe ea, apăsându-şi obrazul cât poate de tare de ţesătura acesteia. Aleargă iar în baie şi cercetează amprenta în oglindă, apoi constată că într-adevăr se vede. Se uită la ceasul de la combina stereo, verifică deşteptătorul cu radio din dormitor, care este ca întotdeauna în priză. Se duce la bucătărie, vede că au trecut 40 de secunde, începe din nou să numere minutele, ca mai înainte, doar că acum în ordine inversă, deja trei minute, deja patru, cinci.

Aleargă în hol, formează numărul de telefon de la magazin, apoi pe cel al părinţilor ei, dar nimeni nu răspunde.

Poate chiar s-a întâmplat ceva. Dacă a avut cumva un accident?

Sau poate se află el însuşi într-un pat străin. Ideea i se pare atât de ridicolă, încât începe să râdă în gura mare. Arno al meu? Nu, chiar nu i se potriveşte.

Dar nici ei nu i se potriveşte.

încearcă să şi-l închipuie cu o altă femeie. Poate locuieşte chiar în aceeaşi clădire, poate într-o altă aripă

sau poate în casa din faţă.

Se distrează căutând fereastra în spatele căreia ar putea locui; îşi imaginează cum stă acolo întins în pat şi sforăie, apoi aude în sfârşit cheia în uşă.

- Ai venit! exclamă ea şi zboară spre el.
- încet, încet! râde el, lăsându-şi geanta jos.
- Unde ai stat aşa de mult?
- Am fost să înot! spune el.
- Până acum?

308 SARAII Sl
RICKliR

- A trebuit să mă duc până în Reinickendorf, pentru că hala de l.i noi e în renovare, spune el, doar ţi-am povestit.

- Ah, da, ai dreptate, zice mama, deşi nu-şi aminteşte absolut deloc discuţia aceasta.

Se agaţă de braţul lui, lăsându-l să o tragă după el în timp ce se îndreaptă spre dormitor; el îşi ia pijamaua de pe pat şi vrea să se ducă spre baie, dar ea nu-i dă drumul.

El râde, pe jumătate bucuros, pe jumătate nedumerit.

- Lasă-mă să fac repede un duş.

- Poţi să-l faci imediat, zice mama trăgându-l spre ea. Se lasă sil cadă pe pat. Aşază-te. Vreau să-ţi spun ceva.

- Pe pat? întreabă el ca un şcolar bine educat ce era. Dar am clor pe mine.

Scutură din cap şi se lasă totuşi tras în jos.

Ea îl sărută pe gură. Dar lui nu i se pare în regulă efuziunea ei bruscă.

- Ei, ce e atât de important încât nu poate să aştepte? întreabă el un pic nesigur.

Mama îi ia mâna şi i-o aşază la ea în poală, unde începe brusc să ardă. Trage adânc aer în piept şi îşi ţine un pic respiraţia, până când durerea din plămâni devine insuportabilă.

- Te iubesc, zice ea apoi, îmbrăţişându-l pe tata atât de furtunos, încât aproape că începe şi ea să creadă ce spune.

Ce părere aveţi despre o nuntă la sfârşitul verii? întrebă bunicul peste farfurie, cu câteva picături pe bărbie şi una pe şervetul care îi •târna de la guler ca o cravată.

Stătea în capul mesei, alături fiind înghesuiţi tatamamabunica, În o masă de familie ca în fiecare duminică, cu friptură de viţel cu găluşte şi varză roşie ca în fiecare duminică, „dacă nu facem acum... ajungem să dăm faliment... dacă nu... în faţa peisajelor înfloritoare »Iau ameninţătoare falimentul, varza, Bensheim! Unitate, dreptate şi libertate[1], Doamne Sfinte, Hilde, atunci chiar o să se lase frigul!“, ca în fiecare duminică, dar acum venise cu ceva nou:

- Ce părere aveţi despre o nuntă la sfârşitul verii?

Mama fu atât de surprinsă, încât pentru prima dată nu ştiu ce să ipună.

Nu, mama ar fi ştiut ce să spună, dar nu avea curaj să o facă cu voce tare.

Nu, mama ar fi avut curaj, dar nu a fost destul de rapidă.

Oricum, nu are nicio importanţă. Aşa sau aşa, ea nu spuse nimic, fi, oricum, nimeni nu aştepta un răspuns de la ea. Toată lumea ştia că bunicul cunoştea răspunsul

corect.

- Ar fi perfect, anunţă el. Examenul de stat va fi trecut până alunei. Şi, dacă reuşim să găsim undeva câţiva muncitori constructori suficient de decomunizaţi încât să poată ridica mai mult de două

[1] **Primele cuvinte ale imnului Germaniei (n.red.)**

pietre fără să facă pauză de ţigară - e incredibil că încă le mai dă voie să facă asta, având în vedere tot ce se ştie astăzi despre ţigări, că suni otravă pură, otravă puuură! -, ar putea fi gata şi noul magazin. Atuiu i am putea face recepţia direct acolo!

- Şi marfa? întrebă Arno.

- Da, va trebui să terminăm înainte să vină marfa, zise bunicul bătând cu furculiţa în marginea farfuriei, de parcă ar fi început dejti numărătoarea inversă. Dar în privinţa datei sunteţi flexibili, nu?

Mama înghiţi, dar bucata de găluşcă pe care tocmai o băgase în gură nu voia să alunece.

- Sigur, răspunse Arno, dând harnic din cap.

- Trebuie să ştiu cu două sau trei luni înainte, altfel nu o să reuşesc să organizez totul la timp, exclamă bunica.

Bunicul îşi înfipse furculiţa în friptură.

- Ce e atât de organizat? Băncile şi mesele pliante le avem încă de la inaugurare. Mâncarea va fi comandată. Iar la secţia de copii voiam oricum să pun parchet. Acolo va fi ringul de dans.

- Dar muzica? întrebă bunica provocator.

- O, Doamne, îl întrebăm pe Max, el are sigur câţiva prieteni canar vrea să câştige un ban în plus ca să ne zdrăngăne ceva.

- Să ne zdrăngăne ceva? strigă bunica ducându-şi mâna la piepl. Asta e o nuntă, nu o petrecere a angajaţilor! Nu ne bazăm pe amatori!

Bunicul îşi dădu ochii peste cap.

- Atunci, o să căutăm pe altcineva.

înfipse furculiţa în friptură, o trase în sus pe toată şi rupse o bucată cu dinţii.

Cinci copeici 299

- Păi ţie ţi-e uşor să vorbeşti! strigă bunica. Dar ai idee cât de greu e să găseşti muzicanţi buni atât de repede?

- Cum adică repede? Mai e nu ştiu cât timp până atunci.

Mama înghiţi din nou, dar bucata de găluşcă tot nu voia să
alunece. Stătea la baza gâtului ca un dop şi nu se mişca, în timp ce ea încerca agitată să respire pe nas.

Nu vreau decât ca totul să fie perfect. De câte ori în viaţă ai jnusa să fii de faţă când singurul copil ajunge în faţa altarului?

Cum adică altar? Felia de friptură căzu la loc pe farfurie. Doar un alimentăm vreun popă cu bani ca să se apuce să ne spună Tatăl i IOSI ru. Copilul se cunună civil şi gata. Ca să fie clar.

Ce? Fără biserică? zbieră bunica şi pipăi imediat după inhalátorul pe care, ca la începutul fiecărei mese, îl punea lângă ea. Ce Ici tic nuntă e asta, fără biserică? Nu e deloc festiv!

- Sigur că o să fie festiv! Va trebui să fim creativi. Să decorăm un pic. Nişte floricele. Şi deja lucrurile arată altfel.

- Şi cine ar urma să se ocupe, mă rog frumos, de toate astea? ţipă înmiea peste gura inhalatorului dus deja la gură, ca un alcoolic peste buza sticlei de bere.

Doamne Sfinte, Hilde! Acum nu mai provoca atâta agitaţie! Ce altceva ai de făcut?

- Ce altceva am de făcut?

Bunica apăsă în sfârşit.

Mâna bunicului se izbi de masă.

- Doamne, dacă e prea mult pentru tine, atunci o lăsăm baltă. I >ar să nu crezi că aici totul se prăbuşeşte doar pentru că pe tine te i u prinde slăbiciunea de la legat nişte panglici.

- Ah, da? zbieră bunica. Ah, da? Atunci, n-ai decât să organizezi Iu nunta.

Ea deschise gura şi tuşi în palmă, apoi vru să mai inspire încă o dată, când - de agitaţie - inhalátorul îi alunecă din mână.

- Sigur că ne dorim ajutorul tău, Hilde, zise Arno zâmbind, în li mp ce mama se ridică de pe băncuţă şi se

duse după sticluţa de plastic.

Nu, de zâmbit zâmbea încă de când bunicul rostise cuvântul „nuntă“.

Nu, de fapt zâmbea chiar de când mama rostise - în sfârşit, în sfârşit -, cu o zi înainte, cuvântul „iubire“ şi astfel îl făcuse ■aiperfericit.

- Nu superfericit, ci swperfericit, cum îmi explică ea încă o dalăl pentru un plus de siguranţă, aşa ca *superex*agerat, *superi*ntens, supergrozav, înţelegi? Scutură din cap. Cam aşa trebuie să-ţi închipui lucrurile.

Eu am dat din cap ascultătoare, dar eram deja în faza în care reacţiile mele nu mai aveau nicio importanţă, în care presupunea pur şi simplu că nu înţelegeam, probabil pentru că ea se înţelegea cu atâl mai puţin. De parcă ar fi avut în faţa ei un copil încăpăţânat, îşi ridică braţul şi îşi desfăcu degetele din pumn, în timp ce-mi prezenta într-un staccato militar „infracţiunile“ lui Arno: sărutatul permanenl pe obraji, gâdilarea coapselor, cuibăreala, şopteala, dorinţa lui de a o ciufuli mereu când se apropia de el, respiraţia, acel suflu care voia să îmbrăţişeze pe toată lumea şi să arunce povara lumii de pe umerii lut care îi umfla pieptul şi îi lungea corpul de parcă ar fi plutit pe deasupra solului; lăcomia cu care nu se putea mulţumi nici măcar cu asta, vrând să umple fiecare situaţie cu şi mai multă fericire, ah, ce grozav, mai avem încă lapte!, ah ce frumos, străluceşte soarele!, ai adus tu ziarul? Vai, ce drăguţ din partea ta!, până când se lansa într-uu vârtej al fericirii atât de înalt, încât mama nu-l mai putea urma. iji lăcomia şi mai mare cu care voia ca ea să-l asigure mereu de iubirea ei, căci acum, că ea deschisese dulăpiorul cu otrăvuri, nu se mai lăsa convins de expresia „dont ask, dont teii“. De fericire, în noaptea aceea o îmbrăţişase atât de des şi atât de tare, încât ea se tot trezise, iar el îi dădea drumul abia după ce ea rostea din nou cuvintele magice.

în orice caz, era mult prea fericit ca să se înfrâneze de la o simplă surpriză. Căci şi el fusese surprins, chiar dacă nu atât de tare ca mama; dar, oricum, din propriile afirmaţii, se gândise de o mie de ori să-i ceară mâna.

Acum preluase bunicul lucrurile. Dar - cum avea să-i mărturisească mamei doar câteva luni mai târziu, stând atunci plâns în faţa locuinţei care acum era doar a ei - în acel moment considerase până şi asta drept un semn al iubirii, crezând că ea îi spusese bunicului să abordeze subiectul. Ceea ce, desigur, îl făcea pe Arno mult, mult mai fericit.

Nu-ţi face griji, spuse el cu o faţă care evident uitase ce înseamnă grijile, mai suntem şi noi aici.

Puse inhalatorul pe masă şi o împunse pe mama cu şoldul.

Nu vreau să mă impun! replică bunica, ridicându-se de pe locul ei.

Şoldul lui Arno se lovi din nou de cel al mamei, care pricepu în slârşit şi alunecă pe locul liber murmurând o scuză.

- Nu, te rog, Hilde! strigă el exuberant, în timp ce se aşeza pe locul ei. Cum o să facem faţă iară tine?

Preţ de o clipă faţa bunicii se lumină, apoi buza de jos se împinse din nou înainte.

- Vreau doar să fie frumos, se văicări ea.

- Sigur că în magazin o să fie frumos! exclamă bunicul, acum puţin vexat, îndesându-şi apoi în gură un morman de varză roşie. O să iasă totul perfect. Podele care amortizează sunetul. Reflectoare pe pivă. Partea din faţă complet din sticlă. Aşa de frumos n-ar putea fi în nicio sală din oraş!

Mama duse mâna spre pahar şi bău totul dintr-o înghiţitură. Dar apa nu părea decât să umfle dopul de găluşcă de la ea din gât.

Bunica ridică tava cu resturile de friptură.

- Când am fost deunăzi la doctor, zise ea tuşind uşor, am citit că pentru astfel de ocazii pot fi închiriate castele în Brandenburg.

Bunicul râse tare.

- Da, şi te duci la buda din curte ca să faci pipi! Aşa îmi pare.

Bunica se răsuci şi îl privi furioasă.

- Sunt sigur că, dacă te apuci de treabă la magazin, niciun castel **11** ar face faţă, exclamă Arno, îndesându-şi

în gură găluşca ruptă de la mama din farfurie. Mmm! Delicios! Te-ai întrecut din nou pe tine, cum reuşeşti de fiecare dată, continuă el, până când bunica renunţă să se mai uite la bunicul şi se îndreptă spre tata.

- Dar mai lasă loc şi pentru desert, zise ea, alternând între ofensă ■a mândrie, în timp ce îi punea ultima bucată de friptură în farfurie.

Arno radia.

- Pentru desertul tău am loc mereu, zise el.

- Mi-aş dori ca şi alţi membri ai familiei să-mi aprecieze la fel demult eforturile, zise bunica, folosindu-şi toţi muşchii feţei ca să-şi aducă din nou gura la forma obişnuită.

Apoi stivui farfuriile pe o tavă şi ieşi pufnind pe coridor.

Bunicul îşi dădu ochii peste cap.

- Eşti sigur că vrei să o ai drept soacră?

Dar tata nu era în stare să-şi domolească bucuria nici măcar pentru o clipă, nici măcar pentru o glumă.

- Nimic nu m-ar putea face mai fericit, strigă el oftând, dar desigur altfel, în stilul care începe cu două octave mai sus, AAAHH11, şi nu aaahhh, lăsând braţul care nu-i folosea la mâncat să alunece sub masă.

Degetele lui se târâră până în poala mamei, îi scoaseră mâna din menghina dintre picioare şi o striviră într-a lui.

Bunicul îşi îndesă în gură restul de varză.

- Atunci, să trecem la treabă, strigă el. De câţi musafiri vorbim? I

- Habar n-am, zise Arno, ducându-şi degetul mare în palma mamei, câţi au loc înăuntru?

- Circa 50? Bunicul linse cuţitul şi îl puse în diagonală pe farfurie. Dacă facem treaba în august, înainte să vină rafturile, putem să mai înghesuim 30. Ar trebui să ajungă, nu?

- Sigur, aprobă Arno. Sau voiai să vină mai multă lume?

Se întoarse spre mama şi o privi direct, pentru prima oară de la începutul discuţiei.

Degetul lui se adânci atât de tare între tendoanele ei, încât ea le simţi până la cot.

încercă să-şi elibereze mâna, dar - cu cât trăgea mai tare - cu atâl mai strâns o ţineau degetele lui. Presiunea din gât era tot mai mare, iar ea se temea că îmbucătura avea să-i iasă în orice secundă prin piele.

Deschise gura şi o închise la loc, apoi îşi trecu nervos mâna peste gât, în căutarea unei găuri prin care vocea ar fi putut să treacă de omuşor şi să ajungă în gură. Sau cel puţin aşa îmi închipui eu

lun urile. E drept că n-am fost prea atentă la descriere - unde s-a mai port icnit ca cineva să deschidă şi să închidă gura dacă nu joacă rolul »olului încornorat în vreo piesă de doi bani? Dar mama nu îmi iumiză nicio imagine şi nicio explicaţie. Tot ce spuse fu:

Nu puteam să spun nimic. Şi adăugă: Şi apoi, la un moment dat, am putut să spun ceva. Chiar dacă nu foarte mult.

- Nu, nu voiam, fu tot ce reuşi ea să rostească.

Dar mai mult nu voia nimeni să audă.

Ei, minunat, atunci am lămurit asta! strigă bunicul şi bătu în
masă.

împinse sarea, piperul şi inhalatorul din drum, linse apoi furculiţa şi desenă cu dintele din margine un pătrat pe faţa de masă.

Aici o să vină intrarea, zise el trasând două linii una lângă i ralaltă. în faţă, parcarea. Acolo putem să facem tăierea buşteanului.

Tata se aplecă peste masă şi o trase pe mama în spate, în timp ce urmărea agitat furculiţa, care contura bufetul (în faţă, stânga, la case), masa copiilor (în spate, dreapta, nu mai bine la cabine? atunci avem linişte!), descriind o linie şerpuită şi desenând cercuri.

Dar, cu cât încerca mama să se concentreze mai mult asupra liniilor, cu atât mai neclare deveneau acestea. Tot ce mai percepea era îmbucătura din ea, de parcă interiorul ar fi devenit exterior, iar li coastă îmbucătură care îşi croia drum cu greu prin esofagul ei ar fi Kl cuprinsă de sucurile gastrice, care o mărunţeau tot mai mult. Şi i-Jire răbufni brusc la loc.

Mama sări în sus, apăsându-şi degetele pe gură.

Furculiţa contura în continuare şiruri de scaune, în

timp ce Imnicul şi Arno îşi întorceau capetele spre ea.

- Cred că ar fi bine să... ăă... o ajut pe mama, zise ea şi începu agitată să strângă vasele rămase.

Fugi în bucătărie, unde bunica stătea cu capul în frigider, şi îşi ani loc pe lângă posteriorul ei masiv.

Bunica tresări şi se îndreptă cu un ţipăt, trântind uşa şi plasân- dti-se în dreptul ei.

- Copilă, m-ai speriat! strigă ea şi se şterse cu mâna la gură.

Mama puse vasele în chiuvetă şi dădu drumul la apă, iar bunica
îşi puse braţele în jurul ei.

- N-am vrut să spun dincolo, de faţă cu tata, dar nu-ţi poţi închipui cât mă bucur! îi şopti ea în ureche din spate.

- Mhm, răspunse mama, stând ţeapănă în îmbrăţişarea bunicii.

Se uită fix la jetul de apă, care curgea continuu peste farfurii, văzu
resturile de mâncare luând-o la vale, apoi apa ajunse atât de sus, încâl bunica îi dădu drumul în sfârşit şi închise iute robinetul.

- Hop, de atâta amor nu mai vedem nimic, nu-i aşa? strigă ea, dându-i mamei la o parte părul de pe faţă.

Se duse înapoi la frigider, scoase o farfurie de plastic cu căpşuni şi o puse lângă mama pe suprafaţa de lucru.

- Te-ai gândit cumva dacă vrei să porţi rochia mea? întrebă caj începând să cureţe frunzele.

Mama ridică din umeri.

Bunica zâmbi cu un aer visător.

- Cred că am putea să o strâmtăm, aşa cum s-a întâmplat I;1 bunica Schneider. Şi poate să adăugăm nişte flori pe ea. Aşa nu via mai părea atât de bolnăvicioasă, aici şi aici, şi poate şi câteva sus, zi,stea, apoi îşi duse mâna în care ţinea două căpşuni către fustă, burtă şi decolteu.

Mama vărsă detergent în chiuvetă.

- Cum de ţi-ai imaginat asta? întrebă ea. Tocmai ai aflat.

„La fel ca mine“, se gândi ea, trecând cu buretele

peste una dini ir cănile minuscule de espresso, pe care bunicul le adusese printr-iinj furnizor direct din Italia, aşa cum amintea cu fiecare ocazie.

Bunica ridică din umeri.

- Ca mamă, te gândeşti mereu la asta, spuse ea, apoi adăugii[1] mecanic: Tu eşti tot ce am!

Puse cuţitul pe suprafaţa de lucru.

- Am rochia la mine în dulap. Dacă vrei, putem să o încercă nl imediat.

Mama scoase buretele din ceaşcă, se uită în ea, dar pe fund tot piai era ceva maro.

■ Mai avem timp.

Ştiu asta, dar mă bucur atât de tare! Bunica oftă în stilul tatei. Ce Itlne că ţi-ai găsit omul potrivit, copilă! îşi duse mâna la piept, care de **11 ş 11** rare se umflă până la bărbie, şi scutură din cap. Lasă vasele, le spăl ni mai târziu.

Mama scutură din cap.

- Nu e mare lucru, zise ea zgâriind cu unghia pata din ceaşcă.

Aiurea, strigă bunica, vasele mai pot să aştepte. Luă capul mamei între mâini şi îl trase spre ea. Astăzi e ziua ta cea mare!

De data asta, mama fu sigură că a simţit miros de ciocolată venind dinspre bunica.

Aceasta scoase un mixer din dulap. Mama auzi un foşnet de | ui ligă de hârtie.

- De unde ştii că Arno e omul potrivit? întrebă ea brusc, surprinsă şi ea de viteza cu care rostise întrebarea.

Bunica montă paletele mixerului.

- Sigur că e omul potrivit!

- Dar cum aşa?
- Na, pentru că te ia aşa cum eşti.

Presără zahăr vanilat peste frişcă.

- Şi cum sunt? întrebă mama încet.

Dar bunica pornise deja mixerul. Paletele se loveau de castron, acoperind oricare alt sunet.

Mama îşi uscă mâinile şi scoase castronaşele din dulap.

- Doar trei, strigă bunica oprind mixerul, trebuie să am grijă la greutate.

Mama puse căpşunile în castronaşe şi aşteptă ca bunica să adauge liişcă deasupra.

- Serios, nu cred că aş putea să fiu mai fericită nici dacă ar fi nunta mea, o auzi mama pe bunica strigând după ea, în timp ce ieşea
pe coridor şi se îndrepta spre sufragerie, unde bunicul şi tata stăteail acum unul lângă celălalt pe colţarul mesei.

Pe faţa de masă se mai vedea vag urma nunţii planificate, dar se pare că bărbaţii schimbaseră între timp subiectul. Stăteau aplecnţi umăr lângă umăr peste un dosar şi îşi treceau degetele peste pagina la care acesta era deschis.

Abia când se apropie ca să le pună castronelele în faţă, văzu mama că era mapa cu CV-uri.

- Deja de la adresă începe, Mode-Schneider GmbH und Kokage[I]. zise bunicul arătând spre hârtie, ka, o ka, a, ge, e - ai impreisa că ai orbit!

Tata ridică privirea şi bătu cu palma lângă el pe bancă.

- Stimate domnule Schneider, citi bunicul mai departe, după descoperirea anunţului firmei

---

I **Corect, GmbH & Co. KG - societate cu răspundere limitată şi în comandită (n.tr.) I**

dumneavoastră cu privire la un post în *Berliner Zeitung,* aş dori să aplic pentru acesta.

Arno râânji.

- Vrea să lucreze la ziar sau la noi?

Bunicul flutură degetele prin aer în timp ce citea mai departe, încercând cu greu să-şi înăbuşe râsul.

- Pe parcursul pregătirii mele ca vânzătoare cu amănuntul, am avut ocazia să fiu instruită în vânzarea de mărfuri şi în relaţia cu oamenii, ceea ce mi-a oferit o mare bucurie.

Arno ridică din nou privirea şi frecă nerăbdător cu mâna locul de lângă el, până când mama ocoli masa şi se aşeză.

- Firma dumneavoastră mi-a trezit un mare interes şi v-aş 11 deosebit de recunoscătoare dacă am putea comunica.

Pe bunicul îl pufni râsul definitiv, întrerupându-i restul cuvintelor, astfel încât nu se mai înţelegea nimic în timp ce striga:

- Şi să vedeţi hobby-urile. Mersul la plimbare. Mersul la plimbare! De ce nu doar mersul? Sau, şi mai bine, respiratul.

îşi trecu mâna peste buze, unde la mijloc se vedea o pată mov, ca un sărut desenat anapoda.

Cum ai ales-o pe asta? îi zise el mamei, care se înroşi imediat.

- îmi pare rău, am crezut într-adevăr că are potenţial.

„Poate că e foarte bine că ne căsătorim, atunci măcar voi scăpa de H minciună“, îi trecu ei prin cap.

Şi ai dreptate! Asta e nebunia! zbieră bunicul, râzând şi mai tare.

111 cele câteva săptămâni de când e aici, a vândut mai mult decât altele inlr- un an întreg.

Scutură din cap şi îşi ridică degetul, mustrător sau laudativ, mama nu reuşi să-şi dea seama.

Nu ştiu ce ai avut în cap când ai ales-o tocmai pe asta, dar orice **.11** li fost, zise bunicul - şi bătu cu degetul în gropiţa ei -, ai avut mână înartebună.

Asta dovedeşte că ceea ce pe hârtie pare o catastrofă e uneori cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla, zise Arno.

Sau, cel puţin, aşa vrea mama să îşi aducă aminte ce a spus el, cliiar dacă suna ca şi cum l-ar fi folosit pe tata în apărarea ei. Dar era II afirmaţie pe care bunicul, la rândul său în serviciul dialogului ei Interior, nu putea să o treacă cu vederea.

- Dar nu pot să trec asta cu vederea, zise el şi adăugă: Prin cei mai buni eu îmi închipui altceva, adică ar trebui să mai iasă în evidenţă cu ceva: cuvânt-cheie, păr!, cuvânt-cheie, limbaj!, cuvânt- i lieie, *maniere!!!*

îşi încărcă lingura şi o îndesă în gură.

- Nu poţi nici măcar să te superi. în spatele Zidului, n-au învăţat că stilul înseamnă şi altceva în afară de îngheţată pe băţ!

Se uită de la mama la Arno şi aşteptă ca unul dintre ei să râdă. (!eea ce tata făcu, desigur, imediat.

Bunicul îl bătu pe spate.

- Dacă eşti din Est, rămâi în Est, nu-i aşa? strigă el dându-şi capul I >e spate, astfel încât puteai să-i vezi până în fundul gâtlejului, unde I i mba plină de terci de căpşuni dansa în sus şi în jos.

Fără să vrea, mama îşi duse mâna la gură.

Arno se uită la ea.

- Eşti obosită?

Ca prinsă asupra faptului, ea lăsă mâna să-i cadă, vru să-l| contrazică, în schimb începu într-adevăr să caşte, de parcă tot corpul ei ar fi transformat deja - din proprie iniţiativă - minciunile în adevăr.

- Nu e de mirare dacă bântui toată noaptea prin casă, exclamă Arno, apoi adăugă: Pregătirea examenului îi dă într-adevăr de furcă.

Mama făcu o mişcare de apărare din mână.

- Aiurea, mă descurc.

- Da, se vede cum te descurci, exclamă tata şi chiar reuşi să pară un pic ironic. Mai întâi stai jumătate de noapte în bibliotecă, apoi le miri că zaci în pat cu febră!

Mama încercă să-şi înghită fierea care-i urca în gâtlej.

- Nu a fost chiar atât de târziu!

- Dar nu e numai asta, continuă Arno, nu-mi amintesc când te-am văzut ultima oară fără o carte în mână. Se uită la bunicul şi adăugă: Nu face decât să înveţe, chiar dacă ştie că exagerează. Dc fiecare dată când intru pe neaşteptate în cameră, se preface că se uită un pic pe fereastră, zise el bătându-se cu mâna pe frunte. Nu mă păcăleşti. Te cunosc!

- E doar provizoriu, zise mama şi adăugă la inspiraţie: Din pricina studiului.

Tata se încruntă.

- Ce fel de studiu?

- Pentru... ăăă, pentru noul profesor. Deschise din nou gura şi îşi apăsă palma pe faţă ca să câştige un pic de timp, dar de data asta căscatul nu-i reuşi. Pentru acest Wedekind. Doar ţi-am povestii despre el! Privirea îi alergă spre tata, care o fixa nedumerit. Deci, omul trebuie să susţină o lucrare la o universitate de elită din Statele Unite şi m-a întrebat dacă aş vrea să-l ajut la pregătire.

- Ăştia îmi plac cel mai mult, strigă bunicul, nou-veniţi care pun o studentă să le facă munca de jos.

E în regulă. Mama se uită la propriul castronel împingând o i âpşună în linguriţă. E mai degrabă o investiţie în viitor. Omul are ■ uulacte grozave. Dacă îl ajut acum, poate îmi oferă un post.

lata scutură din cap.

Ai deja două oferte.

bunicul scutură şi mai tare din cap.

Ar trebui să-ţi ţii mereu toate opţiunile deschise.

Doar că nu vreau să ni se prăbuşească la un moment dat de oboseală, încercă Arno încă o dată, însă bunicul strigă:

- Aiurea, o Schneider rezistă. Trebuie doar să măreşti un pic doza de cafeină, aşa eşti iar în formă! zise el, apoi plesni cu trei degete în IICT: Hilde, trei espresso!

îşi încărcă din nou din plin linguriţa, aşa că în drum spre gură pierdu nişte frişcă.

- Credeţi-mă, după o cafea ca aia se rezolvă de la sine problema nînnul

Picătura rozalie alunecă pe valurile şervetului şi se amestecă printre petele de sos de mai înainte.

Bunica veni clămpănind pe coridor, ducând o tavă argintie.

- Şi? strigă ea din uşă.
- Minunat, Hilde, zise Arno, apoi începu repede să mănânce.

Bunicul luă o ceşcuţă de pe tavă şi şi-o legănă pe sub nas ca un
parfumerier batista cu arome.

- Ceştile le-am comandat special la un furnizor din Italia, zise el, «lin butoaiele astea care se vând la noi nici nu se poate bea.

Luă o înghiţitură, apoi îşi ţuguie buzele savurând deasupra ceştii, m timp ce îşi deschidea primul nasture de la pantaloni.

„Dacă te-ai născut ţăran, rămâi ţăran“, se gândi mama.

- Iar i-au dat drumul! strigă bunica brusc, ridicând braţele în aer.
- Ce anume? întrebă tata nedumerit.
- Nu auzi?

Bunica îşi duse un deget la ureche.

De jos începu să răzbească - amortizat, ce-i drept, dar extrem du trist - un plâns pe care, dacă îl percepeai o dată, nu mai reuşeai s;f I nu-l auzi.

- Vine de la vecini?
- Ăştia *sunt* vecinii! Mai ales femeia! gemu bunica. Nu mai reuşeşte să se oprească.
- Şi noi am avut de furcă de curând cu o gălăgie din vecini, adăugă Arno conştiincios, nişte străini! Au dat muzica la maximum noaptea la 11! Şi asta când eram amândoi cât se poate de bolnavi!

Bunicul scutură din cap.

- înainte, nimeni nu şi-ar fi permis aşa ceva!

Arno aprobă din cap, în timp ce o lua pe mama pe după umeri.

- Ea chiar a trebuit să se ducă sus şi să ameninţe cu poliţia înainte ca lucrurile să se mai domolească un pic.

- Măcar dacă asta ar ajuta şi la cei de jos! se văicări bunica şi continuă apoi ceva mai încet, ducându-şi mâna la gură: Ăştia de aici n-au niciun pic de respect pentru autorităţi.

- N-au respect pentru nimic! exclamă bunicul, pe un ton deloc scăzut. Nici pentru stat şi nici pentru noi. Nici măcar pe sine nu se respectă.

îşi smulse şervetul din guler şi îl mototoli.

- Femeia a zbierat ieri toată noaptea!

Arno scutură din cap.

- Cu siguranţă nu e uşor să treci peste aşa ceva.

- Foarte posibil, dar chiar nu trebuie să asiste toată casa la asta, exclamă bunicul, nu se poate să facă fiecare doar ce vrea.

Mama se uită cum îşi îndeasă linguriţa în gură şi sări brusc în picioare.

- Cred că... ăăă, ar trebui să plecăm!

- Dar nici n-aţi terminat de mâncat! strigă bunica.

Arno îşi frecă burta.

- Nu cred că mai încape nicio înghiţitură, Hilde, zise el lăsându-şi Ir ist capul într-o parte, în timp ce pornea deja în urma mamei, care ■ usc se grăbea foarte tare.

Bunica abia dacă avu timp să o sărute pe obraji înainte să se ■ipustească afară, trecând pe lângă uşa vecinilor, din spatele căreia se iiuzea într-adevăr un plâns disperat.

Păşi pe trotuarul încins de soare, ocoli rochii cu bretele şi şlapi i are se îndreptau spre ea, îşi văzu faţa transpirată reflectată în ochelari de soare şi pe cea a lui Arno alături, la fel de asudată, dar altfel decât a ei. Vara luase lucrurile în serios. Iar tata o făcea şi el.

De parcă ar fi învârtit de roată la „Roata norocului“, propunându-şi să formuleze termenul „noroc“ în orice formă posibilă, zâmbea, ofta şi fredona.

Dădea capul pe spate ca să se uite la păsări. îl apleca din nou ca să i > privească pe mama cu acea privire oarecum nostalgic-plângăcioasă, care era probabil semnul iubirii, chiar dacă arăta de parcă cineva ar fi fabricai un bust de lut în faţa lui şi l-ar fi scăpat apoi pe jos exact înainte să se usuce. Ochii îi alunecau în diagonală spre nasul care se lungea şi trăgea în jos, pleoapele atârnau şuie peste iris, gura se afunda în bărbie. Şi, în timpul acesta, vorbea atât de perseverent despre mărunţişuri, încât nu exista niciun dubiu că se gândea la un singur lucru, lucrul cel mai important acum, pentru totdeauna, la bine şi la rău: iubirea. Era atât de excitat de tot ce tocmai se întâmplase, încât aproape că începu să ţopăie, apoi îi trase braţul în sus şi îi sărută degetele laolaltă cu ale sale.

- E totul în regulă? întrebă el, vrând de fapt să spună: Acum e lotul în regulă!

- Sigur, spuse mama, intenţionând să spună de fapt acelaşi lucru.

„Acum măcar e decis“, se gândi ea, doar ştia oricum

toată lumea
că până la urmă la asta avea să se ajungă, aşadar de ce să amâni inevitabilul? Cel puţin aşa nu mai trebuia să se gândească la asta.

Cu toate astea, capul începu să-i bubuie înnebunit. Intestinele i se răsuciră, iar buricul o ardea de durere, „de parcă ar lovi un copil“,

cum spunea ea, deşi la vremea despre care vorbim aici nici măcar mi ştia ce senzaţie e aceea. Dar insistă că aşa îşi amintea ea lucrurile, a în ea creştea o viaţă, că voia să iasă ceva din ea - o imagine caii pentru cineva ca mama era un pic cam prea simbolică. Dar a însemna „cineva ca mama“ nu mai era limpede de mult.

Viaţa încă nepregătită din ea lovea în jur cu o forţă teribilă, încercând din toate puterile să se facă remarcată. Iar mama încerca din răsputeri să nu o observe. Se uita la trotuar, care era, într-adevăr, foarte luminos. La noua reclamă cu „Mode Schneider“, montată • după cum dăduse dispoziţie bunicul - la intersecţie cu „La vrabia de pe stop“.

- Extraordinar cât de luminos e! spuse tata, apoi adăugă: Ah, uite şi reclama cea nouă, iar după aceea: Uite, o vrabie. Continuă cu: Ce mai vreme!, Minunat!, Ah! şi apoi, brusc: E totul în regulă?, cu care, de data asta, voia să întrebe fix dacă era totul în regulă.

Zâmbetul lui se transformă într-o dungă în timp ce se uita cu o faţă îngrijorată la mâna mamei, care coborâse neobservată pe burtă.

- Sigur, răspunse ea, intenţionând de fapt să spună: „La naiba!" Cred că nu mi-au căzut foarte bine găluştele, zise ea.

Chipul îngrijorat al tatei se transformă într-unul plin de milă.

- Biata de tine, zise el, ducându-şi şi el mâna deasupra burţii ei, ceea ce nu uşura deloc mersul.

Astfel înlănţuiţi, se clătinară în lungul trotuarului şi, pe când ajunseră la doar câţiva metri de staţie, văzură spinarea aplecată din faţa lor.

- Ăsta nu e vecinul? şopti tata.

Mama dădu din cap şi simţi cum o cuprinde ameţeala. îl împinse pe tata la o parte, vrând să treacă iute şi

neobservată mai departe. Dar, din nefericire, exact în acel moment, li se aşează în drum o schelă - „Tipic pentru Berlin! Urăsc oraşul ăsta“/„Nu la fel de tare ca mine“ -, dar asta mai târziu, în drumul spre casă, şi venind din partea mamei, doar pentru că trebuia să spună ceva ca să acopere gălăgia din capul ei. Acum nu încercă să spună nimic, ci doar întinse braţul.

I (âr în loc să treacă imediat pe sub prelată, se pomeni că vecinul făcu acelaşi gest, „nu, dumneavoastră mai întâi“/„vă rog!“/„nu se poate!“, până când niciunul dintre ei nu se mai putu preface că nu l-a rvumoscut pe celălalt. Mai întâi vecinul schiţă din cap un salut, apoi imuna formulă şi ea un salut neutru. Dar tata fu cel care îşi călcă pe Inimă şi rosti şoptit:

- Condoleanţele noastre!
- Ah, aşadar aţi aflat!

Vecinul îşi duse mâna spre colţul ochiului.

Fruntea lui începu să tresalte în toate locurile posibile şi apoi, dintr-odată, îl năpădiră lacrimile, care începură să i se prelingă pe obraji. Cu pumnii strânşi, îşi şterse ochii. Apoi îşi trase nasul, tre- cându-şi încă o dată mâneca peste faţă, până când Arno îi luă mamei geanta de pe braţ şi scoase din ea o batistă de hârtie.

- Poftiţi, spuse el, întinzându-i pătratul alb.

îl desfăcu şi în cele din urmă i-l şi îndesă între degete.

- în fiecare dimineaţă după ce mă trezesc, mă duc în camera lui şi îl caut, până când îmi aduc aminte că nu mai e, strigă vecinul. în continuare nu-mi vine să cred.

Tata îi puse mâna pe umăr, ceea ce vecinul interpretă drept un semn pentru o îmbrăţişare. Se lăsă să cadă în faţă, trăgându-şi nasul, şi-şi îngropă faţa udă în cămaşa lui Arno, în timp ce batista atârna nefolosită în mâna lui.

- Doar că... se văicări vecinul, dar se mulţumi apoi cu o

uşoară ridicare a mâinii - dacă era ca să se despartă sau ca să-şi ia la revedere nu părea foarte clar, dar nici prea important, căci părinţii mei trebuiau oricum să-l urmeze pe sub schelă, iar pe partea cealaltă vecinul se îndreptă spre staţie şi acolo, la peron, la băncile de aşteptare, se opriră, părând într-un fel împreună, într-un fel separat.

Tata o luă din nou pe mama de mână şi îi zâmbi jenat vecinului, după care şi acesta se simţi obligat să răspundă cu un zâmbet chinuit, „cam aşa“, cum îmi explică mama, schiţând ceea ce azi numim propabil „duckface“. Buza de jos se răsfrânse aşa de tare în jos, încât i

se văzură gingiile, în timp ce buza de sus aproape că se propti pcslr nas. Dar, treptat, aceste grimase de ironie-furie-dispreţ pe care le facea de fiecare dată când povestea se afla într-un punct periculos ajunseseră să nu mă mai enerveze, ba chiar mi se păreau cumva folositoare, precum avertismentele sonore de la maşină care le împiedică la parcarea cu spatele să te loveşti de bara vecinului. Am lăsat-o aşadar să se amuze în continuare pe seama vecinului, să-l lase să urce în tramvai lângă tata şi lângă ea, să se aşeze pe bancheta de vizavi şi să-şi tragă nasul. Am lăsat-o - din pură pasiune pentru neajutorarea care de fapt era doar a ei - să-mi arate cum începu faţa să-i tresalte din nou, cum se holbă iar la traseul tramvaiului, până când începu din nou să plângă, moment în care Arno se aşeză în sfârşit lângă el şi îl luă din nou pe după umeri.

- Nu ştiu cum o să rezist, plânse vecinul.

- Sigur că o să rezistaţi, spuse tata. Nu trebuie să fiţi prea sever. Aşa ceva cere timp.

Vecinul scutură din cap.

- Nu, vreau să spun, continuă el ducându-şi mâna la piept, să ml uit la asta.

- La ce anume?

- Acolo... unde... Vecinul începu să respire greu. Locul accidentului. Am crezut că, dacă mă duc să văd unde s-a întâmplat, poate o să pot accepta în sfârşit. Dar acum nu ştiu... nu ştiu.

Respiraţia i se accelerase atât de tare, încât nu mai avea resurse să vorbească.

Arno se aplecă şi îi puse bărbatului şi a doua mână pe umăr.

316 SARA 11
STRICKHR

- Vreţi să venim cu dumneavoastră?

Viaţa lovi din nou atât de tare, încât mama tresări puternic.

Vecinul îşi şterse faţa cu mâneca, apoi dădu încet din cap.

- Bine, zise tata hotărât.

Vecinul dădu şi mai tare din cap.

Următoarea, zise el arătând spre uşă şi, de parcă ar fi simţit hriisc nevoia să se explice, continuă: Nu ştiu dacă ajută sau nu, dar psihologa spune că e important să realizez pierderea.

Să o realizeze! pufni mama din patul ei de suferinţă şi, mulţumită de subiect, desfăcu în totalitate robinetul cu ură. Doar pluti aud asta îmi ies din fire! De parcă ar avea vreo importanţă!

I kii erea e aceeaşi, indiferent dacă acela după care plângi e mort sau pur şi simplu nu mai vine! strigă ea.

în clipa următoare păru atât de speriată de propriile-i cuvinte,

II uât schimbă pe loc subiectul şi coborî în urma tatei şi a vecinului.

Păşiră pe peronul despre care mama nu ar fi trebuit să aibă nicio rimintire. Dar anticiparea retrospectivei fu de ajuns pentru încă o lovitură în burtă.

- Aici e? întrebă Arno în ţiuitul tramvaiului care se îndepărta.

Vecinul respira greu.

Cred că mai în faţă.

- Atunci... zise Arno şi porni înainte.

însă vecinul nu se clinti. Ca un melc căruia i-a fost furată casa, îşi răsuci pieptul în jos şi trase capul între umeri.

Tata se întoarse şi îi puse mâna pe braţ. încercă să-l tragă înainte.

- Ei, haideţi, zise el. Nu puteţi închide ochii mereu în faţa lealităţii.

Dar vecinul nu părea dornic să încerce. Cu o încăpăţânare nebănuită, continua să se holbeze în pământ, evitând privirea tatei, care, într-un târziu, îi făcu

semn mamei să se apropie. Ea înaintă ezitant şi îl apucă pe vecin de celălalt braţ, ajutându-l pe Arno să-l tragă I ieste peron, de-a lungul benzii de iarbă, până când tata avu impresia că au ajuns unde trebuie. Sau poate că doar nu mai putu. Se lăsă pe vine gemând în faţa vecinului şi încercă din nou să restabilească un contact vizual.

- Ştiu că e greu, îi zise el şi îşi lăsă capul în jos până când vecinul ridică în sfârşit privirea.

316 SARAH STRICKKR

Faţa îi era ca de ceară. Ochii de sub sprâncenele încrunlalJ tresăltau nervos încolo şi încoace. îşi încrucişă braţele pe piept, îndesându-şi vârfurile degetelor la subraţ.

- Şi acum? zise el în cele din urmă.

Tata se ridică şi îşi trosni genunchii.

- Asta depinde numai de dumneavoastră.

Vecinul îl privi ca un copil care s-a rătăcit în supermarket.

- Nu vă grăbiţi, zise tata. Când sunteţi gata. Cinci minute mad târziu: Nu e nicio grabă. Şi ceva mai târziu: Suntem la locul potrivii?

Vecinul ridică din umeri.

- Ce a spus soţia dumneavoastră? întrebă Arno.
- Doar că s-a întâmplat în apropierea intersecţiei.

Vecinul îşi trase braţele încrucişte şi mai sus.

Coatele îi erau albe, de parcă le-ar fi stropit cu făină.

- Am crezut că, odată ajuns aici, o să ştiu. Dar totul arată ca dr obicei.

Tata îi puse o mână pe spate şi îl mângâie uşor în sus şi în jos.

- Aţi mai fost aici şi înainte?

Vecinul aprobă din cap.

- Oficiul Muncii e chiar acolo, în spate.

începu să lovească cu vârful piciorului o bucată de pământ, astfel încât mama avu un motiv să facă şi ea la fel.

De parcă ar fi fost doi câini înfometaţi sloboziţi din lesă, ochii ci se îndreptară dincolo de restaurantul în care câţiva clienţi stăteau la masă, spre fereastră, strecurându-se apoi pe lângă uşă, în speranţa, ba nu, cu îngrijorarea, ba mai bine în speranţa că...

- Iar soţia mea se ducea câteodată cu băiatul pe

terenul de joacă de acolo din spate.

Mama se întoarse. Din plămâni îi ieşi un sunet ca atunci când îţi bagi picioarele într-o apă prea fierbinte. Dar nimeni nu o băgă în seamă.

- Trebuie să mai fi rămas ceva! zise în schimb vecinul.

Tata îşi plecă privirea şi capul.

Poate că cei de la salubritate au îndepărtat urmele.

Aşa de repede? întrebă vecinul, mai mult surprins decât jignit.

îşi duse mâna streaşină la ochi, frecându-se cu degetul mare la i lUnple, de parcă ar fi meditat la o problemă complicată.

Probabil că pentru ei nu e prima dată, nu-i aşa?

Probabil, şopti Arno.

Vecinul dădu din cap.

Se întâmplă des să fie implicaţi copii în accidente, doar că nu I Mgi de seamă câtă vreme nu e copilul tău.

lata înghiţi în sec. De jenă, încurcă direcţia mângâierii. Mâna sa nlunecă anapoda pe spinarea vecinului, în timp ce acesta, devenit brusc vorbăreţ, îi dădea înainte:

Nu poţi să faci o revoluţie de fiecare dată. Ceva ce mi-a distrus piiie viaţa pare, privit din afară, un mărunţiş. Din nou un copil care e prea prost ca să se asigure înainte să ţâşnească. Daune persoane se i licamă asta, nu-i aşa?

îşi lăsă privirea să alunece peste şine, trăgând de pulover.

Arată ca întotdeauna, nu-i aşa? zise el în sfârşit, uitându-se, desigur din pură întâmplare, la mama, care aprobă speriată.

Dar în realitate şi asta era o minciună. în realitate, semnele iu cidentului se vedeau clar. Nu pentru că pe şine s-ar fi văzut ceva. Ci pentru că nu se vedea nimic. Nimic mânjit, nicio murdărie, niciun P, ral fiţi, nici măcar gunoi. Bordura peronului era extrem de albă, cum mi putea fi decât după vopsire, într-un oraş ca Berlinul, iar pietrişul avea o culoare cenuşie uniformă, de parcă tocmai ar fi fost adus de la un magazin de bricolaj. Iar prin el străluceau şinele, ca două pârâiaşe i urgând paralel.

- Acum trebuie să fiţi puternic, îi zise Arno cu o voce

ncconvingătoare.

Vecinul îşi desfăcu din nou buzele. Dar de data asta mama nu avu prea mult timp să studieze grimasa, pentru că în acelaşi moment dădu mâna lui Arno la o parte şi începu să alerge. Fără să se uite în jur sări în groapă, se aruncă în genunchi şi începu să sape.

- Atenţie! strigă Arno.

Braţele îi fluturau încoace şi încolo în timp ce se strecura ini porţiunea de iarbă, ferindu-se de crenguţele tufelor de pe margini« drumului.

- Ce faceţi acolo? E periculos!

Ca unul care nu ştie să înoate aflat pe marginea piscinei, alergă ini sus şi în jos, se aplecă, întinse mâna.

Iar mama? Ea rămase în intersecţie. Se uită în urma celor doi. I)al*l fără să privească acolo cu adevărat. îl auzi pe Arno vorbindi J vecinului. Dar fără să asculte ce spunea. Simţea doar cum capul i se răsucea, aşa spunea, „şi apoi capul mi se răsuci“, de parcă nu ar fi fosl un proces activ, ci unul pasiv, de parcă o mână invizibilă i-ar fi apucai capul şi i l-ar fi răsucit cu forţa.

- Haideţi, fiţi rezonabil. Nu are niciun rost!

Privirea îi alunecă peste familia de la colţ, trecând mai departe I spre cele două femei care stăteau în soare.

- Lăsaţi-mă! urlă vecinul.

Mama văzu cum una dintre ele se lăsă pe spate, bău ultimele J picături din pahar şi se uită agitată spre intrare, de parcă s-ar 11 j aşteptat ca un chelner să apară imediat şi să-i mai toarne.

- Ce se întâmplă dacă vine tramvaiul? zbieră Arno, apoi adăugii: | Vezi ceva?

Mama făcu un pas spre marginea peronului şi îşi miji ochii. Dar singurul lucru pe care îl desluşi fu o cutie de

sticlă în care probabil se afla meniul, iar dedesubt un ghiveci cu flori cu un steguleţ portughez, I

- Vine ceva? zbieră tata încă o dată în timp ce încerca să-l smulgă I pe vecin de acolo - chiar dacă mama nu vedea asta, ci îşi imagina I probabil din nou desfăşurarea lucrurilor, căci nu avea puterea de a şi clinti privirea de la uşă.

Sau slăbiciunea. Cele două sunt greu de deosebit câteodată.

- Nu, strigă ea, în timp ce privea necontenit perdeaua care atârna în uşa deschisă.

()diii îi trecură peste tivul ale cărui valuri se mişcau uşor, ca şi Şuin cineva ar fi mişcat din spate materialul. Inima îi bubuia extrem ilf la re, de parcă ea ar fi fost un mare corp de rezonanţă în care hibmlul răsuna la infinit.

în comparaţie cu asta ţiuitul fu atât de încet, încât îl auzi abia când ■unse exact lângă ea. Poate doar la o distanţă de câţiva metri. Dar «Ml dc aproape încât panica nu mai apucă să facă ocolul prin mintea fi. t i i se strecură imediat în membre. Fără să apuce să înţeleagă ce se petrece, începu să alerge spre tata, strigă sau poate nu, dar de ce nu, .i'.iklar probabil că strigă, spera că strigase, chiar dacă mai târziu nu avea să-şi mai aducă aminte. Doar că Arno observase deja tramvaiul, Mia mai ştia, cum stătuse el pe şine, cu braţul întins, cu mâna îndoită, jfc parcă ar fi fost un poliţist.

Dar tramvaiul continuă să înainteze, fie pentru că vatmanul nu na atent, fie poate pentru că era atent şi se gândea că cei doi idioţi aveau să se dea la o parte la timp - lucru pe care vecinul nu dădea »cm ne că avea să-l facă. Cu mâinile adânc îngropate în pietriş, îl Ignora pe tata care sărise după el, continuând să sape, până când Amo îl apucă în cele din urmă de umeri. Cu o disperare oarbă, târî corpul moale de pe şine şi îl împinse cu greu pe peron înainte să - poate nu chiar în ultima clipă, ca în filmele cu acţiune, dar destul de aproape de momentul trecerii tramvaiului, la care acum măcar suna (tmeria - să se salte şi el pe peron.

Când ajunse şi mama, el tocmai se răsucea de pe spate pe burtă.

Ea căzu lângă el pe jos, încercând să-l ajute să se ridice.

- Trebuia să anunţi! zbieră el, fără să se atingă de mâna întinsă a mamei.

Cu un salt fu în picioare şi îşi şterse mizeria de pe

genunchi. Avea liiţa udă toată.

- Scuze. Soarele, se bâlbâi mama arătând în sus, pentru cazul în i are tata ar fi uitat unde se afla soarele. Soarele m-a orbit.

- Ce naiba a fost asta, zbieră el şi mai tare, însă de această dată la vecin, vreţi să mai moară cineva?

- Îmi pare rău, bălmăji acesta.
- Ce aţi vrut să faceţi acolo?
- Nici eu nu ştiu, mormăi vecinul.

Se frecă în creştet şi îşi strânse buzele atât de tare, încât pielea i se. albi de jur împrejur.

- Mă gândeam că ar trebui să mai fie ceva din el acolo, zise cl iu cele din urmă.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, în timp ce se freca la coatele albe.

Tata trase adânc aer în piept.

- înţeleg, zise el, apoi îl strânse din nou la piept pe vecinul cui tremura.
- De ce nu s-a uitat în jur? Doar pentru că ţi-e frică, nu poţi să iei la goană aşa, se văicări acesta la pieptul lui.
- Era doar un copil, zise tata blând.

„Şi atunci, care e scuza mea?“ se gândi mama şi o rosti şi pentru mine cu un râs amar în gât, atât de provocator, încât pentru un moment am fost tentată să răspund. Dar ştiam că oricum m-ar li repezit. Şi că nu ar fi înţeles că explicaţia pentru comportamentul ri era exact aceeaşi, doar că în cazul ei nu era vorba de reguli d<* circulaţie, ci de cele ale inimii, pe care încă nu le înţelesese, asta dacă măcar le cunoştea.

Plânsul vecinului se domoli treptat. Braţele îi căzură de-o parte şi de alta, apoi îşi ridică şi capul de pe umărul lui Arno.

- Acum pot să mă duc acasă?

Arno îi trase puloverul în jos, căci îi alunecase atât de mult în sus, încât acum i se vedea burta. Iar mama se gândi că tata avea să fie cu siguranţă un tată bun.

- Desigur, răspunse el ştergându-i lacrimile de pe obraji. Se întoarse spre stânga şi spre dreapta,

încruntându-se. Asta dacă nu vreţi să vă aşezaţi un pic după spaima de mai înainte. Putem să bem ceva undeva, până vă simţiţi mai bine.

De data asta lovitura din burtă fu atât de puternică, încât mama se cocoşă de durere.

I)ar vecinul scutură din cap.

Nu, vreau să mă duc acasă, zise el privindu-l pe tata aproape implorator.

Desigur. Cum doriţi, zise acesta.

îşi frecă palmele, îl luă pe vecin de braţ şi se puse încet în mişcare, iu mama - care acum interveni mai serviabil decât înainte - de I MI tea cealaltă, ca doi cai care trag după ei o povară.

îl târâră înapoi pe peron, suindu-l în următorul tramvai. Vrură vi şi ia rămas-bun. Apoi se întoarseră totuşi cu el. La staţia bunicilor i nborâră, se întoarseră se plece, dar nu plecară, pentru că vecinul se I MIC că nu reuşea să traversese strada singur şi nici să ajungă singur la uşă; apoi îl urcară şi scările, vrură din nou să plece şi se întoarseră din ilmm când vecinul îi chemă cu voce subţire.

Da? zise tata urcând din nou scările, în timp ce mama se întreba i fii avea să mai reziste la acest du-te vino.

Vecinul stătea în uşă, cu un picior pe prag şi cu celălalt dincolo de el. în locuinţă, închizând şi deschizând gura ca un peşte. Puloverul îi alunecase din nou în sus, însă de data asta şi-l trase singur în jos, atât i le mult încât la deschizătura de la gât îi apărură câteva fire castanii.

- încă nu reuşesc să înţeleg, zise el.
- E nevoie de timp, răspunse Arno.

Se duse până sus şi îi puse mâna pe umăr, de parcă nu ar fi putut vorbi cu el fără să-l atingă.

Vecinul dădu drumul tivului. Puloverul se răsuci în sus.

- Ce se întâmplă dacă nici nu vreau să înţeleg?

Se uită printre părinţii mei spre casa scărilor. Apoi se răsuci şi închise uşa.

^_____7â,

Dincolo de perdea, sclipesc puncte luminoase. Mama mijcn ochii prin ochiurile dantelei şi îşi striveşte nasul de geam, ca un copil în faţa magazinului cu jucării, în timp ce în spatele ei vuieşte traficul^ Pune mâna pe cerceveaua ferestrei, apoi şi-o retrage, aleargă înapoi în staţie şi până la urmă se trezeşte tot la intrare, tremurând oJ surescitare pentru că ştie că face o prostie. Draperia de catifea ijj împinge de la spate. întinde mâinile spre paltoanele de la garderobi. se ţine de mânecile lor, atât de puţină încredere mai are în picioare!« ei, care până mai adineauri se grăbiseră să ajungă aici, numai pentru a se topi acum sub greutatea ei, precum ciocolata care a stat prea mull la soare. Ochii îi străbat încăperea, peste mese, peste scaunele înalte de la bar, până la uşa batantă din dosul căreia, închis-deschis, închis- deschis, se vede străfulgerarea plăcilor albe de gresie, apoi oale, veselă, iar o oală, uşa însăşi şi plăcuţa de pe ea: „KyxHfl“, citeşte mama, adică, dacă şi-ar fi dat cu adevărat osteneala să pună literele străini cap la cap, nu i-ar fi ieşit nimic, cel mult o hârâială, ca şi cum ar cineva sughiţa „kikxhr“ sau „kikşr“. Abia după câteva ore avea să priceapă că acest „cuhnie!“, pe care Alex îl striga ori de câte ori i sc părea că o comandă durează prea mult la bucătărie, este tocmai acel „KyxHfl“ şi să încerce să strige la fel de grav şi de poruncitor: „Kuhnie! Davai!“, pentru care el avea să-i

zâmbească preţ de o jumătate dl secundă, la fel ca Anna lui din fotografie.

însă acum mama se străduieşte încă să se ţină pe picioare, aşa că nu înţelege nimic. Nici pe bătrânii şuierând: „Scuzaţi-mă, puteţi să vă...“, cu palmele împreunate îndreptate spre ea, ca şi cum ar li

înotători de bras, iar mama le-ar sta în drum. Nici şuşotelile, în timp »c o privesc, în aşteptare, strecurându-se apoi pe lângă ea şi luând umeraşele de pe cârlige. Nici pe bărbatul care vine spre ea la un moment dat, legănând din şolduri, cu un şervet peste braţ. De două ori întreabă: „Câte?“, până când, într-un târziu, ea ridică un deget premie în sus, ca şi cum ar fi uitat să vorbească.

bărbatul face o faţă de parcă tocmai l-ar fi informat despre decesul unei rude apropiate.

Zinguricăă? întreabă el consternat.

îşi trece palma prin cârlionţii cărunţi care dau impresia unui nimb în jurul capului şi o împinge uşor pe mama spre una dintre mese.

- Nu-dzi face grijăă, Zuvledzeel, acuma mă ocupe eu de tinee, ■.pune el, împingându-i scaunul până în încheietura genunchiului.

Pune meniul pe masă în faţa ei şi îi atinge braţul, apoi, fiindcă ea i m dă niciun semn că ar fi interesată, i-l deschide la prima pagină şi I I pune sub nas, până când ea, într-un târziu, îl ia, iar el, spunând mulţumit: „Dz-i aduc înainte de toaade oleacă de apăă“, pleacă în pas legănat.

Mama priveşte fix înainte, se ţine de coperta groasă de piele, iar aceasta de ea, cu tot uleiul şi grăsimea şi tot ce mai este lipit pe ea. (âivintele de sub folia de protecţie sunt când groase, când subţiri, ca alunei când opticianul reglează lentilele la testul oftalmologie.

îşi prinde tâmplele în palme, încercând să-şi focalizeze privirea prin tunelul degetelor. Dar în loc să studieze antreurile, ochii îi alunecă peste marginea meniului, urmărind un chelner, braţul lui, pe care se leagănă o farfurie aburindă, neîndrăznind să clipească până când nu se întoarce cu faţa, care nu este a lui Alex. Apoi privirea i se caţără peste umăr, ajunge la uşa batantă, la

galerie, se agaţă de o altă vestă neagră, pe urmă de un crac de pantalon de costum, sare de la dreapta la stânga, până când cârlionţii i se aşază din nou în faţă.

- Aţi ales? o întreabă bărbatul, pe care, ca să fie mai simplu, îl voi numi deja Sufleţel, chiar dacă va mai dura ceva timp până când şi mama îi va spune astfel, fiindcă de mult timp toţi îi spun aşa, după

cum Îi se adresează el tuturor, femei, copii, bărbaţi, lui însuşi, cu uu „E“ lung la sfârşit şi cu consoane muiate până la limiii recognoscibilului, Zuvledzeeeeel!

- Aţi ales? întreabă aşadar Sufleţel aşezând o carafă lângă sau, mai degrabă, „Ai ales?“, pentru că el deja a cuprins-o în inima lui uriaşă, portugheză, pe biata, tăcuta mea mamă care-mănâncă-singură, iar formulele de politeţe ar presupune o oarecare distanţă.

Poate chiar „Tu ales“ sau „Ales tu?“, e greu de zis, fiindcă în ceea ce priveşte nivelul lui de cunoaştere a limbii germane mama nu era tocmai consecventă. Ba era impecabil, ba era greu de înţeles, ba îl lăsa preţ de vreo două propoziţii să vorbească cu accent rusesc în loc du portughez, ca un actor de stand-up care se încurcă în rolurile lui. Dar încerca să imite până şi accentul portughez, aruncând la grămadă, în nerăbdarea ei, toate greşelile de fonetică şi de gramatică ştiute de ea, până când ajungea să sune cam între un şansonetist francez şi un boss de mafie italienească.

Oricum, Sufleţel o întreabă pe mama ce ar dori să comande.

Ea arată cu degetul undeva pe meniu.

- O aleegere esselendă, spune Sufleţel, şi de băut?

Mama face o mişcare de respingere cu mâna.

- Năo, strigă el la - Zuvledzeel niminea nu rabdă de zeede, aduc vinul caazei!

Mama încearcă să scuture din cap, dar Sufleţel ori n-o vede, ori nu-i pasă.

- Esselente, strigă el şi aduce o sticlă de la bar, unde se află un alt chelner, cu alţi pantaloni negri şi o altă vestă neagră.

Dar care nici ăsta nu e el.

îi toarnă mamei mele, ridică sticla în sus, în timp ce

vinul se varsă cu boltă în paharul ei, ca dintr-o arteziană, şi aşteaptă până când ea îşi înmoaie buzele în el, cât se poate de lent, dar de data asta măcar încuviinţează din cap, apoi aruncă repede o privire la uşa batantă, timp în care el îi umple paharul.

- Saude, spune.

I .ungeşte vocalele, le frământă moale între cerul gurii şi limbă şi o ıı iveşte plin de aşteptare. Abia după ce mama ia şi a doua înghiţitură i' dispus să o lase singură, pentru a vedea de mâncarea ei.

- Mă duc ză văd de mângaarea ta, spune el, atingând-o pe braţ.

Apoi deschide cu putere uşa batantă, atât de brusc încât ajunge de fala asta chiar să zărească o tigaie întreagă, o bucată de cuptor i Udesubt, apoi o bonetă de bucătar, KyxHn, încă o dată gresia.

Ochii mamei poposesc pe tocul uşii, aşteptând din nou o deschidere încolo sau poate chiar încoace.

Apoi se mută la bar.

împrejurul scaunelor înalte.

Pe lângă chitara care se află într-un colţ, ca şi cum cineva ar fi uilat-o acolo.

Dar el nu e de găsit nicăieri.

Fixează cu privirea lumânarea din mijlocul mesei, care se agită de colo până colo, deşi, încă o privire fugară spre uşa batantă, nu se simte de nicăieri vreun curent de aer, vede fitilul deasupra căruia flacăra este cu totul transparentă, apoi devine albăstruie, pe urmă galbenă, un galben strălucitor, galben încins, zbătându-se tot mai sus şi mai nervos, ca şi cum ar vrea să se smulgă de pe lumânare.

Ceara se ridică pe margini, lăsându-se tot mai mult într-o parte. Se scurge, în sfârşit, pe arătătorul mamei, care se repezise spre lumânare.

Ea îşi retrage mâna şi priveşte cu atenţie perla albă şi opacă în care se transformase picătura pe pielea ei.

îşi trece degetul mare peste suprafaţa netedă.

înfige unghia în ea.

Apoi se scutură încurcată, ruşinată, ce înseamnă asta?, iritată, dă jos mizeria de pe deget şi se ridică.

328 SARAII
STRICKF.R

Trage umerii înapoi, se înţepeneşte şi se lungeşte. Atât de mult, încât îi rămâne timp să urmărească tremurul mâinii ei, până când paharul îi atinge, în sfârşit, buzele.

Mai ia o înghiţitură, apoi încă una, deşi de data asta n-o mai obligă nimeni s-o facă. Se uită peste marginea paharului către ceilalţi

oaspeţi, familii, prieteni, perechi, care nu privesc înjur, ci unii la alţii, care nu caută pe nimeni, pentru că au găsit deja, care discută şi răii şi se ating. Vede braţele lor odihnindu-se unele lângă altele pe faţa <!• masă, mâinile lor care se ating, ca şi cum ar fi cel mai simplu lucru di: pe lume.

Apoi se gândeşte că aşa ar putea fi şi ea. împreună, că ar pul« să-şi odihnească şi ea braţul lângă cel al tatălui meu, să-i cuprind.i mâna, să-l observe, că n-ar trebui să fie acolo, că ar putea să meargă pur şi simplu acasă, că ar trebui să meargă acasă acum, imediat.

Dar rămâne tot pe scaun.

La masa de alături începe o oarecare agitaţie, capetele se dau la o parte, spinările se lasă pe spătare, făcând loc unui alt chelner, care ţ;u, ţac, ţac, aşterne farfuriile în cerc pe masă, ca şi cum ar împărţi cărţt de joc.

- Creveţii sunt pentru mine, spune politicos domnul din capul mesei, arătând peste masă.

Chelnerul schimbă două farfurii între ele, apoi se întoarce s;î plece.

Doamna de pe cealaltă parte a mesei ridică un pahar gol.

- Puteţi să-mi mai aduceţi un şpriţ de mere?

Chelnerul priveşte peste umăr.

- leu nu comandî, ieu duar adus, mormăie el, mergând în eonii nuare spre uşă.

Sufleţel vine în fugă, îl apucă de braţ şi îi şuieră ceva.

Chelnerul se smuceşte, apoi mai mormăie ceva. Ochii lui minusculi alunecă peste mama, aflată la masa de unde tocmai venea, se întorc, se fac şi mai mici, şi atunci îl recunoaşte, nu, nu pe el, pe celălalt, faţa colţuroasă şi apoi râsul, care o face să roşească pe loc.

Sufleţel îi dă un brânci şi grăbeşte pasul către

doamna.

- Şpriţ de mere, vine imediat, ciripeşte el, bom apetite! apoi se întoarce şi apucă din nou braţul chelnerului.

Dar Dima - parcă aşa îl chema, nu?, da, Dima - se uită în continuare la mama. încă râzând, îşi ridică mâna uriaşă, strigă ceva ce ea nu înţelege şi pe urmă vine, de data asta chiar el, de unde, mama

nu ţii ic, e dintr-odată acolo, la doar la câţiva metri distanţă de ea, cu bi.iţul plin de farfurii mânjite, şi o priveşte, i se uită direct în ochi, în ilmp ce stomacul ei se răsuceşte ca o cârpă când e stoarsă.

I ia îşi trece mâna pe la tâmplă, încearcă să scuture furnicile care |MI să-i alerge prin spatele capului, mâncându-i rădăcinile părului, Plfrându-i-se pe ceafă, ca şi cum cineva ar fi zgârmat prin muşuroiul Im, îşi netezeşte rochia pe care o îmbrăcase dinadins, chiar dacă pi vi iude că nu ştia că avea să vină aici, mai umblă cu mâinile pe ici, pe colo, dă cu cotul în pahar, în marginea mesei, apoi, în sfârşit, fin încă furculiţa pe jos. Se apleacă, vede pantofii negri din piele iipropiindu-se de capul ei, ca atunci, la cumpărături, în timp ce pipăie picioarele scaunului şi se ridică din nou, uitându-se la mâna lui, care >r deschide înaintea ei. Dar în loc să-i dea furculiţa în mână, de atâta zăpăceală o împinge mai încolo pe masă, spre el, ca şi cum ar trebui . o ridice el, ca o moşiereasă care îşi şicanează servitorii doar ca să se bucure de inferioritatea lor.

- Cum îţi merge? întreabă el, în sfârşit, foarte liniştit, ca întotdeauna.

- Bine, şopteşte ea, eu... ăăă, aş vrea să mănânc ceva.

- Atunci, ai nimerit bine aici.

Alex zâmbeşte, poate din nou puţin ironic. Dar de data asta este şi ceva moale, ceva binevoitor, aproape ca şi cum s-ar bucura să o vadă.

- A, nu ştiut că tu counoşti la Alexandre al nostru, Zuvledzeel, sl rigă Sufleţel.

Se apropie şi aproape că radiază de fericire, fiindcă mama nu este i hiar singură de tot pe lumea asta.

Dima începe din nou să necheze.

Sufleţel ridică din sprâncene.

- Ce ajaa vezel, de tot râdzi mereu? întreabă el şi se uită când la unul, când la celălalt, apoi li se alătură râzând. Adu la prietena ta mâângareaa ei. Trebuie putere la noapte, ajaa-i? mai zice, rotind din şolduri.

Mama îşi apasă buzele de pahar şi ia o înghiţitură de vin, care începe să-i fiarbă în gură.

333 SARAH STRICKKR

Alex se apleacă înainte. Braţul cu farfuriile se întinde într-o parlr, asemenea unei proteze, în timp ce, în sfârşit, ridică furculiţa.

- Mă întorc imediat, spune el, apoi o porneşte spre bucătărie îiţ urma lui Dima şi a lui Sufleţel, sau poate înaintea lor, sau poate cu ceilalţi doi nici nu se duceau nicăieri, fiindcă bucuria care o cuprinde dintr-odată pe mama este atât de copleşitoare, încât îi tulbură orie« altă percepţie.

„Se întoarce, se gândeşte ea. Imediat. Imediat se întoarce!“

îşi mai netezeşte o dată rochia şi încearcă să se gândească la ceva inteligent ca să spună atunci când el o să se întoarcă; sau să fie ceva vesel? Poate o întrebare despre mâncare, ceva ce ar putea să-l facă şi\ mai zăbovească puţin la masa ei. Dar bineînţeles că nu-i trece nimii prin cap; şi cum ar putea, câtă vreme nu face nimic altceva decât să se gândească la el?

Se uită la uşă şi aproape că speră să mai rămână închisă, să dureze ceva mai mult.

Până când îşi dă seama că durează deja îngrozitor de mult - cum poate să dureze atâta? -, căci domnul de la masa de alături culege deja ultimele frunzuliţe din salata lui, iar el tot nu vine. Şi, dintr-odată, o apucă spaima că poate nici nu va mai veni. Cum ar fi să fi fost doar o vorbă aruncată, mă întorc imediat, cum se spune, pe curând, ne mai vedem, la revedere?

Ridică din nou paharul, priveşte peste capetele aplecate deasupra farfuriilor, la copiii care ţâşnesc de sub una dintre mese şi mai toi timpul la uşa batantă, care atârnă nemişcată în balamalele ei.

Şi care, până la urmă, tot se deschide.

Broasca uşii izbeşte peretele. Dar în locul capului său ţepos - oare mai avea ţepi?, uitase să se uite şi la asta, oare de ce nu se uitase? -. deci în locul capului său, cea care apare în uşă este coama căruntă a lui Sufleţel.

„Te rog, nu veni la mine, se gândeşte ea, te rog, te rog, te rog, du-te la altcineva.“

Dar bineînţeles că vine la ea, cât se poate de direct, nelăsându-i n ido clipă să se îndoiască înainte să se năpustească spre ea şi să depună înaintea ei o tigaie din fontă.

- Cozido â portuguesa, spune, apoi adaugă: Poftă bună, Zuvledzeel!

Ea aruncă o privire spre talmeş-balmeşul care sfârâie sălbatic, apoi îndoaie gâtul înapoi. Dar, în loc de uşă, îl vede pe Dima, care s-a proţăpit lângă bar şi care, bineînţeles, râde iar, tare şi lătăreţ, astfel că odiii lui devin două liniuţe mici de tot, ca la figurile de desen animat japonez, când sunt foarte bucuroase sau foarte triste.

Mâinile îi cuprind perna scaunului şi simte că ameţeşte, în timp ce dezamăgirea îi stoarce tot aerul din plămâni. Aude înfundat vocea lui Sufleţel, „nu mai ai de băut, Zuvledzeel, uite, hop, hop, u Vinho de casa la masa jiinj!“, apoi aude paşi apropiindu-se. Vinul clipoceşte în paharul pe care încă îl mai ţine în mână. Piciorul paharului îi alunecă, aproape să se verse pe pulpa ei, când, dintr- odată, degetele lui le cuprind pe ale ei, iar ochii lui de pisică o cuprind pe ea, şi împreună ridică paharul la buzele ei, care aproape ating pielea lui mirosind a ţigări.

- Saude, spune el, dar din gura lui cuvântul sună cu totul altfel decât la Sufleţel, mai dur, mai aspru, mai degrabă ca şi cum ar da un ordin: Sa! U! De!

Apoi dă drumul mâinii ei. Braţul mamei mele începe să tremure, ca şi cum n-ar mai putea ţine paharul fără ajutorul lui.

- Mănâncă înainte să se răcească, îi spune.

- Eu, ăăă... şi îi arată locul gol de lângă tigaie, unde încă mai sfârâie ameninţător.

- Ah, un moment. Zâmbeşte ca şi cum şi-ar cere scuze, apoi merge la bar. Poftim, spune el întorcându-se,

după care şi deschide un şervet înaintea ei.

Mama întinde mâna cu atenţie, ca şi cum nu ar lua o furculiţă, ci o diademă.

Aburii îi biciuiesc faţa când se apleacă peste tigaie, ridicând şovăielnic ceva înconjurat de un strat gros de grăsime.

- Ce e asta? întreabă ea, întreabă cât se poate de sincer, nu numai ca să spună ceva, ci şi pentru că n-are habar ce se află în faţa ei.

Degetul lui ţopăie încolo şi încoace pe deasupra tigăii.

- Vită, sângerete, picioare de porc, cartofi, varză. Apoi face un pas într-o parte: Nu te mai uita aşa! spune el râzând.

Mama îşi acoperă faţa cu mâinile, speriată.

Corpul ei nu mai e în stare acum nici măcar să ţină pentru d scârba faţă de câteva bucăţi de carne - oare ce secrete îi va mai dezvălui el oare? se gândeşte.

Dar Alex continuă:

- Nicio grijă, asta mâncăm noi aici în fiecare seară, ar trebui sa încerci şi tu.

„Vrea să încerc. Vrea să încerc mâncarea pe care el o mănâncă zi de zi“, se gândeşte ea şi bagă în gură o bucăţică.

Crănţăne între dinţi. Un gust ciudat i se răspândeşte în gură.

- Mmm, delicios, spune ea.

El o priveşte mulţumit.

împunge din nou în tigaie, o lingură pentru Alex, o lingură... toi pentru Alex.

La masa de alături, cineva ridică mâna, apoi strigă ceva.

- O clipă, spune el din nou şi se îndreaptă repede spre oaspeţii nemulţumiţi.

„40 de minute... nemaipomenit... mai avem azi şi altele...“ aude mama vocile. îi studiază spatele, în timp ce

el suportă toate plângerile fără să spună nimic, îi vede turul pantalonilor, apoi, dintr-odată, ochii care i se dau peste cap în timp ce o priveşte peste umăr, ca şi cum ar fi fost complicea lui.

La fel ca după prima noastră noapte, se gândeşte ea, deşi, bineînţeles, nu fusese, de fapt, o noapte, ci doar câteva minute, dar cealaltă parte a gândului e mai importantă, aceea că *fusese prima* lor orice-ar fi-fost şi că ar fi urmat şi o a doua, şi probabil şi o a treia, ceea ce îi aminteşte că poate deja să privească în urmă, că au un trecut şi că nu mai sunt la început. Că este doar următorul capitol al poveştii lor.

El se îndreaptă spre uşa batantă şi deschide o parte a acesteia.

- Kuhnie, davai! strigă el şi face un pas înainte.

Uşa îi izbeşte şoldul, dar în loc să meargă mai departe, el se mloarce şi vine din nou la ea.

Mama zâmbeşte.

- Ce voiau?

- Mofturi. Dinţii îi ies de sub buza de sus. Asta faceţi voi, nemţii, lot timpul. Râde încet, dă din nou ochii peste cap. Mâncarea e prea rece. Mâncarea e prea fierbinte. De ce durează atâta până aduceţi mâncarea? Repede, repede, mai trebuie să atacăm şi Polonia astăzi.

Pocneşte din călcâie şi strânge coatele pe lângă corp, în poziţie de drepţi.

Mama observă cum buza lui superioară sare de tot în sus, în timp ce el îşi trece mâna prin păr, da, chiar aşa, nu mai are ţepi deloc, ci păr adevărat, pe care şi-l dă dintr-o parte într-alta înainte să-şi scoată mâna şi să o pună pe spatele ei.

- Nu face nimic, spune el râzând şi mai tare.

Mama lasă capul în jos.

- Ăăă... cum ziceai că se numeşte mâncarea asta? întreabă, doar ca să spună şi ea ceva.

- Cozido â portuguesa, spune el, mâncarea naţională portugheză.

Ochii mamei mele alunecă peste obrajii lui, perfect bărbieriţi,
urmărindu-i colţurile gurii, care se întind încet pe orizontală.

- Serios? întreabă ea.

Mâna lui alunecă puţin mai jos, dar nu o îndepărtează - de ce nu ia mâna de pe spatele ei?, te rog, nu lua mâna!

- Habar n-am, spune el. Dacă e să ne luăm după Sufleţel, fiecare fel din meniu este mâncarea naţională portugheză.

- După cine? întreabă mama, îndreptându-şi spatele.

Buza de sus a lui Alex se ridică din nou şi se agaţă de nas.

- După proprietarul restaurantului, spune el rânjind. La un moment dat, cineva a început să-l numească Sufleţel, pentru că aşa le spune el tuturor, Sufleţel, bărbaţi, femei, copii, chiar şi când se referă la el însuşi.

îi mai toarnă nişte vin în pahar, apoi pune sticla la loc pe masă.

- E singurul portughez adevărat de pe-aici. Deci nu e nimeni carţ să-şi dea seama dacă povesteşte *schmonzes.*

Mama se gândeşte dacă să-l întrebe, dar el i-o ia înainte.

- ...dacă povesteşte aiureli, vreau să zic, şi duce mâna la frunte.

- A, deci aşa, spune ea.

încuviinţează din cap. Aşteaptă ca el să continue. în schimb, el ia degetul mare de pe spatele ei.

- Ce chestie, singurul portughez de aici, spune ea repede.

- Ăăă... da.

Degetul lui mic s-a retras şi el. Materialul rochiei rămâne lipit **dl** spatele ei, în timp ce el se întoarce spre uşă.

- Dar ceilalţi din ce ţări vin?

El ridică din umeri.

- Din toate ţările posibile.

- Şi... ăăă, cum ai ajuns tu să lucrezi aici?

Dinţii lui dispar din nou în spatele buzelor.

- Undeva trebuia să lucrez.

Ea dă din nou din cap, se arcuieşte, dar nici spatele ei încovoiat nu poate opri cele trei degete rămase să se ridice, pe rând, de pe ea.

- Ai fost vreodată în Portugalia? întreabă ea nervos.

- Nu, încă nu.

Mâna lui eliberată dispare în buzunarul pantalonilor, în timp ce privirea îi alunecă de pe ea, ajungând să fixeze peretele de vizavi. I

Ea începe să scotocească în capul ei, întorcând pe toate părţile tot bagajul idiot de cunoştinţe acumulat în 27 de ani, doar-doar o găsi o întrebare sau o observaţie, ceva despre Portugalia, despre restaurante, despre mâncare, mă rog, chiar şi despre picioarele de porc.

Dar e prea târziu ca să mai spună ceva.

Iar de tăcere deja se ocupă el.

Priveşte obtuz înainte, se joacă cu papionul.

- Trebuie să fie frumos acolo, pe plajă. îşi umflă buza de sus, împingând aerul de la dreapta la stânga. îmi lipseşte marea.

- Şi mie, spune mama.

La noi acasă, toată vara eram la gârlă, înotam cu prietenii mei până la vapoare, ajutam la docuri. Capul i se lasă într-o parte. înainte, portul Odessa era cel mai important din întreaga Uniune Sovietică, < liiar şi tătarii făceau comerţ acolo.

Mama face ochii mari.

- Tata a fost prizonier la tătari.

El se întoarce spre ea.

- Ştii şi unde?

- La Kazan, strigă ea cu un aer triumfător.

Alex scutură din cap.

- Ăsta e la tătarii de pe Volga. La noi erau tătari de Crimeea. N-au nimic de-a face unii cu alţii.

Priveşte peste umăr la uşă, în timp ce mama îl blesteamă pe bunicul. Nu putea să ajungă prizonier la tătarii ceilalţi? Trebuie să fi lost ceva lagăre şi în Crimeea, dar, spre surpriza ei, Alex spune:

- Unchiul meu a fost prizonier la nemţi.

- Chiar aşa? strigă mama, entuziasmată de războiul ăsta de care se puteau agăţa amândoi.

Da, continuă el, dar numai o săptămână sau două. Pe urmă i-au împuşcat pe toţi evreii şi pe toţi comuniştii.

- Serios? întreabă ea din nou, de data asta nu la fel de euforic. El ce era? Comunist sau evreu?

- Şi una, şi cealaltă, zice Alex.

- A, spune mama, asta înseamnă că şi tu eşti... ăăă, adică aparţii, deci, de populaţia evreiască?

Alex râde din nou.

- Da, oarecum. îndeajuns pentru imigrare.

Mama vede cum se întoarce din nou spre uşa batantă şi se gândeşte deja dacă să-i povestească istoria lui Mişa Sergheevici, când apare în fugă Sufleţel.

342 SARAH STRICKER

- Zuvledzeel, ce face tu cu ghelnerul meu? strigă el. Ce să creadă oaspedzii dacă vă zborovăidzi tot timpul?

343 SA RAM STRICKHR

Face o faţă de bunic, bine, nu în genul bunicului meu, ci al acelor« care stau în balansoar, scot monede de după urechi şi împart dropsuri Werthers Original.

- Atunci, ia-o pe prietena la tine, nu trebuie ză mănânjee zin«' gurică, spune el, scuturându-şi coama ciufulită de bonom.

Mama se uită la Alex şi aşteaptă încordată o schimbare a mim ici i lui, o tresărire, un zâmbet, nişte sprâncene ridicate, ceva, orice ai putea să evalueze pozitiv sau negativ.

Dar el doar pune tigaia pe antebraţ, ia paharul ei în mână şi sticla la subraţ, fără să se întoarcă, în timp ce mama se ridică nesigură şi, strângând furculiţa în pumnul năduşit ca un copil cu acadeaua lui. porneşte în urma lui. Când uşa se închide după ei, el îi apucă braţul şi se apleacă spre ea.

- Nu le spune că eşti măritată, bine? îi spune şoptit.

Undeva, în spate, se aude zgomot de vase şi îi e destul de greu să-l înţeleagă.

- Cui să nu spun? întreabă ea zăpăcită.
- Celorlalţi.

îşi îndeasă cămaşa în pantaloni şi îşi trece cureaua prin găici.

- Sigur, spune mama, încuviinţând din cap.

Apoi aşteaptă ca el să meargă mai departe. Dar el nu face altceva decât să lase capul mai jos.

- Dar de ce nu? întreabă ea, în sfârşit.

El ridică privirea, de fapt încă priveşte la ea, în jos, dar acum pare că ea ar fi dintr-odată cea mai înaltă dintre ei, în timp ce el deschide gura, căutându-şi cuvintele.

- Doar aşa, spune el într-un târziu, ăştia nu trebuie să le ştie chiar pe toate.
- Sigur, spune mama din nou, chiar dacă îi vine foarte greu să-şil ascundă bucuria provocată de faptul că

el se simţea jenat.

Mirosul de ceapă călită îi inundă nările în timp ce îl urmează în bucătărie pe lângă mesele de metal, care arată precum cele de disecţie de la universitate.

- Look what the cat dragged în, aude pe cineva strigând.

Vede o bonetă de bucătar ieşind dintre etajere şi o

faţă negricioasă The fucking neighbour is here!

Privirea îi aleargă peste oale, peste munţii de carne şi de legume, fipoi rămâne agăţată de cealaltă faţă, care i se pare imediat foarte i imoscută, chiar dacă durează doar o clipă până să îşi dea seama că e fala bătrână, într-atât de diferit arată, fără fard, de-a dreptul goală, i lrşi, faţă de data trecută, e mult mai îmbrăcată. Pantaloni albi, halat nlb, bonetă albă, ca la spital. Numai peste abdomen poartă un şorţ cu pătrăţele roşii, plin de făină.

Un băiat cu trăsături asiatice, tot cu papion şi vestă, se strecoară pe lângă mama. îi face cu ochiul, apoi spune ceva ce declanşează un hohot general.

Fata bătrână scoate spatula de sub sardelele care sfârâie pe foc în Irţa ei şi o ridică în sus, ca şi cum ar vrea să bată pe cineva, timp în f.ire zbiară întruna ceva din care mama nu înţelege decât „Saşa!“, la «lârşit. Alex zbiară şi el la ea şi nici acum vocea lui nu seamănă deloc ■ u cea pe care o foloseşte cu ea, atât de gravă şi de sonoră şi de plină

Se duce la chiuvetă şi face semn spre un taburet cu trepte. Pe «cestea se disting urmele de la o mulţime de pantofi.

Mama îşi strânge rochia pe fund şi se aşază cu atenţie pe margine. I »inspre maşina de clătit îi zâmbeşte o femeie mai în vârstă, cu un halat bleu tras peste umerii înguşti, aşa cum poartă cofetăresele, şi cu părul prins într-o plasă. E încălţată însă cu sandale aurii cu toc înalt, .ivând cureluşe legate în cruce care îi ajung până sub genunchi.

Alex îi pune mamei tigaia în poală, pune paharul şi sticla pe jos, lângă ea, şi se întoarce să plece.

- Nu rămâi cu mine? strigă ea speriată.

El se opreşte, o priveşte, acum din nou de sus, şi de data asta chiar de sus, mai de sus decât atât nici nu mai merge.

- Ai vrea să rămân? întreabă el pe un ton liniştit, ca şi cum asta chiar ar fi o întrebare.

Coapsele mamei sunt tot mai calde sub tigaie. îşi înfige unghiili- în scăunelul ei, are din nou senzaţia că e pusă la o probă, o situaţie pe care ea, eterna şcolăriţă, de fapt chiar o savurează. Dar, altfel decât la şcoală sau la universitate sau pur şi simplu în cazul bunicului, acum chiar n-are nici cea mai mică idee ce răspuns se aşteaptă de la ea.

- Da, spune ea într-un târziu.

Alex dă din cap mulţumit.

- Bine, atunci rămân.

Mormăie ceva în direcţia chiuvetei. Femeia cu sandalele în cureluşe apare din dosul unei etajere cu o găleată albastră-închis, pe care o pune cu faţa în jos lângă taburetul cu trepte. Plasticul geme când el se aşază.

„Deci atât de simplu e, trebuie doar să spun ce vreau şi am şi căpătat“, se gândeşte mama uimită, în timp ce el se întinde peste e,i. spre tigaie.

O bucată de sângerete dispare între buzele lui, pe care se lăţeşte im zâmbet aproape - nu, nu aproape -, pe care se lăţeşte un zâmbel extrem de ştrengăresc, dar cuvântul nu i se potriveşte, un zâmbet rău tăcios, viclean, poate chiar malefic.

- Mănâncă, zice el.

Mama se apleacă înainte, dându-şi seama abia acum că rătăcise furculiţa pe undeva. Privirea i se plimbă

împrejur, căutând, în vreme ce încearcă să-şi readucă în memorie drumul de la masă până acolo nu a pus mâna pe nimic, dar totuşi? A luat ceva cu ea? Dar ml reuşeşte să se regăsească în trecutul recent - chiar şi cele două, trei minute din urmă par de neatins, atât de mare se înalţă înaintea ci prezentul, atrăgând atenţia asupra sa, astfel încât, până la urma, renunţă şi începe şi ea să culeagă din tigaie cu arătătorul şi cu degelul mare.

El rânjeşte mulţumit în timp ce mestecă cu fălcile umflate. Mâna i se îndreaptă spre ea, atinge, poate, sau poate că nu, genunchiul el, apoi apucă sticla şi îi mai toarnă o dată.

Mama duce paharul la buze şi îl goleşte dintr-o înghiţitură. Auile ceva căzând pe jos, pe urmă vocea femeii în vârstă.

îţi urează bun venit, spune el.

Mama se uită la halat.

E proprietara restaurantului?

Alex pufneşte pe nas.

Nu, asta chiar nu e, ea doar curăţă. Duce mâna pe jumătate la ţină. Pe vremuri, a fost dansatoare, dar asta a fost cu mult timp Înainte, însă ea încă mai crede că dintr-o clipă într-alta o să intre i Ineva pe uşă care s-o cheme înapoi pe scenă. Ridică apoi capul, iar i laşele pometţilor par să-i străpungă pielea întinsă. Aşa-i, Nadia?

Mama îi urmăreşte privirea şi vede gura bătrânei, care se încreţeşte ca un trandafir veşted.

- Nu-i place deloc Nadiei noastre când se vorbeşte despre ea şi nu înţelege, am dreptate? strigă el, dând din cap spre ea.

Bătrâna răspunde ceva. Vocea i se frânge, atât de repede vorbeşte. I lârâie şi foşneşte, de parcă cineva ar încerca să aprindă un mănunchi i le cetină uscată. Sau poate chiar arde undeva ceva, mama nu-şi poate Ba seama prea bine. Imaginile şi sunetele ajung la ea cu viteze diferite, unele în goană, altele cu întârzieri de secunde întregi. Şi apoi o vede pe bătrână venind spre ea, punând o sanda aurie în faţa celeilalte, ca şi cum s-ar balansa pe o sârmă, până când se opreşte în faţa mamei şi tl întinde, graţios, mâna.

- Nadejda Andreievna Ponomariov, zice ea pe un ton festiv, de parcă tocmai ar fi proclamat un stat.

Apoi îşi pune degetele boţite de atâta spălat în mâna mamei mele şi (rage aer în piept, înainte să vorbească mai departe. Dar de data asta sună crispat, ca şi cum s-ar chinui să împingă sunetele din gâtlej la suprafaţă.

- Nu criezut le şe spuni Sania.

Duce arătătorul la tâmplă şi îl învârte înainte şi

¿38 SA RAM
STRICKKR

înapoi, ca şi cum ar vrea să dea o gaură.

Alex se ridică şi o prinde cu un braţ pe după talia halatului.

- I-am povestit doar ce mare dansatoare are înaintea ochilor, ■.pune el, iar bătrâna pare să înţeleagă asta.

Ca şi cum ar avea o hoardă de fotografi de ţinut la distlnţfl întinde palmele, face semne de respingere cu mâna, apoi schiţimi totuşi o reverenţă cochetă. îşi duce mâna la gât şi are nevoie de u-va vreme până când este pregătită să se rupă de admiratorii ei imaginai i şi să i se adreseze mamei mele.

- De când, voi doi - tu şi Sania? întreabă ea, arătând cu degclul când la unul, când la celălalt.

Mama îi urmăreşte mâna, care arată mai decrepită decât siinţiM în palmă. Pentru o clipă, chiar o invidiază pe Nadia pentru lacuni'lr ei de vorbire, în care ceea ce sunt ea şi Alex unul pentru celălalt dispare pur şi simplu.

„Ce frumos trebuie să fie să nu-ţi găseşti cuvintele, când trebuie sa te mulţumeşti să arăţi cu degetul“, îi trece ei prin minte, ca o sl i a fulgerare, în timp ce caută un răspuns.

Dar Alex i-o ia înainte. Nicio secundă nu-i trebuie ca să ■<* gândească, înainte ca sunetele întunecate să i se rostogolească din gură, trei silabe, poate patru, ca şi cum nici n-ar fi nevoie de mai mull ca să explice totul.

Nadia încuviinţează din cap. Pare aproape impresionată du™ cum îşi împinge buza de jos înainte, apoi se întoarce din nou spic mama.

- Şi voi cum întâlnit?

Găleata scârţâie din nou.

Mama îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare, dar de data asta el nu pare să aibă de gând să-i sară în ajutor. Pe jumătate plin dl aşteptare, pe jumătate amuzat, o priveşte sprijinindu-şi bărbia în palmă, în vreme ce mama trage de pieliţele de la unghii.

- La muncă, răspunde ea într-un târziu, nici ea nu ştie de ce, sa*Â* poate pentru că ochii de pisică din metrou se împotriveau oricărei poveşti cu cap şi coadă.

Poate pentru că se teme că un răspuns sincer ar

¿38 SA RAM STRfCKKR

putea atrage după sine alte răspunsuri sincere, precum un fir care destramă o ţesătură Poate pentru că pur şi simplu se obişnuise să mintă.

Nadia ridică din sprâncene.

Aici?

Nu... ăăă, la mine la lucru, spune mama.

Ah, ce lucrează tu?

Mama se gândeşte la prăvălie, la universitate. Dar ambele locuri H potrivesc atât de puţin cu Alex, că, încât toată bunăvoinţa, nu-i I rvcc prin cap niciun scenariu credibil.

Coafeză, bâiguie ea într-un târziu, sunt coafeză.

bătrâna o priveşte nedumerită, apoi se întoarce spre Alex. Dar în Iiii lui amuzaţi nu se desprind de mama.

lia duce mâna la cap, ia o şuviţă de păr între arătător şi degetul mijlociu şi imită o foarfecă.

Ăăă, i-am tuns părul şi aşa am intrat în vorbă.

Unghia degetului mare îi loveşte fruntea.

Se uită spre Alex - părul lui nu pare să fi fost tăiat de curând, ca să LUI mai vorbim de firele triste de pe capul ei. Şi atunci îi vin în minte I >ima şi fata bătrână, precum şi bucătarul negru, care o văzuseră cu li iţii acolo sus, în apartamentul ei.

Şi, întâmplător, mai şi locuim în aceeaşi clădire! adaugă ea cu |ura uscată, nevenindu-i a crede cât de diletant se poate comporta.

Dar Nadia aplaudă cu entuziasm. Strigă ceva, apoi duce mâna la • cală şi îşi scoate plasa de păr, de sub care se ivesc cârlionţi bogaţi, blonzi-cenuşii.

- Vrea să o tunzi, traduce Alex, în timp ce Nadia îi bate darabana

I ic umăr, zice: „Ca părul lui Jane Fonda“.

- Tu poate asta? întreabă Nadia.

Ia mâna mamei mele şi o pune pe capul ei, apoi aşteaptă până când, şovăielnic, mama îşi trece degetele prin părul ei, care are o i onsistenţă infinit mai puternică decât al ei, aproape ca părul de cal.

¿38 SA RAM ŞTRfCĶKR

II piaptăna cărarea dintr-o parte în cealaltă, încercând să pară cât mai expertă, când Dima apare în fugă.

Ridică braţele în aer, astfel că acum arată chiar ca un uriaş, şi începe să urle la Alex sau la Nadia. Dar singura care pare că se simte v i novată sub avalanşa lui de vorbe este mama.

Alex mormăie ceva, atât de încet încât nici nu poate să-şi dra seama dacă e în germană sau în rusă. Ridică găleata şi i-o dă Nadiu apoi ia tigaia, dintr-odată goală, din poala mamei.

- Trebuie să mă duc din nou la treabă.

Cu piciorul lângă taburet, aşteaptă să se ridice şi ea, apoi il împinge în colţ. Pe urmă se grăbeşte spre uşă, în urma lui Dima.

Mama se uită după el, ţinându-se de una dintre mesele metali« ««. în timp ce bucătăria începe să se învârtă înaintea ochilor ei. Lădiiol. cu fructe se desfac ca un desen în cretă pe ploaie. Ceva se izbeşte dr umărul ei. Băiatul asiatic se strecoară pe lângă ea, atât de încărcat i n farfurii, că abia dacă mai poate fi văzut în spatele lor. Un şervet cad« pe jos, în timp ce turnul de pe braţele lui intră în balans.

Mama îi sare în ajutor şi sprijină farfuriile dintr-o parte, mergâiu I apoi împreună cu băiatul până când acesta, gemând, îşi depun« povara pe masă.

„Sbasiba“, spune el, ştergându-şi sudoarea cu dosul palmei.

Mama zâmbeşte, fericită că măcar cuvântul ăsta l-a înţeles, apoi începe să strângă vesela în maşina de spălat vase, fără să se niJ gândească de unde învăţase asta.

în spatele ei o aude pe Nadia protestând.

- O nimica toată, spune mama în timp ce umple primul rând; | deja la al doilea când braţele Nadiei intervin între ale ei şi o dau la o parte cu hotărâre, astfel încât mama vede, în sfârşit, vasele curate dr pe raftul de dedesubt.

Roşeşte pe loc.

- Nu-i bai, zice Nadia.

Cu trei mişcări dibace, îşi răsuceşte cârlionţii într-o coadă, pe cair o strânge într-un coc, şi trage plasa de păr

deasupra. Ia o halbă de bere din maşină, şterge sosul şi, cu vârful sandalei, o împinge mai încolo, lângă o găleată de gunoi.

- Acolo, tu, mizerie, mai spune.

Mama ia o farfurie din morman şi râcâie resturile de mâncare într-o pungă. Cu coada ochiului vede cum Nadia îl încarcă pe băial cu patru, cinci, şase, mai merge una?, şapte halbe de bere, cum acesl.«

îm c pe lângă ea dincolo de o tejghea şi meştereşte la ceva ce pare a fi un robinet de bere, apoi iese în fugă cu halbele pline.

Atenţăo! aude ea pe cineva strigând şi se apleacă înapoi cât toate de mult.

I)ar uşa spre restaurant se închide atât de repede, încât nu poate desluşi nimic dincolo de ea.

Apoi pune farfuria cu grijă în - nu, mai bine lângă - maşina de plfilil şi întinde mâna după următoarea, în vreme ce capul îi sare I TI manent să privească peste umăr.

Nadia zâmbeşte din nou.

- Vine Şura îndată, spune ea.

Mama o priveşte nedumerită.

Vine Şura îndată, spune Nadia din nou, mai tare.

Mama dă din cap, scuzându-se.

- Cine vine? întreabă ea şi, chiar mai împăciuitoare cu mine, încurcând priorităţile de ruşinare, adaugă: „Băusem deja ceva“.

Nadia întinde capul înainte, ca o broască-ţestoasă care iese din i n rapace.

- Vine Şura îndată, strigă ea pentru a treia oară, ca şi cum ar fi fost doar o problemă de volum sonor.

O priveşte pe mama şi deodată se plesneşte peste frunte.

- Alexander, strigă ea clătinând din cap, nu ştim dacă din cauza confuziei din capul ei sau a celei din capul mamei mele, vine A lexander îndată.

- Aşa deci, Alex, spune mama, mulţumesc.

Nadia se apleacă spre ea şi o împunge uşor în coastă.

- Bărbat bun, Alexander, mult deştept.

Duce arătătorul la tâmplă, la fel ca mai devreme, chiar dacă acum În sens invers.

Dima se năpusteşte din nou înăuntru. De data asta,

începe cu zbieretele de la uşă. Trânteşte halbele de bere lângă chiuvetă, dând din mâini ca un sălbatic. Mama face un pas înapoi. Dar Dima tocmai acolo voia să ajungă. O împinge mitocăneşte într-o parte, trage ultimul pahar rămas pe etajeră şi îl ţine în sus, ca şi cum ar prezenta proba-cheie a acuzării, moment în care Nadia i se alătură ţipând, md mai bine spus îi depăşeşte urletele.

Nu numai în ceea ce priveşte volumul sonor, ci şi, după ţoale aparenţele, conţinutul cuvintelor. Deşi, bineînţeles, mama nu pricepu niciun cuvânt. Dar chiar şi aşa desluşeşte pauzele, sforăiturile care umplu golul ce se cască de fiecare dată în urma vorbelor Nadiel, | înainte ca lui Dima să-i treacă prin minte un răspuns ce întârzie secunde întregi, apoi vede cum extremităţile Nadiei se lungesc, ca .4 cum capul i-ar fi tras în sus de o sfoară invizibilă, numai pentru caJ atunci când Dima trage aer în piept, să slobozească asupra lui o noi J salvă de vorbe; până când, într-un târziu, el se întoarce, ia halbck murdare, pe care tocmai le pusese jos, şi se repede la robinetul du bere.

- Mult oameni, puţin halbe, şopteşte Nadia către mama mea, cart; se uită îngrozită cum Dima umple halbele murdare cu berc proaspătă.

Dima pocneşte din degete.

- Caneca! Repede! strigă el şi probabil încearcă să facă un semn cu capul în direcţia ei, deşi, împingându-se înainte, aduce mai mull cu un taur furios.

Ea îi răspunde holbând ochii şi îi trebuie o clipă până să înţeleagă că trebuie să ia paharele pe care tocmai le strânsese Nadia din maşinii de spălat şi să le ducă la tejghea. Dima i le smulge din mână şi Ic împinge, la fel de grosolan cum făcuse şi cu mama, sub robinetul dc bere. Spuma se scurge peste mâna lui în timp ce berea curge în

halbe, care se umplu una după cealaltă.

Apoi le împinge în spate, la ea. Braţele ei sunt tot mai grele, încep să tremure, şi atunci îl zăreşte pe Alex, de data asta şi el mai roşu la faţă, cărând pe braţ o tavă de sticlă pe care se află un pepene tăiat.

- Kuhnie, davai! strigă el din nou, de data asta cu o voce de bas pc care mama o simte până în stomac.

Trânteşte tava pe tejghea şi ia halbele din mâna mamei mele, ca şi cum n-ar fi fost nimic deosebit, ca şi cum ea ar fi fost acolo în fiecare

»rară ca să-l ajute cu băuturile, vorbind peste capul ei cu Dima, care >.<• porneşte din nou pe răcnit.

- Da, da, bine, mârâie Alex, lăsând-o să-i încarce mâinile tot mai mult înainte de a o lua din nou la picior.

Mama îşi scutură braţele şi îşi frământă încheieturile mâinilor, în

III n p ce el se opinteşte în uşă, spune ceva unui alt bărbat cu bonetă de bucătar, după care se întoarce brusc. Ea sare într-o parte, vrând să-i Iacă loc. Dar, de data asta, el se îndreaptă direct spre ea.

- Tocmai a venit un grup uriaş, e cam stresant, spune el, făcând o l.iţă pe care, dacă te-ai strădui bine, ai putea s-o interpretezi ca pe o expresie de scuze.

- Nicio problemă, răspunde mama, mă fac şi eu utilă pe-aici.

- Vad asta.

Plescăie din limbă şi întinde uşor degetul mic, cu un gest care îi ■aigerează să-şi ia o bere. Ea trage unul dintre mânerele de pe degetul lui şi ridică halba în aer.

- Nazdrovie, zice ea.

Alex izbucneşte în râs.

- Noroc.

Scutură din cap, astfel încât un pic de bere îl stropeşte pe mâini.

IV urmă o ia din nou la goană. Nadia îi face semn mamei să vină înapoi la ea, în timp ce zdrăngăne vasele în apa de clătit.

- Mult mai repede cu mâna! zice ea, întinzându-i un pahar de vin plin de spumă.

Mama ridică de pe jos prosopul pe care Nadia i-l indicase cu vârful sandalei şi caută o suprafaţă liberă pe care să-şi depună carafa. Încăperea se îmbibă de mirosul puternic de lămâie al detergentului, Iar ea, dintr-odată, ameţeşte din nou. Apoi i se face greaţă. Urechile de porc

îşi fac loc spre suprafaţă, agitându-se încolo şi încoace, ca şi cum şi-ar lua avânt să sară spre libertate. Se uită spre Nadia şi vede cu mirare cum faţa minionă se roteşte asemenea unei spirale, ca şi cum ar fi intrat într-un vârtej. Ochii îi alunecă într-o parte şi se cufundă în gura care strigă deodată: „Astaroşna!“ Pe urmă simte nişte mâini aspre care îi dau cu apă pe obraji şi o ridică în sus. Sau poate că a fost

invers. Poate că întâi a fost ridicatul şi pe urmă apa de pe obraji. Se ţine de chiuvetă, simţind răcoarea care îi străbate corpul.

- Aşa bine, spune Nadia.

Mama îşi freacă ochii. înaintea lor, faţa Nadiei îşi revine în» cet-încet la normal.

- Mulţumesc, spune, apoi se întinde din nou după prosop.

Nadia o mângâie pe cap, încercând să-i explice ceva.

Sau poate că sieşi. Fiindcă nici măcar nu întreprinde vreo încercare de a traduce ceva din ce zice. Ca şi cum i-ar fi indiferenl dacă mama pricepe sau nu vreo vorbă, îi dă înainte în ruseşte a încăpăţânare, arată spre uşă, spre cer, spre sine, spre mama, în timp t *â* îi dă pahar după pahar, apoi duce mâna la plasa de păr şi strigă ceva Mama o priveşte fără să înţeleagă.

- Tu tăiat părul bine? întreabă Nadia, dispusă, se vede, să o ia din nou în nemţeşte.

- Coafează, zice mama şi, poate pentru că încă se mai teme c ft Nadia ar vrea să înceapă imediat cu transformarea ei în Jane Fonda, adaugă: Eu... ăăă, de fapt sunt încă ucenică.

- Şcoalî?

- Da, încă vreo câteva luni.

- Ah, criedieam că tu profil zice Nadia, apoi îşi scoate mâna din
păr.

- Dar... dar am luat deja o mulţime de premii, spune mama, nefiind în stare genetic să se lase catalogată de cineva drept amatoare,

Ţine paharul pe care tocmai îl şterge ridicat deasupra capului, mişcându-l în sus şi în jos, ca pe o cupă, win, win!

- Şampion? întreabă Nadia nesigură.

- Da, ***Champion,*** strigă mama bucuroasă, agitând şi mai mult paharul.
- Adică... tu bună? întreabă Nadia.
- Da, eu bună, spune mama dând din cap.
- Pi vriemuri, şi ieu şampion, ieu dansatoari, Alexandr povestii ţie, aşa-i?

Sandalele aurii se mişcă încolo şi încoace.

Da, mi-a povestit, zice mama.

Nadia dă din cap mulţumită.

- leu mari dansatoari, mult şampion! Duce mâinile la inimă. în iftssia, eu star. Eu mereu bună, mereu râs. Scutură din cap. Jermania **мıı bun.** Mult trist.

Ah, spune mama şi, pentru că Nadia nu continuă, adaugă: Când iiţi fost ultima oară acasă? Arată în depărtare. Când... ăăă... familie? în vizită?

- Uoi, scutură Nadia din cap, eu nu familie, mult departe. Mult |Cump. Când acasă, tu adus cadou. Mult cadou. Eu nu bani, aşa că nu iu asă. Pentru o clipă, faţa pare că i se întunecă, dar imediat izbucneşte i lin nou în râs. Şi tu dansat?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, apucă mâna mamei mele şi o l rage în cerc, în timp ce începe să cânte ceva.

- Lasă asta! strigă mama.

Dar etajera goneşte pe lângă ea, la fel şi robinetul de bere, pe urmă >1 lata bătrână. Corpul i se încordează, rătăcind ţeapăn dintr-o parte În alta, până când se loveşte de ceva tare. Ceştile din spatele ei zornăie. Din bucătărie se aud râsete. Prin petele dinaintea ochilor ei, vede cum Nadia se duce înapoi la chiuvetă şi bagă mâinile în apă. Fundul i se leagănă pe sub halat, în timp ce începe să cânte melodia de mai devreme.

Mama se desprinde de etajeră şi ia în primire un castron. Lipită ■ ıı burta de tăblie, ca să nu cadă din nou, usucă bucată cu bucată, sortând tacâmurile în sertarele pe care i le indică Nadia. Abia când şoldurile lor se ating şi strigă „nu bimi! Liu-bli-mîi!“, îşi dă seama mama că începuse şi ea să cânte.

- Liublimii, o îngână mama.
- Îîîi, intonează Nadia şi apasă sunetul atât de tare

de cerul gurii, încât atunci când mama încearcă să facă la fel, începe să caşte fără să vrea.

Se bate peste gură, zâmbeşte jenată şi începe din nou să cânte, în I imp ce Nadia bate ritmul cu piciorul.

- Care e subiectul cântecului? întreabă mama respirând din greu şi apucând din nou halba.

Nadia o priveşte întrebător.

- Despre ce e vorba în cântec, repetă mama. *Story?*

- Ah, zice Nadia, liubos, apoi apasă palmele pe piept, legănând u • se în stânga şi în dreapta. După câteva secunde pare să-şi amintească^ Iubirii!

- Ah, zice mama.

- Da, da, iubirii, continuă Nadia. Femeia zice la bărbat: Ti rog, li rog, tu iubieştii la minii. Poate eşit bărbat rău, poate, şi îşi întind«» braţul, bătându-se singură pe umăr, poate tu face la mine bum-bum, poate tu face la mine ce vrea, dar ti rog, iubeştii la minii.

Mama ridică din sprâncene.

- Ce trist...

- Nimic trist, strigă Nadia. E iubirii bun şi e şi iubirii rău. Iubirii rău mai bun decât nimic iubirii. Nimic iubirii, nimic viaţî, scutură din cap, tu înţelege?

Mama dă din cap, lucru pe care Nadia îl interpretează ca pe o încuviinţare.

Cel puţin, încuviinţează şi ea din cap.

- Nimic iubirii, nimic om, bate în maşina de clătit, decât maşini* tu înţelege? Eu mult iubit. Mult bărbaţi. Bărbaţi bun, bărbaţi rău, dar mereu iubit. Zâmbeşte, parcă amintindu-şi ceva, apoi o atinge pe mama pe braţ. Tu cu Şura, iubirii?

Mama priveşte într-o parte. Ridică halba şi îşi ascunde faţa în spatele ei, păstrând înghiţitura în gură în timp ce Nadia întreabă din nou: „Alexandr şi tu, tot iubirii?“, frecându-şi pieptul cu putere.

Mama îşi şterge spuma de la gură, ridicând din umeri ca şi cum nu ar fi înţeles. Dar Nadia deja zâmbeşte. O mângâie pe mama pe spate aproape cu tandreţe, apoi îi

pune în braţe câteva oale.

- Tu. Kuhnie, zice ea.
- Să duc astea la bucătărie? întreabă mama.
- Da, da, kuhnie, zice Nadia, trebuie oală nou.

Mama se îndreaptă spre aragaz, unde îl zăreşte pe Sufleţel aplecat peste o tigaie uriaşă.

Sal! strigă el în timp ce scotoceşte printre mirodeniile de deasupra aragazului. Negrul vine în fugă. E destulă sare în mâncare, «i i igă el în portugheză, ceea ce nu pot reda în original, pentru că, spre deosebire de mama, nu vorbesc niciuna dintre cele patru, cinci sau Oile limbi ştia ea - căci, după cum spunea mama în asemenea momente, deşi a călătorit cu mine prin toată istoria lumii, la fel cum i) tăcuseră şi bunicii mei cu ea, astfel încât aş fi avut ocazia să mai I >ri nd şi eu câte ceva, probabil că au intervenit aici genele tatălui meu.

în schimb, mama mea înţelege, desigur, orice.

- Căcat de curvă de căcat, zbiară Sufleţel, e atât de fadă, că nici porcii n-o mănâncă!

- Ce te bagi, bă, ratatule? Asta-i bucătăria mea! răspunde negrul.

- Bucătăria ta? Zi mersi că nu te arunc în stradă pentru lăturile astea!

- N-ai decât, câştig oriunde mai mulţi bani decât îmi dai tu, poponarule!

- Du-te să piepteni maimuţe! răcneşte Sufleţel.

- Faţă de cur, du-te *tu* să piepteni maimuţele! răspunde negrul (aşa cum, cel puţin dacă e să ne luăm după mama, se înjură în limba portugheză).

Se apropie sfioasă şi îi întinde oalele.

- A zis să vă aduc astea, spune ea, aşadar, chiar în germană, pentru că mai are destulă minte cât să ştie că nu trebuie să arate că o are.

Sufleţel ridică privirea surprins.

- Mai ejti aiciea, Zuvledzeel? strigă el, apoi adaugă: A vost buuun?

Mama încuviinţează din cap, ridicând din nou braţele.

Negrul se încruntă. îi ia oalele suspicios şi le împinge

sub aragaz.

- Unde e Alexandre? continuă Sufleţel, lăsat pe tine zingură- /ingurică aiciea?

Şi, înainte ca mama să-şi dea seama, o apucă de braţ şi o trage după el în restaurant, care, spre surpriza ei, este acum aproape gol.

Oaspeţii dispăruseră, numai chelnerii se mai preumblau ca să dea j< feţele de masă.

- Zuvledzeel! strigă Sufleţel repezindu-se spre colţul din fund. I trebuie fii atent, aldvel Zuveldzeel o ia cu el acasă pe mica ta prietena Prietena!

Clatină din nou din şolduri şi o împinge pe mama în braţele lui Alex.

- Bună, zice ea ridicând privirea jenată.
- Bună, zice şi el.

Apoi o împinge dinspre el şi se duce la masa următoare.

Mama se ia după el.

- Parcă spuneai că e mult de lucru, zice ea, potrivindu-şi părul ¡u; după urechi.

Mama se uită împrejur.

- Aşa a şi fost, răspunde el.

Smulge faţa de masă în sus.

- Unde au dispărut cu toţii aşa, dintr-odată?

Din nou, acel zâmbet ştrengăresc.

- Asta a fost acum aproape trei ore.

Mama îşi freacă fruntea.

- Şi atunci, de ce mai gătesc atâta?
- Asta e pentru noi, răspunde el strângând pânza. Doar trebuie mâncăm şi noi ceva, la un moment dat.

Se duce la bar - care poate că nu e totuşi un bar, altfel de ce ar trebui să aducă toate băuturile de la bucătărie -, oricum, ia de acolo un vraf de feţe de masă curate, apoi se

întoarce brusc.

Fata bătrână e în uşă.

- Saşa, strigă ea.

El îi face un semn de respingere cu mâna şi întinde faţa de masă.

Mama o îndreaptă pe la colţuri.

- Câte nume ai tu, de fapt?

- Habar n-am. Dă capul pe spate, încercând parcă să se gândească o clipă. Mama mă striga *Alioşa,* bunicul îmi zicea *Senderl,* cei mai

mulţi prieteni îmi zic *Saşa* sau *Şura,* câteodată *Sania, Saniok, Saşok,* ļ*nniccica,* ridică el din umeri, pentru fiecare în parte sunt altcineva.

Ai uitat *Alex,* zice mama.

Iii dă din cap.

Nu, Alex nu-mi zice nimeni. Netezeşte un pliu dinspre mijloc •pre margine, ca şi cum degetele lui ar împinge un val. Mă rog, doar nemţii, adaugă el apoi, ca şi cum n-ar contrazice în niciun fel >illt maţia de mai înainte.

Mama strânge pumnul, întrebându-se din nou dacă o insultă '.onşlient sau dacă pur şi simplu emană asemenea jigniri ca pe •iiduare sau ca pe resturile de piele.

Negrul vine în fugă, cu tigaia uriaşă de mai devreme. O pune jos, pisând să-i alunece mânerele din cârpe, apoi o priveşte pe mama i ulicând din sprâncene.

You eat too? întreabă el.

Mama scutură din cap.

- Claro că tu mănângi cu noi! exclamă Sufleţel, care dintr-odată e ilin nou în faţa ei.

- Dar am mâncat deja, se apără mama.

Face un pas într-o parte, încercând să se strecoare pe lângă el sau i el puţin să se uite în altă parte, dar el aproape că o forţează să se nşeze.

- La cum arăădzi, merge şi de două ori.

îi pune în farfurie ceva ce pare să fie tot mişmaşul de vită-cârnat- picioare de porc de mai devreme, apoi rămâne în spatele ei, cu degetele pe omoplaţii ei precum tentaculele unei caracatiţe, strigând t ăi re chelnerii care încă se perindă diverse laude, critici sau iivcrtismente, ca un antrenor după joc, ai fost bun azi, Zuvledzeel, mâine trebuie să te străduieşti mai mult, Zuvledzeel, auzi tu, Zuvledzeel, altfel vine Zuvledzeel la tine şi arătat el ţie!

Fata bătrână dă la o parte arătătorul ridicat a ameninţare şi pune pe masă o tavă de copt, în care se află

ceva cam ca o pizza. Mama vede i rnsta întunecată, brânza de deasupra, şi simte dintr-odată aluatul moale între dinţii ei, chiar dacă n-are idee cum ajunsese acolo.

Tentaculele caracatiţei se înfig şi mai tare în carnea ei, în timp ce <A întoarce capul încolo şi încoace. Dar, în locul ochilor lui Alex, 1 imagine îi apar ochişorii minusculi ai lui Dima. Acesta se prăbuşeşti pe scaunul din dreapta ei, îşi scoate papionul de la gât şi îl vâră În buzunarul de la piept. Un alt chelner se aşază lângă el. îşi aprinde i ţigară, care se agită între buzele lui în timp ce îşi umple farfuria, *m*

Pe urmă, îi pasează ţigara lui Dima şi începe să baloteze. Fumul if lasă peste masă, care e tot mai aglomerată, asemenea unui clopot.

Numai locul din stânga ei e încă liber.

Nadia se plimbă ţanţoşă prin încăpere, cu halatul albastru pa jumătate descheiat, astfel încât i se poate vedea cu uşurinţă furoul i u dantele de dedesubt. Mama se uită spre băiatul asiatic, care probabil **f** totuşi un bărbat, în timp ce discută cu femeia de lângă el într-o limbii de care, într-un târziu, îşi dă seama că e germană. Negrul şi Sufleţel. care o lăsase în pace în cele din urmă şi se aşezase pe undeva, * contrau din nou în portugheză.

- Şi? E bun?

Mâna neagră poposeşte pe umărul fetei bătrâne, care răsfoi* plictisită o revistă rusească.

Sufleţel geme.

- Ce părere ai?
- Deci, nu?
- Merge.
- Da altfel văd că bagi în tine! zice negrul, bătând darabana pe toba întinsă sub cămaşa lui Sufleţel.

Mama ascultă cum cei doi trec de la ponegrirea mâncării Iţ ponegrirea defectelor fizice ale celuilalt, ale respectivelor manii', surori, soţii, crede că înţelege că la negru nu e vorba de fata bătrână, ci de nu ştiu ce „stârpitură“ care îl aşteaptă acasă - oriunde ar fi asin -,

cu nişte boraci diformi, în timp ce el „babardeşte“ în dreapta şi în stânga (la care mă întreb, retrospectiv, de unde învăţase manii« mama *mea,* asemenea cuvinte, dar în ceea ce priveşte traducere.), cum am spus, trebuie să mă bazez pe ea). Deci ea ascultă şi chiar uf putea să se amuze puţin, dacă ar şti şi unde a dispărut dintr-odali

\li'x. (]are nu e de găsit nicăieri. Băiatul sau bărbatul asiatic se ridică •l *r întoarce cu o sticlă. Ţuica umple paharele, care trec din mână în ptoă.

Asta e bine! strigă Nadia, punându-i mamei mele un pahar în

Nu-i dă drumul până când ea nu-l duce la buze. Votca, dacă e •■iileti, pentru că mama nici nu ştia ce culoare are, darămite gustul, îi îmle gâtlejul.

Mai dă-mi unul, îi zice Sufleţel negrului, trântind paharul lângă Mii Iii, trebuie să clătesc gustul ăsta de tot rahatul.

Acu chiar că m-am săturat, urlă negrul. Nu te obligă nimeni să mai mănânci!

Îi ia farfuria din faţă şi îi dă un brânci de se duce până în partea ■ Llaltă.

- Ce te aprinzi aşa? strigă Sufleţel. Doar nu e vina mea că tu nu (Hi să găteşti, boule.

Eu nu ştiu să gătesc? Tu eşti ăla care nu ştie să gătească, măi, mtalule!

Eu, ratat? Tu eşti ratat, cine crezi că o să mănânce lăturile astea?

Mie mi se pare gustoasă, spune mama deodată, de fapt „eu acho |t ie 6 delicioso“ sau ceva în genul ăsta, de ce tocmai acum, nu ştie nici m. poate pentru că nu mai suportă toată ciorovăiala sau, şi mai probabil, pentru că nu suportă să creadă cineva că nu ştie ceva.

Negrul şi Sufleţel se holbează la ea.

- Sigur, nu sunt o expertă, continuă ea în portugheză, dar mie îmi place.

Sufleţel îşi plesneşte obrajii şi rămâne cu gura căscată. Dar vocea lîwre întreabă: „De unde ştii tu portugheza?“ nu este a lui. Privirea unor ochi galbeni o

străfulgeră de pe scaunul până mai adineauri liber, aproape zgâriind-o pe faţă.

De fapt, ăăă... chiar aşa, bine... chiar aşa de bine nu ştiu, se bâlbâie mama.

Mie mi s-a părut că din contră.

Crăcul pantalonului lui Alex se freacă de rochia ei în timp ce ■ aşază lângă ea.

- Doar aşa, puţin, ce am mai învăţat şi eu... ăăă, prin concedii.

Sufleţel radiază şi mai tare.

- Unde anume? o întreabă el.

Mama îşi aminteşte de sătuleţele minuscule, departe de oritaf staţiune turistică, unde îşi aveau depozitele furnizorii bunicului mni.

- Păi nu mai ştiu atât de bine, spune ea, undeva, la mare. Şi aşa, i siguranţă, adaugă: Iubesc marea!

Alex se apleacă peste ea ţinând mâna întinsă, până când chelnerul de lângă Dima pune în ea o ţigară.

- Şi ai prins-o aşa, din zbor? o întreabă.

Mama îşi muşcă buzele şi se gândeşte repede: ce e mai rău. copil-minune sau tocilară?

- Deci, un pic am învăţat şi eu, recunoaşte ea într-un târziu Mi-am cumpărat o carte din aia, adică am găsit-o... de fapt, o prieteni a găsit-o în timp ce eu eram la plajă. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajun*, adaugă: De la şcoala de coafură, o prietenă de la şcoala de coafură. I

- Tot respectul! strigă Sufleţel.

Pune mâna pe sticla de votcă sau pe ceva asemănător şi începe *sH* umple păhărelele de ţuică.

- Pentru Zuvledzeel! strigă el aruncând braţele în aer.

Mama îi urmăreşte mişcarea şi simte cum paharul lui Alex sr ciocneşte de-al ei, dintr-o parte.

- Nazdrovie, spune ea, apoi bea.

Usturimea care o apucă o face să strângă pleoapele şi vede ca prin ceaţă cum Alex râde din nou.

- Vorbejti şi ruseşte, Zuvledzeel, strigă Sufleţel făcând ochii şi mat mari, eşti un adevărat jeniu!

Mama se miră gândindu-se cât de repede vechea ei viaţă - da, în momentul ăsta deja aşa îi spune în gând -, deci cât de repede vechoi viaţă se face simţită în noua ei viaţă. însă atunci Alex spune:

- Nu, nu vorbeşte!

Buza lui superioară se ridică atât de tare spre nas, că dintre dinţii lui se vede iţindu-se o bucată de cârnat.

Mama dă mai departe bricheta pe care i-o întinsese celălalt ilu-lner, dar Alex făcuse deja rost de undeva de un pachet de 11 librituri şi se întoarce cu spatele la ea, începând să vorbească cu fata h.M l ână, care lasă imediat revista jos, ascultându-l cu atenţie.

Mama se uită la ţigara din mâna lui, care urmează suişurile şi idliorâşurile poveştii lui. Fumul rămâne agăţat de punctele culminante, formând un model punctat, în timp ce el îi dă înainte cu acea voce frumoasă, plină, pe care probabil că o rezervase doar pentru limba rusă.

„Dacă ar vorbi şi cu mine aşa“, se gândeşte ea.

„Măcar dacă ar vorbi cu mine“, se gândeşte apoi.

„Măcar dacă m-ar băga în seamă“, îşi zice în final.

- Nazdrovie! răcneşte Nadia, facându-i cu ochiul mamei mele.

Dar ea nu mai îndrăzneşte să răspundă de data asta.

Privirea îi alunecă de la vârful ţigării la toracele lui, plimbându-se pe vesta lui, spre curea. Capul i se lasă în jos, e tot mai greu, până când se smulge din ţâţâni asemenea unui sertar prea plin şi îi cade în piept. Se holbează în propriul decolteu, simte cum o gâdilă părul, .ipoi mâna lui, care îşi face loc între picioarele ei. Ca şi cum locul ei ar I i acolo, se culcuşeşte în nişă, se face comodă, în timp ce mama, de sperietură, uită să şi respire. Stă ca împietrită şi vede prin paharul de |uică pe care cineva i-l pune în mână cum Sufleţel sare în sus şi ia i hilara de la bar. Pielea de sub dresurile ei se contractă. Se mişcă un pic pe marginea scaunului, încercând să-l aducă mai aproape. Dar degetele lui rămân acolo unde sunt. Votca din corpul ei se aprinde din nou. Apoi simte o pereche de mâini pe umerii ei, care o zgâlţâie .ilât de tare, încât cea dintre picioarele ei se desprinde de ea.

- Zice să cânţi, aude ea vocea lui Alex, ca şi cum ar veni de foarte departe.

Cu greu ridică bărbia şi vede într-un târziu cămaşa descheiată, pata de pe claviculă pe care, până acum, nu o observase, mai mică decât cea de pe spate, dar păroasă, ca o tufă jumulită în vârful unui

deal. Privirea îi urcă de-a lungul nasturilor, în sus, pe gât, dar înainte să ajungă pe faţa lui, buzele fremătânde ale Nadiei se bagă între ei.

- Tu mare cântăreaţă! Cântă tu, e bine!

Mama face un semn de respingere sau, cel puţin, încearcă, dar în loc de asta mâna ei loveşte marginea mesei, ceea ce Suflejel interpretează probabil ca pe o încercare eşuată de a se ridica. O trage în sus şi se clatină în faţa ei cu o chitară în mână.

- O que queres cantar?
- Cum?

Mama strânge din pleoape şi le apasă cu falangele degetelor.

- Ce vrei tu ză cândzi? repetă Sufleţel, ciupind câteva corzi.

Mama ia mâinile de la ochi.

- Asta nu ştiu.
- Dar ce jtii?
- Habar n-am.

Se uită în jur căutând ajutor şi vede nenumăratele perechi de och i care sunt toate îndreptate spre ea, în afară de una.

Ca şi cum ea nu l-ar interesa deloc, se întreţine mai departe cu fata bătrână, în timp ce mama se chinuie să-şi amintească vreo melodie. Se gândeşte la toate cântecele din copilărie, care bineînţeles că nu erau cântece pentru copii, ci opere, se gândeşte la piesele învăţate la orele de canto, dar nu-şi aminteşte nici măcar două sunete care să se potrivească. Privirea îi aleargă printre rânduri şi rămâne o clipă agăţată de Dima, care tocmai cojea de piele un sângerete, până când începe să şoptească: „Her name was Lola.

- „...she was a showgirl!“ strigă Sufleţel cu entuziasm, apoi începe să zdrăngăne.

„With yellow feathers în her hair“, cântă mama mai departe, auzind cu surprindere cât de puternică îi devenise vocea, după ce timp de ani întregi o ţinuse încuiată. Sunetele îi cresc în gâtlej, ieşind puternic şi clar printre buzele ei, „across a crowded floor, they worked from eight to four".

Cu coada ochiului o vede pe Nadia, care bate din palme, în timp ce ea se îndreaptă, tot mai sigură pe ea, spre refren, „they were young iind they had each other, who could ask! For! More! At the Copa.. I’rintre sunetele chitarei aude pe cineva strigând: „Co!“ în urmă, „(iopacabana!“, apoi îl vede pe Sufleţel dansând agitat în jurul ei. Din nou, o ia ameţeala. Dar în loc să se apere de ea, începe să se învârtă împreună cu încăperea. Se roteşte ca un titirez, loveşte cu mâinile în rochia ei care flutură în aer, se leagănă în ritmul muzicii şi atunci îl vede şi pe Alex cum o priveşte consternat, entuziasmat, admirativ, în l imp ce un braţ i se încolăceşte peste talie şi o trage în sus, pe masă. Timp de o secundă zdrăngăneala se opreşte, dar pe urmă Sufleţel, în spatele ei, în picioare, cântă mai departe la chitară. Chelnerii, la picioarele ei, încep şi ei să bată din palme. Mama cântă mai tare, sunete înalte şi joase de care habar n-avea că le poate atinge. Vocea i se dezlănţuie, face tumbe, salturi, se lasă cu greu îmblânzită, până când Sufleţel o lasă mai încet, iar ea, cu o mână în şold, şopteşte: „Dorit fall în Iove“. întoarce capul spre Alex şi mai formează o dată clin buze ultimele cuvinte, ca un ecou mut. Apoi nu mai aude decât:

- Zuvledzeel, zuvledzeel, strigă Sufleţel, tu es maravilhosa!

Picioarele ei lovesc tava de copt în timp ce el o ridică de pe masă
şi o depune lângă Alex.

- Svisda, strigă Nadia, tu... pocneşte din degete, tu Star, mare Star!

Mama se lasă pe spătar şi îşi ia paharul, în timp ce Sufleţel pescuieşte sticla de pe masă. Dar în afară de un strop obosit, nu mai curge nimic.

- Trebuie adus zdiclă nou, spune el.

Mama trage adânc aer în piept.

- KUHNIE! Davai! răcneşte ea, fără să se gândească prea mult, la lei de grav şi de imperativ ca Alex mai înainte.

El se întoarce spre ea şi îi zâmbeşte preţ de o jumătate de secundă, cam la fel de frumos ca Anna lui din fotografie. Băiatul cu aspect asiatic aduce o sticlă nouă de la bar şi îi toarnă mamei mele, în timp ce Nadia strigă, ţopăind, Kalin, ka-Ka-lin, ka-Ka-lin, ka-ma-ia. (Ceilalţi ruşi încep şi ei să cânte, unul mai tare decât celălalt, până când gălăgia devine atât de mare, încât mama trebuie să strige: „Ce?“ - sau ar putea să strige, pentru că, de fapt, înţelesese de prima oară. Buzele lui se apropie de ea până îi ating lobul urechii, în timp ce *4* mai şopteşte încă o dată „fierbinte“. „Vrea oare să spună că suni transpirată sau altceva“ se gândeşte ea, da, *altceva,* dar nu mai poale reflecta la posibilitatea asta, fiindcă în clipa următoare tropăial.i ritmică îngroapă şi acest gând.

Mama cântă cu ei, umplând pasajele în care nu intră nici „ka“, nici „lin“ cu o boscorodeală oarecare. Se leagănă pe scaun, împinge spătarul înapoi, urlă în toată regula, până când rămâne fără suflare, iar Sufleţel începe să cânte un cântec mai liniştit, un cântec portughez, spune el. Dar, dacă e să ne luăm după el, orice cântec portughez e un cântec popular. Cel puţin, aşa susţine Alex. Iar negrul, care - devenii acum mai prietenos - se prezintă drept Romão, nume care sună în gura lui precum miorlăitul unei pisici în călduri, Rrromiaaao, nu poate nici

confirma, nici infirma spusele lui Sufleţel.

E de fel din Uganda. Ba nu, Angola, bineînţeles că din Angola, fostă colonie portugheză - ştii doar! N-ai fost atent la şcoală?

Fata bătrână îşi înfăşoară braţele în jurul cefei lui, atârnând ca o togă peste burta lui, în timp ce el îi povesteşte mamei *cum* sau, având în vedere tărăboiul, doar *că* venise în urmă cu câţiva ani din Portugalia, în căutare de muncă, ajungând cumva tocmai la Berlin.

- Le-am făcut rost de slujbe ăstora doi, strigă el, bătându-se cu pumnii în piept, în timp ce privirea îi trece de la Alex la Dima, fără mine ar fi fost tot în construcţii.

Fata bătrână îi alunecă cu totul în poală şi o priveşte mai întâi pe mama, pe urmă pe el, pe urmă din nou pe mama, aruncându-i o căutătură atât de rea, încât îi povesteşte repede ultimele propoziţii în engleză. La care ea traduce totul în ruseşte pentru Nadia, care se pare că e mama ei. Sau poate mătuşa ei. Babilonia limbilor vuieşte în urechile mamei aproape liniştitor, ca zgomotul traficului sau ca un televizor lăsat să meargă. Apoi dintr-odată, se află pe stradă şi vede din nou puncte luminoase în dosul draperiilor, ca şi cum el ar fixa-o cu privirea din toate colţurile.

Cântând mai departe - sau din nou merge poticnindu-se de-a lungul bordurii, în mijlocul unei mulţimi gălăgioase. Votca îi răscoleşte pieptul. Vede limba roz care linge faţa fetei bătrâne, pe urmă coada de la şaormerie, care se rupe în două, „aşa, de faţă cu pată lumea, fără pic de ruşine!“

- What do you care? îl aude răcnind pe Romão, apoi vocea ei, cu aceeaşi forţă de nestăvilit ca mai înainte: Vezi-ţi de tre-tre-treaba ta!

- Haide, zău aşa, nu se poate, se aude din spate, aşa, în public!

Mama se întoarce imediat.

- Cum ajaa? ţipă ea. Doar nu-i interjjjis!

Simte din nou cum pământul se clatină sub picioarele ei şi vede pavajul repezindu-se spre ea. Mâna lui o apucă e a ei, strivindu-i degetele în pumn în timp ce o trage după el.

- Hei, Jid! răcneşte Dima.

Alex strigă un răspuns şi grăbeşte pasul. Mama încearcă să-şi ridice capul şi să deschidă ochii.

- Tot o prescurtare de la Alexander, *Jid?*

Din gâtlejul lui Alex izbucneşte un hohot răutăcios.

- Nu, asta chiar nu.

Mama trage din nou de pleoape şi reuşeşte, în sfârşit, să şi le ţină deschise câteva secunde.

- Dâ atunci ce-i?

Alex îşi trece mâinile prin păr.

- Cam cum e „nigger“, dar pentru evrei, zice el râzând şi mai tare, în timp ce... ba nu, fiindcă mama se face din nou roşie ca racul.

îl împunge pe Romão, care tocmai îi depăşeşte, dându-i drumul fetei bătrâne ca să caute cheia în buzunarul din spate. Abia acum îşi dă seama că se aflau

în faţa casei lor.

- You coming?

- În one minute, răspunde Alex, iar în engleză sună dintr-odată foarte ruseşte.

Silabele se rup unele de altele, ca şi cum le-ar lovi cu toporul. Ceilalţi se împleticesc pe lângă ei, dispărând în intrarea casei.

364 SARAH STRICKHR

Pumnul din jurul degetelor ei e tot mai strâns, în timp ce spinarea îi zgâriată de tencuială.

- Nu, aşa ceva nu exista în Uniunea Sovietică, o smulge bnn vocea lui din somn - chiar dormise, cum naiba să fi putut dormi?

îşi dă seama că trebuie să-i fi pus o întrebare şi duce mâna Li frunte, ca şi cum cuvintele ar mai putea zace pe acolo, dar el continui

- Bunicul vorbea cu noi acasă doar în idiş, aşa că n-a fost pivn greu s-o învăţ.

- Ah, spune ea, apoi dă din cap atât de tare, încât el e nevoit să **11** ţină.

Sau poate că el doar o ţine strâns. Prin fanta îngustă a ochilor a recunoaşte faţa care se desprinde de gâtul lui, apropiindu-se de ea şi oprindu-se dintr-odată la un centimetru de gura ei. Simte gulerul (L* blană pe obrazul ei, îi vede buzele care se fac tot mai mari, până câini ocupă tot locul dintre pleoapele ei. Şi atunci o sărută - sau ea pe el, m **1** ştie foarte bine. Şi asta e probabil cel mai frumos. Ochii lui îi pătruml până în stomac, ungându-i-l pe dinăuntru cu unt, în timp ce buzele lui pe ale ei şi ale ei pe ale lui şi limba lui şi limba ei şi mâinile lui şi pielea ei pe pielea lui...

Mama se dezechilibrează dintr-odată pe treptele pe care se allă, adică pe care se afla, şi îi cade în braţe.

- Tu întâi, zice el şi o împinge uşor de la pieptul lui.

Mama încuviinţează din nou din cap. Forţându-se să nu para beată, ceea ce o făcea să pară foarte beată, se duce la uşă şi scormoneşte în poşetă. Se uită peste umăr, sperând că el va mai spune ceva, va mai face ceva, va mai vrea ceva de la ea. Dar el pare că mi vrea nimic. Cu obişnuita lui expresie inexpresivă, priveşte în gol, în timp ce ea străbate grăbită curtea, urcă şi deschide uşa.

Ea se extrage din pantofi, strecurându-se în vârful degetelor de a lungul holului. Intră în camera de lucru. Se caţără pe birou. Se uită pe fereastră, vede curtea interioară în beznă, lumina din casa din faţă, apoi, în sfârşit, pe el, cu o ţigară în colţul gurii, care îi face faţa să pâlpâie roşiatic.

366 SARAH STRICKHR

Degetele ei apucă atât de repede marginea rochiei, că nu-i mai lisă nicio şansă să le oprească. Cusăturile icnesc atunci când, în grabă, şi-o trage peste cap. îşi smulge ciorapii de pe picioare, deschide sutienul, trage chiloţii în vine. Pieptul i se loveşte de ivărul ferestrei. Vede cum el se opreşte lângă pubelele de gunoi, cu capul dat pe spate, ea şi cum ar vrea să privească stelele, cum ochii lui îi urmăresc degetele, care scormonesc în părul ei pubian şi apoi intră cu totul în ea. Ca o muscă strivită corpul ei se lipeşte de fereastră. Un fir de salivă se formează de la buzele ei deschise în jos, în timp ce ea se uită în continuare afară; îl vede venind mai aproape şi, pe urmă, e atât de îngrozită de ce face, încât îşi muşcă singură mâna, ca să înăbuşe ţipătul. Dar avea să observe asta abia a doua zi, când tata îi atinge speriat sângele uscat, iar ea acuză repede: „Un dog german, ceva în genul ăsta, în staţie. Pur şi simplu a venit să mă muşte“.

- Zi mersi că nu ţi-a muşcat-o de tot, avea el să zică, iar ea avea să adauge că „N-a fost nimic serios, voia doar să se joace“, înainte să coboare grăbită scările pentru o nouă întâlnire cu Wedekind, iar două minute mai târziu să le urce în goană, pentru ca Alex să desăvârşească ceea ce începuseră ochii lui.

^Qop'dMul 14

Oricât de multă atenţie ar fi acordat bunicul descoperirii talentelor mamei, cel mai mare talent al ei tot nu a reuşit să descopere: minciuna. Nici ei nu-i venea să creadă cât de pricepută era la asta, chiar dacă multă vreme îşi neglijase potenţialul. Cu atât mai mult se grăbea acum să-şi testeze capacităţile, să testeze câte minciuni putea să ducă o dată fără să se prăbuşească sub povara lor. E inutil sâ spunem: mult, mai mult, cel mai mult. De parcă şi de data asta ar li fost vorba de impresionarea unui public, îşi căuta mereu noi provocări, minţea aici o propoziţie, fără să-i cunoască rezultatul, aluneca pe sub o sprânceană ridicată dincolo, descoperea mereu noi fire de înnădit, până când ajungea să ţină în mână atât de multe fire, încâl oricare altul s-ar fi încurcat - oricare, cu excepţia mamei. Din orgoliu începu să îmbine minciunile pentru tata, cele pentru Alex şi cele pentru prietenii săi, încercând să lase lumile să se apropie şi să funcţioneze atât de aproape una de alta, încât aproape că se atingeau, precum trei sosuri de culori diferite pe o farfurie în care (de fapt, în care Sufleţel, altminteri de unde brusc asocierile despre gătit în poveştile mamei, care nu punea mare preţ pe mâncare?), înainte de servire, desenezi cu o scobitoare un model marmorat, astfel încât o linie clară să ducă de la o baltă la alta, fără ca acestea să se reverse unele în celelalte. în

decurs de câteva zile, ameninţătoarea Wedekind - „cum? Am crezut că e vorba de un el“, „nu, nu, trebuie să fi înţeles greşit, e o ea“ - se dezvoltă din profesoara fără chip într-o posibilă prietenă, „cel puţin aşa trebuia să creadă ea, altminteri îşi folosea

supcrcontactele pentru altcineva!“, ba chiar într-o altă Anna, „nu (i am spus? Ba da, da, acum ne tutuim“, care era răspunzătoare cam pentru orice. în zilele bune în care mama uita să-şi şteargă la timp zâmbetul de pe buze, Anna îi lăudase munca, o invitase la masă, îi oferise nu doar un job, ci şi doctoratul. în zilele proaste, Anna o punea să verifice până la epuizare diverse surse şi nu era nicicum mulţumită. Apoi, într-o noapte, când mama ajunse acasă târziu după miezul nopţii şi descoperi chipul schimonosit al lui Arno între perne, Anna se certase brusc cu soţul ei, pe care mama, devenind tot mai curajoasă, ba chiar îndrăzneaţă, îl numi Alex. Le inventă o relaţie cu o a doua femeie care tot încerca să-i despartă, urlete, uşi trântite şi, în cele din urmă, vocea plânsă a Annei la telefon, care o implora pe mama să vină la ea de îndată, de îndată!, astfel încât nici nu-i mai rămânea timp să scrie un bilet, să nu te superi, bine?

Bietul tata o credea, desigur. Ba chiar se ruşina un pic pentru reproşurile pe care nici măcar nu i le făcea. Iar următoarea dată, pe când mama se uita la Romão cum eviscera sardele, salonul de coafură se alese şi el cu o Anna, o clientă fidelă care nu se lăsa tunsă „decât“ de ea, tunsoare paj, onduleuri naturale greu de stăpânit, viitoare medicinistă, făcea cercetare pentru identificarea proteinelor interacţionând cu HMGA2, orice ar fi însemnat asta, haha, la asta nu mă pricep deloc.

Dar mama îi dedica primei Anna cel mai mult timp şi cea mai mare energie. Chiar dacă nu mereu de bunăvoie. Mai mult, din cine ştie ce motive, Alex părea să se intereseze foarte tare de fiica ei. De liecare dată când mama apărea la uşa lui, întreba prima dată unde era Anna. Dacă îi merge bine. Să nu o fi lăsat singură acasă, „să nu i se Iacă frică!“

Frică? în Kazan îi aruncau pe toţi cei care erau mai

înceţi într-un l und de pivniţă cu şobolani şi îi lăsau acolo până începea să pută, asta numesc eu frică, îi trecu mamei prin cap în timp ce mormăia: „Nu, nu, e toată după-amiaza la bunici“.

Câteodată o lăsa pe Anna să-şi viziteze câte o prietenă, din astea avea numeroase, da, da, era foarte îndrăgită, tot timpul suna câte una

sau altă să o invite pe la ea, iar când mama îl prindea pe Alex seara, ■ prietenele voiau ca Anna să stea şi peste noapte, astfel încât ea nici nu I băga de seamă că mama ei, adică a mea, era atât de puţin acasă.

Dar chiar dacă reuşea să alunge astfel îndoielile lui Alex, el tot nu ■ se lăsa înmuiat să umble la nasturii ei până când nu îi mai spunea I câteva poveşti.

- Ce vrei să ştii?

- Habar n-am, zise el, ce vrei tu, şi acum, fiind în poziţia de a o I ajuta pe ea, adăuga: Ce face? Cum vorbeşte? E aşa ca tine?

„Cum sunt eu?“ ar fi vrut mama să întrebe, dar mormăi doar: „CA[1] I drăguţ!“

Alex se încruntă.

- Drăguţ?

- Da, păi... nu doar drăguţ, drăguţ. Vreau să spun că toată lumea o place.

Fruntea i se încruntă şi mai tare.

- Ah, e o frumuşică cu care vor toţi să se împrietenească?

- Ei, nu! strigă mama şi, pentru că reacţia iniţială i se păru prea aspră, adăugă: Sigur că e frumoasă, dar nici chiar aşa...

- Atunci cum, cercetă Alex perseverent mai departe, e foarte ■ deşteaptă sau aşa?

„De parcă asta ar fi ceva foarte atrăgător pentru oameni“, se gândi mama cu amărăciune. îşi răsuci o şuviţă pe deget, trăgând de rădăcină.

- Deci e genul... aşa, ştii tu, îi vin mereu idei, reuşi să spună în I sfârşit.

- Jocuri sau altele?

- Da, şi jocuri. Dar vreau să spun mai degrabă că îţi istoriseşte I cele mai ciudate poveşti, ştii?

Alex dădu din cap de parcă ar fi ştiut într-adevăr, de

parcă ar fi fost un răspuns convingător.

- Da, exact, răspunse mama fericită, îşi construieşte lumea după cum vrea, inventează tot felul de lucruri.
- Cam ce?

finei copeici

- Ah, ultima oară s-a prefăcut o săptămână întreagă că e o prinţesă şi nu răspundea decât dacă i te adresai cu „înălţimea Voastră“.

Alex dădu din nou din cap, proptindu-şi bărbia în palmă.

- Iar altă dată, continuă mama, altă dată a declarat canapeaua drept navetă spaţială şi s-a prefăcut că e astronaut.

- Serios?! exclamă el şi îşi deschise larg ochii galbeni. Când eram mic, voiam şi eu să mă fac astronaut, ceea ce, dacă presupunem că Alex avea cam vârsta mamei, iar copilăria lui coincisese cu data primelor zboruri ale astronauţilor pe lună, nu era o mare surpriză.

Dar mama nu-şi strica entuziasmul cu astfel de fineţuri.

- Ce tare! strigă ea şi îi atârnă imediat Annei un model de Sputnik pe perete.

Agitată, alergă de colo până colo prin camera copilului, lăsă o coajă de banană să atârne din coş, „la voi nu erau deloc?“, aruncă o pătură croşetată pe pat, pentru ca Annei să nu-i fie frig, chiar dacă lemperaturile de aici în comparaţie cu cele din ţara lui erau o glumă, nu?, adăugând tot mai multe fundiţe şi legături în speranţa că Alex se va prinde în ele.

Dar el doar dădu din cap, evident nefiind dornic să contribuie la conversaţie. Abia când mama îi puse Annei în mână o foarfecă cu care aceasta, fiind în faza poveştilor cu cavaleri, tăie o gaură în pătura croşetată, comentă:

- Grozav! Imaginaţia este foarte importantă!
- Ah, serios? întrebă mama surprinsă.
- Sigur, altfel cum să rezişti în lumea asta?
- Da, sigur. însă uneori mă întreb ce o să facă pe viitor, zise mama, fie pentru că nu-i trecea nimic altceva prin cap, fie pentru că, în încercarea de a o face pe mama, apela de nevoie la bunica, genul care - în afară de griji - nu oferea o paletă prea largă de acţiuni.

Cum să plătească o chirie cu toate aiurelile din capul ei.

- Cum adică aiureli? Cine zice că nu poţi face nimic cu poveştile astea? Poate o să devină o scriitoare renumită şi va câştiga mai mulţi bani decât îţi poţi închipui tu în salonul tău de coafură.

- Ce ştii tu? strigă mama, prea mândră ca să accepte chiar şi o I reducere a unei cariere fictive de către o fiică fictivă. Aiurelile asli<n I par drăguţe acum, dar ce om cu scaun la cap şi-ar construi viaţa
baza unor lucruri inventate? Dacă o să vrea într-adevăr să scrie, mM bine să se facă jurnalistă, măcar rămâne la fapte. Dar scriitoare....

- Doar pentru că un lucru e inventat nu înseamnă că nu e ade • 1 vărat, o întrerupse Alex.

Mama scutură nedumerită din cap.

- Ba sigur că asta înseamnă.

Alex rânji.

- Poate că fantezia a moştenit-o de la taică-su! zise el, ridicâmi^H colţurile gurii într-atât de sus, încât mama o lăsă repede pe Anim
ei/a lui să se urce pe un acoperiş şi să-şi închipuie că e o pasăm. pentru a o face apoi să aterizeze la spital cu mai multe oase rupi*, B doar ca să-şi dovedească faptul că el nu avea dreptate.

Abia când ajunse seara acasă - şi ea cu oase îndurerate - observi V că viaţa ei reală se simţea tot mai ireală. Se prefăcu mai întâi că *s§* bucură la vederea tatei, că îl sărută, că discută cu el despre nuntă, în B timp ce buzele ei rosteau cuvinte pe care nu le auzea. Se prefăcu apd că spală vasele, că se duce la baie să se spele pe dinţi, care eraul murdari şi rămaseră murdari de la bărbatul străin care se slobozise în 1 gura ei şi al cărui gust nu se lăsa spălat. Se prefăcu apoi că se dezbraci ' şi stă goală în faţa lui, că se întinde lângă el în pat şi apoi că e prea obosită ca să o facă şi cu el.

Nici la universitate nu era mai bine. Avea impresia că e o actriţă, că doar se prefăcea că învaţă, că îşi ia notiţe, că urmăreşte prelegerea - I asta dacă se mai ducea. Locul din primul rând rămânea liber atât de des, încât profesorii

începuseră să sune la ea acasă ca să întrebe unde era eleva lor model.

- La magazin, zicea mama, din păcate se aflau în pragul falimentului.

- La universitate, le spunea bunicilor, din păcate se apropia examenul.

La părinţii mei, îi zicea lui Babsi, din păcate se aflau din nou în pragul colapsului.

1)ar adevărul era că, în cea mai mare parte a timplui, nu numai că LUI era acolo unde ar fi trebuit să fie, dar nu era nici cu el. în schimb Băl ea pe pervaz, cu fruntea lipită de fereastră, şi aştepta. Aştepta ca el iă vină acasă. Aştepta ca el să se ducă la culcare, aştepta ca el să se I i ezească din nou, aştepta să treacă suficient timp ca să se ducă sus şi nă vadă dacă femeia din fereastră mai era acolo.

în amintirea ei nu era vorba de mai mult de câteva zile în care se simţise aşa, în care întorcea spatele cotidianului, în care, pentru Iriina dată, înmugurea în ea speranţa că ar putea totuşi să fugă într-o alia viaţă. în realitate trebuie să fi fost vorba de săptămâni, chiar luni, pro permiseră dezamăgirii tatei cu privire la fuga, dispariţia, neatenţia ei să se dezvolte în disperare, în care grijile bunicii legate de i oinportamentul ei ciudat ajunseră atât de puternice, încât până şi bunicul deveni atent şi o chemă de mai multe ori în birou „la un i uvinţel“, apoi „la o discuţie serioasă“; iar ea găsea mereu scuze, lipsind chiar şi de la inaugurarea acoperişului, pentru că prefera să se lase ţintuită sus de patul supraetajat.

Doar că de data asta salteaua lui era deja ocupată. Chiar şi în patul de sus se afla cineva. La fel ca şi pe podeaua dormitorului sau pe podeaua sufrageriei, abia

dacă aveai loc să păşeşti fără să te împiedici de vreun geamantan sau de vreun picior care, aşa cum îi explică Dima mai mult prin gesturi şi cu puţina lui germană, aparţineau Familiei sale, două femei, patru bărbaţi, toţi cu aceleaşi capete pătrate, chiar şi cel mai mic, care se pare că era cumnatul lui Dima, nefiind deci rudă de sânge.

- Poate mâine, spuse Alex şi chiar păru să regrete.

Dar când deschise a doua zi trezoreria, pe mama o izbi în faţă gălăgia. Iar în ziua următoare, rudele lui Dima erau tot în sacii lor de dormit, nedând vreun semn că ar vrea să părăsească locuinţa.

- Too hot, gemu mama lui Dima, here more good, apoi se întoarse imediat la televizor.

Se pare că erau foarte entuziasmaţi de faptul că puteau recepţinn.i programe ruseşti atât de departe de casă. în cea mai mare pari«* | timpului, nu făceau altceva decât să se holbeze la ecran. Dacă plictiseau prea tare, bărbaţii jucau cărţi, iar cele două femei înceivnul hainele aduse cu ele, plimbându-se în pantofi cu toc pe coridor sauA aranjându-se una pe alta în faţa oglinzii din baie, până când Dimn venea acasă şi ei îi smulgeau pungile de la restaurant ca nişte lii|«l înfometaţi.

- But this is Portuguese food! Have you already tried a i«*al German Bratwurst? întrebă mama, încercând cu disperare să Ir momească afară cumva, însă Alex o lămuri că era prea scump.

- Doar pentru cadourile pe care le-au adus au cheltuit deja dmM salarii.

- Care e treaba cu ruşii şi cu cadourile? întrebă mama « îngrijorată că l-ar fi putut jigni, adăugă: Te întreb pentru că şi Naţii.« zicea la fel.

Alex ridică din umeri.

- Aşa e la noi. Când vii în vizită, aduci ceva. Şi, cu cât ţii mai nnili la cineva, cu atât e mai frumos cadoul. în felul acesta persoana respectivă ştie că şi tu o iubeşti, chiar dacă o vreme nu ai fost lângă e.i

Se uită la ţigara care se afla ca întotdeauna între degetele lui.

- Şi apoi, au fost nevoiţi să cumpere şi biletele. Pentru cârnaţi nu a mai rămas nimic.

Dar se pare că banii au fost de ajuns pentru toată băutura asta, şi* j gândi mama, lăsându-şi privirea să alunece peste sticlele care st« rostogoleau între farfuriile de aluminiu goale. Dar se mulţumi s«T spună doar:

- îmi lipseşti.
- Ştiu, zise Alex.
- Când te mai văd?

El închise un ochi.

- Dar mă vezi chiar acum, zise el, dezvelindu-şi câţiva dinţi.
- Nu, aşa ca lumea, insistă mama, singur.

l'.l se uită în pământ şi împinse cu vârful piciorului pantofii care pMi acum şi mai numeroşi.

„('tun rezistă oare să stea pur şi simplu, să aştepte şi să tacă?“ se iuiiehâ ea, aproape un pic impresionată de cât de neimpresionat era pl «le toată tensiunea ei.

S -ar putea ca în weekend să se ducă să danseze, mormăi el în

- **• Ic clin urmă.**

Atunci, să trec vineri?

Vineri seară trebuie să lucrez.

Atunci sâmbătă?

Iii ridică din umeri.

Vino când vrei. Dacă nu merge, nu merge.

Mi-e teamă mereu să nu mă vadă cineva când urc,

zise mama. Jflr dacă mă întorc după câteva minute, poate să sară în ochi.

(lăută un alt argument cu care să îl convingă să-i ofere un pic de ft m antă, ceva de care să se poată agăţa. Dar, spre surprinderea ei, el n liîcu oricum.

Atunci, mai bine sună înainte să vii.

Se duse la măsuţa telefonului, scoase un plic vechi, găsi un pix. M ina apăsă hârtia în palma lui goală, în timp ce el, oprindu-se mereu II încălzească pasta cu respiraţia, scrise ceva pe dos.

Mama luă plicul şi îl băgă în buzunarul de la spate.

- Mulţumesc, aşa o să fac, zise ea, apoi alergă jos, trecând pe lângă pila, care îi strigă din birou cu ochi trişti: „Aştept!“, în timp ce se aplecă ■At de tare peste masă, încât strivi cartonaşele cu nume de pe ea. Imediat! răspunse ea, alergând la baie. i nchise uşa. Se aşează pe closet şi apoi scoase plicul din buzunar,

• li'.spăturindu-l cu grjiă, de parcă numărul de pe el ar fi putut să cadă dacă îl apuca prea tare. Se uită la cifrele de un albastru-închis, la numele lui de dedesubt. Degetele ei trecură peste scrisul care încă nu avea încredere în literele latine, în jurul literei A tremurate, apoi spre

• ele două opturi care formau un X, aşa cum înveţi la şcoala generală. ' li iar şi cifrele păreau străine, de parcă ar fi făcut parte dintr-o altă limbă.

Rosti de mai multe ori numărul, iar şi iar, până când fu sigură învăţase pe dinafară. Apoi rupse hârtia şi o aruncă în closet, trăgân® apa după. Doar pentru ca cinci minute mai târziu să se ducă la U-Iclmil şi să salveze numărul în secret. Pentru orice eventualitate, cum îşi /hr mama, care după 30 de ani încă mai ştia codul poştal al oraşului m care ar fi trebuit să facă acea practică în străinătate. Şi nici măcar nu îi fu de ajuns.

- „Anna“, tastă ea în câmpul pentru nume, bucurându-se i !<• | propriul tupeu, nu, mai bine ar fi: de faptul că, fără să ţină eoni d> tata, care - cu ochii şi mai mari, dar cu vocea tot mai mică * ¡4 văicări: „Voiam doar să discutăm ordinea la masă“, se băgă în |sii pentru a putea privi în linişte cu ochii minţii chipul lui Alex.

Reuşi să nu sune timp de 24 de ore. Nu, timp de 24 de ore reuşi *.f» închidă mereu înainte să apuce cineva să răspundă. Apoi el răspijfl imediat după prima sonerie, aproape de parcă ar fi aşteptat telefonul ei, chiar dacă vocea îi era adormită ca de obicei.

- Bună, eu sunt, zise mama cu plapuma peste cap, deşi tata era ln< serviciu. Aşteptă câteva secunde înainte să adauge: Ăăă... vecina.

- Da, ştiu.

- Voiam doar... deci voiam să întreb dacă... dacă familia colegului i tău mai e acolo.

-Da.

- Adică, dacă sunt acum acolo.

- Da, zise el din nou.

- Ah, zise mama, simţind că limba i se îngreunează. Atunci la ti în nu se poate?

-Nu.

- Şi dacă... ăăă, ne-am întâlni la mine?

- în patul în care dormi cu bărbatul tău? întrebă el. Nu,

n putea.

îl auzea respirându-i în ureche. Apoi îşi drese glasul. Strigă ccvn în ruseşte. Dar nimeni nu răspunse. Mama se întrebă dacă nu cumvti o minţea, dacă nu cumva familia lui Dima nu era de fapt acasă.

îşi dădu plapuma de pe cap şi se uită pe fereastră. Dar draperiile pe partea sa erau trase.

Am putea să şi plecăm, zise el brusc.

Mama se retrase din nou în ascunziş.

Cum să plecăm? şopti ea. Unde vrei să mergi?

Nicăieri, zise el. Cheltuim bani inutil. Hai să luăm o cameră de liniei în apropiere. Ceva ieftin. Doar pentru o noapte.

OK? spuse ea încercând să sune ca o întrebare, de parcă ar fi ovul nevoie de mai multe informaţii, dar în realitate abia mai putea ţine receptorul de agitaţie.

1 îl strigă din nou ceva şi de data asta i se păru că aude un bărbat în luudal.

De cât timp ai nevoie ca să organizezi ceva pentru Anna? mormăi el într-un târziu.

„Două minute“, ar fi vrut să spună mama.

Două zile, zise ea.

Bine, îi răspunse el, eu mă ocup de hotel, închise atât de brusc, încât mama mai ţinu ceva timp receptorul (Inind la ureche, înainte să se ridice şi să pună telefonul la loc în hol. „încă două zile“, se gândi ea, tremurând de fericire.

„Doar două zile“, se gândi ea tremurând de nerăbdare. Cum avea «ii reziste până atunci? O zi ar fi fost de ajuns. Până la urmă, oricum o 1**1** i mitea pe Anna la bunici, cât ar fi putut dura să dea un telefon?

„Doar două zile“, se gândi ea tremurând de teamă. Cum se putea pregăti atât de repede pentru o noapte întreagă cu el? Şi, mai ales, rum putea să devină frumoasă în decurs de numai 48 de ore?

Plecă de acasă şi se duse într-un centru comercial, de unde îşi cumpără o rochie, prima din viaţa ei care nu era de la Mode Schneider, şi apoi o a doua, pentru că i se

păru totuşi prea îndrăzneaţă cealaltă. Apoi urmă şi o a treia, pentru că a doua i se păru prea puţin îndrăzneaţă. îşi cumpără ciorapi fini şi lungi de mătase cu portjartier, ceea ce în copilăria ei, pe când ciorapii de mătase erau o noutate, ar fi fost consideraţi foarte demodaţi. însă acum vânzătoarea îi cataloga

drept ultimul răcnet, iar cămaşa de noapte aleasă de mama se numen neglijeu.

îşi cumpără două sutiene superbe, sutiene scumpe din danielii, care pe vremea aceea încă nu o iritau. Mai cumpără un halat din sal în şi pantofi cu toc cui. Şi apoi cumpără cosmetice, tuburi şi cutiuţe şf sticluţe despre care habar n-avea ce conţineau, ca să nu mai vorbim despre cum se foloseau.

- Mă gândeam că pentru nuntă aş putea măcar să le încerc, zise cn şi, trecând pe sub bannerul „Nu plecăm! Poliţaii n-au acces!“, intră în locuinţa lui Babsi.

- De ce nu întrebăm expertul? Doar când eşti coafeză înveţi să şi machiezi! strigă Babsi euforică, apoi o împinse pe mama în baie: Jule, ia vino încoace!

- Asta nu ştiam! zise mama şi îşi notă ideea în gând.

Când Jule sosi, studie materialele, atât pe cele din pungi, cât şi pe cele de la bunici, şi începu să-şi facă de lucru cu mama.

Ea închise ochii, auzind cum Jule îi explica fiecare pas penlni folosirea ulterioară, cum aplica „fardul de pleoape“ ca să îi facă „smokey eyes“, cum aplica „fondul de ten“, estompând urmele dc 1« „concealer“, cum mai accentua câte ceva şi „ascundea“ altceva, încercă să reţină vocabularul, în timp ce punea încontinuu întrebări - „cât durează pregătirea?“, „ce mai învăţaţi acolo?“, „ah, serios, şi pedichiură?“, „ce e mai exact pedichiura?“, „ah, desigur din latină, pedis, picior, evident“, „şi ce întrebări vi se pun la examen?“

- Ce noroc ai că Jule a decis să chiulească tocmai azi, exclamă Babsi, plimbând oglinda de colo până colo în faţa abdomenului, până când mama privi chipul care nu mai avea nimic de-a face cu cel caic o urmase de la o cabină de probă la alta.

- Nu e un pic exagerat? întrebă ea ezitant.

- Nu! Doar e un eveniment special, trebuie să exagerezi! strigă Jule,
- Arată într-adevăr foarte bine, şopti şi Babsi, acum un pic im presionată, ceea ce făcu buzele roşii din oglindă să zâmbească totuşi un pic.
- Când e ziua cea mare? întrebă Jule.

Mama se uită la ceas.

- încă nu e sigur, zise ea, cât de curând. Apoi, adăugă în timp ce încerca să-şi înăbuşe un chicotit: Câteodată am impresia că va fi chiar poimâine.

- Eşti emoţionată?

- Şi încă cum, exclamă mama ducându-şi mâna la inimă, care Inlr-adevăr îi bătea sălbatic.

Babsi lăsă oglinda în jos. Adună fardurile, le puse la loc în pungi şi ridică privirea brusc, surprinsă.

- Ai făcut ceva cumpărături!

- Ah, doar câteva lucruri, se apără mama, dar Babsi avea deja în mână un ciorap.

- Uhu! exclamă ea. Aproape la fel de frumos ca pe vremuri, cineva are planuri, zise ea, fluturând ciorapul ca pe un lasou.

- Wow, toate astea simt pentru noaptea cea mare? întrebă Jule, scoţând următoarea piesă.

Mama întinse mâna după pungă.

- Pentru ce altceva?

Jule duse palmele la buze ca pe un megafon.

- ARATĂ! ARATĂ!

Mama le făcu semn că nu, îndesându-şi în grabă la loc bretelele care atârnau pe afară.

- Ei, haide, interveni şi Babsi, e distractiv!

- Nu, nu, trebuie să plec, zise mama ducându-se spre uşă, dar Jule şi Babsi i se aşezară în cale şi o conduseră râzând înapoi în casă, până când fu de acord să probeze măcar halatul.

Jenată, strânse materialul la piept şi se învârti în jurul propriei axe, în timp ce ele exclamau admirativ la unison.

Cele două bătură din palme, de parcă s-ar fi aflat pe un stadion, încurajând-o pe mama până când, devenind ceva mai încrezătoare, ca începu să păşească în sus şi în jos pe hol, cu mâna în şold, în timp ce Babsi urla: „You

can leave your hat on!“ - ba chiar, la un moment dat, halatul îi alunecă un pic într-o parte şi îi dezveli un umăr, în timp ce ea clipea din genele rimelate.

- Fierbinte! strigă Jule şi chiui atât de tare, încât mama ajunse şi <# să creadă şi mai făcu încă o tură.

Dar când păşi într-un târziu pe stradă, tot mai rămâneau 44 de ore de umplut. Se plimbă fără ţintă pe lângă magazine, îşi legănă im pic fundul, în timp ce oamenii de pe trotuar fie o ocoleau, fie se opreau şi priveau după ea. Sau poate că asta era doar în imaginaţia ui.

Se duse în parc şi se întinse la soare. Simţi iarba gâdilându i spatele, căldura de pe piele.

Era deja întuneric când băgă cheia în uşă, atât de tâmpă de fericire încât abia dacă îşi aminti să arunce pungile în dulap înainte c a tata să sosească în goană, exclamând:

- Unde ai fost atâta vreme?!

îşi aminti de machiajul de pe faţă, care acum i se părea din nou teribil de ridicol.

Dar Arno nu păru să bage de seamă.

- Ştii cât e de târziu? strigă el în schimb.

- îmi pare rău, zise ea, ducându-şi mâna la nas şi la gură. Nu m-am uitat la ceas.

Arno păşi în spatele ei, ca să o ajute să se dezbrace de haină.

- N-ai idee ce griji mi-am făcut! Ba am sunat-o şi pe Anna!

Mama se răsuci brusc şi se holbă la el, cu jacheta dezbrăcată dom
pe jumătate.

- Ce a zis?

- A răspuns prietenul ei. Arno îi scoase jacheta şi o atârnă în cuier. Ai promis că în seara asta ascultăm trupa despre care ne-a povestit Max!

- îmi pare rău! mormăi mama. îşi dădu părul pe după urechi şi trase aer în piept. Ai vorbit cu el?

- Da, sigur că da, a spus că putem să mergem în weekend să-i ascultăm, atunci vor cânta încă o dată într-un

club în Kreuzberg, iii pune pe lista de...

- Nu, vreau să spun, cu prietenul Annei...
- Ăăă... doar foarte scurt.
- Ce a spus?
- Nimic. Doar că ai plecat deja acasă. Părea foarte drăguţ. Privirea i se îndreptă spre dulap. Nu părea genul care să îşi înşele soţia.

Cine a vorbit despre înşelăciune? se gândi mama. Oare bănuia ceva? O testa? Sau începuse să piardă evidenţa minciunilor?

- Ah, şi cum sună unul care îşi înşală soţia? întrebă ea, prefăcându-se că tuşeşte ca să acopere râsul un pic piţigăiat.
- Nu ştiu, un pic mai ascuns. Tata se uită încă o dată la dulap, dar nu zise decât atât: Unde ai fost atâta vreme?
- Ah, într-o cafenea. Ea trecu de el şi se îndreptă spre baie. Anna voia să discute ceva cu mine şi, cum prietenul ei avea musafiri, ne-am dus în altă parte.
- Ce să discutaţi? se interesă Arno venind după ea.
- Ăăă... Mama dădu drumul la robinet şi îşi puse mâinile sub jetul de apă. Mi-a oferit să o însoţesc la conferinţa din Statele Unite şi să ţin prelegerea împreună cu ea. Cea mai mare parte a studiului e oricum lăcută de mine, aşa că a zis că ar fi cinstit să am şi eu partea mea de glorie.
- Şi încă cum! strigă Arno. Luă prosopul din cuier şi i-l întinse. Şi când o să aibă loc?

Mama ridică din umeri.

- Cândva după examen. în august sau cam aşa ceva.

Prosopul căzu la pământ.

- în august? strigă tata. Ridică palmele goale ca un cerşetor. Cu o lună înainte de nuntă? Vrei să zbori în America cu o lună înainte de nuntă?

în burta mamei începu agitaţia.

- Ah, dă, mormăi ea, de asta uitasem.
- Ai uitat că vrem să ne căsătorim? strigă tata.
- Sigur că nu, doar că mă gândeam că încă nu am stabilit data.

Se aplecă după prosop şi i-l întinse lui Arno. Dar, în loc să i-l ia, el
lovi brusc în palmă cu pumnul.

- Am zis de la bun început, după examen, înainte de deschiderea outletului. Astfel rămân primele trei săptămâni din septembrie. Ce e neclar în asta?
- Da, ai dreptate, sigur, se bâlbâi mama, pur şi simplu am încun .il datele. Aruncă prosopul în coşul de rufe şi îşi şterse mâinile ude d| pantaloni. Poate că sunt prea tensionată. Tu singur ai spus că am caifT multe pe cap în acest moment.

îşi lăsă capul într-o parte.

- Doar câteva luni, nu mai ştii?

Arno îşi încrucişă braţele.

- îmi pare rău, zise mama încă o dată, atunci rămân aici.
- Nu despre asta e vorba, zise Arno apoi bătu cu piciorul în podea

Ieşi pe coridor şi deschise uşa de la dormitor cu atâta forţă, îm dl
aceasta se trânti bubuind de perete.

Mama se duse după el.

- Ce ai? îl întrebă ea, atingându-l timid pe braţ. Doar asin doreai, nu?
- Mi-aş dori să vrei şi tu! strigă Arno, dându-i mâna la o pariu Am vrut ca nunta noastră să fie suficient de importantă pentru tini încât să nu-ţi vină ideea de a călători pe un alt continent cu o săptămână înainte. Am vrut să te implici un pic, speram ca după examen să ajuţi la planificare, dacă acum fac singur totul... Dar se pare că am

vrut prea multe.

- Sigur că nunta e importantă pentru mine...
- Te pricepi foarte bine să o ascunzi! strigă Arno. Tot ce te intere sează e această Anna! Toată ziua nu e vorba decât de ea, Anna în sus, Anna în jos!

Mama trase adânc aer în piept.

- Asta doar pentru că are super...
- Da, da, contacte, îi tăie vorba Arno. Deja nu mai pot să aud asia! Cine ştie dacă va ieşi ceva?
- Sigur că o să iasă ceva! strigă mama. Doar vezi! Nu mi-ar I i propus să merg la conferinţă dacă nu mi-ar aprecia munca.
- Când ziua e lungă, poţi să propui multe! zbieră tata.
- Ce mai înseamnă şi asta, întrebă mama speriată, crezi că cineva ar vorbi aşa într-o doară?

- Ce ştiu eu? Se lăsă să cadă pe pat. Tot ce ştiu este că te monopolizează cu totul cu studiul ăsta şi cu viaţa ei privată dereglată...

- Are nevoie de mine!

- Doamne Sfinte, doar nu eşti maică-sa! strigă Arno.

Mama se aşează pe marginea patului.

- Eu... ei bine, o să-mi dau mai multă osteneală, zise ea. Promit.

- Osteneala nu o să fie suficientă, mormăi Arno, apoi se răsuci pe partea cealaltă.

Mama rămase o vreme aşezată lângă el, gândindu-se ce ar fi putut să spună ca să-l îmbuneze. Dar, în afară de un al treilea „îmi pare rău“, la care el reacţionă doar pufnind, nu-i mai trecu nimic altceva prin minte, astfel că într-un târziu se dezbrăcă şi se întinse lângă el.

Se trase mai aproape şi îl mângâie de la umăr peste piept până la burtă, ceea ce de obicei îl făcea să toarcă mulţumit. Dar de data asta el nu reacţionă, nu se apără, dar nici nu dădu vreun semn că ar vrea să-i întoarcă atingerea.

Poate că cel mai bun lucru era să facă amor cu el, îi trecu ei prin cap. Cât de rău ar fi putut să fie? înăuntru, afară, la cât de furios era, n-avea să dureze mult.

Dar, înainte să se poată convinge pe sine să-şi ducă degetele sub elasticul de la pantaloni, simţi ridicarea şi coborârea regulată a abdomenului sub palma ei, astfel încât gândurile i se îndreptară uşurate în sus. îşi imagină cum Alex avea să vină să o ia, cum se vor duce în staţie şi vor studia orarul, ca doi turişti într-un oraş străin. îşi imagină cum se vor duce împreună la recepţie, vor cerceta camera, vor deschide dulapurile, baia, îşi vor apăsa degetele în saltea ca să vadă dacă e prea tare sau prea moale. Şi, pentru prima dată, se vor găsi amândoi pe un teren necunoscut, vor cerceta împreună ceva nou.

Dar, în realitate, mama cunoştea prea bine hotelul a cărui carte de vizită o găsi a doua zi în cutia poştală, deja destul de nervoasă că poate tata avusese dreptate şi propunerea nu fusese serioasă. Era la nici zece minute de mers pe jos de la apartamentul lor şi atât de demolat, încât chiar se întrebase cu câteva săptămâni în urmă, trecând pe lângă el, cine ar vrea să-şi petreacă concediul într-un I asemenea loc.

Dar dezamăgirea avu timp să se instaleze doar o jumătate de cM I înainte de a face loc bucuriei anticipării, căci mama descoperi pe I dosul cărţii de vizită literele lui Alex. Scrisese cu creionul exact în I mijlocul adresei hotelului, astfel încât, dacă tata ar fi găsit-o, să nu I bage de seamă nimic. Dar, dacă te uitai atent, puteai citi „Vin. ora 1" lucru pe care mama îl remarcă imediat, iar asta însemna că între convorbirea telefonică şi întâlnire erau mai puţin de 48 de ore.

„Probabil că abia la ora unu putem intra în cameră şi el nu ar vrea I să piardă nici măcar un minut“, se gândi ea. Şi se gândi atât de mult şi de concentrat încât - de atâta bucurie şi entuziasm - îl trezi pe tata c**11** un sărut de bună dimineaţa.

Dar lui Arno încă nu-i trecuse supărarea.

- Nu m-am spălat încă pe dinţi, bombăni el, punându-şi mâna pe gură.

- Nu-i nimic, strigă mama şi-l mai sărută încă o dată pe dosul palmei.

îşi apăsă bărbia în oasele degetelor lui, clipind din gene cum făcuse cu o zi în urmă pe holul lui Babsi.

- Ai avut dreptate! Ar fi trebuit să refuz imediat treaba cu Statele 1 Unite!

Buzele subţiri se strânseră.

- Da, aşa ar fi trebuit, zise Arno şi încercă să-i arunce

o privire I severă.

Dar mama îşi puse braţele în jurul şoldurilor lui şi şopti:

- Ştiu că în ultima vreme a fost greu, dar acum o să fie totul mai bine, cu siguranţă. Apoi adăugă: Ce zici dacă de dimineaţă mă duc la facultate şi după-amiază vin cu tine la birou?

Se gândea că oricum nu putea face nimic altceva acasă în afară de a înnebuni aşteptând.

Cu cartea de vizită în buzunar, merse pe lângă tata şi-l întrebă despre aranjamentele florale, despre invitaţii, despre ofiţerul amabil de

hi starea civilă pe care îl amintise deunăzi - nu-i aşa? dând din cap la toate atât de radioasă, încât el nu mai putu rezista bunei ei dispoziţii.

- E frumos că avem din nou un pic de timp pentru noi, zise el st râng ându-i mâna.

Mama radia şi mai tare.

- Ţi-am zis că o să-mi dau osteneala.
- Da, văd asta, răspunse Arno.

Iar bunicul observă şi el.

- Se pare că s-a trezit cineva din comă, comentă el când mama veni înapoi la lucru şi, o oră după aceea, îi trânti pe masă primul teanc de comenzi înregistrate, căci acum, când nu trebuia să mai spere sau să se mai îngrijoreze, acum când ştia cum şi unde şi mai ales când avea să-l revadă, putea să se concentreze din nou.

Cu o energie pe care nu o mai avusese de mult, alergă prin depozit, găsi o livrare dispărută, alergă înapoi în magazin, conduse un client după altul la casă, al cărei clopoţel nu mai înceta să sune. Când bunica încercă pentru prima dată să servească masa de prânz, ea ridică privirea speriată spre ceas şi îl rugă pe tata să suporte în locul ei faza cu „atunci când n-o să mai fiu“, ceea ce acesta acceptă atât de iute, încât se simţi cel puţin vinovată, răspunzând la al său „pe diseară!“ cu „da, pe curând!“ Dar să-i mărturisească imediat că avea să-şi petreacă noaptea în altă parte nu i-ar fi făcut decât să-i dea ocazia de a pune întrebări, de a ridica obiecţii, mai rău, ar fi putut să o oprească. Era mai bine să-l sune mai târziu de la un telefon public şi să-i servească o explicaţie dramatică în timpul oferit de 30 de pfenigi.

Se duse acasă, scoase geamantanul de sub pat şi îşi azvârli în el cumpărăturile. Apoi găsi că era exagerat de mare pentru o singură noapte şi căută în dulap până când îşi aminti de geanta de înot a lui Arno. Mută

lucrurile, puse deasupra o periuţă de dinţi de voiaj, pastă de dinţi, o carte. Pe aceasta din urmă o scoase. Se cremui din cap până în picioare, îşi puse desuuri noi, apoi scoase fardurile şi încercă să lase pensulele şi creioanele să alunece la fel de uşor peste faţa ei cum o făcuse Jule. Dar rezultatul o făcu mai degrabă să arate de parcă n-ar fi avut chip, de parcă machiajul era cel relevant, iar chipul

381 SARA 11
STR1ÇKHR
caraghios de dedesubt era doar pictat. Ochii de sub fardul de plcoap« păreau transparenţi, obrajii de sub fardul roşu chiar şi mai palizi, chiar şi cele două dungi de un roşu-închis păreau doar să arate i. nişte buze, în vreme ce gura cea adevărată se ascundea timidă înlfl nas şi bărbie.

Agitată, se duse la baie şi se spălă pe faţă. Apoi o luă de la începui Dădu jos şi a doua tentativă. O luă din nou de la capăt, până cânii Iu atât de târziu, dar într-adevăr atât de târziu, încât - mulţumită sau nu, dar: desigur că nu! - ieşi alergând din casă.

însă când ajunse în holul hotelului fără suflu, în afară de uu bărbat obosit aflat în spatele recepţiei nu mai era nimeni altcineva.

Ceasul de deasupra uşii arăta ora unu şi zece minute.

Ea se aşează pe una dintre canapelele deşelate. Studie pereţii. Sfl gândi ce să spună când va veni el. Se gândi cum să se uite când va veni el.

Dacă va veni.

Dar sigur că va veni. De ce îţi faci iar griji? Au trecut doar zece minute. Unsprezece. Unsprezece şi jumătate. Unsprezece şi patruzeci. Cincizeci. Douăsprezece.

Se aşează picior peste picior şi îşi apăsă mâinile deasupra.

încercă să zâmbească.

Şi apoi o lăsă baltă.

Se duse la uşă. Privi pe stradă.

Se plimbă pe lângă fereastră în sus şi în jos.

Se uită la picioare. Se uită din nou la ceas, dar acesta arăta deja şi paisprezece, ba nu, şi treisprezece minute, apoi totuşi unu şi paisprc zece minute.

Şi se gândi după aceea că el ar putea fi deja în cameră.

Se duse la recepţie şi aşteptă până când bărbatul obosit îşi ridică privirea.

- Se poate ca... adică, vreau să spun, e posibil ca un cunoscut al meu să se fi cazat acum câteva minute?
- Nume? întrebă bărbatul.

Alexander, începu mama, apoi îşi aminti că încă nu-i cunoştea numele de familie. Ăăă... eu nu sunt foarte sigură cum...

Bărbatul făcu un semn dispreţuitor din mână.

Nu vă mai osteniţi, nu am pe listă niciun Alexander, zise el şi îşi plecă din nou privirea.

Mama se sprijini de tejghea.

Ăă... aţi putea să-mi spuneţi poate, dacă nu cumva încalcă i Vgulile confidenţialităţii, sub ce nume aveţi rezervări...

Losch, Umlauff, citi bărbatul fără chef, Wandt, McCoy, Piecek, von Hauff, Schneider...

- Asta e! îl întrerupse mama. Asta sunt eu!

Simţi cum i se face cald din nou. De unde ştia Alex numele ei de l.unilie? Doar nu i-l spusese niciodată. Oare o spiona? Nu, ajungea, desigur, ca în drumul spre ieşire să se oprească şi să citească eticheta de la sonerie. Dar cel puţin asta însemna că Alex îşi dăduse osteneala, i ,1 nu doar el era în capul ei, ci şi ea în mintea lui.

Bărbatul căută pe undeva, apoi puse o cartelă de plastic pe masă, insă o trase înapoi când mama întinse mâna după ea.

- La noi se plăteşte în avans.
- Ah, da, desigur.

Mama scoase portofelul din geantă, scoase la grămadă câteva bancnote şi i le întinse.

- O noapte? întrebă el sceptic.

Mama aprobă din cap.

Bărbatul luă câteva bancnote, părând să mediteze scurt, apoi împinse restul spre ea.

- Micul dejun e până la zece, la douăsprezece eliberaţi camera, altfel mai plătiţi o noapte. Distracţie plăcută.

- Mulţumesc, zise mama şi întinse timid mâna după cartelă.

Urcă cu liftul şi căută camera, apoi bătu în uşă.

Dar înăuntru nu reacţionă nimeni.

Mai bătu încă o dată şi în cele din urmă folosi cartela. Uşa scârţâi ca Lilr-un film de groază, atunci când intră criminalul şi o surprinde pe
blondina de sub duş. Dar duşul era gol. Şi restul camerei era tot gol. I În pat, o pătură de lână maro deasupra, o masă, un televizor şi atât.

Poate că adormise, se gândi ea. Dacă astăzi are liber, sigur a luci .il ieri mai mult. Plus vizita lui Dima! Poate că a fost atât de obosit, inel a mai rămas un pic în pat.

Deschise fermoarul genţii şi se gândi că ar putea să despachetez câteva lucruri.

îşi puse în schimb ciorapii cu portjartier.

Se întinse pe pat şi îşi ridică braţul deasupra capului. Aluna *- într-o parte, pentru a-şi verifica poziţia pe ecranul negru. îşi îndoi picioarele. Rămase aşa un minut. Două. Zece. împinse pătura aspră şi se întinse pe cearşaf.

Porni televizorul, mai întâi foarte încet, pentru a putea auzi dac.i Alex bătea la uşă, apoi mai tare, ca să nu audă şi să se lase surprinsă.

Puse un picior peste celălalt, îşi aruncă părul pe spate, apoi simţi cum tensiunea din corp îi dispare, cum muşchii i se relaxează, lăsând peretele abdominal să coboare, iar în timp ce respiraţia ei agitată ii răsuna în

palmă, auzi, simţi şi mirosi însăşi slăbiciunea în dulceaţ.i înţepătoare a sudorii generate de frică, gustă sarea de pe buzele ei, o şi văzu, văzu lacrimile care se împingeau printre degetele ei, curgând necontenit pe cearşaful pe care se formă o baltă murdară.

C^cpctiAuL

Apoi simte brusc o mână pe umăr.

Se trage înapoi şi se loveşte cu capul de tăblia patului, în timp ce dinţii lui galbeni sclipesc în faţa ei.

Palma ei apasă pe umărul lui.

lîl râde.

- Te-am speriat? întreabă el închizând un ochi.

Mama alunecă într-o parte.

Aerul şuieră în gura lui.

- Ce avem aici?! exclamă el apleacându-se în faţă.

îi simte respiraţia între sâni, pe burtă, apoi, dintr-odată, limba, i are alunecă pe coapsele ei, atât de brusc încât îşi strânge din greşeală genunchii.

- Au! Cu degetele la tâmple, el se îndreaptă şi o loveşte supărat peste picioare. Ce-a fost asta?

Mama se ridică speriată.

- îmi pare rău, n-am vrut, strigă ea şi întinde mâna după el.

Dar, înainte să-l poată atinge, el îi apucă braţul şi i-l răsuceşte la

spate. Mâna lui liberă alunecă în jos, conturându-i buricul. Nedumerită, se uită la el cum se joacă cu portjartierul, cum plesneşte elas- l icul de la ciorapi, cum rânjeşte la ea.

Şi apoi, brusc, pe faţă i se citeşte îngrijorarea.

- Te simţi bine? o întreabă el ridicându-se.

îi dă la o parte părul de pe frunte.

- Ăăă... da, sigur, mormăie mama întorcându-se într-o parte, al Al de grea îi simte privirea.

Alex se aşază pe călcâie.

- De când eşti aici?
- Un pic înainte de unu, şopteşte mama.
- De ce ai venit atât de devreme?
- Doar asta ai vrut.
- Nu, la trei, zice el scuturând din cap.
- Dar pe cartea de vizită scria unu.
- Nu e adevărat, insistă el, părând aproape furios, aşa că ea adaugi repede:
- Ei bine, nu contează, acum eşti aici.

Apoi încearcă să-l sărute. Dar el scutură din cap şi sare de pe pal

- Mai ai cartea de vizită?

Mama îşi ridică bretelele de la sutien.

- Ăăă... cred că da.

Priveşte în jur, se duce în baie, scoate portofelul din geanta spori.

El vine după ea şi îi ia cartea de vizită din mână, ţinând-o atât de aproape de ochi de parcă ar fi aproape orb.

- Uite, ora cincisprezece! strigă el triumfător.

Mama îi urmăreşte degetul, vede într-adevăr un cinci înghesmi lângă unu, atât de strivit între stradă şi codul poştal, încât e aproape de nerecunoscut.

- Ah, şopteşte ea ruşinată.

Pune cartea de vizită la loc, se moşmondeşte la fermoar, se ridii ă cu greu. Şi îşi vede pentru prima dată faţa în oglindă, care acum, nu mai există vreo îndoială, e a ei. Priveşte îngrozită dârele murdare pe care lacrimile le-au lăsat pe suprafaţa bejulie. Îi reconturează trăsăturile ca un raster, se lipesc de nasul înroşit, descriu un arc rotund pe pometi, apoi o iau în jos, direct spre bărbie, în a cărei gropiţă se adună pudra. Din rujul roşu nu se mai vede decât

383 SARAH STRICKER

o margine roşie, care arată ca nişte alge uscate în jurul gurii ei. Rimelul i s-a şters de pe gene şi s-a adunat sub formă de steluţe în jurul ochilor, care din mijlocul negrelii strălucesc ca două lămpiţe verzi.

C/inri copeici
38,'i

Şocată, îşi pleacă privirea. Dar şi aici durerea şi-a făcut bine [1]1 Na ba. Precum un sculptor, ea i-a conturat bine corpul, scoţând denivelările şi prevăzând părţile moi cu dâre roşii.

Mama se năpusteşte la chiuvetă, îşi dă cu apă pe faţă, se freacă pe i ibraji, în timp ce gândul că tot corpul ei este încă expus privirii lui o l.u-e să îi fie greaţă. Smulge un prospop şi şi-l înfăşoară în jurul pieptului, auzind prin foşnetul apei râsul lui, care răsună răutăcios în baia mică.

Na, na, face el, de parcă totul ar fi o mare distracţie.

Apoi o apucă de talie.

Nu, zice mama aplecându-se peste chiuvetă, dar buzele lui o mângâie necontenit pe spate, o sărută pe ceafă, o ating de-a lungul marginii prosopului, în timp ce trage în jos de el.

- Nu, strigă ea încă o dată, apoi apucă bine capetele cu ambele Knâini, smulgându-se de lângă el.

Fuge în cameră, îşi caută rochia prin faldurile păturii şi şi-o trage pe ea.

- Ce ai? strigă el în urma ei.
- Nimic, eu... ăă, aş vrea să mergem să mâncăm ceva înainte, încearcă să-şi controleze tremurul din glas. Nu am mâncat de prânz.
- Unde? întreabă el ieşind din baie, brusc nemaifiind pus pe şotii.
- Nu contează, important e să mănânc ceva, mai am puţin şi leşin de foame, spune mama ducându-şi mâna la burtă. Putem să ieşim şi să mergem până dăm de un restaurant.

El îşi trece mâna peste frunte.

- Mai costă şi asta ceva!
- Plătesc eu, strigă mama repede.

Dar Alex scutură vehement din cap.

- Asta ar mai lipsi!

C/inri copeici
38,'i

- Dar de ce nu? protestează ea. Doar eu vreau să mănânc.

- Bărbatul plăteşte, spune el. Haide, să mergem, adaugă apoi.

Tonul lui e atât de categoric, încât pe moment mama are impresia
că ar glumi.

Dar el se află deja pe coridor şi ţine nerăbdător uşa deschisă.

384 SARAII STRICKKR

Ea îl urmează la lift şi nu are de ales, se simte măgulită. Şoculll revoltată, dar înainte de toate măgulită, căci doar „bărbatul plăte.şi*i*H ceea ce implică, desigur, că ea e femeia, o femeie adevărată, care ai«fl nevoie să fie protejată, care se bazează pe un bărbat. Iar asta nu sună I doar dispreţuitor, ci şi foarte, foarte frumos.

Cu chipul ridicat spre el, ca un căţel care aşteaptă următoare* I comandă, merge alături, pregătită să se lase complet pe mâna lui «I mână care acum nu o mai vrea deloc. Cu coatele împinse în afară, dv 1 parcă ar fi nevoit să menţină o distanţă de siguranţă, îşi îndeasă j degetele în buzunare şi scoate un pachet de Gauloises dintr-o parte şi I o brichetă din cealaltă parte. îşi duce o ţigară între buze şi îşi apleacă] înainte corpul, având dificultăţi să o aprindă. Mama îi sare în ajuloi, ' încercând să protejeze flacăra de vânt. Dar, în loc să folosească j protecţia oferită de mâinile ei, el se întoarce în cealaltă parte, se | cocoşează până aproape de pământ, până când în sfârşit se îndreaptă cu ţigara aprinsă şi porneşte cu paşi mari mai departe.

Mama aleargă după el, văzându-l literalmente cum se învăluii» ’ într-un cocon.

- Ce vreme! strigă ea neajutorată.
- Hm, zice el - sau poate nici măcar asta, dar măcar se opreşte în I dreptul unei cafenele.
- Sigur, zice ea, de parcă el ar fi pus o întrebare. Arată bine.

El se duce spre singura masă liberă şi se aşază, în timp ce ea se împiedică de picioarele întinse din spatele lui, murmurând: 1 „Permiteţi?, scuze, da?, mulţumesc“. Apoi îşi trage un scaun de la masa vecină şi se înghesuie între masă şi scaun.

Stau tăcuţi unul în faţa celuilalt, aşteptând până când chelneriţa le I pune în faţă două meniuri.

- Arată bine, spune mama încă o dată, apoi se preface

că studiază oferta.

Dar el nici măcar nu mai aprobă din cap; îşi mai aprinde o ţigării şi se uită fix înainte, iar chelneriţa se întoarce, el comandă o cafea pe un ton atât de prietenos, încât mama nu mai e în stare decât să arate mută spre meniu, ca să nu izbucnească din nou în lacrimi.

îşi aminteşte cât de frumos îşi imaginase ea lucrurile, bucurându- n' că avea să petreacă mai mult timp împreună cu el. Şi acum? Nu a trecut nici măcar o jumătate de oră de la sosirea lui şi deja nu mai au nimic să-şi spună.

Chelneriţa se întoarce şi aşază o farfurie în faţa ei. Mama se holbează la mâncare, simţind cum disperarea îi apasă cerul gurii, i iun îi desface maxilarul, ca şi cum cineva i-ar împinge un pumn în litră; apoi aude scâncetul care îşi face loc printre buzele ei, atât de fcnărâtj dar mai ales atât de tare, încât el o întreabă, în sfârşit:

- E totul în ordine?

Mama îşi duce mâna în dreptul feţei.

- Ah, da, sigur, sunt doar un pic îngrijorată.
- Ah...

Capătul ţigării se aprinde din nou.

Presiunea din cerul gurii ei devine tot mai acută.

- Da, deci îmi fac griji din pricin... ăăă, examenului meu de iibsolvire.

Alex îşi lasă capul pe spate şi suflă fumul în sus. îl priveşte relaxat, cm un copil care a înălţat un balon.

- O să fie bine, zice el în cele din urmă, cât se poate de concis.

Nu se coboară să folosească nici măcar un substantiv, ca să nu mai vorbim de un pronume care să facă referire la ea. Dar, în acest moment, acest lucru e suficient ca să facă paharul să se reverse.

Fie de emoţie, căci e foarte drăguţ din partea lui să o încurajeze, le de disperare, pentru că asta e într-adevăr toată drăgălăşenia pe care i-o poate oferi, mama începe brusc să plângă. Lacrimile i se rostogolesc pe faţă şi îi scutură corpul, de parcă ar sta pe spinarea unui cal care încearcă să o arunce pe jos.

- Nu e doar asta, răbufneşte ea, pentru că teama de

un examen nu i se pare totuşi un motiv suficient pentru o astfel de izbucnire.

Alex scutură scrumul pe marginea mesei.

- Vreau să spun că e foarte mult de învăţat. Cei mai mulţi nu ştiu .ista, dar noi facem mai mult decât să tundem. Trebuie să şi machiem,

să facem şi manichiură. Şi pedichiură, continuă ea căutând un şerveţel, dar în afară de asta...

- Ce e? întreabă el, aproape un pic interesat.

Mama îşi despătureşte şervetul şi îşi suflă nasul, în timp ie încearcă disperată să-şi imagineze câteva probleme existenţiale.

- Nici eu nu ştiu.
- Ce nu ştii?
- Nu ştiu dacă... ăăă, dacă... să fiu coafeză este meseria potrivi tă pentru mine, izbucneşte mama într-un târziu, poate un pic prea taie, într-atât de mult se bucură de noua idee.

Alex scutură din cap.

- E o meserie foarte bună.

Mama îl priveşte surprinsă.

- Serios?

El îşi dă capul pe spate.

- Sigur. în principiu, eşti ca un medic. Oamenii ajung la tine urâţi, iar tu îi faci din nou frumoşi.

Mama râde amar.

- Da, iar ăsta e cel mai important lucru în viaţă.
- Ei, ţie ţi-e uşor să vorbeşti, strigă el aproape supărat.

-Ce?

Dar Alex îi întoarce spatele din nou. Ridică braţul şi cere o scrumieră, astfel încât doar chelneriţa poate vedea uimirea din ochii mamei, care îşi duce iute la gură o înghiţitură din mâncarea de-acum rece, mestecând concentrată, până când tremuratul din bărbir încetează.

- Haide, să mergem înapoi la hotel, şopteşte ea în sfârşii, încercând să dea vocii un ton cuceritor.

Dar Alex vrea acum să întreprindă ceva.

- Minunat, exclamă mama atât de tare, încât dezamăgirea nu poate trece neobservată.

încearcă să-i zâmbească, dar Alex nu se uită la ea, ci pune mormăind pe masă câteva bancnote pentru mâncarea de care ea oricum abia dacă s-a atins.

- Abia dacă ţi-ai atins mâncarea, zice el, iar mama se înroşeşte prompt, plină de remuşcări.

Cu capul înfierbântat, îl urmează într-un cinematograf, priveşte împreună cu el un film de acţiune şi de fapt nu-l vede decât pe el, se uită pe întuneric la mâna lui de pe cotieră, care nu se apropie nici măcar un milimetru de a ei, se holbează la genunchiul lui, care pare chiar să se îndepărteze un pic de ea, şi îşi doreşte doar să se termine filmul. Dar, după ce a explodat şi ultimul zgârie-nori, Alex descoperă brusc că are poftă de ceva. Se duc să mănânce o îngheţată, adică el mănâncă, iar mama se uită la el; după aceea fumează o ţigară, plimbându-se fără ţel sau doar evitând un ţel, într-o doară, pe stradă, până când ea nici măcar nu se mai teme să-şi împingă corpul în faţă.

- Trebuie să merg la toaletă, spune ea.

Alex îi face semn cu capul spre parc.

- Du-te în tufe.

- Hotelul e la două minute distanţă, de ce nu putem să ne întoarcem?

- Cum vrei, oftează el, apoi porneşte plictisit în urma ei spre liotei, spre lift, în camera lor.

Dar când mama iese din baie - unde de fapt şi-a spălat mâinile de cel puţin trei ori, fără să aibă nevoie la toaletă -, el nu mai e acolo. I)oar pieptul lui gol stă întins pe pat, cu braţele încrucişate deasupra, ca un cadavru într-un sicriu deschis.

Ea se opreşte în uşă, ascultându-i respiraţia regulată. îi ridică tricoul de jos şi îl pune pe spătarul scaunului. Se aşază pe marginea patului. Aşteaptă. în cele din urmă se întinde lângă el şi îl sărută pe obraz.

- Sunt complet dărâmat, mormăie el, ieri a trebuit să lucrez o tură dublă ca să-mi pot lua liber azi. Iar fraţii lui Dima fac aşa o gălăgie...

Pe buzele ei apare un zâmbet pasager. Se propteşte în cot şi îl mângâie pe braţ.

Dar Alex adoarme sub atingerea degetelor ei.

„Poate are nevoie de un pui de somn“, se gândeşte ea. îşi încordează muşchii fesieri.

îi relaxează.

îşi priveşte propriul piept, care se ridică şi coboară de două **011** mai repede decât al lui.

Se ridică. Umblă prin cameră. Observă că bagajul lui conslf I într-o pungă de plastic. Desface mânerele şi vede o pereche de chiloţi, o pereche de şosete, alte două pachete de Gauloises, dar mai ales ufU morman de prezervative.

Ceea ce la început o bucură.

Apoi o întristează.

Şi apoi o bucură din nou.

Sau o îngrijorează? Ce spune asta despre felul în care o vede d? Oare are impresia că ea se bagă în pat cu oricine?

Dar oare chiar n-ar vrea ca el să creadă asta? Nu încearcă ea tul timpul să-l convingă cu privire la depravarea ei?

Sau poate că e invers. Poate că nu se protejează pe sine de ea, ci pe ea de el. Cine ştie cu câte femei face sex? Poate că vine în flecar« săptămână la acest hotel ca să şi-o tragă cu o altă mamă care se sinii I singură.

Ei, măcar dacă ţi-ar trage-o, aude mama o voce interioară ironizând-o şi simte imediat cum o cuprinde panica, apoi se gândeşU- că e la fel ca bunica; observă cum panica îi sporeşte şi se duce În fereastră, la uşă, după care se sperie atât de tare la gândul că poate d nu doarme, ci o supraveghează pe ascuns, încât se întinde iar lângă d şi îl observă pe furiş; se leagănă în ritmul părului din nasul lui încolo şi încoace, îşi pune capul pe umărul lui şi închide ochii ca să şi < concentreze asupra bătăilor şi să încerce să adoarmă, dar nu poale-, face eforturi să se calmeze măcar un pic şi nu poate şi petrece cea mai îngrozitoare noapte din viaţa ei. „Da, da, mai rău

decât la petrecere, eşti mulţumită acum, isteaţo?“

Dar desigur că şi noaptea asta se termină la un moment dat. Iar spre oroarea mamei, nu se termină cu el trezindu-se, ci cu ea deschizând ochii, care la un moment dat trebuie să i se fi închis. îşi lasă privirea să alunece peste pat, dar el este deja la fereastră, fumând,

I)c fiecare dată când trage câte un fum, razele soarelui se înghesuie pe i,t ib axilele lui.

Mama se întoarce pe burtă.

O noapte întreagă, îi trece ei prin minte, încă înainte să se dezmeticească de tot, am avut o noapte întreagă pentru noi şi tot ce iim făcut a fost să dormim.

îşi îndeasă faţa în pernă, care se umezeşte imediat. Apoi simte mâinile lui pe glezne.

El o apucă de şolduri şi o răsuceşte dintr-o mişcare, de parcă ar în toarce o clătită.

- Bună dimineaţa, şopteşte el, apoi îşi apasă gura cu miros de ţigară peste a ei, în timp ce o trage în sus atât de abrupt, încât ea nproape că-şi pierde echilibrul.

îi trage rochia peste cap, îi desface sutientul fără ca măcar să se uite la dantelă. Mama se clatină într-o parte, vede negru în faţa ochilor din cauza ridicării prea bruşte, apoi vrea să-l roage să se oprească un pic. Dar îi vede ochii galbeni care alunecă pofticioşi peste corpul ei, aşa că se întinde repede. îşi ridică braţele, îi ciufuleşte părul, de parcă de atâta pasiune şi-ar pierde minţile, încearcă să I reacă peste toate celelalte femei cu care probabil că el a mai fost aici, în timp ce se uită mereu speriată la el, ca să se asigure că nu adoarme din nou. Dar de data asta apariţia ei pare să-i placă. Cu degetele înfipte în fundul ei, îşi împinge bazinul în sus şi în jos, îşi dă capul pe spate, apucă brusc halatul ei. Scoate cordonul rânjind, îl înfăşoară în jurul tăbliei, o ţintuieşte. Şi mama? Voia atât de tare să se elibereze, încât se lasă legată de bunăvoie.

Privirea ei trecu un pic pe lângă mine şi se fixă undeva în gol, unde avea spaţiu să despăturească din nou imaginile prăfuite. Dar l impui pe care şi-l lua ca să-şi

încălzească în gură cuvintele nu schimba cu nimic răceala care le însoţea, nici brutalitatea lor, nu putea dezlega contradicţia dintre Cum şi Ce.

390 SAR AII STRICKKR

M-am întrebat adesea la început de ce îmi povestea toate acest* lucruri. De ce trebuia să le ştiu? De ce ar trebui să ştie cineva asemenea lucruri despre mama sa?

Dar, cu cât povestea înainta, cu atât mai mult înţelegeam ■ tocmai acele aspecte pe care nu le puteai asocia cu ea simţea manii nevoia să le povestească, să le pronunţe cu voce tare, ca să se convingi că femeia care trăise în toţi acei ani doar în memoria ei nu fusese Io. J o invenţie. Ca să verifice dacă trecutul poate să ţină piept realităţii. Ascultarea mea trebuia să-i certifice amintirea. Iar eu i-am făcui această favoare. Am ştampilat totul, fiecare scenă în parte. Cum se zvârcolea în legături. Cum urla. Cum se lovea cu capul de tăbli.i patului în timp ce rânjetul lui devenea tot mai strâmb.

Abia apoi, când stătea întinsă lângă el, văzu pachetul de prezervative desfăcut, chiar dacă nu-şi putea aminti când îşi pusese unul. îşi înălţă capul, îi urmări părul, care ducea ca un marcaj între picioarele lui, şi văzu într-adevăr un inel în jurul penisului său Cauciucul se strânsese ca o cârpă udă.

- Ah, Doamne! exclamă ea.

Alex deschise ochii şi se uită în jos.

- Ah, s-a rupt? întrebă el, aparent deloc îngrijorat sau prcn interesat.

Mama scutură nedumerită din cap.

- Dar poate să se rupă aşa?

- Se mai întâmplă, mormăi el ştergându-se pe faţă, atunci când lucrurile sunt mai năvalnice.

- Ah, a fost într-atât de năvalnic? întrebă mama cu inimii bubuind.

Alex ridică din umeri.

- Destul.

- Ţi s-a mai întâmplat asta vreodată?

- Se prea poate, o dată sau de două ori, rânji Alex, apoi adăugă: Nicio grijă, Buba, tu eşti cea mai bună.

Mama tresări.

- Ai luat am, nu pentru că... se bâlbâi ea, apoi întoarse capul lntr~o parte.

Dar de data asta, el veni după ea. Degetele îi mângâiară părul şi J untea, trecând pe lângă urechi în jos şi din nou în sus, ca pe un leagăn.

- Mi-e foame, zise el în sfârşit, apoi îi desfăcu nodurile de la încheieturi.

Mergeau pe lângă magazine fără să vorbească, dar asta era mult oricum în comparaţie cu alte dăţi.

- Mulţumesc pentru tot, îi scăpă ei pe când aşteptau la un stop, uşa de uşoară se simţea dintr-odată.

Abia când el nu răspunse începu ea să aibă dubii, gândindu-se că poate îndrăznise să meargă prea departe - aşa că adăugă:

- Vreau să spun, pentru că m-ai liniştit ieri când eram îngrijorată din pricina examenului.

Alex dădu din cap.

- Nici măcar nu ştiu de ce m-am agitat aşa, continuă ea şi, pentru că el tot nu spunea nimic, iar mama era totuşi mama, adăugă: Până acum am luat unu la toate testele.

El se întoarse spre ea, părând un pic nedumerit.

- Ah, uit mereu că aici unu e o notă bună, scutură el din cap. La noi, în Uniunea Sovietică, cinci era nota cea mai bună.

- Ah, serios? se miră mama.

El dădu din cap.

- înainte de câte un examen important, bunica îmi punea mereu o monedă de cinci copeici sub pernă. Se spune că asta aduce noroc.

Mama văzu cum chipul lui căpăta din nou acea expresie nostalgic-nebuloasă.

- Cum o chema? întrebă ea repede, înainte ca el să

uite din nou. Pe bunica ta, vreau să spun.

El trase adânc aer în piept, de parcă ar fi avut nevoie de toată răsuflarea pentru a da un răspuns.

- Volodia Ivanovna, spuse el cu frumoasa lui voce rusească şi chiar păru să ofteze un pic.

- Ah, acesta e numele de familie, Ivanovna?

- Nu, Ivanovna este numele tatălui. El îşi aprinse o ţigară. IV străbunicul meu îl chema Ivan, de aceea numele de tată al bunicii CIM Ivanovna.

- Ah, serios? întrebă mama din nou. Există şi nume de mamă?

Alex scutură din cap.

- Ah, asta înseamnă că dacă noi, de exemplu, am avea un copil, el ar primi doar numele tău?

El se îndepărtă cu un pas de ea.

- De ce ar trebui să avem un copil?

- Vreau să spun doar teoretic, se grăbi ea să adauge. Aşadar, dacă am fi căsătoriţi şi am avea un copil, s-ar numi de pildă Anna Alexan...

- Ai uitat că eşti deja căsătorită? îi tăie el vorba.

- Nu, desigur, nu, încercă ea să râdă. Voiam doar să spun... adică, dacă n-aş fi...

Alex se opri abrupt.

- Ce prostii vorbeşti acolo?

Sprâncenele i se lipiră într-o singură linie. Trase un fum lung şi îşi întoarse capul dinspre ea.

- Nici atunci nu ne-am căsători.

Mama simţi că o cuprinde ameţeala.

- De ce nu? zise ea, încercând zadarnic să pară că întreabă din pură curiozitate.

Alex privi fumul, în timp ce scrumul se aduna în vârful ţigării lui. O aruncă apoi pe jos, deşi mai rămăsese din ea cel puţin un centimetru.

- Pentru că nu eşti evreică, zise el în sfârşit.

Râsul din gura mamei deveni rânced.

- Nu ştiam că eşti o persoană religioasă.

- Religios? râse el tare. Ultima dată când am văzut o sinagogă din interior a fost la sărbătoarea mea de Bar Mitzvah. Şi am participat doar pentru că am primit cadouri. Nu, nu, eu sunt ateu.

- Şi eu, strigă mama entuziasmată, fiindcă, în sfârşit, lipsa de credinţă îi era de folos.

Dar Alex nu voia să audă nimic despre ura faţă de popi a bunicului.

- Asta n-are legătură cu credinţa, spuse el iritat, apoi porni din nou.

- Cu ce? întrebă ea în timp ce alerga după el.

El trase aer printre dinţi, şuierând.

- I-am promis mamei înainte să moară.

„O mamă moartă, se gândi ea, cum aş putea să concurez cu o mamă moartă?“

Casele de pe marginea străzii începură să se învârtă în jurul ei.

- Şi ce-ar fi dacă m-aş converti?

Alex scutură din cap.

- Asta nu e valabil.

- Cum adică nu e valabil?

- Tot nu ai fi evreică, nu pentru mine. El grăbi pasul şi mai tare, căutând din nou în buzunarul pantalonilor. E posibil să găseşti un rabin care să spună altceva. Dar dacă nu te-a numit nimeni „scroafă evreică“, dacă nu ai fost întrebată în şcoală de ce familia ta nu a ajuns în cuptor, dacă nu a trebuit să asculţi în fiecare seară la masă poveşti despre holocaust, atunci nu eşti o evreică adevărată. Nu contează câte lumânări aprinzi vinerea.

Mama se uită în pământ - abia dacă mai putea vorbi de atâta tristeţe, de amărăciunea de a nu fi avut o copilărie tristă, de a nu fi trebuit să sufere. Şi chiar credea asta.

El scoase pachetul de Gauloises şi pescui încă o ţigară

din el.

- Cunoşti multe evreice adevărate? întrebă mama apoi cu voce tremurată.

- Nu prea. Nu e foarte uşor să găseşti una în Germania. Pe chip îi trecu un zâmbet. Oamenii tăi au făcut treabă bună.

Mama simţi cum vocea i se sugrumă.

- Atunci de ce nu te duci într-o sinagogă? reuşi ea să rostească Acolo sigur există mai multe.

Alex râse din nou, dar cel puţin se opri şi îşi coborî privirea spi <• ea. îi mângâie faţa, mai întâi cu ochii, apoi cu degetul arătător îndoi I, pe care îl lăsă să alunece peste obrajii ei.

- Pentru că prefer să mă hârjonesc prin hoteluri cu urmaşa unor nazişti, zise el şi o împunse în gropiţă.

Casele începură să se învârtă tot mai tare, lăsând o trenă în urma lor. Apoi, el zise brusc:

- Mi-aş dori să mai avem o noapte.

- Atunci, haide să mai stăm o noapte! îi scăpă ei.

El se încruntă.

- Cum rămâne cu Anna?

- Ea e oricum la bunici până duminică, strigă mama, bucuroasa că minciunile îi alunecau atât de repede de pe buze.

Alex se frecă în creştet.

- Şi soţul tău?

Mama făcu o mişcare dispreţuitoare.

- Lui o să-i povestesc eu ceva, zise ea şi nici măcar nu observă că avea să trebuiască oricum să facă asta.

Dar Alex încă nu era convins.

- Sigur? întrebă el sceptic. Să nu regreţi mâine.

Mama scuturâ cu tărie din cap, în timp ce maxilarul i se deschidea într-un căscat.

- Ce naiba e cu tine? întrebă el râzând. Am dormit

aproape unsprezece ore!

Ea îşi trecu mâna peste gură, căutând un răspuns, dar nu putea să-i spună că stătuse trează jumătate de noapte şi îl privise şi nici nu voia să-i dea înapoi frumosul „noi“.

- Sigur, zise ea în schimb, apoi se întoarse şi alergă înainte.

Dar realitatea era că uitase de mult ce înseamnă de fapt remuşcarea. La fel şi ziua de mâine. Abia reuşea să gândească spre viitor timp de o secundă sau două. Ca şi cum ar fi răsfoit printr-un

leanc de imagini polaroid, văzu mâinile lui Alex care o prinseră şi o lipiră de el, văzu buzele lui care o sărutau la acel stop verde, unde abia reuşiră să treacă, apoi la stopul roşu, unde nu mai reuşiră să treacă, ust fel încât se sărutară şi mai mult. Iar când ajunseră în sfârşit la hotel, rar el îi şopti în ureche că nu va reuşi să doarmă nici în noaptea aceea, când o lovi peste fund în timp ce ea traversa strada, când râseră de **11** inbrele pe care corpurile lor lipite le aruncau pe peretele de vizavi, ea sc gândi că nu mai voia să se gândească nici la trecut, că acest lucru era prea frumos pentru a surprinde ceva în memoria ei, că nu era pregătită să împartă aceste momente cu trecutul. Se lăsă să cadă, se afundă complet în moment. Abia când ajunse acasă a doua zi după-amiază începură rotiţele din mintea ei să se învârtă încet înainte şi înapoi, atât de încet încât abia după treizeci de minute de holbat la jumătatea goală a dulapului pricepu că tata plecase.

1b

- Cum adică a plecat? am întrebat eu.
- Aşa cum se pleacă.
- Vrei să spui că te-a părăsit.
- Doamne Sfinte, la tine totul este atât de dramatic, zise ca dându-şi ochii peste cap, în continuare cu acea atitudine de „nu-mi pasă“ cu care reacţionase şi atunci, adică, „aproape deloc“.

Primul lucru pe care îl făcu fu să ia pantofii tatei, despre care acesta îi explicase într-un bilet, folosit de data asta pentru mesaj, şi nu pentru a-şi exprima sentimentele, că avea să-i ia mai târziu, „când nu avea să mai doară aşa de tare“, căci nu încăpuseră în geamantan, şi să-i pună în faţa uşii - ceea ce, la o primă privire, pare destul de crud.

Iar la o a doua privire, pare şi mai crud.

- Cum ţi-a venit ideea asta? strigă ea surprinsă când i-am reproşai că ar fi putut măcar să-l primească încă o dată în casă. Sigur că ar li avut voie să intre. Voiam doar ca Alex să vadă pantofii.
- Dar de ce?
- Ei, ca nu cumva să observe ceva! Trebuia să creadă că acolo locuia în continuare un bărbat, zise ea şi mă privi de parcă aş fi fost mânjită pe faţă.

Puse aşadar pantofii în faţa uşii, în aşa fel încât cel care trecea pc acolo să se împiedice direct de ei. Nu se dădu în lături să strige ceva despre „tălpi împuţite“ şi „aerisire“, ca toate debutantele în minciuna absurd de paranoică, de parcă ar fi trebuit să înşele vigilenţa unui grup întreg de agenţi secreţi, şi nu atenţia unui rus, ascuns la distanţă dc

două trepte în spatele unei uşi metalice, înconjurat de ruşi fascinaţi de lelevizor, de altfel un flegmatic care era atent doar din când în când. I'entru că nu găsi şi alte dovezi de masculinitate, mai scoase o bluză de-a ei, atât de decoltată încât putea trece drept maiou bărbătesc, şi o ¡ilârnă pe sfoara de rufe înainte să se simtă suficient de sigură încât să ■ iţească scrisoarea care o aştepta pe masa din bucătărie.

„Te voi iubi mereu", scria pe plic, de parcă cele şase pagini pline de jurăminte de iubire din interior nu ar fi fost îndeajuns. El se gândise mult. Ultimele săptămâni fuseseră grele, cele mai grele din viaţa lui, dar în timp ce o aştepta ieri (care între timp devenise alaltăieri) în clubul din Kreuzberg şi ea nu venise nici de data asta ca să asculte trupa pentru nuntă, înţelesese tot - ceea ce, din păcate, nu se reflecta în talmeş-balmeşul nesfârşit de cuvinte. La fiecare virgulă, care introducea o altă propoziţie secundară, caracterizată la rândul ei de o sumedenie de adjective irelevante, inutile, redundante, folosite evident în scopul de a oferi fiecăruia, dar absolut fiecăruia o şansă să o lovească drept în inimă, mama nemaiştiind unde începuse de fapt fraza, ea devenea tot mai iritată, până când, în cele din urmă, sări direct la final.

„Evident, cariera ţi-e mai importantă decât bărbatul pe care îl iubeşti. Asta va trebui să accept."

Ca să evite să se întâlnească la serviciu, el le povestise bunicilor mei că nunta îi trezise dorinţa să se împace cu mama, care fugise de acasă; de aceea se hotărâse să plece în Vest să o caute, „decide tu dacă le spui adevărul, eu nu am putere. Al tău, Arno".

Ia te uită, se gândi mama, poate că Anna a moştenit într-adevăr chestia cu fantezia de la el.

- Asta e o glumă acum, nu? am întrerupt-o eu, iar

când s-a uitat la mine cu o privire goală, am adăugat: Ţi-e destul de clar că pe acea Anna ai inventat-o?

- Da... ăă, sigur, mormăi ea nesigură.

îşi trase buza de sus înăuntru cu dinţii şi începu din nou să se scarpine. Cu cât înaintau metastazele, împiedicându-i ficatul să lucreze, cu atât mai puternică devenea mâncărimea. Cu toate astea,

eram destul de sigură că în clipa aceea îşi mişca agitat degetele încol« şi încoace, mai mult din nedumerire decât din pricina cancerului, de parcă le-ar fi trecut peste corzile unei chitare.

- Doamne, tocmai fusesem părăsită, am voie să mă confuze/,I puţin! strigă ea în sfârşit şi, de supărare, făcu stativul cu infuzii să se 1 clatine.

- Ah, acum, aşa deodată! am răspuns eu pe un ton obraznic.

Aşa că am fost din nou exilată din cameră pentru câteva ore.

Dar când puse deoparte cartea pe care se prefăcea că o citeşte şi I
îmi dădu voie din nou să intru, când, ceva mai binedispusă, se-l interesă de bunica şi taxă răspunsul meu - cum că am explicat absenţa îndelungată a mamei printr-o călătorie la furnizori din India, de unde nu putea decât să trimită mailuri, nu să şi sune - cu o aprobare aproape mândră din cap, când începu să chicotească îfli timp ce îi povesteam cum am convins-o pe bunica să renunţe ia j „achiziţionarea unui astfel de internet“, spunându-i că, dacă telefoanele mobile sunt atât de cancerigene, atunci îşi poate închipui 1 cât de rea e situaţia cu internetül, cu care poţi să contactezi pe toalfl lumea, când am folosit confidenţialitatea dintre noi ca să o întreb foarte prevăzătoare dacă plecarea tatei nu o afectase nici măcar un 1 pic, tot ce făcu fu să scuture doar din cap.

Bunicii erau un pic supăraţi pe Arno fiindcă îşi găsise „tocmai acum“ să plece în cercetare, aşa că mama veni în primele zile mai des la birou ca să rezolve şi treburile lui. Babsi sunase de câteva ori ca să < > convingă să iasă în oraş, „cât mai eşti singură de tot“. Dar, în realitate, mama nu se simţea nici singură şi nici însingurată. Nici măcar nu era rănită în mândria ei, deşi în alte situaţii se simţea

lezată din mult mai puţin. Separarea o lăsa complet rece. Nu, asta ar fi fost prea mult spus, nici măcar nu se gândea la asta. Ca un copil care învaţă să meargă pe bicicletă şi, de frică să nu cadă, se uită atât de fix la ghidon, încât nici nu observă că mâna care îl ţine nu mai e acolo de mult şi astfel se îndepărtează tot mai departe de casă, ea pedala fără oprire. Şi, având în vedere că pedala pentru prima dată fără rotiţe ajutătoare, făcea o treabă surprinzător de bună.

Deşi acum Arno cel plângăcios nu mai era ca să-i consume timpul, se forţă să nu se ducă sus mai des ca înainte. O dată chiar reuşi să anuleze o întâlnire stabilită anterior, pentru că tata voia, susţinea ea, să o scoată în oraş, iar a doua zi îi povesti lui Alex până în i ele mai mici detalii unde mâncaseră, ce mâncaseră şi cât de frumoşi erau trandafirii pe care i-i dăruise Arno. Concentrându-şi toate puterile, reuşi să reziste tentaţiei de a se întâlni cu Alex în locuinţa ei, lucru pe care acesta, pentru că familia lui Dima nu dădea niciun semn că ar vrea să plece, nu-l mai găsea chiar atât de deplasat.

- Doar foarte scurt, când soţul tău e la serviciu, încercă el să o convingă.

Dar mama evită şi capcana aceasta, ba chiar supralicită, într-atât de tare se bucura că reuşise să reziste tentaţiei.

Şi nu observă că se îndrepta direct spre prăpastie.

Nu, probabil că observa şi se gândea că era puţin cam abruptă. Nu, probabil că vedea şi asta, dar se gândea că ar fi fost distractiv să coboare pe acolo - putea să-l antreneze şi pe Alex în coborâre, să se arunce împreună în adânc. De unde să ştie cât de periculos putea fi să-ţi dai frâu liber sentimentelor? Dar trebuie să fi bănuit cel puţin. Altfel nu şi-ar fi lăsat atât timp la dispoziţie.

Prima dată când aproape că îi spuse fu la câteva zile după ce tata îşi încălcase promisiunea de a nu mai lua legătura cu ea şi îi pusese în cutia poştală o ilustrată cu noua sa adresă, „doar în caz de ceva“, chestie care o enervă pe mama atât de tare încât - în mod excepţional se duse pur şi simplu sus, fără să mai sune, şi bătu la uşă.

Din fericire, musafirii încă erau acolo, însă dormeau din cauza unei beţii nocturne şi erau mult prea obosiţi ca să monopolizeze ca de obicei paturile, fiind răspândiţi de-a lungul şi de-a latul podelei din sufragerie. Chiar şi Dima zăcea în poziţie fetală între fratele şi cumnatul său, iar Romão era la lucru, astfel încât avură dormitorul doar pentru ei, ceea ce deja le era de ajuns.

Mama îl privi pe Alex împingând uşa în cadrul ei, apoi îi scoase tricoul şi deodată, cuvintele i se revărsară în gură, ca o mâncare grasă

402 SARA*
STRIÇKHR

care îţi vine înapoi. Reuşi taman la vreme să-şi lipească buzele de .ii* fl lui, astfel încât ele se topiră în gâtlejul lui.

A doua zi le simţi în gât încă de pe casa scărilor, acre, de parcă i .n fi stat în stomac toată noaptea.

Şi clin acel moment lucrurile deveniră tot mai rele. Maxilarul începu să o doară serios de la orele şi zilele şi în cele din urmă de II I săptămânile în care strânsese din dinţi, ca să-şi reţină cuvintele.

Chiar şi atunci când el nu era acolo, cuvintele se înghesuiau să s« ■ reverse, se strecurau pe o ureche de măgar a unei comenzi sau pe I marginea unui ziar şi clipeau ghiduş spre mama, fără ca ea să şi 1 amintească să le fi scris, chiar dacă evident ţinea arma crimei mână.

Mai plăcut era atunci când o aşteptau la radio sau pe unul dintrd „cedeurile“ bunicului, astfel încât putea să fredoneze fără griji I Iove you, Je t’aime, Ti amo, important era ca textul să nu fie în germana, ceea ce în anii 1990 oricum nu era o problemă. Aşa, într-o limbii străină, în care înţelegea ceea ce spunea, dar simţea doar parţial, putea să se apropie fără teamă de margine, fără să se năpustească în necunoscut. Abia după ce exersă o vreme în felul acesta se simţi suficient de curajoasă încât să o împingă în prăpastie cel puţin pe clienta fidelă Anna şi să se mărturisească unei vechi iubiri „în mijlocul salonului!“, cum le povesti mama mai întâi lui Sufleţel şi câtorva chelneri, ca să încerce să vadă în protecţia restaurantului dac a vorbele ei vor supravieţui şi în afara gâtlejului.

Doar atunci când se întâlnea cu Alex nu spunea nimic. Nici acel lucru şi nici altceva. Nici măcar nu reuşea să gândească altceva. Atâl de tare se umflase propoziţia în mintea ei, încât alături nu mai avea loc nicio altă remarcă, oricât de pasageră. Stătea şi-şi apăsa bărbia în palmă, cu degetele deasupra, pentru ca nu cumva să răbufnească ceva, în timp ce se aştepta în orice moment ca el să o chestioneze cu I privire la comportamentul ei ciudat.

Dar pe Alex tăcerea ei nu părea să-l deranjeze.

în schimb, începu pentru prima dată de când îl cunoştea sil povestească despre el atât de mult, încât mama începu să se întrebe

k

404 SARA*
STRICKHR

Ittios dacă nu cumva el nu era, de fapt, atât de încuiat şi dacă nu ■timva ea, cu panica ei de a evita momentele de tăcere, pur şi simplu nu i dăduse nicio şansă să vorbească.

Subiectul lui favorit era munca. Căci în Germania nu exista nimic blti'cva. Muncă, muncă, muncă. Cu excepţia lui. Pentru unul ca el, i Irsigur că nu exista nicio muncă în afară de cea de jos, pe care niciun german nu voia să o facă, asemenea celei din restaurant sau de pe ■miicrul unde lucrase înainte, sau celei anterioare acesteia de la Inlubritatea oraşului, unde trebuia să înceapă la trei dimineaţa, ca măturător, ceea ce însemna că trebuia să mături pungile de McDonald’s pe care copiii bogaţi le aruncau la coş până în centrul l (Toi uarului, ca să poată fi adunate de maşina de măturat.

- Copii germani bogaţi, spuse el, doar pentru cazul în care ultima iurte nu fusese destul de clară.

Câteodată se mai întâlnea pe drum cu câte un alt măturător şi ni tutei măturau o vreme împreună - sau nu. Câteodată îşi puneau măturile deoparte şi mai povesteau - sau nu. La ora nouă se duceau i ti toţii pentru masa de prânz la Andalou, un fastfood turcesc, şi mâncau o supă turcească cu un gust îngrozitor. Apoi trebuia să mături în continuare.

După toate săptămânile în care Alex abia dacă deschisese gura, mama devenise atât de însetată după vorbele lui, atât de dornică să-i Audă glasul, încât asculta atentă chiar şi dacă o mare parte dintre poveştile lui constau într-un desfăşurător al zilei în care nu se mişca nimic în afară de timp. Cealaltă parte a poveştilor era rezervată complet furiei sale. Furiei împotriva germanilor, furiei împotriva iingajatorului său, furiei

împotriva tuturor oamenilor care îl trataseră prost, dar care erau cu toţii germani, pentru că în Ucraina lumea se purtase frumos cu el, chiar şi cei care îl înjurau pentru că era evreu; şi da, da, uneori îl pândeau după ore ca să-l bată, aşa cum recunoscuse Iară voie la întrebarea timidă a mamei, nici aceia nu erau oameni răi i u adevărat, căci cel puţin erau cinstiţi.

- Nu ca germanii care se dau mereu prietenoşi. Dacă la noi ciurml nu te poate suferi, cel puţin îţi spune asta în faţă, îi explică el pe im l ■ ■■ **11** care refuza orice critică.

El refuza oricum orice critică. Orice încălcare a acestei reguli nul pedepsită cu o nouă furie, din care se pare că acumulase pe,tal măsură.

Dar mama oricum ajunsese de mult în punctul în care slăbiciumli nu fac decât să întărească iubirea, în care părţile rele sunt prefer,ii» J celor bune, pentru că sunt părţile lui rele, pe care doar tu ai privilegiul J de a le ierta. Părţile bune aparţin tuturor, în schimb cele rele Ana îndrăgostiţilor.

Şi astfel, de fiecare dată când el se enerva, când spunea ceva ilogii-, J când nu cunoştea cele mai banale informaţii sau o ignora, dorinţa di *i* a-i vorbi devenea foarte puternică. Dar aici, în camera lui, unde H orice secundă putea intra cineva să îşi caute şosetele, cel puţin asta er.i ceea ce îi traducea Alex, chiar dacă cel care întreba nu părea să M- intereseze de şosete, aici nu era locul potrivit. Nu, voia să aştepte o-l puţin până când aveau să fie singuri.

Dar ocazia se oferi mai repede decât se aştepta.

- Nu plecăm decât pentru trei zile, spuse bunicul, care accept :■ invitaţia la nunta prietenului său bijutier, care, aşa cum se cuvenr» . unui bărbat de rangul lui, îşi părăsise între timp soţia şi voia să şi căsătorească în schimb cu fata din căsuţa cu grădiniţă din Toscanii, fără să se consulte cu bunica.

- Tocmai acum! se văicări aceasta. Acum, când e şi Arno plecaţi

- Ce legătură are, mă rog, una cu cealaltă? strigă bunicul, apui adăugă: Doamne, cât o să mă bucur de un

capuccino adevărat!

Tot ce trebuia mama să facă era să se ocupe de florile din faţa uşii în rest, avea locuinţa doar pentru ea.

Pentru ea şi pentru el.

îl invită în aceeaşi zi. Mai întâi, doar cu scopul de a continua da unde se opriseră la hotel. Dar când el întrebă - ce-i drept era do,ti zece dimineaţa, deci miezul nopţii pentru el - destul de bleg u

Eituhui acolo, ea avu sentimentul că trebuia să-i ofere mai mult şi îi »puse că voia să-i gătească „în sfârşit“ ceva.

Tu? pufni el, de parcă doar ideea în sine era absurdă, ceea ce, Ară supărare, chiar era.

De la acea tentativă de a locui singură, timp în care mama se hrănise din cutii, fusese aprovizionată cu mâncare de Arno şi de bunica şi nu fusese nevoită să gătească decât o dată sau de două ori ■şi, tot în treacăt fie spus, rămăsese toată viaţa complet netalentată, iisl Ici că eu, ori de câte ori era posibil, mâneam pe la prieteni).

■ Sigur, răspunse ea ca o soţie bună, apoi râse, ca să bage şi el de ramă că era doar o glumă.

Ceea ce el nu băgă de seamă. Dar asta, până la urmă, o bucură.

Planifică totul în stil de stat-major. Colecţia de reţete a bunicii fu ulent analizată, după durata de pregătire şi gradul de dificultate, iar riscurile şi câştigurile potenţiale fură cântărite. Apoi îi veni ideea să-l surprindă cu ceva din patria lui, ceea ce o entuziasmă atât de tare, încât alergă la librărie ca să cumpere *Periplu culinar prin Uniunea Sovietică.* Şi, dacă tot era acolo, mai cumpără şi *Rusa în 30 de zile,* cu caseta aferentă, pe care o lăsă să ruleze în fundal în timp ce răsfoia un volum acoperit de un strat gros de praf. Solianka, borş, blinîi. Xdrastvite, kak dila? Haraşo! îşi lăsă degetele să alunece peste fotografiile întunecate şi cenuşii, în care totul arăta

cumva la fel, la fel gătit, la fel de cenuşiu, la fel de tercios, şi se hotărî în cele din urmă pentru pelmeni pentru că: a) arătau ca nişte tortellini, pe care măcar ii cunoştea, şi b) pentru că măcar conform textului, erau din Tatarstan, astfel încât, dacă rămâneau iară subiect de conversaţie, putea la nevoie să mai povestească despre Mişa Serghevici.

Dar până şi cumpărăturile se dovediră a fi o provocare nebănuită. I >e mai multe ori fu nevoită să o roage pe vânzătoarea din spatele lejghelei să o ajute la căutarea ingredientelor, până când îi dădu lista cu totul, ca o fetiţă care încă nu a învăţat să citească. Dar ce era cu ucea *smetana* cu care pelmenii trebuiau rafinaţi nu ştia nici vânzătoarea, aşa că mama, incapabilă să se mulţumească cu nişte pelmeni insuficient de rafinaţi, alergă de la un magazin la celălalt şi, din păcate, încă incapabilă să-şi mărturisească neputinţa în aceeaşi *ti* şi altor oameni, trebui să studieze ingredientele fiecărui prodn* necunoscut ei. Abia într-un magazin în care nu puteai fi foarte sigur dacă vindea resturi de stocuri sau *estalgie* (care, pe vremea aceea, înfl nu se chema aşa) dădu în sfârşit peste un ambalaj pe care scri.jj într-adevăr, cu litere mari, *smetana.* Dedesubt se afla un castronel cu o cremă acoperită cu nişte fulgi de ciocolată, ceea ce mama găsi cam ciudat. Dar pe atunci cuvântul tipărit încă mai avea valoare. Cel puţin pentru oameni ca ea.

Cără pungile acasă, propti periplul culinar de perete şi îşi puse şorţul bunicii.

Dar oricât de mult exerciţiu acumulase în a juca toate rolurile posibile, cel al casnicei perfecte nu voia nicicum să-i reuşească. Aluatul i se lipea de degete, în castron, pe suprafaţa de lucru. Trebui să adauge o jumătate de pachet de făină înainte să poată măcar să I întindă. Şi

apoi, dintr-odată, se uscă atât de tare, încât suprafaţa se crăpă ca pământul vara, pe timp de secetă.

Devenind tot mai nervoasă, prăji şi răsprăji carnea tocată, apoi o trânti totuşi - pentru că până şi ea îşi dădea seama că nu mai avea timp - peste cercurile decupate de aluat, care nu prea arătau ca nişte cercuri, ci mai degrabă ca nişte ovale, ba chiar aduceau a nişte zdren|r de aluat; întinse pe margini gălbenuşul, care nu era doar gălbenuş, d şi destul albuş şi multă coajă, le apăsă, apoi alergă într-un târziu, foarte târziu, la baie, se spălă, se schimbă şi-şi puse din nou şorţul, pentru că voia să-i mai acorde o şansă casnicei perfecte. Alergă în sufragerie şi puse pe masă serviciul de argint, apoi văzu brusc o fotografie a bunicului cu prietenul său din Wehrmacht, care şi aici, la Berlin, ocupa din nou locul de onoare de deasupra mesei din bucătărie, şi o dădu jos, ascunzând-o sub canapea; paranoică cum era, aduse o altă fotografie din hol ca să acopere cuiul rămas gol, însă scoase din nou de sub canapea, fotografia cu cei doi cu salutul hitlerist, pentru că un pic de ilustrare i-ar fi prins bine duşmanului evreilor şi prietenului germanilor, şi pe când se întreba dacă nu cumva pierduse prea mult timp cu asta, se auzi bătând la uşă.

Sări în sus, scăpând un mic ţipăt de spaimă, şi pentru că acea casnică perfectă din mintea ei provenea probabil din anii ’50 şi făcea yenul acesta de lucruri, deschise uşa cu elan şi strigă, aşa cum învăţase de la femeia de pe casetă cu privire la saluturi:

- Dobro Poşalovat!

Alex se dădu înapoi, de parcă s-ar fi atins de un gard electrificat.

- Dobro Poşalovat! repetă mama, în timp ce îl invita cu mâna să intre.

Alex se încruntă.

- Vreau să spun „bun venit“, zise ea şi încercă pentru a treia oară, lără să strige, mai degrabă nedumerit, cu un mare semn de întrebare în capăt.

Dar Alex o privi în continuare atât de întrebător, încât renunţă în cele din urmă şi mormăi în schimb, în timp ce deschidea uşa şi mai tare:

- Sper că nu ai avut greutăţi să găseşti adresa!

- Din descriere nu aveam cum să nu găsesc, răspunse el ironic şi ridică biletul pe care ea îi desenase drumul. Sigur ar fi fost de ajuns dacă mi-ai fi spus că e locuinţa de deasupra acestui magazin ciudat de modă.

Mama trase de şorţ.

- De ce ţi se pare ciudat?

- Te-ai uitat la lucrurile din vitrină? îşi îndoi buza de jos în afară şi scutură din cap, dar cel puţin intră în casă. Ei, fiecăruia după gustul lui, nu?

- Da, probabil.

Mama îşi trecu mâna pe furiş peste fusta care provenea, ca toate hainele ei - mai puţin cele trei rochii noi -, de la Mode Schneider, apoi îşi aranjă părul.

- Cum ai intrat în casă? întrebă ea mai degrabă ca să schimbe subiectul decât din interes.

Alex arătă spre casa scării.

- Vecinul tocmai ieşea şi m-a lăsat să intru.

- Ah, zise mama, constatând brusc că, de la treaba cu Arno ■ şine, nu se gândise nici măcar o dată la el şi la îngeraşul mort.

Ea se întrebă dacă auzise în timpul gătitului plânsul femeii, d.u nu-şi putu aminti.

Poate că cei doi reuşiseră în sfârşit să treacă peste pierdere, se gândi ea, cât poate să dureze aşa ceva? Dar Alex spuse:

- Avea un damf serios tipul. Nici nu te-ai gândi că unul ca el îşi permite o astfel de locuinţă.

Greaţa se întoarse extrem de repede, de parcă nu ar fi dispărui niciodată.

- Serios? întrebă mama, ca să se agaţe măcar câteva secunde dr speranţa că se înşela. Era şi soţia cu el?

Alex scutură din cap.

- Nu, avea doar o pungă cu sticle vechi. Râse un pic şi se frecă ¡ie cap. Probabil că tocmai scăpa de ele ca să-şi cumpere provizii noi.

Inima mamei se opri preţ de o clipă.

Ce se petrecea cu ea? Cum putuse să uite de Helm? Spionul perfect, aflat doar un etaj mai jos?

- I-ai spus ceva? întrebă ea cu voce frântă.

Alex se încruntă.

- Ce aş fi putut să-i spun?

- Ăă... nimic, se bâlbâi ea, apoi adăugă: Am întrebat doar aşa.

Trecu grăbită pe lângă el pentru a închide uşa, de parcă s-ar li
temut că Helm ar fi putut să se întoarcă în orice secundă şi sfl pătrundă apoi cu forţa în locuinţă. închise toate yalele bunicii şi pe când se pregătea să pună şi lanţul cu

mâini tremurânde, mâinile lui i se aşezară pe şolduri.

De parcă nu aşteptase decât ca ei să-şi ocupe locurile obişnuite, ca la uşă, el în interior, o îmbrăţişă din spate şi îşi lipi faţa de ceafa ei.

- Mmm, şopti el, trăgând zgomotos aer în piept.

Nasul lui îi atinse urechea.

Mama se răsuci într-o parte sub îmbrăţişarea lui.

- Mâncarea e gata imediat, zise ea.

- Nu la asta m-am referit, răspunse el şi zgârie cu dinţii deasupra carotidei ei.

îşi împinse mâna pe coapsa ei şi o lăsă să alunece încet spre Interior. Lanţul căzu zornăind lângă celelalte yale, în timp ce mama - Încă speriată sau deja excitată - se prinse de clanţă. Degetele ei se sl rânseră pe cuprul rece, apoi văzu dintr-odată mâneca albă de pe burta ei şi pantalonii negri care se zăreau printre picioarele ei. Nedumerită, se întoarse spre el.

- Ai zis că astăzi e ziua ta liberă, zise ea mai tare decât ar fi vrut.

- Aşa şi era, răspunse el zâmbind jenat, dar m-a aburit Sufleţel să vin pentru câteva ore. A primit în ultima clipă o comandă pentru o petrecere mare. Patruzeci de oameni. Sunt şi nişte celebrităţi printre ei, se prea poate să apară şi presa. Se strâmbă, apoi adăugă: Dar până la zece îţi aparţin.

Mama se uită la ceas. Era cu puţin înainte de ora nouă.

- Atunci, atunci mai bine mâncăm imediat, ca să nu întârzii, zise ea îndreptându-se spre bucătărie.

Deschise violent uşa şi trase atât de tare de oală, încât jumătate din conţinutul dulapului veni spre ea. Scoase din nou un mic ţipăt, dar de data asta motivul era serios.

Alex veni după ea.

- M-am gândit la tine azi.

- Ah, da?

Ea turnă apă în oală.

- Da, zise el, am trecut pe lângă salonul tău de coafură. Se sprijini de cadrul uşii. Am intrat, dar nu erai acolo.

Mama puse oala pe aragaz şi încercă să-şi amintească dacă dăduse vreun nume salonului de coafură sau doar o testa.

- Azi mi-am luat liber ca să învăţ pentru examen, zise ea.
- Ah, spuse el.
- Da, adăugă ea, e peste trei săptămâni.

Şi aproape în aceeaşi clipă îşi dădu seama că era adevărat.

- Ah...

414 SARAH STRICKRR

- Dă, nu-ţi aminteşti? întrebă apoi, mai mult pentru ea decâl pentru el, când observă că el nu dădea niciun semn cum că ar >li despre ce e vorba. Doar ţi-am povestit.

- Se prea poate. El se frecă la ochi şi adăugă greoi: Mult noroc.

- Norocul este o invenţie a oamenilor care trebuie să se convingă că destinul este vinovat pentru vieţile lor ratate, şi nu ei înşişi, ţâşnir.i cuvintele din mama.

Alex scutură din cap.

- Atunci, nu mult noroc, mormăi el. Să ştii că nu se mai întâmplă nimic altceva după ce fierbe, zise apoi.

Mama îi urmări degetul şi se uită în oală, unde apa bolborosea. Fugi spre masă, de unde luă tava cu pelmeni şi îi azvârli în apă.

Prin spate îl auzi pe Alex apropiindu-se.

- Unde suntem aici?

- Ăă... în locuinţa părinţilor mei, răspunse mama în timp ce învârtea butoanele de la aragaz.

- Ce? strigă el, aparent complet luat prin surprindere.

Mama se uită peste umăr.

- Da, doar ţi-am povestit, zise ea întorcându-se complet.

Buza de sus a lui Alex se ridică spre nas.

- Poate mai târziu îmi faci un tur.

- Ăă... sigur, zise ea, aruncând o privire spre reţetă. Acum?

- Da, sună bine, răspunse el, ceea ce - rostit din gura lui - părea atât de deocheat, încât mama porni înainte pe coridor ca să-şi ascundă roşeaţa din obraji.

- Deci, ăăă... asta e baia, zise ea deschizând un pic uşa.

Alex se uită prin crăpătură, apoi trecu mai departe pe lângă sufragerie, îndreptându-se sigur spre o uşă închisă.

- Aici ce e?

- Dormitorul, zise mama cu voce înceată.

Buza i se ridică atât de mult, încât toată pielea obrazului păru să se întindă. El deschise uşa şi păşi înăuntru fără să ezite. Mama, care alerga grăbită după el, mai apucă să vadă doar cum îşi împingea degetul în saltea - aşa cum îşi imaginase ea înainte de excursia la hotel - înainte ca Alex să se trântească pe pat.

- E destul de tare, zise el, apoi îşi duse mâna la fermoar.

Ea îi privi degetele nespălate care mângâiară păturile aranjate cu grijă, apoi se lipiră de adâncitura pe care bunica o făcea dimineaţă în pernă astfel încât colţurile să se ridice ca nişte urechi de iepuri.

- în patul ăsta dorm părinţii tăi?

Mama încuviinţă din cap.

El se ridică din nou şi se apropie de ea, trecând cu degetul peste bentiţa şorţului ei. Mama privi agitată în jos, văzând mâna lui care trecea peste material, desfacând apoi nasturele. O răsuci brusc şi o trânti cu spatele pe saltea. Buzele lui îi alunecară pe tâmple, spre umeri, şi se deplasară centimetru cu centimetru prin decolteul ei.

- Mmm, şopti el din nou - respectiv asta afirmă mama că ar fi iăcut.

însă, cu toată agitaţia provocată de prima ei experienţă culinară, nu se gândea decât la pelmeni, făcând mai târziu o asociere în minte. Altminteri, cu ce ar fi putut să justifice exclamaţia ei următoare?

- Aşteaptă! Mâncarea mea! i se revărsă brusc de pe buze.

- Ce? întrebă el în timp ce o săruta mai departe.

Dar mama nu lăsă nefolosită şansa de a se opri.

- Trebuie să văd de mâncare, zise ea încă o dată şi îl atinse încet pe umăr.

Dar el se retrăsese deja, îndesându-şi degetele în

buzunare, în timp ce ea, blestemându-se singură, se dădea jos de pe saltea.

- Nu te supăra, încercă ea să-l îmbuneze în vreme ce îşi punea din nou şorţul, nu vreau ca toată osteneala să fi fost degeaba.

- Da, da, zise el, apoi ieşi din cameră spre bucătărie, însă imediat se opri. Toaleta era aici? mormăi apoi, dispărând înăuntru fără să mai aştepte vreun răspuns.

- Da... ăă, da, se bâlbâi mama cu o întârziere de câteva secunde, apoi adăugă: O să pregătesc totul.

Trecu pe lângă baie, dintr-odată atât de deprimată, încât găsea ofensator chiar şi faptul că el închisese uşa în urma lui.

Se duse în bucătărie şi se uită la apa bolborosind, la supralaţn căreia pluteau acum pelmenii. Dar, pe cât de tare se grăbea înainte, | ic atât de nemişcată rămase acum în dreptul aragazului, uitându-se I«[1] coroanele de spumă care se formaseră în jurul semilunilor, până când auzi paşi pe coridor.

Smulse o spumieră din cui şi pescui pelmenii din apă, aruncându i alternativ când pe farfuria din stânga, când pe cea din dreapta, în timp ce se străduia să arate cât mai relaxată, de parcă ar fi făcut asi a în fiecare zi.

Dar Alex nu veni în bucătărie.

- Hallo? strigă mama. Se uită spre uşă, adăugând cu voce slabă: $ gata masa!

Dar Alex nici nu se vedea, nici nu se auzea.

Mama scoase crema de ciocolată din frigider, trânti câte o lingura întreagă în farfurii, apoi se duse în sufragerie, unde, spre uşurarea ei, el o aştepta deja.

Şi, spre oroarea ei, descoperise deja fotografiile de deasupra mesei.

- E gata mâncarea! strigă mama şi puse farfuriile pe masă.

Dar el se apropie şi mai mult de perete.

- Cine e aici?

Sângele din capul mamei se îngroşă brusc.

- Tata şi unul dintre prietenii lui, răspunse ea şi, pentru că Alex o privea întrebător, adăugă: Au fost împreună în Kazan, mai ştii? în Tatarstan? în prizonierat rusesc? Şi, de fapt, au supravieţuit doar pentru că au avut un supraveghetor care...

- Nu, ăştia doi, o întrerupse el, arătând spre fotografia de nuntă a bunicilor.

- Ah, da, sunt părinţii mei.

Alex îşi miji ochii.

- Dar nu seamănă deloc cu tine.

- Da, ştiu, zise mama aproape scuzându-se.

Alex râse.

- Ai avut noroc, nu?

Mama simţi cum i se lichefiază genunchii.

- Ăă... atunci... ăă, să mâncăm, reuşi ea să mai îngaime, înainte ca vi n bele să i se urce din nou în gât din pricina felului în care o privea el.

Cu maxilarele încleştate ferm, îi făcu semn spre scaunul din capul mesei, în timp ce ea se aşeza pe colţar.

- Poftă bună, zise ea.

Dar Alex începuse deja. De parcă ar fi fost complet hămesit, îşi îndesă trei, patru, cinci pelmeni deodată în gură, sprijinit în coate, şi nu se opri nici măcar atunci când mama aprinse, chiar în dreptul i apului aplecat adânc peste farfurie, lumânarea care se stinsese. Ea se aşează mai comod şi luă în sfârşit furculiţa. îndesă o bucată din aluatul Imretos în gură şi o lăsă acolo, de parcă ar fi uitat ce trebuie să facă. Abia când Alex scoase furculiţa din gură brusc scârbit, ea reuşi să i i îghită îmbucătura.

- Nu e bun? întrebă ea, căci simţurile ei erau mult prea solicitate ca să mai poată gusta ceva.

Alex zgârie cu furculiţa crema de ciocolată.

- Ce e asta?

Mama duse mâna la gură.

- Smetana, şopti ea printre degetele răsfirate, ca printr-o botniţă, în reţetă scria să rafinezi pelmenii cu ea.

- Ah, ăştia ar trebui să fie pelmeni?

El ridică una dintre pungile de aluat şi o studie pe toate părţile.

Trecu din nou prin cremă, apoi lăsă furculiţa jos şi se apucă de burtă.

- Smetana e pur şi simplu smântână, zise el, în timp ce râsul se aduna sub mâna lui, urcând gâlgâind spre piept şi lovindu-se de gâtlej, ca să răbufnească apoi zgomotos din el.

- Mi-ai făcut pelmeni cu carne şi cu sos de ciocolată! strigă el. Şi încă o dată: Pelmeni cu carne şi sos de ciocolată, nu-mi vine să cred, pelmeni cu carne şi sos de ciocolată!

Se legănă atât de încântat pe scaun, încât spătarul începu să scârţâie.

Mama îşi lăsă în jos ochii - care începuseră din nou să i M' ■ umezească - şi simţi presiunea din tâmple şi din nas, de parcă ţeasl.i i i-ar fi putut exploda în orice secundă, până când jena o împinse din scaun. Cu privirea cât mai departe de Alex, luă farfuriile bolborosind ceva ce nici ea nu înţelegea şi alergă afară din cameră.

- Pelmeni cu carne şi sos de ciocolată, îl auzi urlând în continúale, i în timp ce fugea în bucătărie.

Trânti farfuriile în chiuvetă, porni robinetul şi începu să le frac pe cele pe care încă mai plutea jumătate din mâncare, în timp te încerca disperată să-şi reţină lacrimile. Şi apoi, pentru că nu reuşea, decise să le lase să iasă cât mai repede din ea. De parcă ar fi vrut să golească cu pompa o pivniţă inundată, bătu cu piciorul în pământ şi plânse lacrimile cu toată forţa în sus, plânse atât de tare, încât abia ii mai rămase timp să se năpustească la frigider şi să îşi vâre capul înăuntru când el apăru brusc în uşă şi spuse fără nido allá introducere:

- Am uitat complet să-ţi mulţumesc.

Pieptul i se strânse.

- Pentru nimic, zise ea, apoi se ridică atât de repede încât se lovi I cu capul de congelator.

- Aaah, strigă el în locul mamei şi îi puse mâna pe cap.

Mama îşi feri faţa plânsă.

- Espresso? întrebă ea alergând spre aparat.

Dar Alex scutură din cap.

- Trebuie să plec.

- Ah, da, sigur, nu vreau să ai necazuri. îşi aranjă părul pe după urechi. Poate o ţigară înainte de plecare?

El se uită la ceasul de la mână, pe care începuse să îl poarte dintr-odată sau, cine ştie, poate dintotdeauna. Dar în acel moment mamei i se păru că tocmai şi-l pusese, ca să aibă un motiv să plece brusc.

- OK, zise el cam nemulţumit, dar foarte repede.
- Sigur, exclamă mama, super.

De parcă foarte repede ar fi fost oricum şi pe placul ei.

Traversă salonul şi ieşi pe balcon, unde doar foarte rar ieşea cineva, aşa încât nu exista decât un scaun de grădină murdar, pe care I I lăsă lui Alex. Sau pe care el şi-l revendică, pur şi simplu.

- Grozavă privelişte, zise el în timp ce se aşeza.

Se uită la casele în care se aprindeau primele lumini şi scoase pachetul de Gauloises din buzunar. Bricheta clicăi.

Mama îşi puse mâinile pe balustradă şi îşi săltă fundul în sus.

- Atenţie! strigă el.

Ea scutură capul în semn că nu, dar nu rezistă tentaţiei de a se apleca un pic pe spate, astfel încât el să întindă mâna speriat spre piciorul ei drept.

- Am grijă, îi zise ea râzând.

Degetele lui îi cuprinseră piciorul şi mai strâns.

„Acum“, se gândi ea.

- Eşti atât de tăcut! Ai ceva pe suflet? întrebă ea în schimb.

Iar Alex păru să creadă într-adevăr că se referea la ea.

- Nu, zise el, e totul în regulă.

Mama inspiră din nou, apucându-se mai strâns de fierul forjat. Vântul îi şuiera în spate. Undeva, cineva cânta la pian.

- Deocamdată lucrurile sunt un pic dificile, adăugă el greoi după

0 secundă.

- Ah, serios?! exclamă mama, încântată de norocul ei. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, de fapt. Sunt câteva probleme acasă. îşi trecu mâna peste

1 runte şi adăugă: Sora mea m-a sunat mai devreme.

Mama căscă ochii mari.

- Anna?
- Nu, una dintre celelalte.

Trase un fum lung şi îl reţinu o clipă în piept, apoi îl slobozi spre cer. Ea alunecă de pe balustradă şi se îndreptă spre el, punându-i mâna la ceafă.

Sunetul pianului se amplifică. Sau poate că acum era atât de linişte, încât mama îl percepea ca fiind mai puternic.

îi masă ceafa, în timp ce el îşi lăsa capul să atârne tot mai jos. l.ir când ea îşi împinse degetele în sus, el se întoarse într-o parte şi îşi îngropa faţa în palma ei, astfel încât ochiul drept îi fu complt^ acoperit.

- Şi apoi, tura suplimentară de la restaurant, zise el, iar buzele ii atinseră pielea, tocmai astă-seară.

El se uită cu ochiul liber la ea. Pupila lui era atât de mare, îiu**ffl** galbenul aproape că era absorbit de aceasta.

„Acum“, se gândi mama din nou.

Dar în acel moment - sau poate câteva momente mai târziu, | >u care ea le lăsă să treacă nefolosite - el se ridică.

îşi şterse praful de pe fund, apoi îi apăsă pe buze un sărut.

- Trebuie să plec, zise el, intrând imediat înăuntru.
- Aşteaptă, zise ea - sau poate doar gândi asta în timp ce alerga după el.

Dar el era deja afară.

Mama se holbă la uşa care se închise în faţa ei. îi auzi paşii | >e scări. Auzi uşa trântindu-se jos. îi auzi respiraţia, ca atunci când ţii o scoică la ureche. Auzi cuvintele care se umflau înăuntrul ei, care voiau dintr-odată într-atât de mult să iasă, încât în căutarea ieşirii o| muşcau de vârfurile degetelor, o loveau în genunchi, în gambe, în călcâie.

Până când biata mea mamă nu mai rezistă imboldurilor.

Fără să-şi dea şorţul jos, se poticni pe scări în jos şi apoi pe stradă. alergând de-a lungul trotuarului.

Dar Alex nu ajunsese prea departe. Mama nu trebui decât s-o ia şi pe după al doilea colţ şi îl văzu stând pe o bancă şi vorbind cu cineva, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Abia când o recunoscu sări în sus.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el; ea era atât de

agitată, încât avu nevoie de o clipă până să observe că persoana cealalaltă era Româo.

- Hi, zise acesta, între timp aproape prietenos.
- Ăă... hi, gâfâi mama. îşi şterse sudoarea de pe buza de sus şi se întinse după mâna lui Alex. Pot să vorbesc un pic cu tine? întrebă ca

şi, (ară să aştepte răspunsul lui, îl trase după sine într-un intrând de casă.

- Ce e? întrebă el încă o dată.

Ea îi luă şi a doua mână, holbându-se la degetele lui care se curbau în sus ca un cosor, de parcă n-ar fi vrut deloc să le cuprindă pc-ale ei. Sudoarea îi curgea în ochi. Şi exact în acel moment le rosti, exact la fel ca femeia de pe casetă, în ziua a 17-a - „Sentimente şi păreri“:

- Ia tibia liubliu.

Ea se ţinu strâns de degetele lui, apoi se uită în sus spre el. Dar chipul lui era de necitit.

- Asta ar vrea să însemne „Te iubesc“, şopti ea.

El îşi retrase mâinile, frecându-se pe frunte.

- Am înţeles, desigur.

Mama inspiră, dar aerul nu părea să-i ajungă în plămâni.

- Ah, bine, zise ea neutru.

Alex dădu din cap. îşi trecu mâna peste vestă, lovi cu piciorul câţiva bulgări de smoală de lângă trotuar, apoi, într-un târziu, se întoarse din nou la Romão, care acum o privea la fel de sceptic ca întotdeauna.

- What are you up to? întrebă el, în timp ce o privea pe mama încruntat.

- Ah, nothing.

îşi duse mâna la şorţ, îşi auzi din nou răsuflarea şi apoi pe Alex, care mârâi în engleza lui rusească hârâitoare:

- We must go work now, is late.

- Ăă... desigur, se bâlbâi mama. Of course. Bye. Ăă... atunci, pa.

Se întoarse pe un călcâi şi începu să alerge, de parcă ea ar fi fost

cea care întârzia; alergă înapoi în casă, în sus pe scară, în dormitorul bunicilor, şi se aruncă pe pat, iar tristeţea se aruncă peste ea, atât de copleşitoare şi atât de

atotputernică, încât nici nu avea rost să-şi mai pună întrebarea dacă să lupte împotriva ei. Complet lipsită de apărare, se adânci între saltele şi se lăsă pradă sentimentului deznădejdii, al finalităţii, simţi greutatea care se lăsa atât de apăsătoare

asupra ei, încât nu reuşea să se clintească de sub ea nici măcar ufl centimetru, fiind sigură că nu se va mai putea ridica niciodată dw acolo. Că va trebui să rămână pentru totdeauna în poziţia aceea. ,

Ea îşi închipui cum vor veni acasă bunicii şi o vor găsi aşa, |w burtă în spaţiul dintre saltele, de parcă ar fi alunecat într-o crevasă.

- Oskar, copilul! ar fi strigat bunica.
- Scularea imediat! ar fi zis bunicul.

Dar mama nu avea să se ridice. Va rămâne întinsă acolo. Şi, după o vreme, bunicii se vor obişnui cu asta. Noaptea se vor înghesui lângă ea, unul în dreapta, celălalt în stânga. Poate vor dormi şi în salon, bunicul pe canapea, bunica în fotoliu, pentru ca a doua zi du dimineaţă să fie ea cea mai obosită dintre ei.

Oftatul pe care îl scotea în răstimpuri îi încinse chipul aflat întru cele două saltele. Cu tot teatrul unuia rănit pentru întâia oară, se convinse de una singură că acesta era sfârşitul, că asta fusese pentru ea, pentru ea şi pentru el, pentru viaţă în sine.

Dar poate că în decursul anilor se lipise de ea ceva din instabili^ tatea lui Arno.

Sau poate că, pur şi simplu, nu ştia cum e să dai drumul la ceva.

Poate că raţiunea ei, ofensată sau nu, pur şi simplu nu putea să ignore atâta iraţionalitate şi îi permise în sfârşit să-şi revină.

„Cum adică sfârşitul? se răsti ea la propria persoană. Nimic nu s-a terminat! Nu poate să se fi terminat!“

„Trebuie să dregi asta“, se gândi ea. „Trebuie să vorbeşti cu el“, se gândi. „Trebuie să-i spui că nu ai vorbit serios“, se gândi ea şi chiar crezu, retardată într-ale iubirii cum era, că asta ar funcţiona. Că urma pe care o lasă un cuvânt rostit poate fi ştearsă ulterior. Că

acesta poate fi schimbat cu un altul, ca o piesă de îmbrăcăminte nepotrivită. Crezu că ar putea exista ceva precum o a doua încercare.

Şi porni iar să alerge şi nu se opri până nu ajunse la afişul cu *Petrecere privată,* pregătită să facă orice pentru ca totul să fie aşa cum fusese înainte.

- Dar cum fusese? am întrebat eu, chiar dacă simţeam clar cruzimea întrebării mele.

422 SARAI-l
STitICKER

- Cum adică cum? întrebă ea. Doar ţi-am povestit totul!

- Vreau să spun: era chiar atât de grozav încât să vrei neapărat să salvezi lucrurile, încât să merite să alergi după un tip care nici măcar nu te iubea?

- Cine spune că nu mă... începu ea.

Dar nici acum nu reuşi să ducă propoziţia la bun sfârşit.

- Nu ai toate informaţiile! strigă ea apoi supărată, jucându-se vizibil cu ideea de a lăsa deocamdată lucrurile aşa.

Dar era totuşi mult prea tensionată ca să-mi pedepsească obrăznicia cu o pauză de povestire.

- Mai bine ascultă mai întâi, fu tot ce reuşi în materie de dojană, apoi ne împinse pe amândouă nerăbdătoare în restaurant.

într-adevăr, aici pândeau câţiva fotografi care, la sosirea ei, apăsară agitaţi declanşatoarele.

Unul o urmă chiar în interior, dar fu azvârlit afară pe loc de un Sufleţel urlând, înainte să o îmbrăţişeze pe mama la fel de gălăgios.

- Sufleţel! Unde te-ai ascuns atât timp? Aici nu s-a întâmplat nimic! strigă el, apoi îi aplică mamei un sărut pe obraz.

- îmi pare rău dacă deranjez, zise ea în timp ce privea dincolo de el. Ştiu că aveţi azi o petrecere privată. Alex mi-a spus că vin nişte celebrităţi...

- Sufleţel! o întrerupse Sufleţel. Unu, tu nu deranjezi! Şi doi, tu vei lî o celebritate în curând! Apoi ochii i se făcură mari din cauza ideii care îi venise brusc, aproape ieşindu-i din orbite. Poate cânţi tu pentru musafiri?

Ridică sprâncenele un pic şi dădu deja din cap în numele ei.

Dar mama deja avea greutăţi chiar să şi rostească o vorbă.

- Ăă... poate mai târziu, mormăi ea aproape imperceptibil şi apoi adăugă ceva mai încet: Eu... ăăă, de fapt îl caut pe Alex.

Sufleţel îşi încrucişă braţele pe piept şi scutură din cap cu atâta vehemenţă, încât mama crezu preţ de o clipă îngrozitoare că Alex nu era acolo, că o minţise şi că de fapt nu trebuia să muncească. Dar în secunda următoare toba de sub cămaşa lui Sufleţel începu să bubuie.

424 SARAI-l
STitICKER

- De ce cauţi pe Alexandru dacă poţi să fie cu mine? Nu trebuie la tine rusul, Sufleţelul cântă la chitara ta! îşi legănă şoldurile şi îşi mişca buzele înainte şi înapoi ca un peşte, începând apoi să râdă. Sufleţelul tău trebuie să fie în bucătărie.

Mâna lui caldă i se aşeză pe spate şi o împinse înainte.

- Dacă tu găseşti la el, spune să-şi mute fundul aici repede, repede. Nimic nu plătesc dacă nu munceşte!

O împinse prin uşa de la bucătărie şi se întoarse în restaurant.

Mama îşi lăsă privirea să alunece peste obişnuita alergătură ţi agitaţie cu înjurături şi exclamaţii de furie, căutând doar ochii galbeni. în schimb îl întâlni doar pe Romão, care amesteca furios într-o oală, bombănind pentru sine.

Trecu pe lângă el şi se duse la chiuvetă, în faţa căreia stătea ca de obicei Nadia, în halatul ei albastru. De bucurie să o vadă pe mama, îţi ridică braţele din chiuvetă, strigând ceva ce ar fi venit la rând doai într-a 18-a zi, apoi alergă la ea şi o trase într-o îmbrăţişare.

- Bună, zise mama timidă, în timp ce apa de vase de pe mâinile Nadiei îi uda tricoul.

„Cât de necondiţionat îşi oferă toţi afecţiunea aici“, se gândi ea, iară să poată decide dacă asta era ceva bine sau ceva rău.

Se desprinse de Nadia, care îşi dădu jos imediat plasa de păr de pe cap, ridicându-şi buclele frumoase deasupra urechilor şi lăsându -le să cadă, în timp ce revărsa asupra mamei un fluviu interminabil de cuvinte, pe care aceasta îl suportă dând din cap fără să înţeleagă. Dai când Nadia îi aduse sub nas vârfurile despicate, ea nu se

mai putu stăpâni şi întrebă în sfârşit:

- Ştii cumva unde e Alex?

Nadia îşi lăsă mâinile în jos şi o privi dezamăgită.

- Afară, zise ea atât de hotărât, încât mama, deja destul du afectată, se sperie imediat.

Mama urmări nesigură mâna care arăta spre uşă şi apoi, fiindcă LUI reacţiona, fu apucată de braţ de Nadia şi trasă în direcţia aragazului.

426 SARAI-l
STitICKER

- Afară, zise ea încă o dată, dar de data asta ceva mai tare. Duse două degete la gură, îşi supse obrajii şi răsuflă zgomotos. Şura afară, zise ea. Sigarieta?

De uşurare, mamei îi scăpă un sunet între râs şi oftat.

- Aha, exclamă ea, ducându-şi mâna la gură.

Nadia radia din nou.

- Da, da, Şura sigarieta.

Mama dădu din cap.

- Ăă, mulţumesc, zise ea, apoi se întoarse, trecu pe lângă mesele metalice şi observă pentru prima dată gangul care ducea de la restaurant spre o uşă, oprită să se închidă cu un prosop înfăşurat pe clanţă, astfel încât nu trebui să apese decât foarte uşor.

îl simţi imediat. îi simţi fumul încă dinainte să vadă vârful aprins al ţigării pe cerul negru. Şi apoi observă şi o a doua, două palme mai jos, tremurând din cauza râsului unei femei, răsunând în curte.

Mama se opri în uşă şi îi văzu trunchiul, care se apleca tot mai mult. Văzu silueta delicată, care părea, întoarsă într-o parte, o figurină decupată. Apoi observă că şi cei doi o văzuseră. Cel puţin, i se păru ei, profilurile li se transformară în pete groase. Siluetele lor se contopiră. Râsul amuţi.

- Bună, zise mama, apropindu-se nehotărâtă.

Se uită de la Alex la tânăra femeie, care i se părea ciudat de cunoscută, şi rosti cu greu:

- Cum merge?

Dar el nu zise nimic, ci doar continuă să se holbeze în altă direcţie, până când tânăra răspunse pentru amândoi:

- Bine.

Cu ţigara în mână, începu să se joace cu una dintre cozile în care îşi împletise părul negru, aşa cum i-ar fi

stat bine unei fete de şase ani, apoi îşi aranjă rochia, care i-ar fi fost mult mai bună unei fete de şase ani, şi îşi rosti în sfârşit numele, care probabil că era al ei, dar pe care inama, în agitaţia ei, îl uită pe loc sau nici măcar nu-l înţelese.

- îmi pare bine, zise ea întinzând mâna.

1

420 SARA* STRICKER

Dar femeia nu păru să-i vadă degetele atârnând în aer. începu în I schimb să îşi frece braţele, în timp ce sărea uşor pe loc. Se pare că îi I era cam frig în rochiţă. Se tot trăgea de o parte până la genunchi, în vreme ce partea cealaltă ţâşnea în sus, lăsând să i se vadă toată coapsa. Dar asta nu părea să o deranjeze. La fel de puţin ca şi tăcerea. De parcă nu ar fi văzut necesitatea să tematizeze în vreun fel apariţa mamei, ea fuma mai departe cu aceeaşi relaxare sau poate doar cu indiferenţa care pe mama deja o scotea din sărite la Alex. Dar care, mai ales, o făcu să simtă nevoia de a spune ceva urgent, iar acest lucru fu inteligenta întrebare:

- Ei, faceţi pauză de ţigară?

- Da, răspunse femeia pentru amândoi, am crezut că, dacă mă retrag aici o vreme, poate că indivizii de la presă vor pleca.

Chipul ei se lumină când mai trase un fum.

Mama dădu din cap.

Femeia îşi lăsă capul pe spate şi îşi înclină gâtul de la dreapta la stânga, de parcă acesta ar fi fost tensionat din cauza fotografilor care îi stăteau în ceafă.

- De când fostul meu prieten s-a retras din sportul profesionist, nu mai am niciun minut de linişte. Tot timpul vrea cineva o declaraţie.

Mama îşi duse mâna la frunte. „De asta mi se părea cunoscută, se gândi ea, celebritatea din magazin!“

Fata o privi întrebător.

- De unde ştiu fotografii că sunteţi aici? întrebă mama repede.

Fosta prietenă a de-acum fostului sportiv zâmbi.

- Acesta este localul meu favorit.

îl lovi uşor pe Alex pe burtă.

Printre nasturi i se zări un pic de piele.

- Mâncarea, vinul, muzica. Faţa ei căpătă o

expresie care ar fi trebuit să fie visătoare: Astea sunt pentru mine!

- Ah! zise mama.

Celebritatea îşi răsuci codiţa în jurul degetului.

- Este important pentru mine să-mi păstrez legătura cu originile, zise ea şi se vedea că nu făcea asta pentru prima dată. Cultura mea este importantă. Dădu drumul cozii şi zâmbi puţin. O seară aici e ca o vizită acasă.

Mirosul de peşte vechi trecu pe lângă mama.

- Familia dumneavoastră e originară din Brazilia, nu din Portugalia, nu-i aşa?

- Da, aşa e, zise fosta prietenă a fostului sportiv, deloc mirată că mama era atât de bine informată, dar de fapt e aproape acelaşi lucru.

Mângâie din nou burta lui Alex, lăsându-şi mâna să alunece încet peste vesta lui.

- Plus că un serviciu ca aici nu găseşti nicăieri, zise ea şi începu să râdă cu adevărat.

Mama se gândi la cât de reduse îi erau cunoştinţele despre mult iubita ei patrie atunci când intrase în magazin, la cumpărături. Se uită la Alex şi văzu dintr-odată că el renunţase să se mai uite în altă parte şi o privea în schimb pe celebritate, care, brusc, locvace, se erija tot mai mult în braziliancă, strângând şi desfăcând pumnul, făcând referire la temperamentul „din genele ei“.

- Am sânge fierbinte, nu ca nemţii, care au nevoie pentru orice de un plan, zise ea, iar Alex aprobă din cap.

Moment în care mamei i se urcă la cap sângele deloc rece. Cu atât mai mult cu cât văzu cum se apropiau cele două puncte luminoase, cum îşi scoase Alex braţul din buzunar lăsându-l parcă să se legene tot mai aproape de piciorul fetei, până când mama nu mai reuşi să suporte şi izbucni din pură disperare:

- De altfel, trebuie să-ţi transmit de la Sufleţel că nu te plăteşte ca să stai degeaba! strigă ea.

Sau poate doar rosti. Dar efectul fu acelaşi.

Alex se răsuci ca o suveică şi se holbă la ea.

- De la cine e mesajul? întrebă fosta prietenă a fostului sportiv.
- De la şeful restaurantului, răspunse mama, un pic mândră totuşi de cunoştinţele ei suplimentare.
- Ah, da, zise celebritatea, zâmbindu-i din nou lui Alex.

Dar acesta era foarte preocupat să o ţintuiască pe mama cu privirea şi »ă o bage în pământ. Nici măcar atunci când celebritatea îl mângâie pe braţ şi el îi spuse că mai bine s-ar duce înăuntru nu-şi luâ ochii de la ea.

Dar mima nu se mai putea bucura acum de asta. Ostilitatea lui era atât de mare, încât ea se sperie cu adevărat.

în comparaţie cu asta, el păru surprinzător de liniştit când întrebă, în sfârşit:

- Ce cauţi aici?

Mama se gândi. Doar că acum habar nu mai avea ce voia să facă acolo. De ce venise, de fapt? Degetele aproape că-i trecură prin ţesătură în timp ce căuta răspunsul. Dar, de data asta, vorbele îi scăpară fără niciun avertisment:

- Te iubesc.

El se uită la ea, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Fruntea lui se acoperi de cute. Apoi întinse mâna brusc şi îi apucă tricoul ca pe o bucată de material dintr-o grămadă.

Genunchii lui se loviră de coapsele ei. Ea se dădu înapoi, se împiedică de un tomberon, dar el nu se opri, împingând-o tot mai puternic împotriva capacului. Sărutările lui aveau gust de putregai. Sau poate că era doar gunoiul. îi duse mâna în păr şi îi trase capul pe spate. O întoarse brusc şi o împinse înaintea lui. Ca pe o marionetă, o conduse înapoi în gang cu braţul în jurul taliei ei, cu degetele celeilalte mâini pe spatele ei, o împinse într-o încăpere oarecare, apoi trânti uşa şi pe ea o împinse în uşă. Mama se lăsă în genunchi şi îl ajută să-şi deschidă fermoarul, în timp ce recunoştea cu coada ochiului chiuveta, dispenserul de prosoape, apoi toaleta. îi trase pantalonii ie pe picioare, simţind în sfârşit pielea

de dedesubt. Dar pasiunea nu se domoli deloc. Mai degrabă deveni şi mai chinuitoare, până când ea ajunse să creadă că ceea ce simţea acolo nu era de fapt pielea lui, poate că purta încă un ciorap deasupra sub care se ascundea cea reală. îşi lăsă degetele agitată să alunece peste corpul lui, căutând locul prin care să ajungă în sfârşit la el.

El îi luă mâna şi i-o puse deasupra chiloţilor săi, mişcând-o brusc încolo şi încoace.

- Ce faci din mine? gemu el, când de fapt el era cel care o lăsa să facă asta.

Dar mama nu avea nevoie de laude care nu i se cuveneau, încercând cu disperare să şi le câştige ulterior, îşi lăsă buzele să alunece peste aluniţele lui superbe şi şi le puse în cele din urmă în jurul glandului.

Alex gemu şi mai mult. Se lăsă pe gresie, înfigându-şi degetele în umerii ei.

Apoi o smulse brusc în sus. O întoarse, închise capacul toaletei şi o apăsă în jos. Mama se sprijini de rezervor, în timp ce el îi ridica fusta şi îi smulgea chiloţii, simţind apoi brusc o durere îngrozitoare care îi trecea prin vintre, trăgând de intestine, de stomac, de rinichi, de parcă ar fi încercat cineva din toate puterile să-i smulgă organele prin buric.

Deschise ochii brusc şi văzu rezervorul în care se vedeau punctele galbene-maronii ale nenumăratelor ţigări stinse.

- Nu, nu! gâfâi ea, în timp ce durerea devenea tot mai intensă.

îşi lăsă capul pe umăr, încercând să-l împingă, dar Alex o apăsă
din nou înainte.

- îţi place asta, nu? zise el printre dinţi.

Iar mama voia să-l creadă, voia să fie mai degrabă

femeia care spune nu, dar vrea să zică da, decât să fie cea care se lasă futută fără voia ei, lipită de rezervorul de la toaletă.

Ca şi cum ar fi trebuit să-i dovedească excitaţia ei, se zbătu, se întinse, se răsuci, până când, la un moment dat, crezu până şi ea că erau ţipete de pasiune, şi nu de durere. Iar ceva mai târziu, aşa se şi dovediră a fi. Corpul ei participă la joc, se subordonă deciziei ei, iar acest mic triumf îi spori pasiunea şi mai mult. Se împinse spre el, îşi lovi fundul de şoldul lui şi îşi pierdu controlul într-o asemenea măsură, încât îi scăpă din nou un „te iubesc“. Sau cel puţin asta crezu, chiar dacă după câteva minute avu dubii şi îşi trecu degetele peste buze, de parcă vorbele ar fi trebuit să lase o urmă. Dar îşi simţea gura complet uscată. Iar Alex nu făcu nimic din care să reiasă că ar fi auzii ceva, ci doar îşi mută mâna de pe burtă pe sâni şi îi frământă serios.

Până când, brusc, în uşă se auzi un bubuit.

- Alexandre! se auzi Sufleţel urlând. Dacă nu eşti la bucătărie în două minute, nu trebuie să mai vii deloc.

Respiraţia din urechea ei se opri. Degetele se înfipseră în sfârcurile ei. Undeva căzu ceva pe jos, apoi mişcările ritmice din spatele ei se reluară.

De parcă ar fi vrut să folosească la maximum cele două minute, Alex începu să-i împingă trunchiul tot mai repede înainte şi înapoi, în rezervorul de apă, până când se prăbuşi în sfârşit pe spatele ei. Şi alunecă imediat din ea.

Alergă apoi spre uşă şi îşi adună hainele.

Mama se dădu jos de pe toaletă. Se poticni în urma lui, lăsându-şi mâna ezitant să alunece pe coloana lui. Dar el o respinse şi în schimb îşi puse cămaşa şi îşi legă papionul. Apoi răsuci cheia din uşă.

- Trebuie să plec, fu tot ce spuse.

Şi se năpusti afară.

Mama rămase în uşă cu fusta încă împinsă în sus, ca un cordon în jurul taliei, îl auzi cum aleargă pe coridor, apoi auzi râsul urât al lui Dima - care se apropia sau nu?, ba se îndepărta, ba nu, se apropia, apoi se răsfrânse -, în timp ce pe drum se mai auzi o altă voce, şi trânti uşa speriată.

Se uită în jos la ea, îşi văzu labiile, care chiar şi prin părul creţ străluceau roşii ca focul, ridică apoi capacul, fără măcar să pună hârtie igienică pe colac, şi se aşeză, lăsând să se scurgă totul din ea. Apoi, dintr-odată, i se făcu îngrozitor de rău. Nu greaţă, cum îi era mereu, ci rău cu adevărat. Alunecă de pe colac, neavând nici măcar timp să se şteargă, până când lichidul de fiere ţâşni din ea în toaletă, în fundal se auzea nechezatul lui Dima.

7
7

în dragoste, mândria e prima victimă. Poţi să te înarmezi cu dispreţ. Poţi să trimiţi avangarda formată din batjocură şi ironie ca să studieze tabăra duşmanului. Dar, cu cât omul e mai mândru, cu atât mai puţin va acorda atenţie avertismentelor. Şi cu atât mai teribile sunt pierderile.

Trecu aproape jumătate de oră până când mama îndrăzni să iasă pe gang. Cu capul tras între umeri, nevăzând altceva decât picioarele ei, fugi din restaurant şi alergă acasă, unde mai vărsă o dată, atât de incapabil era corpul ei de a digera ruşinea. Toată noaptea rămase lângă toaletă, cu aroma muşcătoare a deodorantului de baie în nas, şi îşi jură să termine relaţia. Dar a doua victimă a iubirii este raţiunea. Şi astfel mama o sună din nou pe *Anna,* de cum i se potoli stomacul şi reuşi să ajungă la telefon. Se lăsă alungată. Mai încercă o dată. în cele din urmă se duse sus, unde găsi doar familia lui Dima, de la care reuşi să scoată cumva informaţia că Alex plecase la pescuit. Până să ajungă metroul de suprafaţă la lacul al cărui nume ruşii trebuiseră să-l rostească de mai multe ori pentru ca ea să-l înţeleagă, mama se montase într-o asemenea panică, încât i-ar fi făcut cinste până şi bunicii. Singurul ei noroc fu că plouase. Cele mai multe

7
7

golfuleţe erau părăsite, aşa că mama, care alerga pe mal, nu răscoli decât vreo cinci grupuleţe de pescari înrăiţi până să audă într-adevăr vocea lui, care zicea ceva despre loc sau despre valuri, nu reuşi să înţeleagă.

Dima fu primul care o observă.

- Sufleţel! strigă el, după care începu să râdă singur de mama focului.

în spatele lui răsări Paul, neamţul, pe care mama îl cunoscuse la prima ei vizită în locuinţa de sus.

- Cred că nu văd bine, strigă el (de fapt, strigă cu accent berlinez, dar mama era prea nervoasă când îmi povestea ca să mai ţină cont de asta). Doamna din vecini! Aţi venit iar cu poliţia?

- Eins, zwei, Polizei, strigă Dima şi se găsi, pare-se, chiar şi mai amuzant.

Sări de pe scaunul lui pliant, strigă ceva spre mal şi aşteptă ca Alex să se întoarcă. Apoi pufni din nou în râs.

Mama încercă să facă un semn cu mâna, dar Alex o privea ţintă, nici bucuros, nici supărat, mai degrabă ca şi cum n-ar fi avut nimic de-a face cu el. într-o mână ţinea o sticlă şi în cealaltă undiţa, care se legăna încetişor încolo şi încoace.

- Alo, strigă ea, încercând să pară cât mai relaxată, ceea ce, desigur, nu era posibil, dar Alex se întoarse spre apă şi-şi aruncă undiţa.

în schimb, Dima nu-şi mai revenea din entuziasmul de a o vedea.

- Drei, vier, great idea, zbieră el, ţopăind ca un băieţel care se ţine să nu facă pipi.

îşi şterse faţa scăldată în sudoare, trase aer în piept şi până la urmă întrebă:

- How you know where we?

- They told me upstairs that you were here, spuse mama şi Dima îi făcu favoarea de a se preface că „you“ se referea la ei toţi.

- Yes, we fish, spuse el cu pieptul încă tresăltând, apoi scoase două beri din lada frigorifică.

îi întinse una mamei şi îi împinse scaunul lui pliant.

- Şi ai venit după noi, da? întrebă Paul uitându-se peste umăr, de parcă s-ar fi aşteptat într-adevăr să o urmeze cineva.

- Aă... doar aşa, zise ea în timp ce Dima îi desfăcea berea cu bricheta.
- Aha? întrebă Paul.

- Eu... ăă... m-am gândit că... ăăă... voiam să mai înot puţin.

Paul se uită la puloverul ei, la şosetele groase care se adunau
deasupra pantofilor, apoi se întoarse fără vreun cuvânt. Abia când Dima îşi lovi sticla de a ei şi răcni „Noroc!“, cu un „r“ atât de lung încât aproape că înghiţi restul cuvântului, strigă:

- Malţ cu hamei te face să vrei!

Şi izbucni în chiţăitul lui de porcuşor de Guineea.

Dima izbucni şi el în râs, chiar dacă mama nu-şi putea închipui că îl înţelesese pe Paul. Dar probabil că îi plăcea să râdă şi nu lăsa să-i scape nicio ocazie.

Ea ciocni timid cu Paul, care se cinstea tot cu o sticlă maronie, şi se aşează apoi pe scaunul pliant.

Dima şi Paul se aşezară în stânga şi în dreapta ei pe ladă şi pe jos şi începură să vorbească, ceea ce însemna că fiecare spunea ceva în limba lui maternă, la care celălalt ridica sticla în sus şi urla „Noroc“, apoi amândoi beau, râdeau şi mai beau încă o dată. Ducându-şi degetul arătător la buze, arătau cu bărbia spre Alex. Făceau „sşt!“, chicotind. înainte să o ia de la început.

Din când în când, mama mai râdea câte un pic, chiar dacă nu pricepea nici măcar partea germană. în rest se concentra să sfredelească permanent cu privirea spinarea lui Alex, de parcă l-ar fi putut întoarce spre ea cu puterea ochilor, aşa cum făcuse el atunci în tramvai.

Dar el rămase în continuare cu faţa spre apă, fără să se întoarcă, apoi smulse brusc undiţa în sus.

Se aplecă înainte, începu să răsucească şi scoase din stuf un ditamai peştele. Stropea cu apă în toate direcţiile, într-atât de sălbatic se zbătea în timp ce era tras pe mal.

Dima şi Paul săriră în sus şi alergară pe mal. Doar mama rămase aşezată, uitându-se de pe scaunul ei pliant la Alex, care trase din ţigară, o puse apoi pe gâtul sticlei,

luă un drug de metal de pe jos şi trosni burta peştelui, cu aceeaşi linişte care îi caracteriza toate mişcările. Scoase cârligul din gura alunecoasă şi aruncă peştele în găleată, după care îşi şterse mâinile pe pantalonii săi de camullaj, Apoi îşi puse ţigara înapoi în gură.

Paul scoase un fluierat apreciativ.

- Tot respectul, zise el ridicând berea în sus, apoi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, adăugă: Toţi peştii vor să şi-o tragă, numai Flipper nu şi-o bagă!

Apoi izbucni într-un râs zgomotos, mai întâi el şi apoi Dima, cel din urmă atât de tare, încât o mare parte din bere dădu pe afară. Băl restul dintr-o înghiţitură şi aruncă sticla în apă, apoi îşi înfipse degetele în umărul lui Paul şi cârâi cu greu, dar clar de înţeles:

- La tiine sau la miine?

Paul pufni din nou în râs, apoi se lăsă tras înapoi fără proteste şi acceptă rucsacul în spinare, în timp ce Dima ridica lada frigorifică.

- Paca! strigă acesta.

Şi apoi încă o vorbă, care îl făcu până şi pe Alex să râdă. Protejân du-şi cu mâna ochii de pisică, se uită peste umăr şi strigă ceva înapoi. Dima plesni din limbă, apoi o mângâie pe mama pe cap şi plecă împreună cu Paul, care-i ajungea până la subraţ, ţinându-l ca pe un frate mai mic.

Mama se uită în urma lor, cum dispăreau clătinându-se printre copaci, şi auzi plescăitul cizmelor de cauciuc. Se întoarse şi îl văzu pe Alex băgând degetele într-un borcan, atât de ocupat să scoată o râmă încât nici măcar nu păru să observe că ea se apropia de el. Dar se pare că o auzi. Cel puţin nu tresări atunci când ea întrebă direct în spatele lui:

- Cum merge?
- Hmm, făcu el.
- A trebuit să lucrezi mult ieri?

El dădu din cap. Sau poate că doar îşi lăsă capul în jos ca să fixeze râma în cârlig.

- îmi pare rău că nu mi-am luat la revedere.
- Hmm, făcu el din nou.

Mama îşi apăsă mâinile pe burtă, care începu din nou să i bolborosească periculos.

- Nu mă simţeam prea bine.
- N-are a face, mormăi el ridicându-se.

Mama se apropie şi mai mult, îşi întinse ezitant mâna spre el, dar în acel moment cotul lui ţâşni brusc în spate. îşi luă avânt şi aruncă undiţa peste cap.

Ea îşi retrase degetele, văzând râma zburând prin aer într-un arc înalt şi lovindu-se apoi de suprafaţa apei.

îi urmări mişcările braţelor, se uită la valurile slabe, apoi la coroanele copacilor prin care strălucea lumina roşie-aurie a soarelui care apunea.

- Eşti supărat că am venit aici? şopti ea în liniştea care se lăsase.

Alex ridică din umeri.

- Vrei să plec?

El îşi trecu mâna peste cap, care acum era complet chel. Doar deasupra urechilor se mai zăreau câteva fire, pe care probabil că le ratase când se bărbierise.

- Lacul nu-mi aparţine.

îşi luă iar sticla, lăsându-şi capul pe spate.

Ultimele raze de lumină căzură exact pe ochii lui, colorându-i aproape complet în verde.

Inima mamei se înfoie atât de tare, încât plămânul de dedesubt fu strivit.

- încerc doar să-mi dau seama ce vrei de la mine.

El puse berea jos.

- Absolut nimic, zise el. Nu vreau nimic de la tine.

Braţul lui ţâşni din nou în faţă. Undiţa se tensionă. O scoase din apă şi studie peştele, care nu era mai mare decât palma lui. Apoi îl smulse din cârlig şi îl aruncă înapoi în apă.

- Ce faci? exclamă mama.
- E prea mic.

- Dar l-ai prins.
- Din greşeală, mormăi el, nu ştii dinainte ce muşcă.
- Dar poate să trăiască aşa mai departe? întrebă ea pe un ton atât de plângăcios, încât îi venea să se pălmuiască singură.

432 SAR AH
STRICKKR

Alex ridică din umeri.

- Habar n-am. Poate da. Sau poate nu.

Luă din nou borcanul, având deja o râmă între degete când se în toarse brusc cu faţa spre ea, părând dintr-odată aproape înfricoşător,

- Ce vrei tu de la mine? întrebă el atât de tare, încât mama se dădu înapoi fără să vrea.

- Ce vrei să spui?

- Tocmai ţi-am spus, strigă el nerăbdător, ce vrei de la mine?

- Te vreau pe tine, şopti ea.

- Aiurea! strigă el. Nici măcar nu mă placi.

Mama scutură nedumerită din cap.

- De unde ai scos asta? întrebă ea. Sigur că te plac.

Şi observă în momentul în care rosti propoziţia că era o minciună. Da, se gândea la el fără întrerupere, îl simţea, îl visa. Dar de fapt nu I plăcea cu adevărat.

- Te iubesc, strigă ea, căci asta era adevărat, era sigură de asta.

- Ah, şi de ce, mă rog?

Se uită la ea provocator, tropăind.

„Pentru că-mi aparţii, ar fi vrut mama să spună. Pentru că nu simt niciodată atât de clar ca atunci când mă atingi. Pentru că nu ştiu ce altceva ar putea fi asta în afară de iubire.“

- Pentru că m-ai privit! zise ea în schimb.

- Dar nu poţi să-ţi răscoleşti toată viaţa doar pentru că te-a privit cineva!

Scutură din cap, îşi înfipse undiţa în pământ şi se aşează alături.

- Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă află soţul tău ceva? Dacă vă părăseşte pe tine şi pe Anna?

Mama îngenunche lângă el.

- Ne-am descurca şi fără el.

Alex râse batjocoritor.

- Habar n-ai ce înseamnă să te ocupi singură de o fiică. îşi răsuci ceasul pe încheietură, pe care se pare că îl purta şi cu alte ocazii. Şi ce se întâmplă dacă soţul ţi-o ia?

Mama simţi cum i se face rău din nou. Se gândi să-i mărturisească lotul. Că bărbatul - care nici măcar nu era soţul ei - o părăsise de mult. Că nu exista nicio Anna. Că nu exista nimic ce i s-ar fi putut lua. Cu excepţia lui. Dar ştia că atunci l-ar fi pierdut în mod sigur. Că atunci nu ar mai fi putut să spere, să aştepte, că atunci n-ar mai fi avut nici măcar acele palpitaţii de fiecare dată când îi auzea paşii, când ieşea sau se întorcea din casă.

Se întoarse spre el şi îl privi cum stătea lângă ea aproape timid, cu braţele în jurul genunchilor, cu capul pe genunchi. Îi puse mâna pe spate, trecând peste corpul lui închistat de parcă ar fi şlefuit un bloc de piatră. Dar capul lui alunecă şi mai adânc între genunchi.

Ea îşi lăsă privirea să rătăcească peste lacul în care se afunda soarele, de parcă ar fi vărsat cineva o găleată cu vopsea în apă. Văzu ultima geană de lumină care se reflecta în valuri.

Apoi, dintr-odată, făcu la fel ca Uwe: de atâta teamă, deveni curajoasă. îşi trase puloverul peste cap şi şosetele din picioare şi nu se încumetă să se uite dacă el îşi ridicase măcar privirea în timp ce o lua la fugă doar în chiloţi. Simţi vântul pe braţe, apa care se lovea de genunchi, dar alergă tot mai departe, până când alunecă pe solul plin de alge şi căzu înainte. Lacul era atât de rece, încât o clipă uită să respire.

înotă în triunghiul argintiu care încă se mai vedea strălucind slab, fixându-şi privirea asupra copacilor de pe partea cealaltă. Abia când fu foarte sigură că nu mai putea să stea în picioare, se întoarse şi văzu locul gol de pe mal unde tocmai stătuse el, apoi capul lui, ca o geamandură în apă, apropiindu-se încet de ea.

El se întinse pe spate, părând că vrea să se

odihnească un pic, înainte să se aplece deodată spre ea şi să spună:

- N-am mai întâlnit până acum pe cineva ca tine.

Mama se uită în sus şi nu se putu abţine să nu zâmbească, în timp ce îşi dădea la o parte o şuviţă udă de pe faţă.

- Nu, scutură el din cap, nu aşa.

Fruntea i se umplu de riduri.

Chiar şi în apa rece simţi cum i se urcă fierbinţeala la cap. îşi ţinu răsuflarea şi înotă mai departe de ea, ştiind prea bine că, în momenluJ în care urma să respire, în plămâni avea să îi intre nu doar oxigen, d şi durere. Auzi şuieratul în urechi şi îşi simţi picioarele grele, ca nişlf saci de nisip care o trăgeau în jos.

Şi apoi, brusc, simţi ceva atingându-se de interiorul coapselor ei.

Ţâşni în sus şi văzu ochii de pisică atât de aproape, încât se sperie serios. Dinţii ei se loviră de ai lui, în timp ce el îi dădea chiloţii la o parte şi se înfigea în ea. El îi ridică picioarele pe spatele lui, înotă cu ea sub abdomenul lui spre mal, până când apa nu-i mai ajunse decât până la gambe. Apa îi intră în gură. Văzu pământul fărâmicios care se aduna între corpul ei şi al lui şi se agăţă de gâtul lui. Fundul îi aluneca pe solul mâlos, în timp ce încerca disperată să-şi ţină capul sus. Apoi el o sărută, o sărută în sfârşit cu adevărat. Un sărut care nu avea nimic tehnic, care nu avea de-a face cu buzele sau cu limba, sau cu mâinile lui, un sărut pe care îl simţi până în vârfurile degetelor de la picioare, care se înfipse atât de adânc în ea, încât crezu că se va sufoca de la atâta iubire.

E deja întuneric când ies din apă dârdâind de frig. Ceea ce e foarte frumos, pentru că le oferă ocazia nu doar să se atingă mereu, să-şi frece braţele, să-şi mângâie spatele, ci şi să râdă unul de celălalt de cum le clănţăne dinţii, cum nu reuşeşte el să-şi închidă cureaua din cauza

tremuratului degetelor - şi ea trebuie să-l ajute -, cum strigă ea: „Ah!“ în timp ce aleargă spre staţie şi vântul îi intră sub fustă. La fiecare pas, materialul umed îi intră şi mai tare între picioare, astfel încât trebuie să-l ţină cu ambele mâini. Nu că ar mai vedea cineva ceva. Căci chiloţii nu sunt de găsit. El îi pune mâna tot timpul pe genunchi, îşi împinge degetele între picioarele ei aproape încrucişate şi încearcă să pătrundă între ele. Pentru prima dată de zile întregi, se simte din nou bine, se simte sigură, crede că nu mai are de ce să se teamă.

Şi evident că este prompt pedepsită pentru asta.

Sunt la distanţă de două sau trei staţii de casă când el îşi trage mâna brusc. Mama ridică mirată capul şi se întreabă dacă nu cumva

a urcat cineva cunoscut. Dar nimeni nu se uită la ei. Ea încearcă să-i zâmbească, ba chiar îşi desface un pic picioarele. Dar el priveşte doar pe fereastră până când ajung. El ajunge. Şi ea ajunge. Dar nu o mai fac împreună.

El urcă scările de la metrou şi trece de şaormerie, cu ea în urma lui, din nou la câţiva metri distanţă, de parcă n-ar avea voie să meargă pe lângă el. Se uită la ceafa lui, privind spre trotuar, de-a lungul caselor galbene şi crem, atât de agitată încât i se pare chiar că poate numi culorile tuturor caselor, să le rostească, case colorate, stradă cenuşie, cer albastru, de parcă asta ar ajuta-o să recapete măcar o parte de control. De atâta tensiune începe să cânte cu voce tare, ca un copil care a fost trimis într-o pivniţă, observând abia la versurile „Treziţi-vă cu toţii, harpă şi ţimbale, cântaţi cântec de laudă“ încotro o condusese subconştientul. Şi tot nu se opreşte. „Slăviţi-L pe Domnul cel care în Slavă domneşte. Care pe aripi de vultur ne duce la loc sigur.“

Alex o priveşte iritat, dar începe să zâmbească în timp ce deschide şi îi ţine uşa, vrând să o lase iar să treacă singură. Dar mama spune iute:

- Pot să mai vin sus.

El respiră greu, de parcă ar fi enervat de jocul pe care trebuie să-l joace aici - ce e cu Anna? e iar la bunici? da, trebuie să învăţ, atunci n-ai timp, ei, un pic tot am, iar soţul tău? e plecat, din nou? -, înainte să mormăie „OK“ şi să o ia înainte, în sus, unde - în mod excepţional - e cât se poate de linişte.

- Dorm deja? şopteşte mama.

Dar sufrageria e goală. Sacii de dormit sunt rulaţi cu grijă, draperiile sunt deschise. Sub femeia în desuuri stau aliniate sticlele goale, iar alături trei saci de gunoi plini ochi.

- Ce nebunie, n-aş fi crezut că o să mai iasă vreodată

din casă, zice mama râzând, dar nici faptul că sunt singuri nu pare să-i îmbunătăţească lui Alex starea de spirit.

- Sunt frânt de oboseală, spune el ducându-se în dormitor, unde se dezbracă şi se trânteşte pe pat fără măcar să împingă uşa în prag.

- E încă devreme, spune mama.

Alex îşi apasă faţa în pernă.

- Dacă vrei să mai stai trează, poţi să te duci jos.

- Nu, nu, sunt şi eu destul de obosită, spune ea şi îşi dă jos iute fusta şi puloverul.

Dorm. El doarme. Iar ea nu doarme din nou. Şi, la un moment dat, după o mie de ani de privit şi aşteptat şi sperat, reuşeşte totuşi s'i I adoarmă. Dar nu chiar. Căci se trezeşte prea des. Prima dată din cauza lui Romăo, care se caţără în patul de deasupra. A doua oară i când fraţii lui Dima încep să urle în hol şi Romăo se trezeşte, urlând şi el un pic, până când mama lui Dima intervine şi îşi trimite fiii culcare în celelalte paturi. Mama se lipeşte de pieptul lui Alex, I îndesându-şi nasul în subsuoara lui. Dar de data asta nu mai reuşeşte să adoarmă. Stă trează ore întregi, ascultând sforăitul mamei lui Dima, care după rezolvarea scandalului s-a cuibărit pe blană. Vede lumina care se strecoară bucată cu bucată prin şalul de la fereastră, până când în cameră e lumină deplină. Aude autobuzele trecând, zornăitul lanţurilor de bicicletă, toate sunetele pe care le cunoaşte, chiar dacă aici par mult mai puternice, răsunând mai tare, ca şi cum cei câţiva metri cu care locuinţa lui e mai aproape de stradă ar însemna o diferenţă enormă. Dar nimeni nu se trezeşte din pricina asta.

Trebuie să fie în jur de amiază când Alex o împinge brusc de lângă el şi se ridică. îşi lasă privirea să alunece prin cameră, pipăind după ceas.

- Cât de târziu e? întreabă mama.

- La naiba! zice el, de parcă asta ar fi de ajuns, în timp ce îşi pune din nou ceasul la încheietură.

Ea se ridică puţin şi îl sărută.

- Trebuie să plec, spune el căutând pe lângă pat.

Apoi împinge hainele ei spre ea şi mormăie cel puţin: „Hai, Buba“, astfel încât ea reuşeşte în sfârşit să se ridice şi să se îmbrace.

îşi trece părul încă ud pe după urechi, căţărându-se pe vârfuri peste picioarele lui.

„Când?“ îi răsună ei în cap, în timp ce porneşte înaintea lui.

„Când?“ se gândeşte ea, când el deschide uşa seifului spre interior şi aşteaptă ca ea să plece.

- Când? întreabă ea în sfârşit. Când te mai văd? zice, lipindu-se de burta lui.

- Astă-seară, răspunde el şi o împinge în casa scării, în timp ce el rămâne în uşa apartamentului, de parcă picioarele i-ar fi prins rădăcini.

- Ce? întreabă ea surprinsă.

Dar şi pentru că i-ar plăcea să o mai audă o dată.

Dar rezerva de cuvinte e din nou epuizată. De parcă ar şti cu certitudine că ea l-a înţeles prea bine, el îi zâmbeşte, apoi îşi trece mâna peste faţa ei, nu peste obraji, cu adevărat peste faţă, ca un orb care simte trăsăturile celui de lângă el, lăsându-şi buricele degetelor să treacă peste pleoape, de-a lungul nasului, înainte să-şi retragă brusc braţul şi să închidă uşa.

Mama fuge jos şi se dezbracă de hainele murdare. Face duş. Se spală pe dinţi, ba chiar îşi usucă părul cu foenul. Şi apoi aşteaptă, cu privirea aţintită cu încăpăţânre înainte, neîndrăznind să se mişte ca să nu deranjeze timpul în înaintarea lui, până când, în sfârşit se face întuneric.

18

Şi apoi cade bicicleta. Poate nu în seara asta, când nu-i deschide nimeni. Poate nici în dimineaţa următoare, când seiful rămâne închis. Dar cel mai târziu seara, când în uşă apare în sfârşit Romão şi, la vederea mamei, se dă speriat înapoi, începând să se clatine.

- Ştii unde e Alex? întrebă ea cu o voce care se frânge pe la jumătatea întrebării.

- Sorry, răspunde Romão, căutându-se prin buzunare.

Fata bătrână vine din dormitor, cu ochii pe jumătate închişi.

- She searches Saşa, spune el în direcţia ei şi ridică semnificativ sprâncenele, ca un soţ care încearcă să îi explice soţiei peste capetele copiilor că Zdreanţă locuieşte acum la ţară!

Dar fata bătrână pare prea obosită pentru subtilităţi. îşi freacă faţa rotundă şi scutură leneş din cap.

- Not say goodbye?

Inima mamei se opreşte în loc.

- Why goodbye?

Fata bătrână îşi trage nasul în sus. Limba ei apasă din interior în obraz, de parcă ar încerca să scoată ceva dintre dinţi.

- Why would he say goodbye? întreabă mama încă o dată. Iar când nimeni nu-i răspunde, adaugă: Where did he go?

Fata bătrână se freacă la ochi şi colţurile acestora

coboară sub degetele ei. Arată un pic ca un clovn plângăcios.

Mama se uită de la ea la Romăo, apoi spre fratele lui Dima, care vine din sufragerie îmbrăcat cu un pantalon de trening ce îi ajunge doar până la jumătatea gambelor.

- When is he coming back? reuşeşte mama să rostească.

- Maybe, răspunde Romăo, care se pare că nu a auzit şi cuvântul „when“.

Sau poate că vrea doar să o scutească pe mama de un gând în plus.

Genunchii îi cedează.

- Dar trebuie să lucreze! spune mama în timp ce încearcă disperată să-şi menţină echilibrul, atât de derutată încât nici nu observă că vorbeşte în germană.

Şi nici că Romăo o înţelege.

- No more work, spune el încet.

Mama începe să se clatine.

- Did Sufleţel fire him because of what happened the other day?

Romăo scutură din cap.

- Wasn’t fired, spune el, he quit.

Degetele mamei alunecă de pe tocul uşii.

- Why?

Romăo ridică din umeri.

- fm sorry, spune el din nou şi îşi înclină capul.

Rosteşte ceva ce ar trebui să fie consolator.

Dar mama deja nu-l mai aude. Se holbează doar la fratele lui Dima, la ochii lui mici care se apropie, se suprapun, până când devin un singur ochi. Vede maioul de culoarea pielii care îi e şi el prea scurt, apoi din nou pantalonii, şi observă în sfârşit că e aceeaşi pereche lucioasă de pantaloni de trening cu care era îmbrăcat Alex atunci, doar că pe fratele lui Dima stau cam întinşi, iar fundul îi luceşte ca două bile de bowling lustruite.

Se poticneşte până jos şi reuşeşte cu greu să intre în locuinţă înainte să cadă cât e de lungă, nemaireuşind nici să întindă braţele ca să-şi amortizeze căderea, astfel încât se loveşte frontal cu faţa de podea.

O clipă rămâne pur şi simplu întinsă. Apoi îşi ridică brusc capul şi-l lasă să se mai trântească o dată. Şi încă o dată. Şi apoi încă o dată.

Se loveşte iar şi iar cu fruntea de dale. Dar, oricât avânt şi-ar lua, oricât de tare şi-ar trosni capul de podea, loviturile exterioare nu Ic pot depăşi pe cele din interior.

Se umflă ca o numărătoare inversă, devin tot mai insistente, dc parcă s-ar îndrepta spre un punct în care durerea este absolută. în care realizarea urmează să o copleşească, să o sfâşie, să îi ia minţile. Dar marea bubuitură nu vrea să vină. Cu o forţă de neoprit, loviturile sunt resimţite în frunte, în piept, în umeri, scutură parchetul de sub ea, până când mama nu mai rezistă. Cu un urlet în gâtlej, pe care nu ştie să-l slobozească, sare în sus, aleargă pe coridor, în sufragerie, în bucătărie, se învârte în cerc în căutarea unui loc unde podeaua să stea locului o secundă, unde să poată respira, să poată gândi, măcăr un pic, „te rog, doar un gând limpede, doar un pic de gândire“. îşi strânge braţele în jurul corpului, îşi înfige degetele în carne. Aleargă în baie, îşi trage rochia peste cap. Intră sub duş şi lasă apa să-i curgă în cap. Iar după două minute nu mai suportă înghesuiala dintre peretele cu faianţă şi perdeaua de duş. Fuge din baie. Deschide fereastra, se apleacă afară. Simte vântul care trage de părul ei ud. Se gândeşte că poate o să răcească din nou. Speră că o să răcească din nou. Se roagă să răcească din nou, să facă gripă sau cum se cheamă văicăreala imploratoare cu care rosteşte aceleaşi cuvinte, „o gripă, te rog, te rog, o gripă, o infecţie, o aprindere de plămâni, ceva, cu cât mai

rău, cu atât mai bine, te rog, te rog“. Se întinde goală în pat. închide ochii. Aleargă înapoi în baie. Caută în dulăpiorul cu medicamente. Găseşte câteva tablete calmante, lăsate acolo de tata. Şi mai ia, dacă tot e acolo, şi alte câteva tablete din ambalajele de aluminiu, verzi, albastre, albe, pe care şi le îndeasă pe toate în gură şi le înghite cu nişte sirop de tuse.

Se întinde din nou. Aşteaptă somnul. Şi vine, într-adevăr, rapid şi atotputernic, trăgând-o în adâncuri şi ţinând-o atât de strâns, încât nici sosirea dimineţii la fereastră, nici vezica plină, pe care o goleşte pe saltea, nu o pot smulge de acolo.

Dar grija bunicii e mai puternică decât toate acestea la un loc.

(linei <:n|>ci<:i 439

- Ce se întâmplă cu tine? zbiară ea în receptorul pe care mâna mamei îl ridică înainte ca ea să se fi trezit cu adevărat.

- Ce să fie? mormăie ea.

- Am lăsat să sune de cel puţin 20 de ori, strigă bunica. Te simţi bine?

- Da, da, am dormit.

- La ora asta?

Mama îşi ridică cu greu capul, dar cifrele de pe deşteptător sunt greu de desluşit.

- Nu mă simt bine!

- Nici nu e de mirare, dacă stai toată ziua în pat! în *Brigitte* scrie că mişcarea e cea mai importantă pentru stres!

Mama îşi duce degetele la nas, în timp ce începe să simtă mirosul pătrunzător.

- Doar alaltăieri am fost să înot, spune ea, ba nu, izbucneşte din ea, fără ca imaginile să se afle în mintea ei, partea de dinainte şi cea de după.

- Pe vremea asta! strigă bunica. E mult prea frig.

Mama îşi duce şi a doua mână la gură şi ascultă ameţită predica din ureche, aşa cum asculţi un cântec pentru copii care nu-ţi place, dar la care tot îţi apare pe chip un zâmbet nostalgic.

Ochii i se închid din nou. Aproape că adoarme din nou, atât de liniştitoare e vocea bunicii.

Apoi, corpul ei îşi aminteşte brusc.

Cu stomacul în gât, lasă receptorul să cadă, aleargă la baie şi varsă în toaletă. Intestinele i se contractă, în timp ce informaţia despre dispariţa lui se răspândeşte în ea ca o otravă. Gâtlejul o arde şi îi adună lacrimi în ochi. Fără suflu, se agaţă de colacul toaletei şi vede capsulele care plutesc la fel de colorate şi de netede ca în ziua precedentă în zeama maronie.

Degetele îi trec iute peste piept şi se înfig între coaste,

de parcă aşa ar putea să smulgă pumnul care îi strânge inima ca într-un cleşte.

Se întoarce clătinându-se în pat şi îşi trage plapuma peste cap. Se ridică din nou şi trânteşte receptorul bipăitor în furcă.

440 SARAI-I
STRICKKR

Imediat sună din nou.

- E totul în ordine? zbiară bunica. Ai dispărut dintr-odată.
- îmi pare rău, mormăie mama, a trebuit să mă duc la baie.
- Ăsta nu e un motiv să fugi aşa! Am crezut că s-a întâmplat cin« ştie ce!
- îmi pare rău, era urgent.
- Eşti bolnavă?

„Poate“, se gândeşte mama şi îşi trage plapuma peste cap.

Dar de data asta corpul nu va mai avea milă de ea.

Nici măcar nu o mai lăsă să doarmă. Mama se zvârcoli încolo şi încoace, îşi ridică din nou capul şi-l lăsă să cadă, dar aici, pe saltea, nu-i aducea decât o alinare ce dura mai puţin de o secundă.

Se dădu jos din pat şi scoase aşternuturile, crezând că fără mirosul penetrant de urină ar fi putut, poate, să se odihnească. Scoase un all cearşaf din dulap şi îl fixă grăbită în colţuri. Apoi se culcă la loc.

Poate că se întoarce, îi trecu ei prin minte.

Poate că nu a plecat deloc.

Poate că o să apară în orice secundă la uşă.

- Nemţii, ar zice el arătându-şi zâmbetul galben, dacă nu au un plan, intră pe loc în panică. Sigur că sunt încă aici!
- Dar de ce ţi-ai dat demisia?
- Ah, asta! Am avut chef de ceva nou. Nu poţi să plimbi farfurii toată viaţa.

„Sigur că se întoarce“, îşi spuse ea şi se ridică din nou din pat. Se aşează la fereastră. Se uită ţină la poartă, ca să nu cumva să-l rateze. Se holbă la fereastră, în caz că îl ratase deja.

Bunica sună din nou.

441 SARAI-I STRICKKR

- Voiam doar să văd dacă eşti bine, se văicări ea aproape plângând.
- Da, da, răspunse mama.
- Când vii la birou?

Dar mama nu putea să renunţe cu niciun chip la postul de pază.

- Trebuie să învăţ, zise ea, apoi închise.

Dar uşa rămase închisă, la fel şi fereastra pe unde doar - cenuşiu pe cenuşiu - o reflexie pe peretele de vizavi, unde nici acolo nu se întâmpla nimic. La fel ca în spatele oricărei alte ferestre, de parcă întreaga casă ar fi murit.

Poate că a trebuit să se întoarcă în Ucraina, doar spunea deunăzi că are probleme acasă.

Atunci însă, ar fi putut măcar să-şi ia rămas-bun.

Poate că voia să-i facă viaţa mai uşoară.

Poate că voia să-şi facă lui viaţa mai uşoară.

„Nu-ţi face iluzii! L-ai speriat cu toate sentimentalismele tale. Cu stilul tău lipicios. Cu insistentele tale declaraţii de «te iubesc».“

îşi aminti că atunci, la masă, vorbise despre sora lui, fără să-i spună însă numele.

Poate că o minţise deja de atunci. Poate că nu are o a doua soră. Poate că nu o are nici pe prima. Poate că nu există nicio Anna. Poate că tot ce i-a povestit vreodată a fost inventat şi era şi el un mincinos!

„Aiurea! încetează să mai compari lumea cu tine. Ce interes ar fi avut?

Dar ar fi putut măcar să-mi dea un indiciu. Nu se poate să dispară aşa, pur şi simplu! Cine face aşa ceva?“

Dar era mai uşor să gândească rău despre ea decât despre el.

„Tu ai fost! Tu l-ai alungat! Este numai vina ta, se certă ea şi îşi lovi din nou o parte a corpului de perete.“

încercă să-şi amintească fiecare moment, oricât de mic, din săptămânile care trecuseră. Ce spusese el. Ce răspunsese ea. Faţa ei. Faţa lui. încercă să-şi aducă aminte de ceva - un cuvânt, o atingere, o privire - care să pună capăt acestui du-te-vino, ceva care să fie atât de puternic încât să alunge toate celelalte priviri şi atingeri şi cuvinte. Care să o facă să înţeleagă ce se întâmplase.

Scoase telefonul din priză, nu se mişcă, nu se spălă, se hrăni zile întregi numai din conserve. Chiar şi la

toaletă se ducea împotriva voinţei ei, ca să nu întrerupă ciclul amintirilor, de parcă nu trebuia decât să se concentreze suficient ca să rezolve problema, de parcă era doar o chestiune de voinţă. Tot timpul avea impresia că a găsit ieşirea

din labirint. O revelaţie bruscă, cu care să croiască frumos din gândurile sălbăticite o frază frumoasă de încheiere. A fost doar o pasiune, de fapt e bine că a plecat. Dar, pe de altă parte, el era tot ce-şi dorea, iar ea nu era nimic fără el. îşi întoarse iubirea pe toate părţile, ştiind că nu avea nimic de câştigat, că până la urmă el tot plecat rămânea. Dar nu se putea opri.

Singura cu care vorbea era Babsi.

într-o bună zi, aceasta apăru la uşa ei, după ce sunase la soneria care era menită pentru altcineva.

- De ce sună ocupat la tine de zile întregi? întrebă ea în timp ce mama privea cercetător spre casa scărilor, de parcă ar fi putut încă să fie vorba de o neînţelegere.

Babsi se strecură pe lângă ea în interior, strâmbând din nas.

Şi strâmbă şi mai mult când mama se apropie.

- Te simţi bine? întrebă ea mângâind-o pe părul unsuros.

Mama îi îndepărtă nepoliticos mâna.

- Da, sigur.

Babsi se uită în jur, apoi luă de pe canapea o cutie goală de ravioli ca să se aşeze.

- Ce faci acolo? se răsti mama.

îi smulse cutia din mână şi o puse la loc, de parcă dezordinea ar fi fost un sistem bine pus la punct.

- Ce se întâmplă cu tine? întrebă Babsi, apoi adăugă pe un ton puţin mai blând: Ţi-a venit ciclul?

- Aiurea, strigă mama supărată şi îşi încrucişă braţele peste petele de ulei de pe tricou.

- Acum te duci sub duş, după care îmi povesteşti ce s-a întâmplat, zise Babsi liniştită, apoi se duse în dormitor şi deschise dulapul.

Dar în locul prosopului pe care îl căuta, văzu umeraşele goale de pe partea tatei.

O chestionă pe mama, care admise în sfârşit despărţirea de Arno. Babsi fu un pic surprinsă văzând cât de tare o afecta pe mama pierderea tatei. Dar nu era genul care să pună întrebări.

- O să fie bine, zise ea în schimb. Când m-am despărţit de Bernd/ Stefan/Thorsten, şi eu am crezut că n-am să supravieţuiesc.

Cu un zel pe care mama nu i-l cunoştea, începu să-i relateze toate despărţirile ei, încercând să o consoleze cu înţelegerea aceleiaşi tristeţi, ba chiar îi arătă o cicatrice de pe braţ, din partea de sus, de când, într-o noapte, din pură disperare că cine ştie ce idiot nu-i împărtăşea dragostea, luase un cuţit şi se crestase.

- Dar ce să fac acum? întrebă mama nerăbdătoare.
- Nimic, zise Babsi. Trebuie pur şi simplu să accepţi.
- Dar trebuie să se poată face ceva! strigă mama bătându-se pe genunchi.

Babsi o mângâie pe braţ.

- Singurul lucru pe care îl poţi face e să-ţi trăieşti viaţa mai departe.
- Care viaţă? zise mama lăsându-se să cadă pe podea, apoi privind atâta vreme în gol, încât trebui să-i promită lui Babsi, înainte să plece, „să nu facă prostii“ cumva.
- Mai bine te întinzi un pic, îi zise Babsi înainte să închidă uşa în urma ei.

Dar corpul mamei se revolta în continuare împotriva odihnei.

Când în seara de dinaintea examenului se forţă să-i sune pe bunici, ca să nu le vină cumva ideea să treacă pe acolo, era trează de şaizeci de ore. Şi, evident, în realitate era orice altceva în afară de asta. Era atât de obosită, încât avu nevoie de trei încercări ca să se întoarcă la fereastră, privind cu ochi sticloşi în curtea

interioară, în timp ce bunica gâfâia în receptor de parcă s-ar fi aflat într-adevăr pe un aparat de gimnastică.

- Eşti bine pregătită?
- Sigur.
- Să vin mâine să te iau şi să merg cu tine la facultate?

Mama îşi lipi fruntea de fereastră, ca să-şi poată ţine capul ridicat.

- Nu e nevoie.
- Cum vrei, pufni bunica, imediat ofensată.

Mama se uită la perii ridicaţi de pe genunchi. Pe braţe avea pielea de găină, deşi încă mai era soare.

- Te întrebam ce faci astă-seară, strigă bunica.
- Ăă... cred că o să mai învăţ puţin, zise mama.
- Acum? Credeam că eşti pregătită.
- Sunt, dar vreau să mai răsfoiesc un pic.
- Atunci, măcar ieşi un pic să te plimbi. în *Brigitte* scrie că la stres mişcarea...
- E o idee bună, o întrerupse mama, mă duc chiar acum.

închise înainte ca bunica să poată răspunde ceva.

îşi puse pantofii, apoi începu să meargă încet, asemenea cuiva căruia tocmai i-ar fi fost scos ghipsul, înaintând pe coridor şi răsucind cheia. Se trezi dintr-odată în dreptul uşii metalice, cu o mână pe peretele umed, pentru că se temea să nu se prăbuşească, şi cu cealaltă bătând în uşă.

Dima deschise, îmbrăcat acum în pantaloni de costum. Cămaşa albă era descheiată. în fundal se auzea, ca de obicei, televizorul.

- Eu... ăă, nu-mi găsesc şalul, aşa că m-am gândit că poate e aici, se bâlbâi mama, arătând spre locuinţă.

Dima îi urmări degetul. Se duse la măsuţa telefonului, ridică o ceaşcă şi i-o întinse.

-A ta?

- Nu, nu, zise mama. îmi caut şalul. Scarf?

îşi duse mâinile la gât şi apăsă, de parcă ar fi încercat să se sugrume singură.

Dima deschise uşa mai larg şi făcu un gest amplu de invitaţie.

- Tu te uită, zise el, mergând înaintea ei spre perdeaua de mărgele. Acum camera mea şi camera lui Romão. Dar Romão concediu Angola. La soţie.

Strânse pumnul şi lovi de două ori în palmă.

- Fac bebe. Tu înţelegi? zise el râzând tare, apoi lovi din nou cu pumnul şi adăugă, evident în dubiu cu

privire la capacităţile de descifrare ale mamei: Bumbum!

Şi râse din nou. Ochii lui mici se adânciră în orbite.

Camera era la fel de dezordonată ca de obicei, ceea ce pe mama o bucură un pic, pentru că era frumos să poată gândi ca înainte, să aibă un „ca înainte“. Şi era şi teribil, desigur.

Se duse la pat şi ridică perna, plapuma, un ziar, de parcă şalul inventat ar fi putut să se ascundă într-adevăr undeva dedesubt.

- Trebuie muncă, zise Dima luând vesta de pe scaun.

- Ah, da, sigur, îmi pare rău. Mama se ridică. Nu vreau să te reţin.

- Nu! Tu rămâi! strigă Dima apăsând-o la loc pe pat.

- Nu, nu, chiar nu vreau să deranjez, se apără mama, dar Dima scutură din cap.

- Tu rămâi, zise el încă o dată şi ieşi, trăgând uşa în cadrul ei cât de bine se putea de afară.

Mama auzi un televizor care fu dat mai încet şi vocile estompate ale ruşilor în sufragerie. Se întrebă dacă vorbeau despre ea. încercă să desluşească unul dintre miile de nume ale lui Alex, căci cum ar fi putut să vorbească despre ea altfel decât „prietena lui Alex“ sau „fosta prietenă a lui Alex“ acum sau „nemţoaica“ sau „nemţoiaca aia care şi-a tras-o cu Alex?“ sau „cea care l-a alungat“? Motiv pentru care îi dădură din nou lacrimile.

Se strânse ghem pe pat, îşi îndesă nasul în saltea şi chiar i se păru că-l mai simte sau cel puţin fumul uneia dintre ţigările sale Gauloises, care rămăsese agăţat în perna lui. Privirea ei se mută la dulapul din care atârnau haine, pierzându-se în blana de pe jos.

Şi apoi îl văzu dintr-odată stând în uşă, cu părul din nou scurt, ca atunci când îl văzuse prima dată, cu papionul negru atârnând pe jumătate din buzunarul de la

piept, astfel încât arăta ca şi cum i s-ar fi scurs pixul.

Traversă camera şi se aşează pe marginea patului, apoi îşi dădu pantofii jos, în timp ce mâinile îi urcau la ceafă. Cu o mişcare îşi smulse cămaşa de pe umeri şi i-o aruncă mamei în faţă.

- Unde ai fost? strigă ea în timp ce încerca să dea materialul jos; dar nu putea să-şi mişte braţele.

- Nicăieri, Buba, mormăi el, iar greutatea lui se ridică de pe saltea.

Ea pufni, tuşi şi reuşi în sfârşit să dea cămaşa un pic la o parte «.ţipe gură. Spatele lui frumos cu aluniţe se ridica şi cobora în timp ce el părea să scoată de sub pat un pulover. Abia când o mână apăru pe umărul lui, mama observă că mai era cineva acolo.

- Ce faci aici? strigă ea şocată.

- Ah, Buba, gemu el, las-o baltă.

îşi ridică trunchiul în sus, astfel încât ea remarcă şi femeia de sub el, zâmbetul care devenea tot mai larg, dinţii mari, pătrăţoşi, care se loveau unii de alţii. Apoi, brusc, el veni din nou pe saltea şi o mângâie pe mama pe frunte. Lumina din spatele lui o orbea, astfel încât nu i putea vedea chipul, ci doar vesta de la costum, pe care o avea dintr-odată pe el şi ai cărei nasturi reci o atingeau pe piele.

- Tu dormi mai departe, îl auzi spunând în timp ce se lipea dl spatele ei.

Apoi începu să sforăie imediat cu braţul pe şoldul ei, astfel încât fu trasă în sfârşit în somn, un somn care nu voia să fie nimic altceva, nici vis şi nici adunare de forţe, ci doar somn. Un somn care nu se mai dezlipi de ea. Nu în noaptea aceea. Şi nici a doua zi, când sună deşteptătorul din camera ei. Nici când se deschiseră uşile aulei. Nici când fură împărţite foile de examen. Şi nici când ultimii studenţi lăsară instrumentele de scris din mână.

Mama se trezi abia după-amiază târziu. Dar când îl văzu pe Dima, care tocmai îşi lega pantofii, închise repede ochii şi dormi mai departe, până când - era deja întuneric - fu scuturată de braţ de mama lui Dima. O urmă până în sufragerie şi se lăsă aşezată pe canapea între sora şi cumnatul lui Dima, unde îi fu pus în mână un castron de aluminiu. Bău dintr-o răsuflare paharul pe care i-l dădu Dima - care se întorsese şi el - şi rămase în sufragerie cu acesta când restul familiei se retrase în dormitorul acum gol.

Rămaseră aşezaţi, băură, priviră la televizor - când la programe nemţeşti, când la ruseşti, când cu sunet, când fără sunet -, iar când ceilalţi se sculară, se duseră împreună în pat. în cea de-a treia zi, aşadar într-a treia noapte sau poate într-a patra, dar probabil mai degrabă într-a doua, altfel nu s-ar putea explica faptul că bunica a

reuşit totuşi să scape de infarct, Dima îi puse mâna pe piept. Mama se uită scurt la el, apoi îşi întoarse privirea spre ecran, lăsând mâna acolo până când el o luă înapoi din proprie iniţiativă. Iar când Hugo F.gon Balder dezvelea ultima căpşună, Dima se duse la toaletă şi mama coborî înapoi în apartamentul ei.

Acolo începuse deja să pută. Deasupra pervazurilor se adunaseră muşte. Mama aruncă toate cutiile goale, în care se formase deja mucegai. Adună hainele răspândite peste tot, pe care se mai vedea încă mâlul de la lac. Iar când le îndesa în maşina de spălat, dintre ele căzu dintr-odată ceva.

Nedumerită, se uită la obiectul strălucitor care se rostogoli zornăind pe podea, rotindu-se sub chiuvetă şi dispărând în spatele maşinii.

Se lăsă în patru labe şi întinse degetele prin praful de pe gresie, până când atinse cuprul rece.

O clipă privi fără să înţeleagă banul străin din mâna ei. Trecu peste semnul cu secera şi ciocanul, încercând să desluşească literele, un „c“, un „o“, apoi din nou ceva care arăta ca o poartă, doi „e“ şi din nou un „c“. Abia când văzu cifra 5 pe partea din faţă îşi aminti - şi cu atâta forţă încât, atunci când răsări soarele, mama încă era în faţa maşinii de spălat.

Iubirea nu luptă cu mijloace cinstite. îl ameţeşte pe adversar. îl păcăleşte că e de partea lui. îl lasă să creadă că a triumfat. Dar arma cea mai parşivă dintre toate este speranţa. Speranţa e cea care te împiedică să te aperi. Care te face să nu te mai încrezi în propria raţiune. Care te face să lupţi în continuare, oricât de lipsită de nădejde ar fi situaţia.

Dacă nu ar fi existat speranţa, poate că mama s-ar fi retras. Poate că ar fi părăsit câmpul de bătaie şi ar fi taxat povestea - o dată pentru totdeauna - drept o prostie. Dar posibilitatea de a nu fi fost singură cu

sentimentele ei trezi în ea o nouă voinţă de a rezista. Bunica lui Alex avusese dreptate. Moneda aducea într-adevăr noroc. Dar era un noroc distructiv, un noroc care făcea imposibil orice nou început şi care avea să o ţină prizonieră o viaţă întreagă - faptul că în primul moment i-a dat forţa de a se aduna nu a schimbat asta cu nimic.

„Cu cât o persoană e mai importantă pentru tine, cu atât e mai frumos cadoul“, răsună în mintea ei, în timp ce profesorii urlau că şi-a distrus cariera.

„Astfel îi arăţi cuiva că îl iubeşti“, îşi zise ea, în timp ce bunicul urla că şi-a distrus viaţa.

„Aşa ştie că te gândeşti la el, chiar dacă tu nu poţi să fii în apropierea lui“, se gândea ea în timp ce bunica zbiera despre cine ştie ce, însă în orice caz convinsă că, acum, catastrofa de care se temuse mereu chiar sosise.

în realitate însă, eşafodajul vieţii mamei se dovedi mai stabil decât era de aşteptat. Oricât de tare fusese convinsă că un singur şurub slăbit ar putea duce la prăbuşirea lui, credea acum cu toată tăria că eşafodajul era absolut indestructibil. Nu trebuia nici măcar să se străduiască, câteva telefoane, câteva scrisori, câteva dureri la consecinţele minciunilor, „nu poate acest Wedekind să pună o vorbă bună pentru tine?“, „nu, din păcate e deja în America“, „nu există telefoane?“, „tocmai am încercat, iar e ocupat“, apoi din nou o veste bună - ceea ce pe mama mai mult o dezmetici decât o uşură. Bucuria o lăsă în seama celorlalţi.

- Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile! strigă bunica atunci când de la inspectorat sosi scrisoarea în care mamei i se comunica faptul că, „având în vedere circumstanţele“ - mai multe despre asta imediat - , se considera absenţa ei „neprezentare la examen“, aşa că îl putea repeta în semestrul din toamnă.

- Nu găsesc ei o Schneider a doua oară, aşa că pot trece cu vederea un moment de întunecare spirituală,

strigă bunicul atunci când şi spitalul Charité îi scrise că îi va păstra locul.

- Sufleţel! Atunci leneşii ăştia nu mai cântă la chitara ta! Ei, şi? Alte mame au şi ele băieţi frumoşi, strigă Sufleţel când, din disperare, mama apăru din nou la restaurant.

- Oricum, arăţi mai bine! Ai obrajii roz! Şi un pic de şunculiţă pe şolduri! strigă Babsi. Crede-mă, o să fie din ce în ce mai bine. încă două-trei săptămâni şi gata, parcă nici n-ar fi fost.

Dar de asta mama se temea cel mai tare. Aproape că intră în panică atunci când se surprinse că uitase pentru o secundă de gaura din burtă. Că permisese cotidianului să-i dea la o parte durerea, suficient de mult încât să-şi facă o idee despre cum ar fi fost să-l uite.

Pentru mama, ideea de a nu-l mai iubi era ca şi cum ar fi încercat să combată o formulă ştiinţifică. Pentru că dacă nu-l iubea acum însemna că nu-l iubise niciodată. Nu era un sentiment care ar fi putut dispărea ca şi cum n-ar fi existat niciodată, căci nici Pământul nu a devenit sferă, pentru simplul motiv că nu a fost niciodată un disc. Şi nu era dispusă să-şi trădeze iubirea socotind-o o eroare. Durerea se

umfla tot timpul în ea, zgâriindu-i crustele din ziua precedenţii şi răscolindu-i amintirile, până când totul răbufnea într-un val dr lacrimi. Dar să-i fie dor de el era singurul lucru care-i mai rămânea de la Alex. Era prea mult să renunţe şi la asta.

Cu tot patosul necesar amplificării unei mici relaţii la dimensiuni uriaşe, ea îşi promise să nu mai fie fericită nici măcar o zi din viaţă. Şi, ca să nu uite, decise să poarte amintirea despre el nu doar în, ci şi lângă inima ei.

Bijutierul se miră puţin când sosi cu moneda murdară. Da, trebuie montată în argint adevărat, cu un lanţ suficient de lung încâl să ajungă sub haine, zise ea, apoi aşteptă cuminte lângă verighete în timp ce bijutierul se duse să lucreze în camera din spate.

Când ajunse acasă cu senzaţia neobişnuită, rece a metalului pe piele, în faţa uşii stătea tata, care o asigură suspinând că acum ştia ce greşeală făcuse, că ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă înţelegere, sigur că era importantă cariera ei, ea îi lipsise foarte mult, încă îi mai lipsea, avea să-i lipsească mereu şi avea să se urască o viaţă întreagă pentru că nu avusese mai multă răbdare.

Mama îl privi stând acolo, în faţa ei, cât se poate de amărât. Deschise uşa, îl luă cu ea în dormitor şi îi permise să o consoleze cu tristeţea lui. Şi fu minunat. într-un fel în care cu Alex nu fusese niciodată. Se ţinură în braţe şi îşi împletiră corpurile, în timp ce durerea se lipea de ea din ambele părţi ca un cearşaf, iar mama se gândi pentru o clipă că poate şi asta putea fi o fericire, că tata avusese dreptate şi că amândoi avuseseră nevoie de o „pauză“, cum spunea el. Că despărţirea o făcuse mai puternică. Iubirea lor era mai mare. Cel puţin a lui. Dar şi a ei, „nu-i aşa că încă mă mai iubeşti?“

- Acum o să facem faţă la tot, zise el lipindu-se din nou de ea.

Iar bunicii fură cât se poate de bucuroşi să-l vadă din

nou.

- Arno! zbieră bunica atunci când tata veni duminică la masă. Doamne, dacă ştiam, găteam ceva special! adăugă apoi.
- Hilde, orice găteşti tu e special! zise tata.
- Cum îi merge mamei? întrebă bunicul.

- Hm, bine, zise tata, iar mama află acum că el chiar fusese în Vest s-o viziteze.

- O s-o cunoaştem în curând? Vine la nuntă? Doamne, unde să o aşez? Nu merge lângă fostul soţ probabil! Sau totuşi... Nu? Unde atunci? strigă bunica.

Dar Arno refuză.

- Aş prefera să nu fie de faţă, zise el, apoi admise ruşinat că întâlnirea nu se desfăşurase aşa cum sperase el, chiar dacă mama lui se bucurase să-l vadă. Problema era el.

- De fiecare dată când stăteam faţă în faţă cu ea, nu îl vedeam decât pe băiatul care se fereşte scâncind de tatăl care năpusteşte asupra lui. Era ca şi cum mi-ar fi amintit mereu de mine. Aşa nu poţi începe o viaţă nouă.

- Doamne Sfinte, ce o să le spunem oamenilor? strigă bunica, parcurgând pe loc toate posibilele scuze.

Apoi fugi în bucătărie ca să facă o prăjitură, pentru că budinca deja pregătită era prea banală pentru ocazia întoarcerii ginerelui.

Bunicul ţinu o prelegere despre moda din Vest, care, după părerea lui, o egala în urâţenie pe cea din Est. Arno mânca, dădea din cap şi mânca în continuare. Mama nu prea avea poftă de mâncare, dar fu de acord să i se pună câteva bucăţi la pachet.

Şi apoi, pe drumul spre casă, puse punct.

- Dacă mă iubeşti cu adevărat, atunci nu mă vei întreba de ce, zise ea, ceea ce era probabil cea mai mare ticăloşie pe care i-o făcuse tatei vreodată.

Dar măcar exista cineva care înţelegea cum se simte.

Ştia deja că e însărcinată.

Babsi fu prima căreia îi povesti. Şi fu atât de şocată, încât mama râse pentru prima dată după luni întregi văzându-i faţa.

Discuţia cu bunicii fu mai puţin distractivă.

- Dar copilul are nevoie de un tată! zbieră bunica atunci când mama le mărturisi nu doar despărţirea

definitivă de Arno, ci şi faptul că acele circumstanţe - care o eliberaseră retroactiv de examen - erau fix cele în care se afla acum.

- Copilul are un tată, răspunse ea şi avu nevoie doar de o secui» I ca să continue: Doar că nu va creşte lângă el.

Bunicul scutură din cap.

- Hai, termină, nu poţi să creşti singură un copil!

- Sigur că pot, strigă mama şi descoperi - cu ultima putere amin 1 ciunilor - câteva prietene mame singure, avocate, femei de afaceri, sigur că şi doctoriţe, care îşi creşteau copiii excelent chiar şi tărfl bărbat, ba tocmai pentru că nu aveau bărbat, şi vorbi atât, până când bunicul, mai furios pe faptul că nu îl lăsa să vorbească decât pe ţoale celelalte, declară „discuţia încheiată“.

Abia când, în lunile următoare, mama insistă asupra deciziei ei, el îi preluă argumentaţia ca fiind a lui şi povesti oricui voia să-l asculte că el a fost dintotdeauna de părere că femeile sunt în stare foarte bine să se descurce întocmai ca bărbaţii. Dar îi plăcuse mai mult când feminismul încă îi aparţinea.

Singurul care nu fusese informat era tata. Mama nu permise asta, „nu înainte să ştim... deci, câtă vreme nu e clar dacă..

- Dacă ce? întrebă bunica.

- Dacă totul e în regulă cu copilul, se bâlbâi mama şi o puse să jure că nu avea să-i spună niciun cuvinţel lui Arno.

Dar speranţa nu reuşi să reziste nici măcar până când mama mă văzu la faţă.

- E taică-său bucăţică ruptă, strigă bunica prin sala de naşteri şi, de uşurare, îi căzu moaşei pe după gât încă dinainte ca aceasta să-i pună mamei copilul în braţe.

- Aiurea, mormăi bunicul înfigându-şi degetul în bărbia mea, e o Schneider toată ziua.

Dar chiar şi mama remarcă buclele negre care se răsuceau umede şi lipicioase pe fruntea mea. Corpul lunguieţ, pe care îl cerceta mereu, de parcă una dintre

genele lui s-ar fi rătăcit totuşi la mine. Cu încăpăţânarea celor învinşi, se agăţa de galbenul ochilor mei, arătându-l tuturor - lui Babsi, care sosi grăbită, surorilor şi medicilor -, drept pentru care aceştia începură imediat cu fototerapia, care avu, din păcate, un efect imediat. După două zile, irisul deveni verzui,

după trei zile căprui, după patru negru, până când se aranjă atât de evident într-un puzzle, încât mama nu mai putu decât să dea fără putere din cap când bunica ridică nerăbdătoare receptorul.

Tata fu nebun de bucurie că în cele din urmă iubirea lui dăduse roade. Alergă agitat între salonul nou-născuţilor şi mama, care se străduia foarte tare să-şi reţină lacrimile.

Dar nu renunţase chiar de tot. Deşi Arno - care în primele săptămâni o ceruse de cel puţin patru ori în căsătorie, fiind refuzat mai întâi cu scuze, apoi cu tot mai mare iritare - se oferea mereu să aibă grijă de mine, să preia tura de noapte, cel puţin să dea o tură cu mine în jurul blocului, dacă mama voia să facă o baie - „o baie! De parcă nu ne-am cunoaşte deloc!“ -, ea avea grijă ca nu cumva el să petreacă prea mult timp cu mine, de parcă ar fi existat şansa opririi progresiei primei infectări printr-o carantină strictă. Aştepta nervoasă până când el avea să renunţe, în sfârşit. Dar iubirea lui era singurul lucru care rezista la el. Trebui să-l dea afară aproape cu forţa din apartament - şi pe bunica imediat după el - ca să poată fi singură cu mine, astfel încât să-mi poată intona în sfârşit cântecul Nadiei despre femeia însetată de iubire. Dar probabil că nici acum nu pronunţă bine „îii“ din „liublimîi“. Şi probabil că asta nu ajuta să scoată la suprafaţă niciun un pic de Alex din spatele buzelor subţiri de Arno, chiar dacă trebuie să fi încercat ani la rând. Altminteri nu aş avea cum să-mi amintesc. Şi o fac. Nu de text. Până de curând, nici măcar nu ştiam că este în rusă. Dar melodia o ştiu şi, când am început odată la lucru să o fredonez, cu mult înainte să se îmbolnăvească mama, o colegă mi s-a alăturat pe loc şi a recunoscut într-adevăr un vechi şlagăr sovietic.

Dar pe atunci nu am acordat vreo importanţă. La fel

de puţin ca şi numelui meu, pe care mama îl scrisese atât de repede pe formularul din spital, încât nimeni nu ar mai fi putut să spună ceva.

- N-are nimeni nimic de spus. Este doar decizia mea! se răsti ea când bunicii protestară.

- Am crezut că o s-o numeşti după bunica Schneider, strigă bunicul.

454 SARAI (STRICKEK

- Sau după mama mea! exclamă bunica, la care mama avu priin.i ei criză mare de furie.

- Doamne Sfinte, este vorba de fiica mea şi eu decid cum <> cheamă, reuşiţi să înţelegeţi asta? urlă ea, urlă cu adevărat şi încă al ăl de tare, încât bunica închise repede uşa, explicând spre coridor ceva despre „postnatal“.

- Da, da, e în regulă, spuse ea pe un ton conciliant, ne gândeam doar că ar fi frumos ca acest copil să aibă o legătură cu originile sale.

Dar, auzind asta, mama se înfurie şi mai mult.

Şi, de fapt, nu îi mai trecu niciodată, întreaga viaţă.

Apoi începu perioada în care relaţia dintre ea şi bunicii mei se deteriora rapid. Nici măcar bunicul nu mai era la adăpost de toanele ei. încă mai discutau în contradictoriu, însă de la o seară la alta controversele lor se transformau tot mai mult într-o ceartă decât într-o dispută. Intransigenţa lui, pe care în trecut o considerase consecvenţă, i se părea acum, din ce în ce mai mult, pur şi simplu obtuză. îşi pierduse răbdarea de a mai combate argumentele lui stătute; îl întrerupea, devenise arogantă, jignitoare, ieşea valvârtej din cameră în timpul mesei, trântind uşa. Abia devenită mamă, intra în pubertate. Ultima parte poate că i-ar mai fi iertat-o bunicul, nu însă şi pe prima. Fireşte că nu o spunea cu voce tare, iar atunci când veneau prieteni în vizită, mă ridica deasupra capului şi mă prezenta ca pe o cupă. Dar acum, când avea de-a face din nou cu un copil care zbiera, când mama vorbea despre vărsat de vânt în loc să vorbească despre leucodistrofie metacromatică, când mirosea a salivă brânzită, când era silit să se prefacă a nu observa sânii uriaşi care, după alăptat, atârnau timp de secunde întregi afară din fereastra sutienului, când fiica lui devenise în mod evident femeie, nu se putea resemna cu toate astea.

455 SARAI (STRICKEK

Iar bunica suferea şi mai mult. Fireşte că nu recunoştea. Fireşte că era prima care povestea oricui cât de fericită era, cât de recunoscătoare că Domnul îi mai dăruise, la bătrâneţe, încă un copil în familie.

- Trei generaţii sub acelaşi acoperiş, striga bătând din mâini - amestecându-se şi pe ea -, ce poate fi mai frumos?

Dar, în realitate, abia dacă suporta faptul că postul mamei mele fusese din nou ocupat, fără ca ea să facă nimic în acest sens, că nu mai era vorba de ea când cineva striga „mama“, că mama se băgase astfel, pur şi simplu, pe teritoriul ei şi că o degradase la statutul de bunică. Invidioasă, înfricoşată, însă înainte de toate jignită de moarte din cauza nesfârşitei nedreptăţi, nu pierdea nicio ocazie de a lăsa foarte limpede de înţeles că ea însăşi ar fi fost mai mult mai potrivită pentru respectiva treabă. Când urlam, era prima care ajungea la pătuţul meu. îmi băga în gură o suzetă înmuiată în miere, pentru a mă calma. Iar mama o scotea, din nou şi din nou. Mă învelea în mii de pături, pentru a mă feri de frig. Iar mama mă despacheta imediat. Se lăuda că la ea în braţe sunt mai liniştită decât oriunde.

- Uite cum doarme în pace!

Mama răspundea că în mormânt voi putea fi multă vreme în pace. Ei i-am spus de curând chiar „mama“. Mă iubeau la concurenţă. Bunica iniţiase un fel de cursă. Dar mama nu ar fi fost mama dacă s-ar fi dat bătută iară să lupte.

Deşi era în dezavantaj: în timp ce bunica avea „acces“ la mine neîncetat, mama îşi petrecea ce mai mare parte a timpului în afara casei. După naştere, aflată încă în stare de şoc, consimţise să vină pentru una sau două săptămâni cu bebeluşul la bunicii mei. Dar treaba asta cu *provizoriu* nu funcţionase nici de această dată.

într-o zi, în faţa uşii apăruse vecinul, declarând că acum, când micuţul nu mai era, soţia lui hotărâse să înainteze divorţul, că el singur nu şi-ar mai fi putut permite chiria cerută de bunicul meu, doar dacă...

- Asta este minunat! strigă bunicul şi se duse imediat jos cu el, pentru a vedea dacă noul leagăn încăpea pe uşă.

- Cum să mă mut? Trebuie să vă spun pe litere? DECIZIILE MELE LE IAU DOAR EU! spumegă mama când, în sfârşit, bunicul îi povesti despre planurile lui.

- E doar spre binele tău, copila mea, încercă imediat bunica să intermedieze, cine să aibă grijă de Anna în timp ce tu lucrezi?

- Pentru aşa ceva există creşele, singurul lucru bun de la ăştia din Est (însă aici fără haha).

- La străini vrei s-o dai?! N-ai idee ce vor face acolo cu ea! strigă bunica, după care mama trânti din nou câteva uşi.

Dar, pe cât de furioasă era, pe atât de bine ştia că avea într-adevăr nevoie de ajutor, că avea nevoie, cât mai repede posibil, de im program cotidian regulat. Că va trebui să lucreze din nou, să-şi distragă atenţia, dacă nu voia să ajungă în situaţia de a se afla dintr-o- dată la centrul pentru minori, punându-i-se în faţă hârtiile de adopţie.

Treaba aceea cu perechea din Rügen fusese, poate, uşor exagerată, dar se gândise într-adevăr câteva zile să mă dea, să tragă linie după toată tărăşenia, cum spunea ea, însă nu era foarte limpede dacă prin tărăşenie se referea doar la mine sau la mai multe.

Ce a reţinut-o până la urmă să o facă n-aş putea să spun. Poate că mai spera, totuşi, să găsească în mine o scânteie din Alex. Poate că îi era teamă de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu un copil care, având doar jumătate din moştenirea ei genetică, ar sta la oameni cât se poate de „normali“. Poate că începea chiar să mă placă.

în orice caz, rupse hârtiile o zi mai târziu, le aruncă în toaletă şi acceptă „să încerce cel puţin" cu locuinţa de la primul etaj - şi astfel, fireşte, soarta îi fu pecetluită.

Bunicul puse să fie zugrăvită din nou, pentru a îndepărta de pe pereţi amprentele unsuroase ale băiatului mort.

- Incredibil prin ce l-au făcut să treacă, zise bunica, în timp ce hamalii cărau dulapul de mahon din nou pe scări în sus.

Şi mama se întoarse din nou, tăcută şi neauzită, la viaţa ei burgheză.

După ce, cu burta la gură, îşi dăduse licenţa şi o luase cu brio, începuse să lucreze, în sfârşit, la Charité, unde lăsă, fireşte, o impresie excepţională. Lucra mult. Iar când avea gărzi de noapte, fiind peste zi acasă, mergea la magazin şi lucra şi mai mult. Am ajuns, totuşi, la străini, chiar dacă nu într-o creşă, ci la grădiniţă, pentru câteva ore ale dimineţii, chiar dacă bunica anunţa în fiecare dimineaţă moartea

mea şi a ei. Dar am supravieţuit amândouă, aşa că aveam voie să stau după-amiezile în continuare la ei, până când venea mama, care pe atunci rămânea aproape de fiecare dată la masă şi vorbea apoi cu bunicul despre magazin, certându-se mai mereu, „cu tine nu se mai poate vorbi deloc normal!“, „poate că ar fi de folos dacă din când în când ai mai asculta!“, „Dumnezeule, atunci comandă porcăriile alea *stone washend',* dar dacă nimeni nu vrea să cumpere blugi, care sunt deja deterioraţi, nu mă face pe mine vinovat!“, astfel încât, de cele mai multe ori, eram deja adormită când ea mă culegea de pe canapea.

Nu-mi mai pot aminti cu exactitate când anume a întors spatele medicinei. Copil fiind, mă gândeam că a încetat din cauza bolii bunicului, pentru a-l ajuta la magazin. Dar, când bunica începuse să enumere, în timpul pomenii, mersul spre moarte al fiecărui membru al familiei pe care fusese nevoită să-l îngroape, aparent savurând privirile pline de respect pe care i le acordau celelalte femei, de parcă toţi acei morţi ar fi făcut-o pe ea însăşi nemuritoare, îmi deveni limpede că Alzheimerul lui trebuie să fi izbucnit cu mult mai devreme.

Fireşte că bunicul a fost cât se poate de capabil să creeze asupra mamei o asemenea presiune, chiar şi fără boala lui neurovegetativă, încât ea să nu mai fie capabilă să gestioneze dubla apăsare. Dar eu cred că, în realitate, i se terminase voinţa de mărire. Munca de la spital nu mai făcea decât să o enerveze. Stupidele lupte pentru putere în rândul colegilor. Pacienţii, care îţi tuşeau în faţă propriile suferinţe, întreaga mizerie care o înconjura de pretutindeni. Chiar dacă trăise slăbiciunea pe propria piele, o ura din tot sufletul. Fiindcă trăise slăbiciunea pe propria piele, o ura mai mult ca niciodată. Aşa că, în cele din urmă, demisionă şi se dedică, în schimb, magazinului

de modă Schneider, redevenind mâna dreaptă a bunicului, însă asta mai târziu, când el începuse să uite din ce în ce mai des de toate care îl înconjurau şi, într-un final, şi de el însuşi - aşadar şi mâna stângă. Lucra în magazin, în birou, în depozit. Mergea la filiale şi le arăta angajaţilor cum se procedează corect. începu să importe de peste

Prespălate (în lb. engleză în text)(n.tr.)

ocean şi zbură în China şi în India pentru a-şi alege mărfurile, lira mereu pe drumuri şi, când nu era, stătea la masa de lucru până târziu în noapte, ocupându-se de hârţogărie. Dar cumva reuşea totuşi să apară mereu în spatele meu, exact atunci când stăteam pentru o clipă fără nicio treabă. Apărea pe loc să-mi dea cine ştie ce muncă, despre care era ea convinsă că mă va face mai deşteaptă, mai ageră sau în al! fel, poate mai bună. Poate că i se terminase voinţa pentru propria ei măreţie - dar cea de a mă creşte era în continuare prezentă şi, cu cât mă aruncam mai des de una singură în foc, cu atât mai tare ardea el.

Cel mai rău era atunci când voiam să fac ceva lipsit de orice spirit, când voiam să mă las dusă puţin în faţa televizorului sau când voiam să ascult pur şi simplu muzică.

- Putem să jucăm ceva! striga ea atunci.

Dar fireşte că aceasta era doar o şmecherie, fiindcă la noi nu existau jucării.

- De ce nu? se văita bunica. Ce mai am eu de la viaţă dacă nu am voie nici măcar să-i cumpăr nepoatei mele o păpuşă?

Dar mama spunea:

- Lipsa unor stimuli externi stimulează fantezia.

Şi, când mă găsea într-adevăr în camera mea, când îi vorbeam unei şosete trase peste pumn, se bucura într-atât de mult, încât alerga imediat sus, pentru a i-o trânti în faţă bunicii.

Uneori venea seara lângă patul meu şi voia să-i spun o poveste, eu ei, nu ea mie, şi Dumnezeu să mă apere dacă observa vreodată că mă servesc de una dintre casetele mele cu poveşti.

- Dar pentru ce ai cap? Puţină fantezie! Fă bine şi inventează ceva! striga ea lovindu-mă cu palma peste

frunte, ceea ce, surprinzător, avea de cele mai multe ori efect, ca şi cum ideile ar fi trebuit să fie doar ciocănite ca să iasă afară, precum cristalele într-o carieră de piatră.

Şi la nevoie mă puteam folosi oricând de visele mele. Nu de cele ale nopţii, fiindcă acestea i se păreau ei prea difuze. De cele pe care le născoceam în timpul zilei. Sau, poate, chiar şi de cele pe care mi le făcea ea. Cine mai poate spune ulterior ceva?

Mama era absolut înnebunită de viitor, mai mult de al meu decât de al ei, dar pentru ea asta era oricum acelaşi lucru. *Mai târziu,* toate au fost din ce în ce mai bune. îi plăcea la nebunie să-şi facă planuri, cum vom fi noi cândva, aruncându-se nebuneşte în condiţional- optativ şi trăgându-mă şi pe mine după ea, fără să-i pese că eu abia dacă mă puteam ţine pe picioare în indicativ.

De *mai devreme,* după cum am spus, ea nu avea chef. Pentru partea aceea erau responsabili bunicii mei, care îşi împărţeau trecutul între ei cu atâta invidie, încât abia dacă băgau de seamă când mama doar stătea alături de ei, tăcând. Ea le lăsa în seamă lor să mă îndoape cu legende şi să-mi formeze o imagine a ei, care pe parcursul anilor îmi devenise atât de cunoscută, încât nu mi-ar fi venit niciodată ideea de a o crede pe lângă realitate. Nu observam contradicţiile, indiferent cât de mult ar fi trebuit să-mi sară în ochi. Vedeam doar ceea ce voiam să văd. Transformam asta în realitate.

Dar şi ea facea, fireşte, acelaşi lucru cu mine.

Poate că ar fi trebuit să mă bucur mai mult de faptul că măcar una dintre noi a avut ocazia să mai îndrepte puţin imaginea de sine. Adică, bineînţeles, să o strâmbe. Să o scoată din ramă. Să o joace în picioare şi să arunce pe urmă o vopsea nouă pe perete, direct pe tapet, ca să nu se mai poată spăla chiar niciodată. Dar, de fapt, în primul moment fusesem pur şi simplu prea supărată pe mama. Furioasă că nu-mi povestise toate astea mai demult. Dar sigur că nu eram furioasă cu adevărat. Cum puteam fi furioasă când ea trăgea să moară? Aşa că eram mai degrabă consternată că trebuise să care toate astea în spinare atâta vreme. Şi bineînţeles că nu eram nici

consternată - nu puteai să vii la mama cu consternare, asta era deja ceva foarte aproape de milă. Eram tristă şi încurcată şi, mai ales, eram epuizată, incredibil de epuizată, ca şi cum eu aş fi fost bolnavă, nu ea. Dimineaţa, abia mă puteam da jos din pat; nu voiam altceva decât să dorm. Dar asta nu avea cum să funcţioneze. Doar nu puteam s-o las singură, nu-mi permiteam să risc să pierd un moment preţios tocmai acum, când fiecare zi putea fi ultima pentru ea.

- Se sfârşeşte, îmi spuse prietenul de la Charité când, într-un târziu, o internă în spital, pentru că puncţia nu se putea face acasă.

Abia atunci ajunseserăm la prezervativul rupt şi m-am surprins că încercam să completez povestea, gândindu-mă la toate clişeele aflate la îndemână, astfel încât într-o seară m-am regăsit în faţa oglinzii convingându-mă că aş avea un nas deosebit de mare.

- Cât mai durează? l-am întrebat pe medic.

(«ici copeici 461

- Nu mai e mult, spuse el, încet-încet se duce.

Dar mama era prea puternică pentru o plecare atât de lină.

în loc de câteva ore, petrecu săptămâni întregi la terapie intensivă, slăbi îngrozitor şi ajungând să arate ca un schelet, dacă făceam abstracţie de burta ei plină de lichid. Tot atât de repede pe cât venise, frumuseţea pe care i-o dăduse boala se retrăsese din nou, lăsând în urmă o carcasă cenuşie, în care aproape că nu mai puteai desluşi nicio urmă de viaţă.

- Până la ziua mea, ai scăpat de mine, spunea ea, apoi zâmbea într-un fel de care nici nu ştiam că era în stare.

în toţi acei ani păstrase acel zâmbet ascuns în gura ei, ca şi cum ar fi aşteptat momentul potrivit ca să-l afişeze.

într-adevăr, muri cu două zile înainte să împlinească 50 de ani, mult prea tânără, după cum o spuse cel puţin o

dată fiecare dintre cei prezenţi la înmormântare. Aşa măcar a rămas fidelă mottoului ei de viaţă. într-o după-amiază, înainte ca inima ei să înceteze să mai bată, şi-a pierdut cunoştinţa.

în zilele precedente, durerile deveniseră mai puternice decât oricând. îi dădeau plasturi cu Fentanyl şi capsule de Tramal şi morfină, care îi induceau un somn nervos. De fiecare dată când se trezea, treceau minute întregi până să se oprească din tremurat, cu panica în ochi. îi tamponam fruntea leoarcă de transpiraţie, dar ea se răsucea violent şi trebuia să chem infirmierele ca să schimbe cearşaful umed de sub ea. Când o ridicam, părea că nu o doare atât de tare, dar dacă o prindeam de braţ, scheuna ca un căţeluş călcat pe coadă. Ştiu că, la venirea noastră, prietenul medic rugase personalul s-o lase mai domol cu buna dispoziţie tipic spitalicească şi cei mai mulţi chiar o făceau, pentru că era clar că îl respectau, deşi nici măcar nu era secţia lui.

De acum, alţii ar trebui să decidă ce este mai bine pentru mama, spusese el în noaptea când am fost nevoită să chem ambulanţa. Dar el venea s-o vadă zi de zi, câteodată chiar şi de două-trei ori - discuta cu noii ei medici, mai arunca şi câte o privire în fişa medicală, pe urmă venea la mine şi se străduia cu obstinaţie să-mi traducă jargonul

medical, dar eu abia dacă îl ascultam. îmi era indiferent dacă hemoglobina ei era de 10 ori 100, ori 1000, dacă urina ei vira din galben în verzui. Nu mă interesa cum erau legate firele şi cablurile între ele, care celulă producea sau bloca un anumit hormon, pentru ca organismul să funcţioneze. Al ei nu mai făcea asta. Mai mult nu trebuia să ştiu.

Dacă am întrebări, îşi încheia el de fiecare dată monologul, dar eu dădeam din cap de fiecare dată. Sunt sigură că interpreta muţenia mea drept un semn de stăpânire de sine - cum e mama aşa e şi fiica -, dar, de fapt, nu-mi trecea nimic prin cap ca să-l întreb. Nu voiam decât să-i aud vocea. în unele zile suna plină de încredere, aproape mâr.dră, ca şi cum ar fi fost şi meritul lui că mama umpluse o pungă întreagă cu urină. în alte zile părea mai îngrijorată, mai slabă, astfel încât, în timp ce vorbea, mă temeam că avea să amuţească. Dar tot ce aş fi putut spune, ca să-l fac în continuare să vorbească, l-ar fi făcut să-şi dea seama că nu-l ascultasem deloc până atunci.

Altfel nu vorbeam prea mult unul cu celălalt. Când o spălau pe mama, când venea în vizită, ne aşezam împreună lângă automatele de dulciuri şi aşteptam pe scaunele cu picăţele gri şi mov, ce păreau să fi fost proiectate doar pentru ca privirea să ţi se încurce în benzile de lână de mărimea unui ac cu gămălie şi astfel să-ţi mai fie distrasă atenţia într-o oarecare măsură.

Nu avea niciodată ceva la el, vreo carte sau vreun ziar, ca să aibă o preocupare, ci doar îşi freca palmele ca şi cum i-ar fi fost frig. Odată l-am întrebat cum era mama ca medic.

- Cea mai bună, a răspuns imediat. Ştia toate răspusurile, niciun medic-şef n-a reuşit vreodată s-o pună în încurcătură. La sfârşitul primului an, a venit unul cu o

fibromialgie. Douăzeci de dureri în locuri diferite, obosit, depresiv, toţi l-au luat drept un ipohondru. Dar ea a fost singura care şi-a dat seama: reumatism nearticular! Râse. Era de nebătut.

-Şi altfel?

Dar el doar scutură din cap.

- Altfel, nimic, spuse el, şi asta aş fi putut să-mi închipui şi eu.

într-o dimineaţă, s-a simţit ceva mai bine. Când, după muncă, am
venit s-o vizitez, a ridicat capul şi chiar s-a ridicat de pe saltea atât cât să-mi permită să-i pun o pernă sub spate, arătându-mi, fericită, ochii ei, deveniţi acum la rândul lor galbeni, „de la bilirubina care nu se mai varsă unde trebuie, din cauza blocării canalului coledoc“, cum mi-a spus ea, şi „Dumnezeule mare, ştiu că n-ai studiat medicina, dar nu strică să înveţi şi tu câte ceva din toată tărăşenia asta“.

M-a întrebat cum merge treaba la redacţie, dacă am început în sfârşit să scriu şi eu un roman, de ce nu, pe urmă mi-a povestit de unul dintre medicii asistenţi care se ocupa foarte bine de ea şi faţă de care ar fi vrut cumva să-şi arate recunoştinţa.

- Te duci mâine la magazin şi le spui să-ţi dea un cupon, douăzeci la sută la toate articolele de vară, mi-a dat ea sarcină. Şi, dacă tot eşti acolo, mai ia câteva, cioclii se vor bucura şi ei. Zâmbi. Să zicem doar din alea de zece la sută, n-o să le fie prea greu cu mine, aşa cum am ajuns.

- Ne simţim bine azi, aşa-i? spuse o soră pe care n-o mai văzusem niciodată, întorcându-se apoi să învârtă o rotiţă.

Mi-am propus să abordez cu prietenul nostru şi subiectul persoanei întâi plural, dar pe mama părea că nici măcar asta n-o mai deranja.

Ca şi cum ar fi fost vecini de scaun pe un vaporaş de agrement, începu să turuie, să se intereseze de starea vremii, de soţ, de copii şi, amintindu-şi brusc de prezenţa mea, mă prezentă, într-un târziu, şi pe mine.

- Şi ăsta e accidentul despre care v-am povestit,

spuse ea tare şi începu să râdă de mama focului, văzând cum sora cea nouă lăsase ochii în pământ jenată.

Mi-am întors privirea în altă parte şi am exersat încă o dată în minte monologul prin care îi voi spune, o dată pentru totdeauna, părerea mea. Dar când am fost din nou singure, mama continuă să povestească, într-atât de obişnuită cu asta, încât nici nu remarcă faptul că ştiam deja toate aceste ultime poveşti. Acelea în care tata o

implorase, în primii ani ai copilăriei mele, mereu şi mereu, să i permită să devină o parte a vieţii mele - sau şi a ei?, da, da, e în regulă, cel puţin o parte a vieţii mele. Acelea în care îi permisese, într-uri final, să mă vadă cel puţin cu regularitate. Acelea în care boala bunicului se agrava tot mai tare şi în care el nu mai făcea nimic altceva decât să bolborosească pentru sine despre război, despre Rusia, de câteva ori despre câte una dintre domnişoare, pe ale căror nume însă bunica se încăpăţâna să nu le înţeleagă. Cum aceasta începuse să mănânce din ce în ce mai mult, până când ajunsese lot mai grasă, sfârşind prin a nu-l mai putea ridica mai întâi pe el, apoi nici măcar pe ea însăşi. Cum doar moartea lui îi salvase viaţa, fiindcă atunci când el părăsise, în sfârşit, lumea, înjurând, gângurind, horcăind ca o maşină căreia îi lipseşte uleiul, ea renunţase la mâncare de pe o zi pe alta şi slăbise într-un singur an douăzeci de kilograme.

Doar povestea despre izbucnirea bolii ei era nouă, despre cum apăruse, într-o bună zi, durerea care o făcuse să-şi simtă fiecare por al trupului, pentru prima dată după atâta vreme. Cum doi medici fuseseră siguri că era vorba de stres şi nici măcar nu-i făcuseră vreo analiză. Cum mama - când cel de-al treilea îi găsise totuşi, în sfârşit, un carcinom al capului pancreasului - se dusese la barul în care Max lucra ca ospătar până la următoarea demisie fără preaviz şi îi propusese să preia magazinul, „ca să rămână, cel puţin, în familie“.

- Şi cum rămâne cu Anna? întrebase Max.

Dar ea îl liniştise imediat.

- Nu, nu, ea are deja alte planuri, zisese ea, apoi îl iniţiase pe ascuns, chiar dacă am priceput rapid că puteam să mă lipsesc de fapt de asta.

- Aşa cum se prezintă el, oricum se va duce de râpă toată afacerea. Dar ce să facem?

Gemu uşor.

- îţi spun eu, în doi ani nu-şi va mai aminti nimeni că a existat vreodată un magazin de modă Schneider.

- Ei, hai, am spus eu, poate că o să ne uimească pe toţi.

Dar mama clătină din cap.

- O dată ratat, e întotdeauna ratat, zise ca şi începu din nou să râdă.

Mă rugă să văd ce mai face bunica, apoi mă goni din cameră, pentru ca nu cumva să întârzii la lucru.

- Te iubesc, i-am zis, dându-i un sărut pe obraz, exact atât de multă tandreţe cât ar fi putut ea suporta.

- Şi eu pe tine, am auzit, tocmai când voiam să mă întorc.

Sau, cel puţin, mi s-a părut că am auzit.

M-am deplasat la metrou şi m-am dus la lucru şi, tocmai când voiam să urc în ascensor, am primit telefonul prin care mi s-a spus că ar fi mai bine să mă întorc.

Sună mereu â la Hollywood când cineva moare exact în clipa în care şi-a încheiat spovedania vieţii. Sau exact atunci când a găsit în sfârşit curajul de a le arăta oamenilor ce simte. Dar, fiindcă o face, e doar vina unor oameni precum mama. Oameni care suportă toată dragostea şi durerea, şi fericirea, şi ura doar atunci când îşi umplu viaţa cu raţiune, când îi bagă cuiva în cap că filmele sunt doar filme şi cărţile sunt doar cărţi, că înmormântările pe ploaie torenţială şi viorile de la primul sărut, că toate momentele în care forma şi conţinutul se contopesc perfect nu sunt decât pură invenţie. însă, în realitate, viaţa e kitschoasă. Mult mai kitschoasă decât ţi-ai putea-o imagina.

Sau poate că nu.

Ce ştiu eu?

Ştiu doar că mama şi-a încheiat viaţa în clipa în care am păşit în spital. Chiar dacă trupul ei a mai continuat o vreme fără ea.

Prietenul nostru doctor aştepta deja la intrare. Starea ei s-ar fi înrăutăţit brusc, dramatic, ar fi căzut nişte valori, altele ieri, bătăi violente de inimă, izbucniri de sudoare.

- Trebuie să ridicăm mult doza de morfină, zise el,

frecându-şi braţele pline de pistrui. însă, continuă apoi, după ce îmi explicase în detaliu avantajele şi dezavantajele, însă nu trebuie să ne facem iluzii. Trebuie să fim pregătiţi pentru tot ce e mai rău.

- Credeam că tot ce e mai rău e în urma noastră, i-am spus, dar asta arăta doar cât de puţin ascultasem eu în realitate.

De această dată nu pe el, ci pe mama. Fiindcă acum începu aşteptarea. Ceas de ceas, o aşteptare nesfârşită care îţi stoarce nervii.

La vremea respectivă, ea însăşi era complet absentă, părând să doarmă chiar şi atunci când îşi mai deschidea totuşi ochii pentru o secundă.

Sora cea nouă, care între timp nu mai era nouă, încercă să aibă grijă de mine. Venea mereu în cameră, aducându-mi câte o pernă, apoi câte o cafea, povestind despre mama, cu acel licăr sub pleoape pe care mi-a fost dat să-l văd permanent în primele săptămâni şi care la final mă scotea din minţi, acea scânteie care este rezervată doar morţilor, însufleţită de gratitudinea de a-l fi cunoscut pe răposat. Recunoscător, fericit şi cam tâmpiţel. Dar, de cele mai multe ori, aşa arată fericirea.

- Trebuie să ne pregătim pentru tot ce e mai rău, spuse din nou prietenul.

- Dar cum e posibil? Numai ce i-a mers mai bine, am zis eu totuşi de această dată.

- Nu ar fi absolut nimic ieşit din comun ca, pe ultima sută de metri, pacienţii să îşi strângă toate forţele, zise el, o ultimă împotrivire înainte ca totul să se termine.

Am vrut să mai întreb dacă era ceva obişnuit faptul că devenise sentimentală înainte de final sau şi acesta era doar un simptom al bolii - dar nu am mai facut-o.

- De-acum va merge foarte repede, continuă el în schimb, apoi trase din nou spre mine o salvă de termeni medicali, metastazarea plămânului, parametri de colestază, CA 19-9, CA 50 şi CEA, ascită, dispnee, ARDS, cedarea ficatului.

- Probabil că este doar o chestiune de ceasuri.

Dar mama încă nu putea să cedeze.

în prima săptămână, doctorul prieten veni la fel de des, însă apoi fiica lui se căsători în America şi fu nevoit să plece. Se scuză de cel puţin patru ori înainte să zboare într-acolo şi îmi mai trimise un

e-mail din Chicago, pentru a-mi spune că îl pot găsi la numărul de telefon al părinţilor viitorului său ginere. în cazul în care aş avea întrebări.

Am rămas aşadar singură la patul ei, aşteptându-mă că voi plânge, că voi fi distrusă, că îmi va trece prin cap vreo reacţie potrivită. Dar sterilitatea spitalului nu te ajută să te laşi copleşit de sentimente. Aşa că am încercat, cel puţin, să-mi întipăresc foarte bine totul, pentru a putea repeta cândva partea cu simţitul, răceala braţului ei sub palma mea, genele incolore, peretele, care era la fel de incolor, părul cărunt de pe pernă, chipul surorii care îi făcea zilnic injecţia cu heparină. Dar, dacă aş fi onestă, aş recunoaşte că, probabil, am adăugat aceste imagini abia ulterior, că le-am pus la o parte, alături de cele mai importante amintiri, pentru a nu se prăbuşi în ele însele. Am tăiat moartea în bucăţi, am şlefuit-o, am topit-o cu totul şi am turnat-o apoi într-o formă mai uşor de mânuit, în care memoria mea să o poată păstra în haosul clocotitor. Ceea ce a ieşit din asta e atât de uniform şi de neted, încât mama nu mai poate fi văzută niciunde. Aşa că ar putea să fie, la fel de bine, şi moartea unei alte femei. Dar poate că nu e la fel în cazul tuturor amintirilor. Doar că unora le pasă mai puţin.

Se mai trezi scurt o dată. Valorile analizelor ei se stabilizaseră într- atât, încât medicii au redus din nou morfina. Dar ea deja nu mai era cea care fusese. Când am pătruns în cameră, buzele îi erau încordate într-un zâmbet, dar acesta, de bună seamă, nu-mi era adresat. Părea că nici măcar nu mă recunoaşte. Puţinele cuvinte pe care se străduia să le pronunţe erau complet neinteligibile şi ştiam că nu mai avea niciun rost să caut în ele vreun sens, că nu mai avea nimic de spus. Doar bunica patină pe jos şi culese sunetele, transformând-le în oarecare cuvinte, pe care să le poată reda mai târziu la

înmormântare.

Fusesem nevoită să-i promit mamei că nu-i voi spune bunicii nimic despre starea ei atâta vreme cât mai trăia, dar acum nu mai conta. Viaţa o părăsise dinainte ca moartea să vină.

Preţ de un ceas, pupilele i se plimbară fără ţintă prin cameră. Zâmbetul continua să atârne. Apoi, se ridică dintr-odată. Ochii îi

ieşiră din orbite şi ceva începu să ticăie. Sora veni în fugă şi apoi sosiră mai mulţi medici.

Ar avea nevoie de puţin loc, zise un medic, înghesuindu-se pe lângă noi pentru a-i face o injecţie în cateter. Dar bunica se împingea mereu înapoi spre pat, astfel încât am fost nevoită să-i trag de-a dreptul trupul - încă foarte bine făcut - în camera de aşteptare.

Ne-am aşezat pe scaunele bălţate şi ne-am ţinut de mână, de care se lipise mirosul astringent de dezinfectant, cel care mă însoţise în ultimele săptămâni şi pe care aveam să-l simt şi mai târziu, adânc în nări, ori de câte ori mă gândeam la mama, miros care i se potrivea atât de bine încât mă întrebam chiar dacă nu cumva o inventasem. Copiii alunecau pe jos, lovindu-se de automat. Femeile din mijloc strigau, pe rând, la câte unul dintre ei sau plângeau - diferenţa era aproape imperceptibilă. Mă uitam fix la tabloul de vizavi, ceva artă abstractă, care căuta întregul. Atunci îşi făcu apariţia sora, făcându-mi semn să mă îndrept spre ea.

- Puteţi intra din nou, zise ea şi se uită la mine cu atâta subînţeles explicit, încât m-am simţit îndreptăţită să încalc şi următoarea promisiune făcută mamei, permiţându-i bunicii să-l sune pe tata, doar pentru a o şti ocupată pentru o vreme.

Mama era din nou inconştientă. Doar aparatele de lângă ea licăreau continuu. M-am uitat la medic, fără să ştiu ce să fac. Care era planul? Cum se procedează mai departe în astfel de situaţii?

însă el mi-a spus că acolo nu era vreun serial american, că nu trebuia să apăs niciun buton şi nici să semnez vreun formular. Mama se decisese împotriva oricărei măsuri care ar fi putut să-i prelungească viaţa. Acum îi vor da încă ceva împotriva durerii. Şi atunci, gata. Se uită în camera alăturată, unde cealaltă parte a familiei

de turci era pe cale să-şi ia rămas-bun. O femeie îmbrăcată în negru se aruncă peste trupul rigid de sub pătură. Medicul se scărpină în cap şi îşi învârti ochii. Mama l-ar fi plăcut. Şi, când am realizat că mă gândeam la ea la trecut, am dat din cap. Chiar dacă nu trebuia să o fac.

El îşi lăsă mâna peste braţul meu. Pentru o clipă, i-am privit degetele lungi, drepte. Doar partea interioară a degetului mijlociu era

uşor apăsată în interior, astfel încât pielea se ridica în partea de sus, ca la un puşti de clasa întâi care tocmai învaţă să scrie şi care încă mai strânge stiloul precum un băţ de drumeţii.

Şi atunci mama încetă să mai respire.

Am stat cu toţii acolo timp de mai multe minute, până când şi-a retras în sfârşit mâna de pe braţul meu şi m-a luat cu el afară.

Hârţogăria dură mult. Dar eram fericită că nu trebuia să mă întorc atât de repede în camera în care Arno şi bunica încercau să surclaseze familia de turci, bunica chiar cu asemenea aplomb, încât îi reuşi chiar şi o veritabilă criză de astm, cum de ani buni nu mai avusese. Nu era capabilă să se aşeze la volan. Aşa că i-am luat eu maşina şi am dus-o acasă, mai întâi pe ea, apoi pe tata. Era o zi frumoasă, fără nori. La fiecare zebră, trebuia să opresc pentru cei ieşiţi la plimbare.

Aerul se încălzi înăuntru. Oribilul scaun de piele, pe care bunicul îl dădea, la vremea lui, cu cremă de pantofi la fiecare câteva săptămâni, mi se lipea de coapse, însă - după toate aceste săptămâni pe care le petrecusem în întunericul secţiei de terapie intensivă - era chiar plăcut să transpir din nou. Maşina mergea parcă de la sine, în timp ce eu stăteam în spatele parbrizului, rigidă ca o şopârlă, aşteptând ca razele soarelui să-mi dezgheţe din nou membrele.

Am parcat în zona de staţionare interzisă, fără nicio urgenţă, doar fiindcă aveam sentimentul că aş avea dreptul să o fac. La uşă am decis să nu merg totuşi sus imediat. în schimb, am cotit-o la stânga, spre Arcade, pentru a-mi cumpăra o rochie neagră oarecare. „De ce să mai aştept?“ mi-am zis.

Când mama venise să locuiască la mine, fără să aducă cu sine mai mult de un sac de gunoi plin cu cămăşi de noapte şi cu lenjerie intimă, precum şi o plasă aproape la

fel de mare conţinând cutii de medicamente, când devenise limpede că nu era o boală care avea să treacă vreodată, îmi comandasem un costum de damă gri-deschis, cu sacou şi pantaloni de lână veritabilă, precum şi o helancă pentru dedesubt. Adică, în realitate, ea fusese cea care îmi pusese, într-o seară, catalogul sub nas, cu o ureche de măgar la pagina respectivă,

470 SARAII STRICKIiR

„pe astă îl mai poţi îmbrăca şi la vreun interviu“, spusese ea, fără să-mi dea pace până când nu formasem numărul de telefon al casei de comenzi.

- Acceptă livrarea în 24 de ore, nu poţi să ştii niciodată, mai strigă ea din dormitor, în timp ce-i dictam măsurile mele doamnei de la celălalt capăt al firului.

Pe atunci, erau în jur de cinci grade afară - niciuna dintre noi nu se gândise la varianta că avea să reziste până în vară.

Când am ajuns acasă cu punga de cumpărături, l-am găsit pe tata în faţa uşii, cu faţa scofâlcită de plâns. La fel ca atunci când voia să se întoarcă la mama. Sau, cel puţin, inspira atâta milă, încât luasem imaginea asta şi o inserasem în pasajul cu tentativa lui de a o recuceri, pe care, în realitate, ea nici nu o descrisese prea în detaliu. Şi, când o făcuse, o asociase mai degrabă cu o jignire oarecare:

- îl ştii doar pe taică-tu, plângăciosul acela...

Sau:

- Penibil, pur şi simplu penibil!

Se gândise că, desigur, nu voiam să fiu singură, îmi spuse el, dar în spatele cuvintelor sale se putea vedea că, de fapt, el nu voia să fie singur. L-am băgat în sufragerie şi mai întâi am făcut un ceai, fiindcă atunci puteam spune, cel puţin:

- Stai să fac întâi un ceai.

Apoi ne-am împărţit între noi numerele de telefon la care trebuia să sunăm. Am reuşit să terminăm totul într-o singură după-amiază.

lise, în continuare vie, tot necăsătorită, în continuare greu de suportat din cauza nemărginitei ei încrederi, îşi făcu apariţia în seara următoare. în timpul drumului de la gară, începu să vorbească despre ce om minunat fusese mama, despre cât de repede desluşea fiecare formulă şi

cât de repede putea să rezolve orice ghicitoare. Despre cât de sârguinciosă fusese! Cât de disciplinată!! Şi cât de rezonabilă!!! Nenumărate imnuri laudative pe care le auzisem deja de mii de ori, doar că, de această dată, mai voia să adauge pe listă o grămadă de noi calităţi - „sentimentală“, „vulnerabilă“, „sensibilă“, numai lucruri care în familia mea ar fi fost trecute cu un minus înainte, mai ales de mama însăşi.

înmormântarea avu loc vineri. Bunica fusese convinsă doar cu greu să o lase pe mama în mormântul de alături, şi nu în acelaşi cu bunicul. în schimb, povestea oricui că sicriul pe care îl alesese ea era unul dintre cele mai bune de pe piaţă. Max trebuise să-l sprijine pe Helm, într-atât de beat era, chiar şi după standardele proprii.

- Crede-mă, spuse Babsi, ţinându-se de braţul şefului ei de clinică, de acum înainte o să fie tot mai bine pe zi ce trece.

Chiar şi asta, la fel ca atunci, în trecut. Sau poate că nu.

Dar era adevărat: era deja mai bine. Indiferent cât de mult se străduiau toţi să mă pună din nou pe picioare - eu nu mă prăbuşisem deloc. Nici măcar nu eram rănită, nu sufeream - cel mult din cauza bunicii, căreia îi trecuse în sfârşit prin cap că rolul acelui „cel mai scump lucru de pe lume“ îmi revenea acum mie. Dar pierderea încă nu o puteam simţi. O puteam vedea şi auzi - necontenitele şi lâncedele ei întrebări despre cum îmi merge, invitaţiile la tot soiul de întreprinderi, care să mă scoată din ale mele, datul din cap plin de înţelegere atunci când refuzam. Dar jalea nu voia să se instaureze. Pe jumătate nerăbdătoare, pe jumătate temătoare, mă aşteptam să sară din camuflaj într-o clipă de neatenţie şi să se năpustească asupra mea, aşa cum se întâmplase în cazul durerilor din trecut. Când, de exemplu, mă părăsise vreun prieten şi, tocmai atunci când eram absolut sigură că îl uitasem, începeam brusc să plâng. Dar niciun cântec sfâşietor, niciun autobuz pierdut şi niciun necaz, indiferent cât de neînsemnat, nu reuşeau să elibereze acel lucru din urmă, mult mai puternic. Şi, în fiecare zi în care totul părea din nou în regulă, devenea din ce în ce mai rău.

încercam cu atâta disperare să îi pot înţelege moartea

- în speranţa că o voi putea uita apoi, ca să pot în sfârşit, în sfârşit, să o jelesc -, încât am început să-i scriu povestea. Fiindcă scrisul e ocupaţia mea.

Şi mă întrebam, la fiecare propoziţie, de ce e ocupaţia mea. Pentru că o vreau? Pentru că o voia ea? Pentru că sunt, la urma urmei, şi fiica tatălui meu şi fiindcă voiam, cu orice preţ, tot ceea ce voia ea?

472 SARAI-l STRICKER

La sfârşit de săptămână stăteam tot timpul în faţa monitorului, chiar dacă, deseori, nu eram în stare să produc mai mult de unul sau două paragrafe. Apoi, într-o duminică, nu am mai putut continua absolut deloc. Se poate spune că a fost o inhibiţie de scris, cel puţin dacă nu ai fi fiica mamei mele, care ar fi răspuns cel mult ironic la o asemenea remarcă:

- Inhibiţii ai dacă te temi de ceva. Şi doar nu vrei să-mi spui că ţi-e frică să tastezi câteva cuvinte.

Şi îmi răspunsese astfel suficient de des - când mă mai chinuisem din când în când cu câte un articol sau când, în sfârşit, încercam să scriu vreo povestire, îmi striga:

- Nu te mai preface atât, sunt numai cuvinte, lovindu-mă cu degetele peste frunte, ca şi cum le-ar fi făcut să danseze peste o maşină de scris invizibilă.

Dar, cu cât îmbătrâneam mai mult, cu atât mai puţin funcţiona această metodă.

Apoi, într-o zi, am decis să ies puţin la plimbare. Să iau o gură de aer. Să-mi schimb gândurile.

însă nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de mama şi de faptul că nu o puteam gândi pe ea cu adevărat, că nu legam una de alta la mine în cap, că lipsea ceva, un element de legătură, cu care să pot îmbina realitatea şi ficţiunea.

M-am aşezat în parc pe o bancă, am urmărit câţiva copii care fugeau în fundul gol peste pajişte, am ascultat muzica de la piaţa de vechituri şi am pornit atrasă de ea spre respectivul spaţiu. Am trecut pe lângă tarabele de tot felul, căutând ici şi colo prin lăzile prăfuite. Am cumpărat o brăţară, care fusese cândva o lingură de supă. Am adunat două sau trei rame, pentru a pune în ele câteva dintre pozele din album, fiindcă îmi imaginam că mi-ar putea fi de ajutor la scris, apoi le-am pus la loc când vânzătorul mi-a cerut zece euro pe fiecare bucată.

473 SARAI-l STRICKF.R

Şi atunci, dintr-odată, ceva m-a atins în decolteu.

Am tresărit şi mi-am încrucişat fără să vreau mâinile peste trup. Dar mâna părea să nu se intereseze câtuşi de puţin de sânii mei. în

schimb, trase în sus moneda - pe care, de când găsisem din nou lănţişorul, o purtam zilnic - şi o întoarse pe toate părţile.

- Asta e una dintre cele vechi, spuse bărbatul plimbându-şi degetul peste „5“.

- Ăăăă... da, se poate, i-am spus uşor derutată, apoi, fiindcă nu voiam să fiu nepoliticoasă, am mai adăugat: Din anii ’60, cred.

Bărbatul trase moneda şi mai aproape de ochi, astfel încât m-am apropiat, la rândul meu, împiedicându-mă fără să vreau de el.

- Când eram mic, bunica îmi dădea una dintr-astea înaintea examenelor.

- Ca să aducă noroc? am întrebat uşor stânjenită, fiindcă deja îl atingeam cu bărbia.

Moneda căzu la loc în decolteul meu.

- Da, exact, spuse el.

Sprâncenele i se încruntară.

- Eu... ăăă... am mai auzit aşa ceva pe undeva, am spus repede şi, fiindcă el continua să mă privească mirat, am adăugat: Sunteţi din Rusia?

- Din Ucraina, mormăi el, ducându-şi mâna în spate.

îşi luă dintr-o plasă o băutură energizantă şi apăsă deschizătoarea de metal înspre interior. Mă uitam la el în timp ce bea, privindu-l pentru prima dată cu atenţie. Chelia i se întinsese destul de mult înspre ceafă. în schimb, restul de păr îi cădea pe spate, fiind prins într-o coadă de cal. Faţa îi era acoperită de o barbă neîngrijită şi ţepoasă, care îl făcea să pară destul de sumbru, însă ochii îi erau frapant de deschişi la culoare. Mă întrebam dacă nu cumva culoarea lor ar fi putut fi descrisă drept galbenă, dar, într-adevăr, îmi păreau să fie mai degrabă albaştri, precum cei ai unui husky.

îşi lăsă capul pe spate cocoşându-şi atât de mult spinarea, încât părea că n-ar fi vrut să piardă niciun

strop.

- Căutaţi ceva anume? întrebă el într-un târziu.

Ca şi cum aş fi fost prinsă asupra faptului, mi-am lăsat capul în jos, privind spre adunătura de obiecte tehnice care se întindeau în faţa lui: telefoane cu fir, camere foto, radiouri lipsite de carcasă.

- Nu neapărat, am spus, în timp ce mă jucam cu cana unui filtru de cafea vechi.

Pentru o clipă, cochetasem cu gândul să îl întreb de mama.

Dar asta, firește, nu era absolut deloc ușor. Ce puteam să spun? Ați avut cândva o aventură cu o femeie care era cu adevărat urâtă? Sau poate cu adevărat frumoasă? Care semăna puțin cu mine, doar că avea un alt păr și o altă gură și un alt trup? I-ați dat vreodată o asemenea monedă unei femei și apoi ați dispărut pur și simplu? Și dacă da, de ce? Trebuia să plecați altundeva sau ați vrut doar să plecați de la ea? Ați iubit-o? Ah, în plus, numele meu este Anna, asta vă spune ceva? Da? Mă bucur, ați fi putut fi tatăl meu. Nu sunteți însă. Dar ați fi putut fi.

- Asta e din anii ’70, zise el ridicând filtrul de cafea. în stare perfectă.

- Frumoasă piesă, am spus, lăsând-o din nou jos. Cât costă?

Se aplecă în față și spuse un preț pe care nu l-am înțeles și, dintr-odată a fost din nou atât de aproape, încât i-am putut simți respirația dulceagă, artificială.

- Oh, din păcate nu am atât la mine, am bolborosit eu și am adăugat: Ăăă… poate altă dată.

Apoi m-am întors înainte ca el să poată spune ceva și am plecat în grabă.

Drumul spre casă dură aproape o veșnicie, fiindcă eram într-atât de preocupată să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să-l întreb direct, încât de mai multe ori am luat-o pe un drum greșit. Abia când am ajuns acasă, în cele din urmă, când m-am spălat pe față și când m-am așezat din nou la masa mea de lucru, când am început să scriu din nou pentru o vreme și când am închis, totuși, laptopul, am ajuns la concluzia că am făcut bine. Fiindcă

doar ideea că acel bărbat ar fi putut fi Alex era complet penibilă. Fiindcă, şi dacă ar fi fost, tot nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile pentru mine. Fiindcă, în aceeaşi situaţie, mama ar fi întrebat cu siguranţă. Cu puţină voinţă, am reuşit chiar să fiu mândră de mine că nu l-am întrebat.

Şi, de atunci, nu trece nicio duminică în care să nu mă întorc la piaţa de vechituri, cu speranţa că voi da acolo de el.

Editura RAO
vă recomandă

MIREASMA MISTERIOASĂ A MUNŢILOR GALBENI

Yasuko Thanh

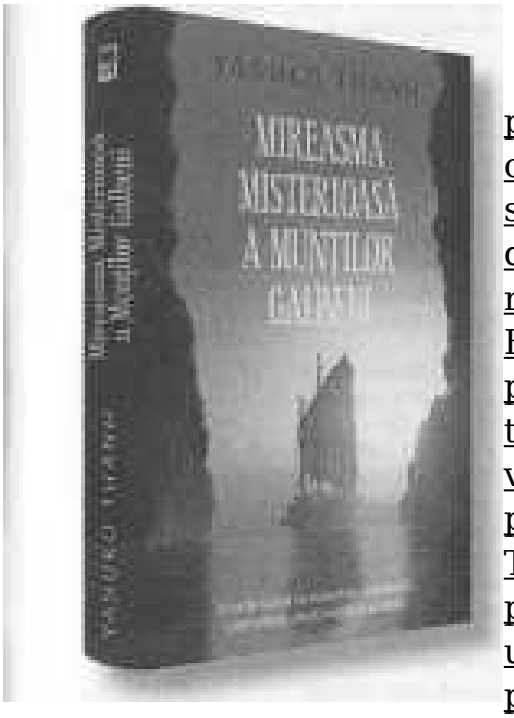

Un doctor pregăteşte o poţiunc din flori de ciumăfaie, cu scopul de a-i otrăvi pe soldaţii din garnizoana franceză din Saigon. Bazat pe povestea reală a Conspiraţiei Otrăvirii din Hanoi, din 1908, romanul prezintă întâmplări care traversează tot peisajul vietnamez. Poveştile din roman - poveştile familiei lui Yasuko Thanh - promit o abordare poetică, fantastică, plină de umor negru a preţului plătit pentru răzvrătire, precum şi a încurcăturilor iubirii într-o perioadă în care condiţiile istorice nu fac decât să complice dragostea.

biblioteca rao

FICŢIUNE

CIASICI

Dulce Marquez ..... *Anna*
Adrian Oncin ..... *Aferim Alina ✦ Cavalul Kagan ✦ Templul cinic*
Dumitru Popescu ..... *Chaba, dupa legenda din Dunare... ✦ Aurora si straluca cuhumuluk ✦ Negustorul nebun*
Dino Strura ..... *Trilogia ploiesteana (3 vol.) ✦ Cavalul nu va intoarce! ✦ Clipa ✦ Ultimul lui*
Aurelian Silvestru ..... *Lui stefan*
Alex Mihai Stoenescu ..... *Pelerin. Aventurile lui Anastase Crapaciu*

THRILLER, AVENTURI, ACTIUNE

Mitch Albom ..... *Mitrare imposibil*
Pierre Assouline ..... *Pelerinul*
David Baldacci ..... *Jurul mortii ✦ Culegatorul ✦ Chibzuit Camel ✦ Un simplu gentu ✦ Rare ca pustu ✦ Zeus cel ✦ Lacrimile de grafit*
Josh Bazell ..... *Tacut ca mormu*
Bernard Becket ..... *Genetic*
Steve Berry ..... *Tezaurul inchisorului ✦ Aferim Colonb ✦ Knigma regelui*
Mark Beturcke ..... *Pe urmele criminalu*
Samuel Bjork ..... *Calatoria noptii*
Ian Caldwell &Dustin Thomason ..... *Misterul manuscrisului*
Murille Calmel ..... *Chiral cufundatilor (3 vol.)*
Carol Cassela ..... *Ouigen*
John le Carré ..... *Prudentu ridicului ✦ Cel mai ridicol om din lume ✦ Geniul mutru de trădător ✦ Un adevăr delicat*
Richard Clarke ..... *Pentru o eternitate*
Susanna Clarke ..... *Doamnele din Grace Adieu ✦ Cartea lucrurilor pierdute*
John Connolly ..... *Răzbunătorii*
Michael Connelly ..... *Avocatul din întuneric ✦ Vindicta! ✦ Pistol în capăt*
Robin Cook ..... *Semn!*
Michael Cox ..... *Secretul ceasu*
Clive Cussler ..... *Serpele ✦ Asmul albastru ✦ Uvadrum ✦ Glonțu de foc ✦ Comoara Marelui Han ✦ Misiune în Arctica ✦ Salvatorul*
Richard Dübell ..... *Bătălia Australiei*
David Eberhoff ..... *Dansul*
Louise Erdrich ..... *Tobe piciuat*
Joseph Finder ..... *Paranoia ✦ Omul complotului*
Colin Forbes ..... *Conspirația ✦ Vulcul negru*
Karin Fossum ..... *Nu privi înapoi*
Ulla Frühling ..... *Pânza din oglindă*
Adele Geras ..... *Totul pictatu*
David Gibbins ..... *Asmul crucifixu*
Lawrence Goldstone ..... *Analfabeta misteriosă*
Olivia Goldsmith ..... *Prima întâlnire ✦ Viața după Bill*
Javier Gonzales ..... *A cincea coroană*
Will Landay ..... *În căutarea lui Jacob*
Scott Lynch ..... *Minciunile lui Locke Lamora ✦ Printu mărilor roșii*
Kathleen McGowan ..... *Cartea ascunsă ✦ Pruntul pust*
Benjamin Mee ..... *Acum un Zoo*
John Grisham ..... *Complotul din Adanovo ✦ Mobilatorul ✦ Fotbal și pizza ✦ Firul Cronje ✦ Tânărul Bonne: pasiuni secrete ✦ Litigiul ✦ Mărturisirea ✦ Sanctuar ✦ Tânărul Bonne: răzbunarea ✦ Tânărul Bonne: acuzatul ✦ Tânărul Bonne: amenințarea ✦ Cadou fatal ✦ Spital de pluteai*
Xiaolu Guo ..... *Mic dicționar pentru îndrăgostiți*
Richard Haim ..... *Cumătrul de pe Wall Street*
A. S. A. Harrison ..... *Soția ideală*
Michael Harvey ..... *Crima în Chicago*
Jack Higgins ..... *Atac la prezidiu ✦ Răzbunarea*
Vittoria Haziel ..... *Pictorile după Leonardo*

Howard Johnson ..... *Christmas Holiday*
Graham Joyce ..... *Pygmy (rom. 1)* ✦ *Divine Adventure (rom. 2)*
(orig. Bk: Inverno gelido)
Jane Johnson ..... *All garden dies*
Karen Maria Jennifer Kauffman ..... *Amante dei Petrali*
Dean Koontz ..... *Chiesa!* ✦ *La pietra soffia* ✦ *Velluto soffice* ✦ *Intrigo* ✦ *Odd Thomas* ✦ *Odd profezia oscura* ✦ *Pericolo Odd* ✦ *Notte in Odd* ✦ *Circo*
Manuel De Lope ..... *Perfetti Oltraggi*
Brad Meltzer ..... *Cartelle segrete* ✦ *Millionaire* ✦ *Testimoni oculari* ✦ *Circoli esoterici* ✦ *Cavalieri*
Nelson DeMille ..... *Cittadini segreti* ✦ *Assassinio in Casella di Ace* ✦ *Cavallo di sua*
Walter Moers ..... *Cielo 13 1/2 visti dal capitano Un Albatros*
David Park ..... *Cantanti selvatiche*
Patrick Rothfuss ..... *Nomade silenzio* ✦ *Tuono trasparente*
Brian Rackley ..... *Regione lontana*
Clara Sanchez ..... *Mistero! nascosti tra*
John Saul ..... *Ordini Macabri* ✦ *Rosa* ✦ *Capovolti* ✦ *Vecchi ricordi*
Sarah Cohen-Scali ..... *Max*
Wilbur Smith ..... *Le perseguitate*
Jose Carlos Somoza ..... *Ossa Antiquae*
Otto Steinhauer ..... *Tuoni!*
Anne Sward ..... *Ce soffiasti la gola*
Scarlett Thomas ..... *Silenzio! domenica 3*
Brad Thor ..... *Lista mortale*
J.R.R. Tolkien ..... *Cala dentro tornare* ✦ *Innocenza Regina* ✦ *Hobbits!* ✦ *Silmarillion* ✦ *Capelli lei Hurin* ✦ *Leggenda lei Sigurd gi e lei Gudrun*
Nicola Upson ..... *Un segreti in cenni*
Simon Urban ..... *Planet D*
Ignacio Garcia Valino ..... *Jubia Cien*
Philipp Vandenberg ..... *Al epitaffio falcon*
Timur Vermes ..... *Io sole vivo e a fianco*
Nicole C. Vosseler ..... *Sub luna de Sefiros*
Leslie Walton ..... *Stranide gi meravigli amabilmente oli Auri Lacrimae*
Michael White ..... *Sancta! Mollis!*
Mark Weingardner ..... *Intervento mortale* ✦ *Ricchezza mortale*
David Wroblewski ..... *Presenza lei Edgar Sawtelle*
Javier Yanez ..... *Silenzio! cimitero*
Joakim Zander ..... *Residenza!*
Markus Zusak ..... *Ragni di vetro*

ROMAN ISTORIC

Francisco Azevedo ..... *Sangue* ✦ *Secreto! de la Castel Sant' Angelo*
Paula Cifuentes ..... *Venus bambina*
Catherine Delores ..... *Salvo gi sangue*
Ildefonso Falcones ..... *Mitra Reines* ✦ *Regina deserti*
Luca Di Fulvio ..... *Rosa cane a strada cavai*
Antonio Garrido ..... *Cimitero! di cadaveri*
Lucy Ribchester ..... *Global doppiogiochi: Venus infiltrate*
Javier Gonzales ..... *Strada sbrigatela bambini*
Juan Eslar ..... *Pittrice Maria Magdalena*
Leon Leyson ..... *Un bimbi gi lista lei Schindler*
Su Tong ..... *Era cane bambina! Chiesa*

RAG CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie ..... *Jumbum de rosa gallina* ✦ *Mibiana purpurea*
Arwind Adiga ..... *Tigrai dili*
Carlos Franz ..... *Dogenai* ✦ *Lucci lo cane a fini Penelope*
Howard Jacobson ..... *Venus scarmiglio*

ICEBERG
FICTION

НЕ ДЛЯ ПРОДАЖИ